

PERZSA SZENVEDÉLY

Laila
SHUKRI

4444471615231522

Kossuth

Laila Shukri
Perzsa szenvedély

Kossuth Kiadó

I. FEJEZET

Aki önmagát keresi

Szara lehunyt szemmel ült Srí Lanka vallási központjában, Kandiban, a Fog Temploma padlóján. A buddhista templomban próbálta visszanyerni hónapokkal azelőtt elveszített biztonságérzetét. Családi otthonukon ugyanis hurrikán söpört végig, ezért Szara számára már semmi sem volt ugyanolyan. Miután hazajöttek a nyaralásból, az apja bemutatta az új feleségét! Ez mélyen sértette Szara lázadó természetét. Aztán elsodorták az események, mint egy lavina: az édesanyja összeomlott, idegösszeroppanása lett, a húga, Fatma mind szélsőségesebb nézeteket vallott, az Iszlám Államért lelkesedett, az apjuk új felesége nyíltan utálta és halálosan megfenyegette Szarát, és hozzá akarták adni egy vénemberhez harmadik feleségnek, ő pedig végül megszökött otthonról, és átélte az első, nem kifejezetten kívánt erotikus élményét. Ezek az események fenekestül felforgatták Szara addigi világát, amely – még ha az ő szempontjából nem is volt ideális, mert túlságosan korlátozta a szabadságát – komfortérzetet adott és állandóságot biztosított. Többé nem tudott bízni az apjában, hiszen bebizonyosodott, hogy képes teljesen irracionálisan viselkedni, és az anyjában sem, mert nem állt mellette, és nem talált magára az őt ért sokk után.

– Visszamegyünk a szállodába? – kérdezte sűgva Hana, Szara barátnője.

– Nem, én még maradok. – A többnyire fehérbe öltözött hívek között Szara valamilyen fogódzót keresett, amelybe belekapaszkodhatna és visszanyerhetné a lelki egyensúlyát.

– Én indulok. Anyuval akarok lenni egy kicsit – mondta Hana, és felállt a padlóról.

– Rendben – felelte Szara még mindig lehunyt szemmel.

– Vacsoránál találkozunk. Elleszel egyedül? – Hana úgy érezte, felelős a barátnőjéért.

– Igen, persze.

– Akkor szia.

– Szia.

* * *

A legjobbkor jött Hana javaslata, hogy Szara menjen velük a kéthetes Sri Lanka-i nyaralásra. Szara az utóbbi időben nem tudott kitörni az egyre mélyebb levertségből. Eljárt az iskolába, de iszonyatos erőfeszítésébe került. Mindenki tudta, hogy egyszer hosszabb időre eltűnt otthonról, ami Kuvaitban tönkreteszi egy tizennyolc éves lány jó hírét. Régi osztálytársnői kerülték a társaságát – nyilván a szüleik kívánságára tartották tőle távol magukat. A fiúk idétlenül röhögcséltek, ha meglátták, néha egyértelmű ajánlatokat tettek neki. Szarának ez nem volt kellemes. Nem akart beszélni róla egy évvel idősebb bátyjának, Nadirnak, aki ugyanabban az iskolában volt utolsó éves, mert attól félt, hogy a becsülete védelmében képes kést rántani. Egyszer már megtette. Ez megint rengeteg bajt zúdítana a családjára, és ezt Szara mindenképpen el akarta kerülni. Épp elég drámai esemény történt már az otthonukban...

A mezítláb surranó alakok neszét hallgatva Szara minden erejét megfeszítve próbálta kiűzni a fejében zakatoló gyászos gondolatokat. „Tudod, mi történt egyszer valakivel, aki ellenem fordult? – visszhangoztak a fejében egyre hangosabban Lara baljóslatú mondatai. – A Perzsa-öböl vizében végezte! És most te álltál az utamba! Ezt nem bocsátom meg neked! Meg vannak számlálva a napjaid a rezidencián, ebben biztos lehetsz! Meg vannak számlálva... meg vannak számlálva a napjaid ezen a rezidencián...” – Szara a tenyerébe temette az arcát. És megint rettegés szorította a torkát, hiába telt az idő, ettől nem tudott szabadulni. Ahogy a szörnyű képektől sem, amikor az édesanyja eszméletlenül itta magát, és a mocsoktól és alkoholtól bűzlő hálószobában hevert. Vagy a szalonban ücsörgő öreg kuvaiti, aki úgy mustrálta Szarát – akit harmadik feleségnek nézett ki –, mint valami árut. Megint nagy szomorúság töltötte el a lány szívét-lelkét. Sehogy sem tudta leküzdeni ezt a szomorúságot.

Ezt az állandó, fojtogató rosszkedvet észrevette Hana mamája, Emily is.

– Szara, történt valami? – kérdezte, amikor még a nyaralás előtt egyszer hármásban teáztak Hana szobájában. – Megint otthon van baj?

– Nem... – Szara nem akarta elárulni, hogy az otthon neki már nem ugyanaz, mint régen.

– Mi van veled? – Hana angol mamáját – Szara édesanyjával ellentétben – mindig nagyon érdekelte, milyen gondjaik vannak a kamasz lányoknak.

Hana édesapja kuvaiti volt, akárcsak Szaráé, és Emily tisztában volt azzal, hogy a két kultúra szerint nevelt lányok jó néhány dilemmával találkozhatnak, és meg kell küzdeniük nem egy problémával.

– Semmi különös – felelte bánatosan Szara, miközben a szülei rendszeresen ismétlődő veszekedései jártak a fejében. Szara édesanyja, Joanna nem tudott túllépni azon, hogy a férje új feleséget hozott a házhoz, és ezt gyakran férje szemére is vetette. Éles szóváltásuk elkeserítette Szarát, nemegyszer annyira, hogy úgy érezte, nincs értelme semminek. Voltak napok, amikor az ágyból sem volt kedve fölkelni, ilyenkor a szobájában maradt, betegséget színlelve.

– Szara... – Hana mamája szelíden beszélt hozzá. – Ha megint gondjaid vannak, mondd el.. Hátha tudok valamit tanácsolni. – Emily mindig biztatta Szarát, hogy támogassa az édesanyját a legnehezebb pillanatokban. És Szara tényleg mellette állt hónapokig, teljes odaadással: alighogy hazaért az iskolából, ment az asszony szobájába, nem törődve azzal, hogy az anyjának zavaros a tekintete, a rengeteg alkoholtól vörös és puffadt az arca, a haja pedig ápolatlanul, csimbókokban lóg. Aztán amikor belátta, hogy egyedül nem tud megbirkózni ezzel a súlyos helyzettel, Angelicától, az anyja barátnőjétől kért segítséget. Angelica segítette Joannának kimászni a legsötétebb szakadékból, ahova akkor zuhant, amikor megtudta, hogy a rezidencia másik szárnyában fog lakni a darra.^{1} Később Szara próbálta visszatartani attól, hogy botrányosan viselkedjen a teljes alkoholtilalom alatt álló Kuvaitban, amikor anyja részegen vásárlásorgiát rendezett, és néhány óra leforgása alatt több százezer dollárt vert el. Ebben az időszakban Szara nem számíthatott a testvérei segítségére. Két évvel fiatalabb húga, Fatma a szélsőséges iszlám tanok hatása alá került, elítélte az anyját az iszákossága miatt, Nadir pedig csak saját magára gondolt az új Ferrarijára, és a jól felfogott érdekében nem akart konfliktusba kerülni az apjával. Ez a keserű időszak állandó feszültségben tartotta Szarát, fájdalmas nyomot hagyott a lelkén, elvett tőle minden életörömet. És azok a váratlan események, amelyeket a szökése alatt tapasztalt meg, még jobban elmélyítették benne az elveszettség érzését.

– Szara, valahányszor eljössz hozzánk, mindig látok az arcodon valami... – Hana mamája a megfelelő szót kereste – ...bánatot? – Kérdéssel fejezte be a mondatot, abban a reményben, hogy megnyílik előtte a kamasz lány.

Szara kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit, de nem tudott kinyögi egy szót sem, a szeme viszont megtelt könnyekkel. Igen, bánat volt a lelkében, még hozzá nagy-nagy bánat. Az édesanyja miatt, aki éveken át csak a saját élvezeteivel, az utazásokkal, vásárlásokkal törődött, az apja miatt, akinek volt képe új feleséget hozni a családjukba, a húga miatt, aki olyan könnyen hagyta magát megvezetni Lara arcátlan mesterkedéseitől, a bátyja miatt, aki az egyedi extrákkal felszerelt Ferrarija miatt szemernyi megértést sem tanúsított az anyjuk szenvedése iránt. Ezeket nem tudta olyan könnyen kitörölni az emlékezetéből, ezért amikor Hana mamája a bánatáról kérdezte, azzal csak megsokszorozta Szara nem szűnő kínjait. Kövér, keserű könnycseppek gördültek le az arcán.

– Szara, ne sírj, hiszen a legrosszabbon már túl vagy – vigasztalta Emily a lányt. – Végül mégiscsak minden elrendeződött, nem bomlott fel a család... És nemsokára itt a vakáció, elutaztok együtt valahová...

– Sehová sem akarok utazni velük! – fakadt ki Szara hirtelen.

– De a családi nyaralás jó alkalom arra... – kezdte Emily.

– Nem! – kiáltott fel élesen a lány.

– Szara! – Hana megütközve pillantott a barátnőjére, aki sosem viselkedett így a mamája jelenlétében.

– Elnézést – visszakozott Szara, miközben a kezével próbálta útját állni a szeméből patakzó könnyeknek.

– Akkor mit tervezel a nyári szünetre? – kérdezte Emily, és zsebkendőjét nyújtott Szarának.

– Nem tudom... – mondta a lány, és megtörölte az arcát.

– Londonba mész, úgy, mint máskor? – tudakolta Hana.

– Nem... Azt hiszem, nem megyek sehová... – jelentette ki halkán Szara.

– Hogyhogy sehová? – csodálkozott Emily, hiszen a gazdag kuvaiti családok sarjai többnyire Londonban vagy más európai, amerikai városokban, üdülőhelyeken töltötték a vakációt.

– A mama luxushajóutat tervez a nyári hónapokra, és kettesben mennek a papával – magyarázta borúsán Szara. – Azt mondta, hogy a sok szörnyűség után, ami nálunk történt, kell neki egy hosszú utazás csak kettesben a papával. Azt mondta, erre van szükségük, hogy új alapokra helyezték a házasságukat a súlyos válság után.

Szara pedig megint magára marad. Sajnos... – Hana mamája figyelmesen vizsgálta a lány végtelen szomorúságot tükröző arcát, aztán

szívből sajnálkozva megállapította: *pontosan úgy van, ahogy már régóta sejtem. Szara egyre mélyebb depresszióba süllyed.*

- Akkor esetleg... Srí Lanka? - Hana kérdően nézett a mamájára, aki egy bólintással megadta az engedélyt. - Eljönnél velünk Srí Lankára? - kérdezte Hana a barátnőjétől.

Volt egy időszak, amikor komoly próbát kellett kiállnia a barátságuknak, Szara ugyanis nem árulta el Hanának, hogy szökni készül, és utána sem adott magáról életjelt. Hana ezért meglehetősen neheztelt Szarára, ennek ellenére egy ideje megint elválaszthatatlan barátnők lettek. Hana nem tudta közömbösen nézni a szomorú Szarát, akit ráadásul az iskolában is meglehetősen barátságtalan légkör vett körül. Egy idő után Hana elfogadta a barátnője magyarázatát, hogy nem azért nem árulta el neki a szökés tervét, mert nem bízott benne, hanem mert attól félt, hogy egy rendőrségi nyomozás esetén túlságosan erős nyomás nehezedne rá, és elárulhatná a tartózkodási helyét.

- Azt hiszem, ez jó ötlet, Szara - helyeselt Emily. - Kimozdulsz, és az új környezetben rögtön más perspektívából nézel mindenre.

Emily tudatosan vitte el Hanát a földgolyó legkülönbözőbb tájaira, mert meg akarta mutatni neki, milyen sokszínű a világ. Azt a titkos reményt dédelgette, hogy ha a lánya a saját szemével látja, hogy az élet nem csak a fekete abaják, hidzsábok, nikábok meg a rövid szoknyácskák, kurta felsők és aprócska bikinik két pólusán értelmezhető, akkor könnyebben megtalálja majd a maga útját és identitását. Japánban Hana láthatta, milyen sok fajtája van a kimonónak, és a viselője nemétől és társadalmi helyzetétől függ a ruhadarab kinézete, illetve attól is, milyen alkalomra vették fel; Skóciában már nem ámult el a kilt, a kockás szoknya láttán, amit büszkén hordtak a férfiak, a Szaharában pedig meglepetten fedezte fel, hogy a sivatagi tuareg harcosok szokása elkendőzni az arcukat, nem pedig az asszonyaiké, ezért nevezték magukat a tuaregek Kel Tagelmusznak, ami azt jelenti: 'fátylas emberek'.

- Szara, gyere velünk! Nagyon jó lesz! - kiáltott fel Hana, az édesanyja egyetértésétől felbátorodva. - Srí Lanka maga a gyönyörűség!

- Ez igaz, rengeteg elbűvölő, festői helyet láthatsz ott - helyeselt Emily. - El fog varázsolni!

Szara arra gondolt, hogy elmenne akárhová, csak minél messzebb legyen a családi otthonától.

– Igen, megmutatok neked mindent! – Hana csupa lelkesedés volt. – Meseszép tájak, buddhista templomok...

– Csak a majmokkal vigyázzatok! – mosolyodott el Emily abban a reményben, hogy ezzel a figyelmeztetéssel legalább egy pillanatra sikerül derűt csalnia Szara arcára.

– A majmokkal? – értetlenkedett a lány.

– Azokkal hát! – Hana szélesen mosolygott a barátnőjére. – Ellopják a szemüvegedet!

– A majmok elképesztően ravaszak tudnak lenni – magyarázta derűsen Emily. – Villámgyorsan odaszaladnak az emberhez, felugranak a vállára, vagy ügyesen fölkapaszzkodnak a lábán, mintha játszani hívnák, aztán mielőtt kettőt pislognál, már náluk van a Prada, Chanel vagy Yves Saint Laurent napszemüveged!

– Engem is csőbe húztak. Emlékszel, mama? – fordult Hana az anyjához.

– Hát azt aligha felejttem el! – Emily gyengéden nézett a lányára. – Odalett a legújabb Dior-modell, mert megtetszett egy kismajomnak.

– Igen, pont indulás előtt vetted nekem, még ki sem élvezhettem – emlékezett Hana. – Másrészt viszont olyan vicces volt, emlékszel, mama?

– Persze hogy emlékszem! Ha láttad volna, milyen képet vágtál, amikor a majom egyszer csak elrabolta a napszemüvegedet!

– Aztán megpróbálta fölvenni, és milyen jópofán grimaszolt hozzá! Így csinált! – Hana az orrát ráncolta, és a száját csücsörítette.

– De nemigen ment neki!

– Hát még amikor a lábát is bevetette!

– Mert fordítva tartotta, úgy meg aligha sikerülhet! – jegyezte meg Emily.

– De hogy igyekezett!

– Nagyon kitartó volt, ugyanakkor rettentően komikus!

Szara irigykedve hallgatta anya és lánya pergő beszélgetését. Vannak közös emlékeik. Nagyon kedves emlékek. A legélénkebb emlék, ami Szarának eszébe jutott az édesanyjáról, az asszony vére volt felvágott, fehér csuklóján. A kétségbeesés vörös segélykiáltása – ez lett az otthonukban zajló több hónapos dráma fináléja.

– Ezért Szara, ha velünk jössz, szerezz be pár... – Hana elhallgatott, amikor észrevette, hogy a barátnője szeme megint megtelt könnyel – ... olcsó szemüveget – fejezte be halkabban.

Pillanatnyi csönd borult a szobára. Aztán Hana megfogta Szara kezét.

- Mert velünk jössz, ugye? – kérdezte reménykedve.
- Veletek megyek – suttogta Szara. Magában pedig azt gondolta: *megyek, minél messzebb, nagyon messzire...*

Szara szülei eleinte hallani sem akartak arról, hogy Srí Lankára utazzon a nyári szünetben. Csak azután egyeztek bele a lányuk tervébe, hogy Szara kitartóan kérlelte őket, Emily pedig elbeszélgetett az apjával, és biztosította arról, hogy úgy vigyáz majd Szarára, mint a tulajdon lányára. Miután megszületett a döntés, Szara türelmetlenül várta a hosszú utazást.

A Kuvaitból Colombóba tartó, többórás repülőút alatt Hana azzal szórakoztatta Szarát, hogy az úti céljukról mesélt.

- Rengeteg érdekesség van a szigeten, nem lehet unatkozni. Amikor először jártunk ott anyuval, főleg a nemzeti parkokat jártuk végig, ahol a természetben ritkán előforduló vadállatok élnek. Hallottad, hogy sok olyan alfaj él ott, amelyet a kipusztulás fenyeget?

Szara nem felelt, látszott rajta, hogy lélekben máshol jár.

- Ilyen a ceyloni leopárd, egy hajlékony testű macska, a bundája csillogó, kisebb-nagyobb pöttyök tarkítják, és egyáltalán nem könnyű észrevenni, de nekünk sikerült – folytatta Hana, és nem sértődött meg Szara hallgatása miatt. - Vagy a ceyloni elefánt, amelynek teljes populációját jelenleg alig ötezer egyedre becsülik. Vagy ott vannak még a tengeri teknősök, amelyek napkeltekor és napnyugtakor kijönnek a partra, és lehet őket etetni algával. Vagy amikor bemegyünk az óceánba... Egyszer egy hatalmas teknős kidugta a fejét a hullámok közül, és beleraktam a szájába az algát... Hidd el, páratlan élmény volt!

Szara nem sokat tudott Srí Lankáról – leginkább az onnan származó cselédlányok és sofőrök jutottak eszébe róla, akiket a kuvaiti házaknál alkalmaztak –, mégsem hallgatta igazán nagy figyelemmel a barátnője szavait. Elsősorban azért döntött úgy, hogy Hanáékkal tart erre az egzotikus vakációra, mert reménykedett abban, hogy a nyaralás alatt rá váró új élmények és látnivalók elhomályosítják a gyötrő rémképeket – a vénember képét, aki kéjsóváran nézett rá, a kegyetlen Laráét, akinek ajka halálos mérget okádott, és az örökös alkoholmámortól eltompult anyjátét.

- Azt tudod, Szara, hogy Srí Lanka neve *káprázatos tájat* jelent szanszkrit nyelven? Egyesek az Indiai-óceán gyöngyszemének nevezik. - Hana minél több tudnivalót akart közölni Szarával. Azt viszont nem mondta el a barátnőjének, hogy az alakja és a fekvése miatt a szigetet legtöbbször így nevezik: „könnycsepp India arcán”.

Nem akart könnyekről beszélni, mert már túl sok könnyet látott Szara arcán.

– A repülőtérről rögtön továbbmegyünk Kandiba. – Hana kivett egy mappát az előtte lévő ülés zsebéből, benne Srí Lanka térképével. – Itt van, Szara, látod? – A sziget középső részén lévő városra mutatott. – Kandi a hegyek gyűrűjében, egy fennsíkon fekszik, a hegyeket örökzöld esőerdők és teaültetvények borítják. A város szívében van egy hatalmas mesterséges tó. Mi is elmegyünk oda. Szeretsz sétálni, ugye? – Hana próbált valamilyen reakciót kipróbálni a barátnőjéből.

– Igen, szeretek. – A Farah-val tett, végtelenbe nyúló, tengerparti séták jártak Szara fejében, amikor a messzi láthatárt fürkészve mehetett előre, nem is érzékelve az idő múlását. Farah emléke vegyes érzéseket kavart fel benne. Egyrészt hálás volt a gondoskodásért és a törődésért, amivel a barátnője elhalmozta a legnehezebb pillanataiban, másrészt viszont összezavarták Farah nem csupán plátói érzései.

– Feltétlenül meg kell néznünk az aranytetős templomot a tótól északra, a Fog Templomát. Ez a világ egyik legjelentősebb buddhista szentélye. – Hana örült, hogy Szara végre megszólalt.

– És miért hívják a Fog Templomának? – Szara kötelességének érezte, hogy beszélgesen a barátnőjével, aki ilyen odaadással szórakoztatja a hosszú repülőút alatt.

– Mert ott őrzik a buddhisták szent ereklyéjét, Buddha fogát. Egy nagyon érdekes történet fűződik hozzá. Elmesélem?

– Igen, Hana.

– A legenda szerint Buddha halotti szertartása, holttestének elégetése során lopta el egy buzgó hívő ezt a fogat, a még a parázsló halotti máglyáról. Aztán 313-ban Himalala hercegnő rejtette el a kontyában, amikor a hindu hadsereg elől menekült, és titokban vitte Ceylonba Indiából. A hercegnő a sziget akkori királyának adományozta a fogat, ő pedig szentélyt építtetett neki. Ettől kezdve a király előjoga lett az ereklye őrzése, s a hatalom jelképe lett a szent fog. A későbbi királyok fényűző templomokat emeltek neki, az utolsókat éppen Kandiban. Te is látni fogod, Szara, milyen különös ez a hely. Azt hiszem, nagyon meg fogod szeretni.

És tényleg így is lett. A Srí Lanka-i utazás első napjaiban Szara hosszú órákat töltött ebben a buddhista templomban, mely nyugtatóan hatott rá. Néha csatlakozott a buddhistákhoz, velük együtt végezte a szertartásokat.

Szép lótvuszvirágot, kókuszolajjal töltött lámpákat, füstölőket vásárolt a templom előtti standnál, és követte a fehérbe öltözött híveket, utánozta vallási áhítatról tanúskodó mozdulataikat.

A virágáldozat a Buddha-tisztelet legfontosabb és legnépszerűbb művelete Srí Lankán. A megvilágosodás elérését ismerik fel abban, ha fény esik a kinyílt virágra, ez pedig közvetlenül kapcsolódik a Megvilágosodott Buddhához. Kivételes szimbolika jellemzi a lótvuszvirágot, amelyről Szara Ole Nydahl láma írásában olvasott: „A lótvusz a tökéletes tisztaság jelképe; sötét mocsárban nő, de makulátlan marad, nem piszkolja be a sár. A lótvuszmag tehát nem a föld mélyéből, hanem a vízből hajt ki, ezért tulajdonítanak neki isteni tulajdonságot. A *lótvuszból született* azt jelenti, hogy természetből tiszta, nem úgy, mint a szeplőtelen szűz, akinek sosem volt része szerelemben, és nem tapasztalt semmit, hanem az autentikus, való életben gyökerező, különféle tapasztalatok átalakításának tökéletességétől tiszta. A jelenségek középpontja, valódi energia, elfogadása annak, ami jön, kiaknázás és transzformáció.”^{2}

Az átszűrt vízbe mártott virágokkal a templom valamelyik gazdagon díszített helyiségébe mentek a hívek, ahol fehér, sárga és rózsaszín lótvuszszirmokkal borított, hosszú asztal állt. Komoly arccal tépegették a szirmokat a buddhisták, közben a kívánságaikat sorolták, aztán imádkoztak, hogy valóra váljanak. Néhányszor Szara is csatlakozott ehhez a rituáléhoz, de olyan kiégett volt a lelke, olyan sebzett és elcsigázott, hogy azt sem tudta, mit kívánjon. Egyik szirmot tépte ki a másik után, rászórta a többi szirmra, de nem fogalmazott meg semmilyen kérést, semmilyen reményt. Mintha már sosem történhetne vele semmi jó. Mintha nem lenne joga kérni semmi hasznosat a maga számára, mert úgyis felbukkan majd ki tudja, honnan, ocsmány formában az ismeretlen, a homályos kifürkészhetetlen, és romba dönti minden tervét, minden álmát.

Naponta háromszor vettek részt zarándokok százai azon a rendkívül látványos szertartáson, amikor kinyitották a kétszintes helyiséget, ahol az ereklyét őrizték. Előtte mindkét oldalon, magas talapzaton több pár elefántagyar volt kiállítva. Izmos, sötét, csupasz felsőtestű férfiak fehér és narancsszínű szárongba burkolózva, fejükön fehér fejfedővel, amely tökéletesen befedte a hajukat, hangos, ritmikus dobolással hirdették a szertartás kezdetét. Az emelkedett lelkiállapotot hangsúlyozta a fuvolák és a kürtök átható hangja. A hívek várakozva nézték a vörös kelmét és a

rajta pompázó, dagobát ábrázoló aranyhímzést.^{3} Levették a kelmét, és az egybegyűltek szeme elé tárult az ezüst- és elefántcsont berakásos ajtó, melyet fehér ruhás férfiak nyitottak ki, hogy a kopaszra nyírt, hosszú, jobb vállukat szabadon hagyó, narancsszínű leplet viselő szerzetesek bemehessenek rajta. Magát az ereklyét, Buddha fogát nem nézhették meg a hívek. A lótuszvirággal, tubarózsával és frangipánival borított asztal mellett egy elég nagy méretű, ékkövekkel díszített aranydagoba volt közszemlére téve, ebben hat, egyre kisebb, drágakövekkel kirakott aranydagoba rejtőzött. A legkisebben tartották az ereklyét. Csodás fénnel tündökölt az elsötétített helyiségben, a vörös fénnel megvilágított templomhajóban kiállított aranydagoba: magára vonta a hívek áhítatos pillantását, akiket boldoggá tett, hogy ilyen rendkívüli helyen, a legszentebb ereklye közelében lehetnek. Imádság közepette, ragyogó szemmel, vallási ekstázisba merülve, összetett kézzel könyörögtek kegyelemért, és hálát adtak. Szarát hatalmába kerítette a spirituális hangulat, öntudatlanul is feloldódott benne, hagyta, hogy a szentély szakralitása elhalványítsa az elmúlt év szörnyű élményeit. Az aromagyertyák, füstölők és virágok illatától, az elsuttogott imádságoktól elbódulva teljesen átadta magát a szent pillanatnak.

* * *

Szara felállt a padlóról, és a kijárat felé indult. Impozáns épületegyüttes volt a Fog Temploma, tágas udvarokkal, kő- és falépcsőkkel, művészi formázott boltívekkel, mellvédekkel, oszlopokkal és kerengőkkel, gazdagon díszített helyiségekkel, amelyekben a világ minden tájáról, többek között Japánból, Kínából, Koreából, Tajvanról és Thaiföldről származó Buddha-szobrocskák álltak. A könyvtárban több száz éves buddhista írásokat, tekercseket, könyveket gyűjtöttek össze, az egyik termet freskók díszítették, amelyek az emberek gonosztetteit mutatták be. A Fog Temploma a hatalmas királyi épületkomplexum területén feküdt, több más templom, palota és egy hangulatos kert mellett. A legfontosabb épületek közé tartozott a Királyi Fürdő és a Fogadóterem, egy különleges fából épített pavilon, amelyet tífából faragott oszlopok díszítettek, a Rádzsa Elefántjának Múzeuma, illetve a Királynék Palotája, ahol jelenleg a Nemzeti Múzeum működik, és ahol a királyi jelvények és a gyarmatosítás előtti idők leletei vannak kiállítva. Mély várak és

faragott, fehérre festett kőfal veszi körül a teljes komplexumot. Esténként, amikor diszkrét fényt vetnek a lámpák az épületek fehér falára, elbűvölő, feledhetetlen benyomást kelt a kandi királyság egykori uralkodóinak történelmi birtoka.

Szara kilépett az épületegyüttes kapuján, és a lármás, tarka, erős illatokat árasztó utca felé indult. Intett az első arra haladó tuktuknak, beült a háromkerekű, kis, piros járműbe, és megadta a gyönyörű fekvésű, zöldellő trópusi kertek között elhelyezkedő luxushotel nevét, amely Srí Lanka leghosszabb folyója, a Maháveli Ganga gyönyörű partján állt. A szállodában elhaladt a recepcióspult előtt, a lépcsőn felment az emeletre, és a külső körfolyosón a szobája felé indult. Közvetlenül mellette, a tágas udvaron égbe nyúló, dús zöldjével pompázott a sűrű növényzet, olyan illúziót keltve, mintha az esőerdő közepén állna a szálloda.

Szara kinyitotta az ajtót a mágneskártyájával.

– Hana! – szólt a küszöbről.

A barátnője nem volt a szobában, de Szara hallotta a vízcsobogást a fürdőszobából. Leült az ágyára, és a szomszédos ágyra tévedt a pillantása, ahol Hana egymásra dobált ruhái hevertek. Érkezésük után Hana mamája – attól tartva, hogy Szara depressziója tovább mélyül, ha egyedül lakik egy szobában – úgy döntött, hogy a nyaralás alatt lakjanak együtt a lányok. Nem volt ebben semmi rendkívüli, Szara mégis kissé kényelmetlenül érezte magát. Sosem vallotta be a barátnőjének, hogy a szökése alatt egy olyan tengerparti villában talált menedékre, ahol féktelenül, minden gátlás nélkül mulatott a kuvaiti *boyat*^{4} és *ladyat*^{5} közössége. Szara engedett Farah-nak – aki szerelmes volt belé –, mert a meghittség és érzelmesség kárpótolta az otthonukban átélt rémségekért. Enyhítő balzsamként hatott rá a Farah-tól kapott érdeklődés és törődés. A felnőttkor küszöbén Szara kénytelen volt nehézségekkel megbirkózni, és egy napon arra ébredt, hogy valami romba döntötte a családját. Farah lángoló érzelmektől fűtött gondoskodásának hatására egy pillanatra fellélegezhetett, miután kimerült az édesanyja egészségéért vívott küzdelemben és a gyűlölt Lara elleni harcban. Farah megnyugtató érintése boldoggá tette, de Szara nagyon ügyelt arra, hogy ne lépje át azt a határt, amelyen túl a fékezhetetlen szenvedély kezdődik. Egészen addig az éjszakáig...

– Á, megjöttél. – Hanán csak egy maga köré csavart bolyhos törölköző volt, amikor kijött a fürdőszobából.

Vízcseppek csillogtak meztelen vállán, hosszú, még vizes haja lágy hullámokban hullott alá, a törölköző alatt pedig jól kivehetően kirajzolódott feszes melle. Szara elkapta róla a pillantását.

– Szabad a fürdőszoba. Most már mehetsz, ha fel akarsz frissülni. – Hana leült az elegáns, sötétzöld kárpittal bevont székre, az ágy melletti éjjeliszekrény fiókjából elővett egy hajszárítót, bedugta a konnektorba. Úgy hajtotta a fejét, hogy hullámos tincsei az egyik oldalra hulltak, aztán elkezdte szárítani a haját.

– Fél óra múlva lemegyünk vacsorázni! – kiabálta túl a hajszárítót.

– Jó, csak gyorsan lezuhanyozom. – Szara bement a fürdőszobába.

Levetette a ruháját, belépett a zuhanyfülkébe, és megengedte a hideg vizet. Összerázkódott a jéghideg víz sugar alatt, de nem csavarta el a meleg vizes csapot. Le akarta mosni magáról. Azt a szégyenteljes, önkéntelen reakciót, amit egy másik nő látványára adott a teste. Akkor a bátyjának telefonált, hogy vigye el Farah villájából, mert nem akart olyan lenni, mint a barátnője. De addigra már történt valami. Valami felébredt benne, amikor egy nő karjaiban élte át élete első, meglepően intenzív gyönyört adó orgazmusát.

Halk kopogást hallott az ajtón.

– Szara, bejöhettek egy pillanatra? – kérdezte Hana. – Csak ki akarom vinni a sminkes cuccaimat!

– Igen, hogye – felelte Szara, és a fal felé fordult.

Kinyílt az ajtó, és Hana gyorsan összeszedte a piperéit.

– Siess, Szara! – nógatta a barátnőjét Hana. – A mamám már vár ránk az étteremben.

– Jó, mindjárt kész vagyok.

– Akkor jó. – Hana becsukta a fürdőszoba ajtaját.

Szara elzárta a hideg zuhanyt, alaposan megtörölközött, és belebújt a hotel köntösébe. Amikor kilépett a fürdőszobából, Hana a tükör előtt állt a derekára simuló, világos ruhában, szépen kifestve.

– Hogy nézek ki? – kérdezte a barátnőjétől.

– Jól... – Szara nyelt egyet. – Nagyon jól...

– Tényleg? – Hana a tükörbe pillantott. – Csak a hajam... Nem lett valami jó... Szerinted?

– Á, ugyan... Jól néz ki...

– Gondolod?

– Igen...

– Ha te mondd... – Hana megigazított egy-két hajtincset. – Hát akkor én megyek is. – Fölemelte a retiküljét az éjjeliszekrényről. – Nem akarom, hogy egyedül ücsörögjön a mama.

– Persze, mindjárt megyek én is.

– Várunk. – Hana kiment, Szara pedig megkönnyebbülve csukta be utána az ajtót.

Lelkileg még jobban összetörték Szarát ezek a barátnők között többnyire szokványos gesztusok, érintkezések. Régebben büszke volt a testére, szívesen próbált fel testhezálló blúzokat és telt mellét kiemelő ruhákat, szeretett erotikus táncot lejteni egyedül a szobájában, aztán mutogatni a bájait a koedukált partikon, amelyeket az agyonszabályozott Kuvaitban titokban rendeztek a fiatalok. Most idegennek érezte a testét, mert akarata ellenére reagált, és ezzel zavarba hozta, büntudatot ébresztett benne. Csak tetézte a bajt, hogy Hana nem tudta, mi bántja. A barátnője azért vetette föl a közös utazás ötletét a nyári szünetben, hogy Szara megfeledkezzen a traumatikus élményekről, ő pedig nem tudta teljes nyíltsággal és őszinteséggel viszonzni. Ez még jobban elkésérítette.

Szara kinyitotta a szekrényt, leemelte a legszélső vállfáról a ruhát, fölvette, bekapcsolta, kiment a szobából, le a lépcsőn. A szálloda egyik exkluzív étterme a tágas udvaron helyezkedett el, amelynek báját a vastag törzsű, magas fák dús lombja és különleges formájú levelei adták, a szélben könnyedén libbenő, tollsöprűszerű pálmalevelek, a tarka szirmok teljes palettáját felvonultató bokrok és az udvart körülölelő teraszokról vastag füzérekben csüngő, erős illatú virágok. A távolból csillogó, halványkék medence enyhén hullámzó felszíne és a körös-körül sűrűn elhelyezett gyertyák pislákolása tette varázslatossá a meleg, egyenlítői éjszakát.

– Szara olyan... magam sem tudom, hogyan fogalmazzam meg... – mondta Hana az anyjának. – Még mindig magába forduló... zárkózott... Nem tudom, hogyan segíthetnék neki.

– Mondtam már neked, Hana, hogy ez depresszió. – Emily háttal ült, ő sem vette észre az asztalukhoz közeledő Szarát. – Légy nagyon megértő... és türelmes... Te is tudod, mikén ment át az utóbbi hónapokban...

Hana és Emily elhallgatott, amikor Szara kihúzott egy széket, és leült az asztalukhoz.

– Ettetek már? – kérdezte, mintha mi sem történt volna.

– Nem, még nem. Téged vártunk – felelte Hana.

Emily intett a pincérnek, és egy pillanat múlva átnyújtott egy-egy étlapot a nőknek egy meggyerő Srí Lanka-i férfi.

– Itt különösen gazdag a választék – mondta Emily. – Indiai, arab, európai, kínai, thai és persze Srí Lanka-i ételeket kínál a konyha. Van miből választani, lányok! Szara, mit ennél ma?

– Nekem mindegy.

– De Szara, válaszd azt, ami a legjobban...

– Azt kérem, amit Hana – szakította félbe Szara, és letette az étlapot.

Emily felsóhajtott, aztán a lányával hozzáláttak az ételek kiválasztásához, Szara pedig egy nőt meg egy férfit figyelt a szeme sarkából, akik a szomszéd asztalnál élénk beszélgetést folytattak, egymásba feledkezve, egymás szavaira figyelve, átszellemülten, szerelmesen...

Néhány perc múlva helyi fogásokat hozott a pincér, ügyesen lerakta őket az asztalra, amelyet a színes gyertyák imbolygó fénye világított meg, és bódító, egzotikus illatot árasztó, gyönyörű virágok díszítettek. Szara a mellettük ülő párra sandított, és még mélyebb szomorúság fogta el.

Romantikus melódia kúszott elő a hangszórókból, a mellettük ülő pár fölemelte pezsgővel töltött poharát, a férfi és a nő sokatmondón egymás szemébe nézett. Milyen banális, ugyanakkor milyen emelkedett. Mert ebben az összekapcsolódó tekintetben benne van a múlt és a jövő is, a köszönet, az ígélet, a várakozás, a remény...

Szara felidézte, ahogy Oskar erős, férfias mozdulattal átkarolta a vállát, és ettől rögtön sajnó görcsbe rándult a gyomra. Az arcán fájdalmas grimasz futott át.

– Szara, jól vagy? – kérdezte Hana aggodalmasan a barátnőjétől.

– Nem igazán.

– Mi van veled?

– Fáj...

– Mi fáj? A fejed?

– Nem... A hasam...

– A hasad? – Hana tanácstalanul nézett az anyjára.

– Hol fáj pontosan, Szara? – faggatta Emily.

– Itt... – Szara a hasa közpére tette a kezét. – Vagy inkább itt... – kicsit lejjebb csúsztatta a kezét. – Nem tudom pontosan...

Vagy talán mégis tudom..., gondolta. *Az fáj, hogy Oskar cserben hagyott, az fáj, hogy anyám alkoholistá, az fáj, hogy a bátyám önző, az fáj, hogy a húgom*

ertetlen, az fáj, hogy Lara cinikus és kegyetlen, az fáj, hogy apám lelketlen.

– Tessék, fájdalomcsillapító – Emily gyógyszert vett elő a retiküljéből, és átnyújtotta a lánynak. – Talán ez segít.

Nem segít, futott át Szara fején.

Pattogó ritmusú zene hangzott fel, és az udvaron lévő vendégek még jobban felélénkültek. Pohárköszöntők harsantak többféle nyelven, összekoccanó poharak kristályos csengése, kitörő nevetés és heves, szenvedélyes viták moraja hangzott. A közelben ülő, különféle korú németekből álló kis csapat újabb italokat rendelt, miközben alpári megjegyzéseket tettek angolul az őket kiszolgáló helybeli pincérekre. Felhevült, vöröslő képpel és kéjenc félmosolyokkal tárgyalták ki a külsejüket, dicsérték sápadt, csillogó bőrüket, sűrű fekete hajukat, sötét szemüket, vakító fogsorukat, telt, húsos ajkukat és keskeny csípőjüket. A felajzott társaság fesztelenül ajánlott a pincéreknek további közös szórakozást.

– Felmegyek a szobámba. – Szara hirtelen felállt az asztaltól.

– Máris? – kérdezte döbbenten Hana. – Még hozzá sem nyúltál az ételhez.

– Nem vagyok éhes.

– Akkor legalább ülj itt velünk. Olyan szép az éjszaka... – próbálta győzködni Hana a barátnőjét.

– Nem, köszönöm. Le kell feküdnöm.

– De Szara...

– Ne erősködj, Hana – szólt közbe Emily. – Ha Szara rosszul érzi magát, akkor hadd pihenjen. Szara – fordult a lányhoz –, jó lenne, ha minél előbb el tudnál aludni. Az alvás a legjobb orvosság. Remélem, hogy holnap jó erőben ébredsz, mert rengeteg látnivaló vár ránk.

– Rendben, igyekszem elaludni – ígérte meg Szara.

– Találkozunk holnap reggel.

– Jó éjt! – Szara gyorsan kiment az étteremből.

* * *

Másnap Hana ébresztgette a barátnőjét.

– Szara, kelj fel! – Óvatosan lehúzta róla a takarót.

– Korán akarunk reggelizni, aztán elmegyünk az elefántok árvaházába.

– Nem, nem akarok... – Szara maga is árvának érezte magát.

- Szara, kelj föl, kérlek szépen!
- Nem akarok...
- Egyedül menjek az elefántokhoz? – Hana hangján ingerültség érződött.
- De hiszen a mamáddal mész.
- Az nem ugyanaz! Azért jöttél el velem. – kezdte Hana szemrehányóan.
- Hagyj békén! – rivallt rá Szara.
- Akkor csinálj, amit akarsz! – Hana megbántódott. – De ez nem szép tőled!

Hana dühösen járkált a szobában, készülődött a kirándulásra, aztán elment, és tüntetően bevágta az ajtót. Szara a fejére húzta a takarót, aztán zaklatott álomba merült.

Dél körül járt már, amikor felébredt. Sortot húzott, rövid ujjú blúzt vett föl, aztán a folyóhoz indult. A Maháveli Ganga, Srí Lanka leghosszabb folyójának medre itt nagyon kiszélesedett, mindkét partját dús növényzet borította. Szara letelepedett a vízparton, és nézte a zavaros, lustán hömpölygő vizet, amelyben homályosan derengett a part zöld növényeinek tükörképe. Tudta, hogy veszélyes krokodilok élnek a folyóban, vagyis elég, ha beleereszkedik a vízbe... Az anyjára gondolt. Arra a pillanatra, amikor az asszony nem látott már kiutat az otthonukban kialakult elviselhetetlen helyzetből, és egy mozdulattal felvágta a csuklóját. Mintha nem lett volna semmi kétsége...

Előfordulnak ilyen pillanatok az életben. Olyanok, amikor este azzal a gondolattal hunyjuk le a szemünket, hogy talán jobb lenne, ha föl sem ébrednénk reggel. Mert akkor megszabadulnánk a gondoktól, a bajoktól, az ügyektől és a terhektől, amelyek túlnőttek rajtunk. Amelyekkel sehogy sem tudunk megbirkózni.

- Szara! Szara! – Hana futott oda kifulladásra, és hevesen megrázta a barátnője vállát. – Úgy megijesztettél! Egy órája téged kereslek!

Szara dermedten ült, alig tudta elfordítani a fejét.

- Szara! Hallod, amit mondok? – Hana rémülten nézte a barátnője viaszfehér arcát.

Szara csodálkozva vette észre, hogy már leszállt az est.

- Sötét... – suttogta.

- Micsoda? – értetlenkedett Hana.

- Sötét van...

– Az hát, sötét... Majdnem megzavarodtam... Gyere, gyere már vissza a szálodába!

Megszólalt egy mobil, Hana idegesen fölvette.

– Igen, anyu, megtaláltam... A folyónál... Nem, nincs semmi baja... – Hana szaggatottan magyarázott. – Igen, most már menj vissza... Majd találkozunk.

– Anyu volt az – mondta Hana Szarának. – Téged keresett a városban, kérdezgette az embereket...

Szara alig tudott menni, minduntalan megbotlott. Hana támogatta, így jutottak el lassacskán a szobájukba, ahol rögtön megjelent Emily.

– Szara! – szólította a küszöbről. – Ránk hoztad a frászt! Minden rendben? – Megérintette a homlokát.

– Igen... – felelte halkán Szara.

– Szara, hogy tehetted... – kezdte Hana, de Emily félbeszakította.

– Ez most nem a szemrehányás ideje. Ennél valamit, Szara?

Felhozassunk ennivalót a szobába?

– Ne, ne...

– Hana, kukkants be a hűtőbe, biztos van ott pár tábla vagy szelet csoki, hozd ide mindet – rendelkezett Emily. – És főzz egy teát Szarának. Minden, ami kell hozzá, ott van a fal melletti asztalkán.

– Rendben, anyu.

– Akarsz fürödni, Szara?

– Nem, nincs erőm...

– Akkor csak vedd föl a pizsamádat, és ugorj be az ágyba!

Szara letargikusan hajtotta végre Emily parancsát, aztán megevett egy nagy tábla csokoládét, és megitta a teát. Közönyt, szomorúságot érzett.

– Aludj, Szara, aludj! – Emily gondosan betakarta. – Hana, maradj itt, hozatok föl neked vacsorát a szobába.

– Igen, anyu.

Másnap Szara rögtön ébredés után hosszasan zuhanyozott meleg vízzel, közben elhessegette magától a gondolatokat, amelyek akárcsak tegnap, most is hívatlan vendégként nyomakodtak a fejébe mindenfelől: és ha a papa megint megcsalja a mamát? Elhagyja, elfelejti, elárulja? És a mama ott marad egyedül a tengeren... A krokodilok... Ebben a folyóban krokodilok vannak... Nagy, ragadozó hullók, vastag a bőrük, és erős, görbe fogaik vannak. Emberevők. Csatt, és véged. Egy ilyen állat berántott a partról a folyóba egy halászt. Egy szempillantás alatt felfalta. A

szállodában figyelmeztettek bennünket, hogy öt méternél közelebb ne menjünk a folyóhoz. Én meg ott ülök pont a parton... Ülök és várok...

– Szara! Szara! – Hana dörömbölt a fürdőszobaajtón. – Ott vagy? Mit csinálsz? Szara! Szólalj meg!

– Igen, igen... Ne aggódj!

Abbamaradt a dörömbölés, Szara pedig kiűzte a gondolataiból a vaskos, pikkelyes farkú hullőt. Pár perc múlva kilépett a fürdőszobából, és azt látta, hogy Hana a kerek asztalka mellett ül az egyik fotelban, előtte két gőzölgő csésze.

– Ül le! – kérte Hana. – A bekészített szállodai csomagban találtam csokoládéport, és megcsináltam. Kóstold meg, finom!

– Köszönöm. – Szara leült, fölemelte a forró folyadékot tartalmazó csészét, és óvatosan belekortyolt. – Tényleg nagyon finom – mondta.

– Örülök, hogy ízlik. – Hana valóban örült, hogy Szara csatlakozott hozzá, nem feküdt vissza az ágyba, és nem esett apátiába.

– És milyen volt az elefántok árvaházába tett kirándulás? – érdeklődött Szara, mert nem akarta, hogy Hana visszatérjen a tegnapi hirtelen eltűnésére.

– Azt kérdezed, milyen volt? Hát pocsék. Egészen szörnyű. Talán még jó is, hogy nem láttad.

– Miért?

– Mert szánni valók voltak a láncra vert elefántok.

– Láncra verik őket?

– Bizony, láncot tekernek a lábukra, aztán vastag abroncsokkal hozzáerősítik a nyakukra tett lánchoz. Pedig elvileg ez olyan hely, ahol elefántokat mentenek... Segítenek rajtuk... De mi úgy láttuk, hogy inkább kihasználják ezeket a szegény állatokat, hogy minél több pénzt sajtoljanak ki a turistákból. Akarsz kiselefántot etetni? Semmi akadály, veszel egy pótjegyet, és a remek szórakozáshoz kapsz egy palack tejet. És ha a kiselefánt nem éhes, mert aznap már jó pár turista megetette? Az sem baj, az árvaházi alkalmazott ügyesen fülön fogja, így kényszeríti evésre.

– Ilyen borzalmas a hely?

– Annál is rosszabb! Hosszú botokkal járnak a dolgozók, és használják is könyörtelenül, ha az elefánt nem akar rendesen beállni egy fotóhoz vagy a turista szelfijéhez.

– De azért csak nem ütik meg őket?

– Bökdösik, rángatják, és meg is üthetik!

– A turisták nem is ellenkeznek?

– Hát persze hogy nem! Csak várják, hogy a telefonjukkal minél közelebb kerülhessenek az elefánthoz, ellőhessék a legjobb fotót, és elküldhessék a haverjaiknak. Tudod, a lájkok miatt... Ráadásul a fotókért külön kell fizetni.

– Elképesztő!

– Minket is sokkolt, mert pár éve néztünk itt elefántokat szafarin az egyik nemzeti parkban, és az egész más volt. Azok normálisan éltek, mintha szabadok lennének, csak annyi segítséget adtak nekik az emberek, amennyi feltétlenül szükséges. Egész elefántcsaládokat láttam szabadon abban a hatalmas, zöld rezervátumban, tépkedtek az ormányukkal a faleveleket, ágakat, önfeledten pancsoltak, spriccelték a vizet mindenfelé. Olyan szép látvány volt! Ez az árvaház meg... Szerintem kész lidércnyomás!

– Akkor jó is, hogy nem láttam.

– Az biztos! A legszörnyűbbek a kampós végű botok voltak, amelyekkel a felnőtt elefántokat idomítják, hogy valami vitatható örömet találjanak benne a turisták. Az elefántnak be kell mennie a vízbe, vagy elheverni benne, fölemelni egy deszkát, megfelelően pózolni... Ha meg nem hajlandó, akkor kap egyet a kampóval a legérzékenyebb részén, néha még vér is folyik...

– Hana, hagyd abba! – Szara nem akart többet hallani az állatok szenvedéséről. – Elég!

– De hiszen te kérdezted! – csattant föl Hana, de rögtön mérsékelte is a hangerőt, mert eszébe jutott a mamája figyelmeztetése, hogy legyen különösen megértő és türelmes Szarával. – Na, jó a csokoládé? – kérdezte témát váltva.

– Igen, finom.

Egy darabig némán kortyolták az italt a barátnők, aztán Szara tekintete az asztalkán heverő, nagyobbacska színes kartonlapokra tévedt.

– Mik ezek? – kérdezte.

– Jegyek – felelte Hana.

– Az elefántok árvaházába?

– Nem, a tradicionális kandi táncműsorra.

– Mikor lesz?

– Ma délután. Eljössz? Ha nincs kedved, akkor itt maradok veled.

Szara eltöprengett egy pillanatra. Igazság szerint szívesebben maradt volna a szobájában, nem akart elmenni sehová, másrészt viszont igazat kellett adnia a barátnőjének, aki előző nap dühösen kiabálta, hogy „ez nem való”. Elvégre nem teheti tönkre Hana és Emily nyaralását, akármilyen rossz is a hangulata. Hana a tegnapi incidens után biztos nem meri magára hagyni.

– Jó, elmegyek – hozta meg a döntést.

– Tényleg? – Hanán látszott, hogy őszintén örül. – Hát ez nagyszerű! Szara a barátnőjére mosolygott, és kiitta a maradék csokoládét.

Nem sokkal később Szara, Hana és Emily tuktukkal utazott Kandi zsúfolt és lármás utcáin arra a helyre, ahol az előadást tartották.

– Egészen lenyűgözőek ezek a táncok, a régió gazdag kulturális hagyományait mutatják be. Örülök, Szara, hogy te is velünk vagy. – Emily nem titkolta az örömét. – Úgy tartják, hogy az indiai ördögűző szertartásokban gyökereznek a kandi táncok. A legenda szerint három indiai sámán jött Ceylonba, hogy kigyógyítsák a királyt rejtélyes betegségéből. A királyt visszatérő álmok gyötörte, amelyben egy leopárd kitátja a száját, és a királyra nyújtja félelmetes nyelvét. A közvélekedés szerint az első felesége küldte rá ezt a kellemetlen kórt, aki a fekete mágia eszközeit alkalmazta vele szemben. Amikor a Ceylonba érkező sámánok eljárták rituális táncukat, lekerült a királyról a rontás, meggyógyult, a tánc pedig elterjedt a helyi lakosok között.

– Hát ez érdekes – állapította meg Hana. – Kíváncsi vagyok, milyenek ezek a táncok.

Odaért a tuktuk a csarnokhoz, ahol már sok turista várakozott, főleg indiaiak, kínaiak és európaiak. Emily meg a lányok bemutatották a jegyüket a bejáratnál, és bementek.

– Jó, hogy kicsit korábban értünk ide, legalább közelebb ülhetünk a színpadhoz – mondta Emily.

Egyszerű, számozatlan székeket állítottak fel a teremben, a nézők pedig gyorsan elfoglalták az első sorokat. Árusok járták végig a termet, italokat és rágcsálnivalókat kínáltak.

– Kértek valamit? – kérdezte Emily a lányoktól.

– Köszönöm, mama, én nem kérek semmit – felelte Hana.

– Én sem – mondta Szara.

– Akkor csak néhány üveg vizet veszek. Másfél óra az előadás, és itt elég nagy a meleg.

Zsúfolásig megtelt a terem, mindenki türelmetlenül várta a helyi tánc csoport fellépését.

Már az első súlyosabb dobütések alatt elvarázsolták a nézőket a rituális táncok. Újabb és újabb csapatok tárták fel a hiedelmek és szertartások bonyolult világát. A rafinált, szokatlan, egzotikus színekben pompázó kosztümökön díszek csilingeltek, ezzel is emelték a tradíciókra épülő előadás fényét, amely újabb látványos jelenetekkel kápráztatta el a nézőket. Különböző hagyományokat jelenítettek meg a táncok, többek között az ősi megtisztulási szertartást. Ezt csak férfiak mutatták be, remekbe szabott, többtucatnyi ruhadarabból álló jelmezben. A kosztüm vörös-fekete rojtokkal szegélyezett alsó, fehér része hosszú, bő szárú, többretegű nadrágszoknyára hasonlított, a férfiak csupasz felsőtestét csak félig-meddig fedte az apró kagylóhéjakból és ezüstös gyöngyökből szőtt mellény, a fejükön impozáns, nap formájú, sugarakkal övezett, ezüstös fejdísz ragyogott. Gazdagon fel volt ékszerelve ezüsttel a férfiak teste is: vastag karperecek a vállukon, az alkarjukon, továbbá nehéz nyakékek és a fülüket teljesen beborító, hatalmas fülbevalók. A csípőjük fölött széles öv feszült, a közepén kör alakú, vésett ezüstlapokkal kirakott, földig érő vörös dísz pompázott. A tánchoz viselt kosztümöt szentként tisztelték, különös tekintettel a fejdíszre, ezért eleinte szentélyben őrizték. Az utóbbi időben bevezettek egy sajátos szertartást, ahol a beavatás megfelelő fokát elérő táncosoknak először helyezték a fejükre az impozáns rituális fejfedőt.

A következő rendkívül látványos előadás az „ördögtánc” volt, amely a betegséget okozó rossz szellemeket hivatott elűzni. Egyfajta ördögűzés, amely segít az embereknek legyőzni a veszélyes, természetfeletti erőket. A táncosok különböző alakokat, például madarat, hüllőket és démonokat megjelenítő maszkokat viseltek, aztán rituális táncfigurákkal próbálták elűzni a gonosz erők által okozott betegségeket és szerencsétlenségeket. A Srí Lanka-i falvakban élő hiedelmek szerint úgynevezett láthatatlan kezektől származnak bizonyos betegségek, és ezeket ki kell űzni a betegből, hogy meggyógyulhasson. Különösen nagy rettegést keltett az emberekben a temetői démon, ezért az a táncos, akinek az volt a feladata, hogy elhallgattassa, medvének öltözött. Kosztümjének legfőbb eleme egy rettenetes, vicsorgó maszk volt nagy fülekkel, rémséges, kidülledő szemekkel és kilógó nyelvvel. A többi táncos is maszkot viselt, és

szökkenésekkel, hirtelen mozdulatokkal és heves hadonászással, fejrázással tarkított rituális tánccal ijesztgette a rosszakaratú démont.

Eltérő koreográfiájú darabokból állt az előadás, melyek során különféle művészek, többek között nők is színpadra léptek. Szarát elbűvölte a színes kosztümök forgataga és a táncosok ügyessége, főleg a lány, különféle alakzatokat és figurákat megjelenítő kézmozdulatok. Minden táncot mezítláb adtak elő. Amikor a fináléban szélesen mosolyogva kivonult a színpadra minden táncos, hangos tapssal és lelkes bekiabálásokkal jutalmazta őket a közönség.

- Na, hogy tetszett? - kérdezte Emily.

- Nagyon! - felelte Hana.

- Hát neked, Szara?

- Nekem is tetszett. - A színpompás és igen kifejező előadás elvonta Szara figyelmét a gyászos gondolatokról.

- És itt még nincs vége. - Emily örült, hogy legalább egy kicsit felderült Szara arca.

- Hogyhogy? - Hana felállt a székről, és Emilyt követve a kijárat felé indult.

- Kint lesz még egy tradicionális előadás, amely azt mutatja be, hogyan uralja az ember a tüzet.

Az épület melletti téren, ahol az előadás zajlott, már gyülekeztek a következő látványosságra kíváncsi nézők. Középen állt egy alacsony, széles, szögletes vastartály, ahonnan lángnyelvek törtek elő. Varázslatos énekszó hallatszott, a tartály körül álló dobosok adták a ritmust a mindkét kezükben égő fáklyát tartó táncosok lendületes mozdulataihoz. Alkonyodott, a leszálló sötétségben a művészek égő fáklyái rajzolták ki a táncfigurákat.

- Ez a kandi tűztánc - mondta Emily a lányoknak.

Időközben gyorsítottak a férfiak, már-már úgy tűnt, mintha maga a tűz is rituális táncba kezdett volna. Újabb és újabb helyeken bukkantak fel a táncoló lángnyelvek, káprázatos forgásokkal változtatták alakjukat. A táncosok időnként saját csupasz törzsükhöz érintették az égő fáklyákat, vagy tűznyelést mutattak be. A műsor tetőpontján égbe szökött a láng a vastartályból, és a táncosok a benne izzó parázson szaladtak végig, ügyet sem vetve a térdüket nyaldosó, szeszélyes lángnyelvekre.

- Húúúúúú! - tört fel a legközelebb állókból.

– Nézd csak, Szara, még a hosszú szárongjuk sem gyullad meg! – szolt Hana.

Leszállt az éj, és a nézők lenyűgözve követték tekintetükkel a sötétben a tűztáncosok villódzó fényét. Végül az egyik szereplő szilaj táncba kezdett a saját tengelye körül forogva, lángoló fáklyákkal hadonászva. A közönség hangos ünneplésével zárult a bravúros produkció.

Elooltották a tüzeket, és kezdtek elszállingózni a nézők, közben a legkülönbözőbb nyelveken kommentálták az imént látott bemutatót.

– Anyu, nagyon szuper, hogy elhoztál minket ide. Olyan jó kis este volt, igaz, Szara? – Hana csillogó szeme elárulta, hogy még mindig teljesen az egzotikus előadás hatása alatt van.

– Igen, ahogy mondd – helyeselt Szara.

– És mi tetszett a legjobban?

– Nem tudom, nem könnyű megmondani, tulajdonképpen minden... – Szara elgondolkodott egy pillanatra. – De ha konkrétumot kellene mondanom, akkor a rengeteg különféle, egészen egyedi öltözék volt a legszebb, a változatos táncok és koreográfiák, az egészen különleges, számomra eddig teljesen ismeretlen táncmozdulatok... Minden teljesen új volt számomra.

– Anyu, emlékszel, pontosan ugyanezt mondtam, amikor japán operát néztünk! – mosolyodott el Hana.

– Igen, és a táncosok krétafehér, mozdulatlan dermedt maszkjai búvöltek el a legjobban – tette hozzá Emily.

– Némelyiknek vérpiros volt az ajka... Akkor is meglepett, milyen távol áll a japán művészet mindattól, amit addig ismertem – emlékezett Hana.

– Ne felejtsetek el, hogy meg kell ismerni más kultúrákat is, meríteni gazdag kincsestárukból és bölcsességükből – jelentette ki meggyőződéssel Emily. – Na, itt egy tuktuk. – Emily megállított egy mellettük elhaladó járművet. – Visszamegyünk a szállodába, biztos éhesek vagytok már. Szálljatok be! – Emily maga elé tessékelte a lányokat.

– Anyu, meséltél egyszer egy nagyon romantikus történetet egy itteni táncosnőről – fordult Hana útközben az édesanyjához. – Mondd el Szarának, kérlek, én nem emlékszem a részletekre.

– Tom király és Lovina titkos nagy szerelmére gondolsz?

– Igen, pontosan arra.

– Hát az nem mindennapi história... – kezdett bele lágy hangon Emily. – Egyesek szerint ez a tizenkilencedik század legrejtélyesebb szerelmi

története...

– Figyeld csak, Szara, mennyi lenyűgöző titkot rejt ez a sziget – biztatta Hana a barátnőjét, hogy hallgassa a történetet.

– Akkoriban történt, amikor a britek uralkodtak Ceylonban – folytatta Emily. – Sir Thomas Maitland volt az első kormányzó. A negyvenhat éves, arisztokrata agglégény fülig beleszeretett egy helybeli táncosnőbe, aki egy táncsoport tagjaként a brit társaság krémjét szórakoztatta a színpadon.

– De én úgy emlékszem, félig portugál volt a táncosnő – vetette közbe Hana.

– Igen, ez igaz – bólintott Emily. – Lovina portugál-szingaléz származék volt, talán ezért lett olyan káprázatos szépség. Nagy, barna szeme volt, hosszú, hollófekete, hullámos haja, bájos arca, tökéletes alakja... Sir Thomas akkor látta először, amikor a táncsoport, amelyet Lovina apja vezetett, fellépett az új kormányzó tiszteletére rendezett üdvözlő ünnepségen.

Sir Thomast elbűvölte a szép táncoslány igéző mosolya, egyénisége, bája, és forró szerelemre lobbant iránta. Leküzdhetetlenül elhatalmasodott rajta az érzelem, és hogy minél gyakrabban lássa, álarcosbálokat rendezett, ahol az urak cilindert, a hölgyek földig érő ruhát viseltek, Lovina apjának táncegyüttese pedig művészi előadással szórakoztatta őket. Az persze elképzelhetetlen volt, hogy mindenki szeme láttára bontakozzon ki a románc a kormányzó és a helybeli táncoslány között. Túl nagy volt közöttük a társadalmi különbség. – Emily elhallgatott egy pillanatra, valamin elgondolkodott.

– És mi lett aztán? – kérdezte Szara.

– A legenda szerint Sir Thomas meglátta a gyönyörű Lovinát, amikor az óceán habjaiban fürdőzött, és a látvány még jobban fellobbantotta benne a fékezhetetlen szerelmet és szenvedélyt – folytatta a történetet Emily. – Aztán kiválasztott egy szép fekvésű telket Colombótól nem messze, a mélykék Indiai-óceán partjára néző dombon, és ott épített elegáns viktoriánus rezidenciát.

– De ugye nem költözhetett oda hivatalosan a szerelmével? – kérdezte Szara.

– Persze hogy nem! – bólintott rá Emily. – Ezért már az építkezés során elrendelte, hogy fúrjanak egy titkos alagutat, amely összeköti Lovina apjának szerény hajlékát az ő fényűző rezidenciájával.

– Hallod, Szara, mire nem képes egy szerelmes férfi! – kiáltott fel Hana.

– Igen, egy szerelmes férfi elképesztő tettekre képes... – helyeselt Emily, aztán folytatta a történetet. – Az alagút abból a kútból indult, ahonnan az ivóvizet nyerték, és a rezidencia pincéjében ért ki, ahol a kormányzó a borkészletét tartotta. Ennek a megoldásnak köszönhető, hogy beteljesülhetett a brit arisztokrata és a helybeli táncosnő örült szerelme.

– Az igaz szerelem legyőz minden akadályt... – Látszott, hogy Szara teljesen a romantikus história hatása alá került.

– Lovina hét évig járt ezen a néhány száz méteres, sötét alagúton, hogy a szerelmesek elbódíthassák egymást nem lankadó szerelmükkel és fékezhetetlen szenvedélyükkel a trópusi éjszakákon, egészen virradatig... És sem a ceyloni őslakosok, sem a magas rangú angliai hivatalnokok nem sejtették ezt a minden konvenciót felrúgó románcot.

– Milyen szép szerelmi történet – sóhajtott Hana.

– Minden igaz szerelemről szóló történet szép... – suttogta Szara. – Főleg, ha az a szerelem mindennel szembemegy...

– És úgy végződött, mint a mesében? – kérdezte Hana. – Boldogan éltek, míg meg nem haltak?

– Sajnos nem – felelte szomorúan Emily. – Ez az élet... Végül fény derült a szerelmesek gondosan őrzött titkára, és Sir Thomas, vagy ahogy a szigeten nevezték, Tom király felettesei kénytelenek voltak hivatalosan kifejezni rosszallásukat a hivatalnokuk viselkedését illetően, aki összeütközésbe került az akkoriban elismert értékekkel. Sir Thomast Máltára küldték szolgálatra, és természetesen nem vihette magával a szerelmét. Így lett vége ennek a megindító szerelmi történetnek.

– Hát Lovina? – faggatta Szara. – Lovinával mi lett?

– Többféle verzió is kering arról, hogyan alakult a további sorsa. Az egyik szerint miután elválasztották a szerelmétől, aki végleg összetörte a szívét, a boldogtalan lány felmászott egy sziklára a rezidencia közelében, ahol élete leggyönyörűbb perceit élte át, és levetette magát a háborgó óceánba.

– Mindig tragédiával kell végződnie a szép szerelemnek? – Szara arca megint elborult.

– Talán nem mindig – felelte Emily. – Mert él a történetnek egy másik verziója, amely szerint Lovina egy kis halászároskába költözött, volt pénze, talán a szerelmétől kapta, vett magának egy házat, és ott lakott élete végéig.

– Hát Sir Thomas? – érdeklődött Hana.

– Búskomorságba esett a szerelme elvesztése után, és haláláig emlékezett a nagy szerelemmel töltött idilli percekre, ezért nem is nősült meg soha.

– És a halálosan szerelmes kormányzó egykori rezidenciáján most egy szálloda működik, ugye, anyu? – mondta Hana.

– Igen, terjeszkedett a város, és Colombóban most van egy Mount Lavinia nevű hotel, mert egyesek így nevezték a szép táncoslányt. Végtelenül hangulatos hely, a forró, tiltott románc jelképes emlékművének tekintik, sok turistát csábít oda a régi idők és a rendkívüli szerelem szelleme, főleg friss házásokat. Ebben az épületben forgattak néhány felvételt a *Híd a Kwai folyón* című filmhez. Hoppá, megérkeztünk. – Megállt a tuktuk, és Emily átnyújtott a sofőrnek pár száz rúpiát. – Gyerünk, lányok, biztos ennétek már valamit!

Vacsora után a szobájába ment a két barátnő, és még hosszan beszélgettek a kandi táncokról meg a helybeli szépség hosszú évekig tartó, titokban tartott vonzalmáról.

Másnap Emily nagyon korán ébresztette Hanát és Szarát.

– Ha tegnap annyira élveztétek a hagyományos táncokat, akkor ma biztosan el lesztek ragadtatva a dambullai Aranytemplomtól. – Emily érdekes időtöltéseket talált ki, hogy Szara nem merülhessen el a gyászos gondolataiban. – Tudom, Szara, hogy szívesen üldögélsz a Fog Templomában. Azt hiszem, ez a huszonkét évszázados, nagyon jó állapotban fennmaradt dambullai kolostorkomplexum is tetszeni fog. Sziklabarlangokban rendezték be, öt buddhista szentély alkotja. Odavisz minket valaki.

– Kicsoda? – kíváncsiskodott Hana.

– Mindjárt meglátjátok magatok is. Na, szedelőzködjetek, találkozunk odalent a szálloda halljában. Mennyi idő alatt készültök el?

– Tizenöt perc múlva? – Hana kérdően nézett Szarára.

– Igen, annyi elég lesz – mondta Szara.

– Ki megy elsőként a fürdőszobába? – Hana szemmel láthatóan megkönnyebbülve lélegzett fel, hogy a barátnője úgy döntött, velük tart.

– Nekem mindegy, menj te!

– Rendben, köszi, gyorsan kész leszek. – Hana bement a fürdőbe.

– Kapjátok össze magatokat, én meg várok odalent. Viszlát negyedóra múlva. – Emily kiment a szobából.

Szara szíve szerint most se ment volna sehova, már csak azért sem, mert Lovina története előhívta Oskar fájdalmas emlékét és vele együtt a szerelmi csalódást. De attól függetlenül, mennyire szenvedett belül, úgy döntött, erőt vesz magán, nem okoz gondot Hanának és a mamájának, akik annyit törődnek vele.

– Szabad a fürdőszoba – jelentette Hana.

– Jó, köszi.

Fél óra múlva a két barátnő lement a szálloda halljába.

– Végre! – fogadta őket Emily. – Már azt hittem, sosem kerültök elő! Kérlek, köszönjétek!

Alacsony szingaléz nő állt fel a széles pamlagról, rövid ujjú blúzt és csinos, földig érő szoknyát viselt.

– Jó napot kívánok! – mosolygott a lányokra.

– Jó napot kívánok! – felelte Hana és Szara szinte kórusban.

– Nem ismeritek föl? – álmélkodott Emily.

A két lány tanácstalan arcán látszott, hogy fogalmuk sincs, ki áll előttük.

– Ő Manisa – mutatta be az asszonyt Emily.

A barátnők zavartan néztek egymásra.

– Manisa nálatok dolgozik, az iskolában – súgta Emily.

– Á, Manisa, üdvözlöm! – mondta újra Hana, aki csak most döbrent rá, hogy az asszony takarítónő az iskolában. Vagyis cseléd, ahogy Kuvaitban mondják.

Szara viszont egyáltalán nem ismerte fel az előtte álló nőt.

– Szara, ő Manisa, emlékszel, párszor beadta a tornaruhámat, ha otthon felejtettem, és utánam hozta a sofőr, aki iskolába hordott.

– Á, igen, persze – mondta Szara, bár igazság szerint nem látott semmiféle hasonlóságot a luxushotelben álló, ápolt külsejű asszony és a sötétkék egyenruhás cseléd között, aki még a legkisebb diák útjából is félreállt a kuvaiti elitiskolában.

– A kisunokáim – mutatta be a családját Manisa. – Anika. – Hét év körüli, sötét bőrű, fekete hajú kislány állt fel a pamlagról, és köszönt kicsit bátortalan hangon. – És Ravi. – Az idősebb fiúcska követte a húga példáját.

– A lányom gyerekei. – Manisa arcán látszott, milyen büszke rájuk. – Ők is nagyon jó magániskolában tanulnak.

– Ez remek, Manisa – örvendezett Emily. – De most már induljunk, mert amennyire én tudom, több mint hetven kilométer innen Dambulla, és az

itteni útviszonyok között eltart egy darabig, míg odaérünk.

– Igen, nagyjából két órával kell számolni – helyeselt Manisa.

– Igen, igen, indulnunk kell minél előbb. – Emily a kijárat felé indult.

– Ez az autó a lányom családjaé – dicsekedett Manisa. – Hozományként adtam neki... Meg egy teljesen bebútorozott, berendezett házat... Nagyon jó partit csinált. A férjének van állása, igen jól keres... Boldog a lányom...

– Hány éve dolgozol Kuvaitban? – Emily figyelmesen hallgatta az asszony szavait.

– Lassan már harminc lesz. Kicsi volt a lányom, amikor el kellett mennem. A férjem meghalt a polgárháborúban...

– Sajnálom – fejezte ki részvétét Emily.

– Szörnyűséges, hosszan elhúzódó konfliktus volt, a nyolcvanas évek elején kezdődött. Csak 2009-ben ért véget, amikor a Tamil Tigriseket – ami sokak szerint terrorista szervezet – megtizedelte és szétverte a kormány hadserege.

– Etnikai háttérű konfliktus volt?

– Igen, a buddhista szingalézek harcoltak a hindu tamilok ellen.

Becslések szerint több mint hatvanezer ember halt meg a háborúban. Jó, hogy ez már a múlt... Mára már megtanultuk tisztelni a szigetlakók eltérő vallását. Amikor meghalt a férjem, egyedül maradtam a kislányommal, megélhetés nélkül, enni sem volt mit... El kellett mennem. Eleinte magánházaknál dolgoztam évekig, csak sokkal később helyezkedtem el az angol iskolában, ahol jobbak voltak a feltételek. De a lányom boldog – hangsúlyozta másodszor is a Srí Lanka-i asszony elszánt tekintettel.

Manisa egyike volt annak a több tízezer Srí Lanka-inak, akik az utóbbi évtizedekben keltek útra a Perzsa-öböl gazdag országaiba, hogy biztosítsák a betevő falatot a családjuknak. Megfizették annak az árát, hogy egzisztenciát teremthettek a szeretteiknek: szinte állandóan távol voltak tőlük, és alávetettként, rabszolgaként dolgoztak a hét minden napján, a nap huszonnégy órájában. Azonkívül teljesen lemondtak a magánéletről. Sőt magáról az életről is. Azért, hogy egyszer elmondhassák: „A lányom boldog.”

– Itt az a szokás, hogy hozományt adnak a lányokkal? Hallottam, hogy van ilyen szokás Indiában, de nem tudtam, hogy Srí Lankán is ez a helyzet. – Emily nagy odaadással tanulmányozott más kultúrákat.

– Igen, és minél nagyobb a lány hozománya, annál jobb esélye van arra, hogy jól menjen férjhez. Én nagyon értékes hozományt adtam a

lányomnak – árulta el elégedetten Manisa.

Emily az asszony unokáira pillantott, boldog, mosolygós arcocskájukra, a kezükben tartott okostelefonra, a Nike cipőre a kisfiú lábán, a fehér pólóra, amelynek közepén piros szívecskével hirdeti a felirat: „I love Dubai”. Nem látszottak alultápláltak. Sőt kicsit pufók az arcuk. Pedig Srí Lanka azon országok közé tartozik, ahol a népesség csaknem egynegyede még nemrég is a szegénységi küszöb alatt élt, ami kevesebb mint napi két dollárt jelentett egy főre számítva. *Igen, ez az asszony megcsinálta, gondolta Emily. Sikerült neki kitörni a szegénységből, és elérte, hogy megfelelő színvonalon él a családja, az unokái pedig jó nevelést kapnak. Csakhogy milyen áron érte ezt el?*

A dambullai Aranytemplom évszázadok óta hatalmas érdeklődésnek örvend mind a zarándokok, mind a turisták körében. Azúrkék égbolt előtt emelkedett a harminc méter magas, impozáns Buddhaszobor, amelynek keze a mudrá⁽⁶⁾ tartással jelzi a tan hirdetését. Alatta nagy méretű felirat szingaléz és angol nyelven: *Aranytemplom*, illetve egy nagyra tátott pofájú sárkány, amely a bejáratot öleli körül. Magas lépcső vezet az épületbe, kétfelől az oszlopokon nyugszik a sárkány karmos mancsa. A Buddha-szobor mindkét oldalán fehér tornyok állnak galériával, oszlopokkal és kúpos, kék-arany tetővel. A szélesen elterülő, többemeletes épület homlokzatán mindkét oldalon fehér és rózsaszín lótuuszvirágot ábrázoló díszítőszalag fut. A tető magasságában, a sziklafal egy kiszögellésén több tucat életnagyságú figura látható narancsszínű köntösben: szerzetesek, akik Buddhának nyújtják át az adományokat.

– Azok a templomba vezető lépcsők. – Manisa a templomtól balra látható útra mutatott. – Csak előbb még meg kell vennünk a jegyet.

Eleinte dús zöld növényzet között vezetett az út, aztán barna sziklák közé ért.

– Nézd csak, Szara, itt vannak a majmocskáink! – Hana a körülöttük futkosó, bohóckodó makákókat figyelte. – Milyen hosszú a farkuk!

– És egyáltalán nem félnek az embertől! – állapította meg Szara.

– Pontosan ezért kell gondosan vigyázni a holminkra, mert ellopnak mindent!

– A cipőket is?

– Ha megtehetnék, biztos vinnék azt is! – nevetett Hana.

A templomokat rejtő belső részhez vezető bejárat előtt le kellett vetni a cipőt, és mezítláb menni tovább. Szerény összeg fejében egy út menti

bódében lehetett hagyni a cipőket, ahol a szingaléz gondnok vigyázott rájuk. És ugyanúgy, mint a többi buddhista templomban, itt is illendő öltözéket kellett viselni: a nőknek eltakarni a vállukat, és legalább térdig érő szoknyát vagy nadrágot, a férfiaknak pedig hosszúnadrágot felvenni.

A dambullai barlangok évszázadok óta rendkívül fontos vallási központok, és a mai napig kolostorként működnek. Maga a komplexum a Krisztus előtti harmadik–negyedik századból származik, de csak a Krisztus előtti első században alakította át templommá egy király, így adott hálát azért, hogy a szerzetesek menedéket nyújtottak neki, amikor tizenégy évre száműzték a királyságából. Állítólag a szerzetesek meditációval védték meg a királyt az ellenség ártó cselekedeteitől. Amikor a király visszaszerezte a trónját, hálája jeléül csodás templomot építtetett a szerzeteseknek Dambullában. Az elkövetkező évszázadokban a későbbi királyok arannyal és festményekkel díszítették a barlangokat, illetve újabb Buddha-szobrokat adományoztak. Jelenleg több mint százötven különböző méretű és elhelyezkedésű Buddha-szobrot, a falakon színes freskókat, illetve a Srí Lanka-i királyok és a hindu istenségek szobrait lehet megcsodálni a templomban.

Szara elszakadt a többiektől, egyedül járt barlangról barlangra. Minden helyiség belsejében félhomály uralkodott. Különös komolyságot adnak a helyiségeknek az aranyosan csillogó szobrok, illetve a feltűnő vörösben pompázó festmények. Csöndben, meditációba merülve álltak a hívek a hatalmas Buddha-szobrok előtt. Az egyik barlangban, a Király-Isten szentélyében szinte a teljes falfelületet elfoglalta egy sziklába faragott, majdnem húszméteres, fekvő helyzetű Buddha-szobor, feltűnően szépen kifestett talppal. A szobor köré reggel óta hordták az erősen illatozó lótuszvirágokat az imádkozó hívek.

Szara a gondolataiba merülve próbált találni magában valahol mélyen egy kis fényt, amely megmutatja a további útját. Reményt kelt, vágyat ébreszt... Segít visszanyerni az életkedvet... Terveket szőni... Visszakapni az örömet... Kijelölni a célt... Hinni... Magában és az emberekben... Leginkább az emberekben...

– Szara, Szara... – suttogta Hana, és finoman meglökte a barátnőjét. – Már nagyon régóta vagy itt. Ideje hazaindulni.

A két lány kilépett a barlangból, ahol Manisa, az unokái és Hana mamája várt rájuk.

– Hogy tetszettek a sziklatemplomaink, madame? – kérdezte Manisa Emilytől.

Ez a szó, a „madame” – amelyet általánosan használnak a Perzsa-öböl országaiban, ahol csak cselédnek vagy sofőrnek tekintik a Srí Lanka-iakat, és elvárják tőlük, hogy szó nélkül végrehajtsák a munkaadóik parancsait – Szara fülében itt egészen idegenül hangzott.

Szara Manisa átszellemült arcára pillantott, és arra gondolt, hogy újra felfedezi a világot.

II. FEJEZET

A beach boyok

Büszke páva sétált kevélyen az esőerdő dús, zöld pázsitján. Vonzotta a tekintetet feltűnő, fémes fényű, búzavirágkék feje, nyaka, begye és hasa meg a tollakból álló, néhány centiméteres, ugyanilyen színű koronája.

– Nézd azt a hatalmas legyezőt, Szara! – lelkesedett Hana, ahogy a madár pávaszemekkel ékesített, szélesre tárt farktollazatát nézte: zöld, tollas keretben csillogott a szemek bézs alapon búzavirágkék közepe, ahogy rásütött a nap.

Szara közelebb lépett a vad indiai pávák népes csapatához.

– És milyen csodásan elő tudja adni magát ez a páva! – jegyezte meg Szara, ahogy a madár látványos táncát figyelte, mely lassú forgással, méltóságteljesen tette közszemlére méteresnél is hosszabb, impozáns zöld-arany tollait.

– Emlékeztek a tradicionális kandi táncokra? – kérdezte Emily. – Volt köztük egy pávatánc.

– Ugye az, amikor a világoskék, pávaszemekkel díszített jelmezbe öltözött nők táncoltak a dobszó ritmusára, és a lépegető pávákéra megtévesztően hasonlító mozdulatokat tettek? – fordult Hana az anyjához.

– Igen, kicsim – helyeselt Emily. – Abban a műsorszámban különösen hangsúlyosak voltak a kifejező, harmonikus kézmozdulatok, illetve a jellegzetes fejmozgások.

– Emlékszem – mondta Hana. – A táncosnők lehajoltak, és szélesre tárták a karjukat, előrehajtották a fejüket, beszívták az arcukat, és a zene ritmusára utánozták ezt a gyönyörű, királyi madarat.

– A fejükön pedig a páva koronáját formázó fejdísz volt – tette hozzá Szara.

– A páva rendkívül fontos szerepet tölt be Srí Lankán – magyarázta Manisa, aki hallotta a beszélgetést. – Nálunk úgy tartják, hogy ennek a madárnak hatalmában áll jóra fordítani a rosszat, mert meg tudja enni a mérges kígyót, és nem árt meg neki.

– Ez érdekes – élénkült fel Emily. – Már csak azért is, mert a pávát már évszázadok óta tisztelik a világ számos kultúrájában, és különleges jelentőséget tulajdonítanak neki. Az ókorban a halhatatlanságot jelképezte, ugyanis úgy hitték, hogy nem romlik meg a húsa, a kör alakúra kitárt farokban pedig, amelyet úgy pettyeznek a pávaszemek, mint a csillagok, az égboltot látták, ahová az ember lelke vágyott. A hindu mitológiában viszont szent madárként szerepel, ugyanakkor a háború istenének, illetve a tudomány és a teremtő képzelet istennőjének harci lova, egyúttal az irodalom, a művészet és a zene patrónája is – osztotta meg a tudását Emily a többiekkel.

– Nálunk egyesek szerint ez Kataragama, az oltalmazó istenség szent madara – vetette közbe Manisa.

– Perzsiában a páva volt a monarchia és a hatalom, Kínában pedig a rang, a méltóság és a szépség jelképe – folytatta fejtegetését Emily. – A birodalom korában a pávatoll volt a császár kegyelmének jele. A pávát jó előjelnek tartották, amely el tudja űzni a gonoszt.

– Láttatok Srí Lankán pávamaszkot? – kérdezte Manisa. – Hitünk szerint ez a maszk képes távol tartani a gonosz lelkeket és szellemeket.

Szara arra gondolt, hogy neki igen jó szolgálatot tenne egy ilyen maszk. Amikor Manisa megemlítette a rossz szellemeket, Szara lelki szemei előtt rögtön megjelent Lara gonosz kísértete, aki könyörtelenül hintette a rontást a családi rezidenciájukra, és majdhogynem visszafordíthatatlan tragédiába sodorta őket.

– Igen – felelte Hana. – Tavaly elmentünk anyuval egy boltba, ahol rengeteg kézzel készített, művészi maszk volt, és éppen egy pávamaszkot vettünk. Az eladó elmagyarázta, hogy békét és harmóniát hoz.

– Ez igaz – helyeselt Manisa. – Ilyen hatalma is van.

Lehet, hogy ezért ilyen boldog Hana családja?, gondolta Szara. *Talán mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy megoltalmazzanak a gonosztól. Attól a gonosztól, amely rejtőzve leselkedik, hogy egyszer csak, a legváratlanabb pillanatban előtörjön, és romboló erejével megsemmisítő pusztítást végez körülöttünk.*

– És hol lehet pávamaszkot venni? – tudakolta Szara.

– Sok kézművesholmikát áruló üzlet található itt – felelte Manisa. – Még a szállodátok közelében is láttam ilyet. A kijáratnál mindjárt balra kell fordulni, aztán...

– Nagyi, nagyi! – hívta Manisát Anika, aki a tisztás túlsó szélén játszott a testvérével. – Gyere ide! Nézd csak, mit találtunk!

Ez már a második nap volt, amikor Manisa kirándulást javasolt Emilynek és a lányoknak a saját autóján. Most úgy döntött, a trópusi esőerdőbe viszi el őket. Keskeny, kanyargós úton hajtott a sofőr, kétoldalt nagyra nőtt, buja, harsogó zöld növényzet magasodott. Forró és nagyon párás volt a levegő, de annak ellenére, hogy már megkezdődött a monszunidőszak, sütött a nap, és reggel óta egy csepp eső sem esett. Szara érdeklődve nézegette a sűrű, burjánzó, egymásba fonódó növényeket, melyek miatt az erdő mélyén félhomály uralkodott. Többször is leállította az autót a sofőr, kikapcsolta a motort. Ilyenkor nagyon jól lehetett hallani a természetes neszek sokaságát, a különféle rovarok zümmögéséből élesen kihallatszott az egzotikus madarak igencsak kellemes éneke, és a liánok és kúszónövények bozótjában, a fák koronájában virtuóz bemutatót adtak a legkülönbélebb csivitelésből, füttyögésből, károgásból, csattogásból, cserregésből, kerepelésből és trillából.

Manisa az unokáihoz sietett, majd miután odaért, messziről visszaintegetett, hogy Emily és a lányok is csatlakozzanak hozzájuk. Amikor mindannyian a tisztás túlsó felére értek, Anika beszaladt pár lépésre az erdőbe, és a sűrű bozóra mutattva lelkesedve kiáltotta:

– Kígyó! Kígyó!

Szara a szemét meresztve kereste a hüllőt, de semmit sem látott.

– Hana, látsz itt valahol kígyót? – kérdezte a barátnőjét.

– Nem – felelte Hana.

– Én sem – mondta Szara, a szövevényes növényzetet kémelve.

– Itt van! Itt van! – Anika kinyújtott karral mutatott a rengeteg ág egyikére.

Szara közelebb ment, és csak ekkor pillantotta meg az összetekeredett kígyót.

– Nézd, Hana, milyen tökéletesen álcázza magát! – mutatott rá meglepetten. – Szinte észre sem lehet venni!

– Tényleg! – bólintott rá Hana.

Mozdulatlan volt a hüllő, karcsú, oldalt szétterülő teste kacskaringósan tekeredett rá az ágra. Szabályos mintába rendeződő, sárga-fekete foltjaival, zöldes árnyalatú bőrével tökéletesen beleolvadt az erdő színeibe. Széles szájú, háromszög alakú feje kicsit kiemelkedett az ágról, és időnként kilöködött belőle hosszú, villámgyors, villás végű, zöld nyelve.

– Ez mérges kígyó? – kérdezte Emily.

– Nem igazán – felelte Manisa. – Úgy értem, előfordul, hogy támad, ha veszélyben érzi magát, de nem olyan erős a mérge, hogy megöljön egy embert. Azért érdemes vigyázni... igen, Anika, húzódj vissza egy kicsit, túl közel mentél... – Manisa elterelte az unokáját a kígyótól. – Vigyázni kell, mert duzzadást, ödémát okozhat a marása. És persze erős fájdalmat, ami jó ideig megmarad.

– Emlékszel, anyu, abban a boltban, ahol helyi termékeket árultak, volt egy kígyómaszk is, amely állítólag megvédi a tulajdonosát minden veszélytől. – Hana megint a tavalyi nyaralást emlegette.

– Akartam is venni neked egyet, de nem kérted – emlékezett Emily.

– Mert valahogy olyan... barátságtalan volt. Az a vörös, kinyújtott nyelv a hegyes fogak között, a düllelt szem, haj helyett mindenféle gomolygó kobrák... Szürke vagy fekete volt a legtöbb, szétterjesztett csuklyával, támadásra készen... Brrr... – borzongott meg Hana.

– Az a Naga Raksa, vagyis a kobramaszk – magyarázta Manisa. – A *raksa* jelentése 'démon', és nálunk sokféle hagyományos maszk van, amelyek feladata elűzni a gonoszt. Ezek közé tartozik a Gini Raksa is, a tűzdémon, mely megszelídíti az ellenséget, illetve békét és harmóniát teremt.

– Azt hiszem, tudom, hogy néz ki – szólt közbe Hana. – A vörös és a sárga az uralkodó szín, a démon haját pedig a fölfelé törő lángnyelvek adják.

– Pontosan így van – erősítette meg Manisa. – Ezeket a maszkokat sokszor használják tradicionális szertartásokon, felvonulásokon, táncoknál, rituáléknál. Hisszük, hogy távol tudják tartani a gonoszt.

– Ez réges-rég jelen van sok társadalomban. – Emily szenvedélyesen gyűjtötte a tudnivalókat a különböző kultúrákról, és szívesen beszélt róluk. – A világnak szinte minden zugában találunk varázserejű szertartásokat és tárgyakat, amelyek apotropeikus jellegűek.

– Mit jelent az, hogy apotropeikus, anyu? – kérdezte Hana.

– Azt, hogy olyan erővel rendelkeznek, amely megvéd a gonosz szellemektől, betegségektől, nélkülözéstől, kudarcoktól, rontástól. Az ilyen tárgyak általánosságban biztosítják az embernek a biztonságot, a jólétet és a nyugalmat.

Mert az emberek félnek, gondolta Szara. Félnek az ismeretlen, ártalmas erőktől, amelyek váratlanul támadnak rájuk, tönkreteszik őket, fájdalmat okoznak, és sötét kétségbeesésbe taszítanak.

Szara megint az édesanyját látta maga előtt, ahogy élettelenül hever a hálószobájában.

– Nagyi, nagyi, gyere, menjünk el a kiselefántokhoz! – Anikát már nem érdekelte a kígyó, az autó felé rángatta Manisát a karjánál fogva.

– Rendben, Anika, elvégre az elefánt az egyik legnagyobb attrakció nálunk. – Manisa az unokája után indult.

– Ha az elefántok árvaházába mennénk, ott már voltunk... – Emily beszédes pillantást vetett a Srí Lanka-i asszonyra.

– Nem, dehogy, csak elsétálunk a legközelebbi vízlelő helyhez, ott megnézhetik, hogyan fürdőznek az elefántok.

– Akkor mehetünk – egyezett bele Emily.

Átvágott a tisztáson az egész társaság, búcsúpillantást vetve a pávacsapatra, aztán beszálltak az autóba, és folytatták az utat. Jó félóra után állt meg a mikrobusz egy kisebb, kanyargós folyó mellett.

– Ott, ott az elefánt! – Anika boldogan rohant az állat felé.

Egy kisebb elefánt állt a homokos folyóparton, kis füle, hosszú farka és majdnem a földet söprő, alig görbülő ormánya volt. Szürke bőre az ormánya közepén világos rózsaszínre váltott, és ugyanilyen színű foltok voltak a lábán, a fülén és a szeme körül.

– Táncol az elefánt, táncol az elefánt! – Anika izgatottan tapsolni kezdett.

A kis termetű elefánt valóban jobbra-balra dülöngélt, enyhén himbálva az ormányát. A kislány maga elé nyújtotta a kezét, és együtt ringatózott az elefánttal. Emily közelebb merészkedett az állathoz, és elkomorult az arca.

– Azt hittem, itt szabadon élő elefántokat látunk – mondta az állat lábára erősített láncra nézve. Nem messze állt az elefánt gondozója, aki csak arra várt, hogy jöjjön valaki, aki néhány rúpiáért megsimogatja az állatot vagy fotózkodik vele. – Úgy imbolyog ez az elefánt, mintha hospitalizmusban szenvedne – figyelte meg szomorúan Emily.

– Most már értem, Hana, mire gondoltál, amikor az árvaházi elefántokról meséltél – mondta Szara, őt is bántotta az elefántot megbéklyózó lánc látványa.

– Ez egy szegény ország, az emberek minden alkalmat megragadnak, hogy kereshessenek pár rúpiát. – Manisa próbálta megmagyarázni honfitársai eljárását.

Emily már éppen azt akarta mondani, hogy ezt nem tehetik meg a leláncolt állatok rovására, de rögtön eszébe jutott, hogy a Srí Lanka-iak rabszolgamunkát végeznek a Perzsa-öbölben lévő gazdag országok lakóinak, és lenyelte a megjegyzést. Nem szabad elhamarkodottan megítélni másokat, különösen akkor nem, ha nem ismerjük a viselkedésük minden mozgatórugóját.

– Érdekes ez a rózsaszín bőr. – Hogy oldja egy kicsit a feszültséget, Emily az emlős szokatlan színére hívta fel a figyelmet.

– Ó, a rózsaszín nagyon jellemző az itteni elefántokra – mosolyodott el Manisa. – Ahogy az öregedő emberek őszülnek, úgy képződik az elefántok bőrén egyre több rózsaszín folt a kor előrehaladtával.

– Hát ez érdekes. – Emily elmosolyodott, mint mindig, ha újdonságot tudott meg. – És mikor mondjuk azt, hogy egy elefánt öreg?

– Tizenöt-húsz éves kor a felnőtté válás ideje, de akárcsak az emberek, akik eltérő életkorban tesznek szert az első ősz hajszállakra, úgy az elefántok is különbözőképpen kezdenek rózsásodni. De a harmincéveseknek már egész sok rózsaszín foltjuk van.

– Akkor ez egy idősebb példány – jegyezte meg Emily.

– Úgy néz ki – erősítette meg Manisa.

Szara az elefánt leláncolt lábát nézte, és arra gondolt, hogy így érzi majd magát, ha hazamegy Kuvaitba. Azok a parancsok, tilalmak, korlátok... Irigyelte a húgát, Fatmát, aki buzgó muszlimként természetesnek vett minden korlátozást, és nem lázadt ellenük. Ellenkezőleg, úgy gondolta, hogy ezek jelölik ki a legjobb viselkedésmódot a hívők számára. Azok a masszív, szinte törhetetlen láncok... *Kíváncsi vagyok, vajon tudatában van-e ez az elefánt a rabságának, jutott eszébe. Valószínűleg kölyökkora óta így él, hogy nem érzi zavarónak a vastag béklyót, csak valamiféle tudat alatti vágyakozás ösztönzi az állandó dülöngélésre, mintha tágítani akarná a terét...*

– Anika, Ravi, hagyjátok abba! – fegyelmezte Manisa az unokáit, akik a folyó barna és elég zavaros vizével kezdték fröcskölni egymást. – Gyertek ide, mindjárt indulunk!

– Ha kijutunk az erdőből, elviszlek benneteket étterembe – jelentette ki Emily. – Már biztos megéhezett mindenki.

Este, amikor a lányok zuhanyzás után ágyba kerültek, Szara megkérdezte Hanától:

– Mit tervezünk holnapra? Megint Manisa visz valahova?

– Nem. – Hana meglepetten nézett Szarára. – Hiszen vacsora után elköszöntünk tőle, és megbeszéltük, hogy legközelebb Kuvaitban találkozunk.

– Aha.

– Anyu azt akarja, hogy pihenjünk holnap, mert holnapután hosszú útra indulunk.

– Igen? Hová?

– Bentotába.

– Az messze van?

– Igen, majdnem kétszáz kilométerre. És ismered az itteni utakat.

– Száguldozni nem lehet rajtuk, az biztos.

– Hát nem.

– Jó pár óráig eltart majd az út, ugye?

– Igen, anyu szerint négy óra is lehet, vagy még több.

– És Bentota szép város?

– Gyönyörű! Ott vannak Srí Lanka legszebb strandjai. Az Indiai-óceán partján fekszik, az ország délnyugati részén, közvetlenül a Bentota Ganga folyó torkolatánál.

– Te már jártál ott?

– Igen, tavaly voltunk ott anyuval. Ötcsillagos szállodában laktunk, közvetlenül az óceán partján, a szoba erkélyéről egyenesen a vízre láttunk.

– Remekül hangzik. Ugyanott fogunk lakni?

– Igen, nagyon meg voltunk vele elégedve.

– Az jó.

– És te, Szara, láttad már az óceánt?

– Nem, még sosem.

– El leszel bűvölve, meglátod.

– Remélem.

– Biztosan.

– És holnap mit csinálunk?

– A medencében akarunk anyuval úszni egy kicsit... Persze csak ha nem esik egész nap.

– Talán nem.

– És te velünk tartasz?

– Még nem tudom.

– Majd dönts el! Most már aludjunk. – Hana nagyot ásított. –
Elfáradtam az esőerdei kiránduláson.

- Én is.
- Jó éjt.
- Jó éjt.

Másnap reggeltől kezdve ömlött az eső, ezért a lányok reggeli után csomagolni kezdtek. Dél körül kicsit kitisztult az ég, ekkor Hana kiment a medencéhez a mamájával. Szara a szobában maradt, mert megint rátelepedett a letaglózó búskomorság. A gonoszról szóló beszélgetések tudatosították benne, hogy a rossz nemcsak támadhat, hanem könnyörtelenül győzedelmeskedhet is hosszú időre, ahogy ez jó pár hónapig az ő családi otthonukban is megtörtént. *Hogy van a mama? Biztosan jól érzi magát? Egymásra találhatnak a papával, és megint normális családként élnek majd? Egy ilyen súlyos – és a mama szempontjából bizony különösen lidérces – válság után vissza lehet még térni a boldog házassághoz? És ha valami nem úgy alakul, akkor a mama boldogul majd minden segítség nélkül?* – ilyen gondolatok kínozták állandóan, s nem hagyták, hogy teljesen megfeledkezzen a nemrég átélt drámai eseményekről.

Szara hallgatta a szakadó monszuneső erős, monoton zúgását. Kinézett az ablakon. A szürkés-kék levegőben sugárban zúdult le a víz, mosta a közelben látható magas pálmafákat, a többi fa terebélyes lombját. Csakhogy olyan vastag volt a vízfal, hogy a többi növényt mintha ködön át látta volna. Hana esett be a szobába, bőrig ázva.

– Látod, mi van odakint? – harsogta nevetve. – Maga az özönvíz! – Ledobta a fürdőlepedőjét, és ott állt egy szál egyrészes fürdőruhájában, amely ingerlően tapadt karcsú testére.

Szara lehunyta a szemét, mintha aludna.

– El se hiszed, mennyit neveltünk a medencénél, amikor hirtelen leszakadt az ég! Még jó, hogy meleg van, majdnem harminc fok... – Hana az ágyban fekvő Szarára pillantott. – Alszol? – kérdezte halkabban.

Szara nem válaszolt, ezért Hana bement a fürdőszobába zuhanyozni. Pár perccel később kijött, és letelepedett a barátnője ágya szélére.

– Szara, jól vagy?

– Igen, hagyj aludni – morogta Szara álmosan, és a másik oldalára fordult.

Hana üldögélt még egy darabig, aztán átöltözött és elment. Nagyjából két óra elteltével jött vissza, és rögtön a még mindig ágyban fekvő

barátnőjéhez fordult.

– Szara, minden rendben? – A barátnője búskomor arcát fürkészte.

– Igen... – felelte szomorúan Szara.

– Mert egész nap csak heversz... Nem is ebédeltél... Hozassak fel valamit a szobába?

– Nem, köszönöm, nem vagyok éhes.

– Elmenjünk esetleg valahova? Ez az utolsó napunk Kandiban. El akarsz menni a Fog Templomába?

– Nem... Nincs kedvem...

– Akkor esetleg... – Hana törte a fejét, mivel csalogassa ki az ágyból a barátnőjét. – Elmehetnénk maszkot vásárolni. Olyat, ami elűzi a gonoszt. Mondtad tegnap, hogy jó lenne szerezni egyet.

– Maszkot? – élénkült fel Szara.

– Azt hát, maszkot. Választasz egy olyat, amely elűzi a gonosz hatalmakat.

Szara elgondolkodott. Ha úgy van, ahogy Emily mondta, hogy minden kultúrában létezik oltalmazó mágia, az azt jelenti, hogy a varázserejű rituáléknak és tárgyaknak valóban hatalmukban áll elűzni a rosszat, tehát elég, ha megveszi a megfelelő maszkot, és akkor... Akkor már semmiféle szerencsétlenség nem érheti a családját.

– Jó, megyek – döntötte el.

– Tényleg? Jaj, de jó! – derült föl Hana. – Öltözz gyorsan!

– Mindjárt kész vagyok. – Szara kimászott az ágyból.

Fél óra elteltével a két lány kilépett a szállodából.

– Tudod, hol van az a bolt? – kérdezte Szara.

– Hát úgy nagyjából – felelte Hana. – Balra fordulunk, aztán megyünk egy darabig jobbra az erdőben, és... elvileg egyenesen a boltnál kötünk ki.

Sietősen lépkedtek, és nemsokára már a hotel területén túl, az aszfalozott úton jártak, amelynek két oldalán, dús zöld növényzettel körülvéve álltak a helyi lakosok kis házikói. Üres volt az út, csak néha futott át rajta egy-egy sovány kóbor kutya.

– Csak nehogy eleredjen az eső – mondta Szara az eget kémelve.

– Kikérdeztem a pincéereket a szállodában, szerintük ma már nem lesz eső – állította Hana.

– Akkor jó, nem szeretnék bőrig ázni.

Néhány perccel később a lányok férfihangot hallottak szorosan a hátuk mögött.

– Good morning.

Hátra sem fordult a két barátnő, csak felgyorsították a lépteiket. Hana mamája már egy évvel korábban figyelmeztette őket, hogy a helybeli amorózók leszólítgatják a turistákat az anyagi haszon kedvéért.

– Good morning, girls.

A két lány most sem reagált. A férfi nem zavartatta magát, melléjük ért.

– Ne féljenek. Láttam, ahogy kijönnek a szállodából. Ott dolgozom, szakács vagyok. Most ért véget a műszakom, hazafelé tartok.

Hana és Szara a férfira pillantott, aztán összenéztek, és önkéntelenül elmosolyodtak. Az alacsony, idős, kissé kopaszodó, hiányos fogsorú szingaléz férfi nem úgy nézett ki, mint egy helybeli playboy. Csak egy csíkos, tarka szarong volt rajta, a kezében esernyőt tartott.

– Elkísérem magukat, ugyanarra megyünk. Hogy tetszik Srí Lanka? Először járnak itt? És a hotel? Ez az egyik legjobb hotel a környéken. Luxuskategóriás. Nem könnyű benne a munka, de már sok éve ott dolgozom. Vége a műszakomnak, hazafelé tartok – hangsúlyozta még egyszer.

A férfi elhallgatott, mind a hárman szótlánul mentek tovább, a lányok viszont időnként egymásra pillantottak, nem tudták, hogyan viselkedjenek a váratlan útitárssal. Egy idő után véget ért az aszfaltozott út, és a madárdalos erdőbe vezető keskeny ösvényben folytatódott.

– Hana, szerintem valami nincs rendben. – Szara hangjában enyhe aggodalom érződött.

– Miért gondolod? – Hana nem látszott idegesnek.

– Mert szerintem nem találjuk meg a boltot az erdő mélyén.

– De azt mondták, hogy pont ott van a bolt. Ne aggódj, biztos mindjárt odaérünk.

A férfi hallotta, mit beszélnek a lányok, de nem szólt egy szót sem. Eltelt még egy negyedóra, és még mindig csak az erdő volt körülöttük.

– Hana, azt mondtad korábban, hogy be kell fordulni jobbra, mi viszont egész idő alatt egyenesen megyünk. – Szara már csupa aggodalom volt.

– Hú, tényleg... – Hana körülnézett. – Láttál valahol jobbra vezető utat?

– Nem tudom, nem figyeltem, azt hittem, te pontosan tudod, hova megyünk.

– A szuvenírboltot keresik? – szólt közbe a Srí Lanka-i.

A két lány tanácstalanul összenézett, nem tudták, szóba elegyedjenek-e az ismeretlennel.

– Azt hiszem, nincs más választásunk – suttogta Szara Hanának, fennhangon pedig megerősítette.

– Igen.

– Én tudom, hol van. Oda vezethetem magukat – ajánlotta fel a férfi készségesen.

– És messze van? – kérdezte Szara óvatosan.

– Nincs olyan nagyon messze, de vissza kell fordulnunk, mert elhagytuk az oda vezető ösvényt.

– Rendben. – Szara beleegyezett, mert úgy gondolta, hogy azon az úton visszajuthatnak a szállodába.

A férfi arcán látszott, hogy nagyon meg van elégedve ezzel a fordulattal, és élénk csevegéssel szórakoztatta a lányokat.

– Sokáig maradnak még Kandiban? Mert júliusban vagy augusztusban híres fesztivál zajlik itt, amely rengeteg hívőt és turistát csábít.

– Milyen fesztivál? – kérdezte Szara udvariasságból.

– A Kandi Eszala Perahera. Nagy ünnep, melyen körmenettel hódolnak a legszentebb ereklye, Buddha foga előtt. Voltak a Fog Templomában?

– Igen, természetesen – felelte Szara.

– Nagyon látványos ünnepség, ilyenkor tíz éjszakán át teljesen ki van világítva a Fog Temploma és az egész város, tarka, hangos felvonulások zajlanak az utcán, hagyományos dobosok, zenészek, énekesek és táncosok mutatják meg a tehetségüket. De a legnagyobb attrakció az ünnepélyesen, tetőtől talpig felöltöztetett elefántok parádéja.

– Az tényleg rendkívüli. Láttam róla fotókat – állította Hana. – Az elefántokat színes, gazdagon hímzett szövetekbe öltöztetik, világító lámpákat aggatnak a hátsó felükre, a fejükre, a fülükre és az ormányukra.

– A menet élén haladó elefánt hátán pedig díszes baldachin alatt visznek egy ezüst- vagy aranyrelikviát, amit a szent fog helyettesítőjeként kezelnek – tette hozzá a férfi. – Hopp, ez itt már az az ösvény. – Egy keskeny, a levelek és bokrok között szinte láthatatlan csapásra mutatott. – Menjünk! – A férfi fürgén belépett a sűrű bozótba.

A két barátnő bizonytalannak látszott.

– Mit csináljunk? – kérdezte Hana Szarától.

– Nem is tudom. Mit gondolsz?

– Döntsd el te! Te akarsz maszkot venni.

Egy maszkot, ami távol tartja a rosszat... Szara lelki szemei előtt újra felrémlettek a saját keservei és a családtagjai fájdalmas élményei.

- Szerinted? - Szara várakozón nézett Hanára.

- Ha fontos neked az a maszk, akkor mehetünk. Ez az út egyenesen a szállodánkba vezet, vagyis ha nem érünk oda a boltba rövid idő alatt, akkor visszafordulunk ezen az ösvényen, tudni fogjuk, hogyan érjünk haza. Azonkívül ez a nagyapó nem látszik félelmetes gonosztevőnek - mosolyodott el Hana.

- De olyan váratlanul csapódott hozzánk... - mondta Szara habozva.

- Ó, Srí Lankán ez normális - magyarázta a barátnőjének Hana. - Tavaly állandóan leszólított minket valaki, amikor anyuval voltunk itt. Akkor a rovarevő növény mutogatása volt a legnagyobb szám.

- Hogyhogy? - értetlenkedett Szara.

- A helybeliek leszólítják a turistákat, és ecsetelik előttük az ország természeti adottságait vagy a kultúráját, hogy ezzel keressenek néhány rúpiát. Tavaly minduntalan egy kancsóka hosszú, zöld kancsóját mutogatták - így hívják azt a növényt, amelyik rovarokkal, például hangyákkal táplálkozik. Eleinte még érdekes is volt, aztán később...

- Jönnek? - hívta őket a szingaléz az erdőből. - Mert nemsokára bezár a bolt.

- Akkor megyünk? - kérdezte Szara.

- Menjünk, elvégre ketten vagyunk, nem lesz semmi baj.

- Igazad van. - Szara félrehajtotta a dús leveleket, és a férfi után indult. Fél óra elteltével Szara megtorpant.

- Hana, annak a boltnak se híre, se hamva - mondta kissé idegesen. Hana megállt a barátnője mellett.

- Várj csak, mindjárt megkérdezem. Halló! - szólt Hana a férfi után. - Messze van még?

- Már csak pár perc! - kiabált vissza a szingaléz távolodóban.

Hana enyhén megtaszította Szarát.

- Menjünk inkább utána, mert mindjárt eltévedünk, és egyedül maradunk ebben a bozótban.

- Na jó. - Szara nekiindult. - De ha egy negyedóra múlva sem érünk célba, akkor mindenképpen visszafordulunk.

- Úgy legyen - egyezett bele Hana, és felgyorsította a lépést.

Amikor Szara már közel járt ahhoz, hogy visszaforduljon, ritkulni kezdett a sűrű erdő, és a lányok szeme előtt tágas tisztás rajzolódott ki.

- Itt van! - kiáltott fel diadalmasan a szingaléz egy nagy faépületre mutatva és széles mosolyra húzva hiányos fogsorát, mint aki most fedezte

fel Amerikát.

- Na, itt is vagyunk! – állapította meg Hana megkönnyebbülve.
- Végre! – helyeselt Szara.

A bolt vagy inkább a stilizált, több oldalán nyitott építmény tökéletesen beleolvadt a körülötte burjánzó dús növényzetbe: cipó nagyságú gyümölcsöket termő kenyérfák, több mint húsz méter magasra növő ceyloni ébenfák, karcsú törzsű szantálfák között állt, melyek kecses, hosszúkás levelei úgy libegtek a szélben, mint a szoknya fodrai, zömök, szürke vagy szürke-barna ágú tífák és madártollszerűen osztott levelekből álló, bóbítaszzerű lombozattal pompázó páfrányfák, hosszú, kígyószerűen tekergőző liánok és számtalan burjánzó cserje vette körül, melyeken nagy, tarka, csodaszép virágkelyhek nyíltak. Az eladó kijött a jövevények elé, és vidáman köszöntötte őket:

- Welcome! Welcome!

Aztán túlradó örömmel üdvözölte a Srí Lanka-it, aki odavezette a potenciális vevőket. Majd a két férfi váltott pár szót a maga nyelvén. Kétség sem fért hozzá, hogy igen jól ismerik egymást.

- Csak tessék! – Az eladó széles gesztussal invitálta befelé a lányokat. – Van itt minden! Maszkok is nagy választékban! – dicsérte az áruját.

A lányok bementek a boltba, és kíváncsian nézegették a helyi kézművesmesterek eredeti alkotásait. Roskadoztak a hosszú, alacsony asztalok és tárlók a rengeteg fafaragvány és dombormű alatt, melyek hindu isteneket és istennőket ábrázoltak, továbbá Buddhát különféle testtartásokban és nagyságokban. A legkülönbözőbb elefántfigurákat, illetve a színes és gazdagon díszített kocka, téglalap alakú és kerek dobozkákat mind a Ceylonban elterjedt speciális technikával, rovarok viaszából készített lakkal vonták be.

- Tessék, itt vannak a maszkok! – mutatott Hana az egyik falon kiállított álarckollekcióra. – Nézd csak, itt van minden, amiről tegnap beszélgettünk Maniséval. Pávamaszk-, kobramaszk, tűzdémon...

Szara a fal nagy részét elfoglaló, különféle méretű maszkokat nézegette. Vonzották a tekintetet ragyogó színeikkel, meredt szemükkel, kinyújtott nyelvükkel... Elűzik a rosszat...

Az eladó megállt szorosán Szara háta mögött, és egyenesen a fülébe suttozta:

- Varázslat... Ezen a szigeten mi ősidők óta hiszünk az erejében... Tudjuk, hogyan űzzük el a leselkedő démonokat... Ismerjük a

természetfeletti erőket megidéző titkos szertartásokat... Amikor az éves fesztivált tartjuk Kandiban, az első éjszakákon mindig esőért könyörgünk... Az emberek régtől fogva azt vallják, hogy ha vágynak valamire, akkor azt kell utánozni. Ezért a menet élén járó dobosok a mennydörgés hangját, a szárított kókuszhéjjal égő fáklyát vivő férfiak a villámot imitálják, az elefántok pedig az esőfelhőket jelképezik.

– Elefántok... felhők... Sosem jutott volna róluk eszembe – vallotta be meglepetten Szara.

– Az elefántok nagyon erősek, ezért minél több elefánt masírozik a parádén, annál bőségebb csapadék hullik majd – magyarázta az eladó. – Az utolsó hét éjszakán pedig bonyolult rituálét hajtunk végre, hogy isteni segítséget kapjunk mindenfajta gonosz elűzéséhez, ami ártó hatással lehet mindenkire, aki részt vesz a vonuláson. A szemmel verés, az átok, a gonosz sugalmazások...

– És ezek a maszkok... – Szara minél tovább nézte őket, annál jobban hitt abban, hogy misztikus erejük van.

– Csak tessék választani közülük – ezt már hangosan mondta az eladó. – Megvéd az ártó hatalmaktól.

– Akkor... ezt kérném. – Szara egy pávát utánzó, kék maszkra mutatott. – Igazad volt, Hana – fordult a barátnőjéhez. – Azt hiszem, ez a legszebb... Mindenesetre ez tetszik a legjobban.

– Kitűnő választás – dicsérte az eladó. – Mindjárt becsomagolom. Van még rengeteg érdekes tárgyunk. Nézzenek csak szét... – Körbemutatott a boltban.

A lányok odébbmentek, hogy megismerjék a kihelyezett árucikkeket, a két Srí Lanka-i pedig halkan diskurált egymással.

– Ide nézz, Szara, milyen cuki majmocska – szólt a barátnőjének Hana.

– Igen, tényleg aranyos. – Szara megállt a polcnál, ahol egy kismajom kuporgott a térdére tett kézzel, felemelt fejjel, és tágra nyílt, őszinte tekintettel, barátságosan mosolyogva nézett rá.

Az eladó, látva, hogy felkeltette valami a lányok figyelmét, rögtön odalépett hozzájuk.

– Ez a kismajom kókuszdióból készült. – A férfi kézbe vette a faragványt, és átadta Hanának.

– Azt hiszem, ha ott lenne a szobámban, mindig jobb kedvre derítene – mondta Hana, és rámosolygott a majomra.

– Akkor vedd meg magadnak – biztatta Szara. – Ha már ekkora utat megtettél velem, legalább legyen róla egy emléktárgyad.

– Na jó, megveszem. – Hana átadta a kismajmot az eladónak.

– Nagyszerű! Máris becsomagolom! – Az eladó nem leplezte elégedettségét.

A két barátnő téblábolt még pár percig a boltban, aztán a pulthoz léptek fizetni.

– Szolgálhatok még valamivel? Csodálatos batikolt anyagaink vannak; na, legalább egy kispárnahuzatot, nem drága, és igazán mutatós. – A férfi egy elefántot ábrázoló huzatot tett a pultra.

– Köszönöm, talán majd legközelebb – mondta Hana pénztárcával a kezében. – Én fizetek mindent.

– Hana, a maszkot én fizetem – mondta Szara, és kinyitotta a retiküljét.

– Szó sem lehet róla! Én fizetek! – Hana átadta a pénzt az eladónak, és a barátnőjére nézett. – Ajándékba adom.

Szara jóleső melegséget érzett a lelkében. Olyasmi, mint amikor Farah érezte, hogy törődik vele. Annyira hiányzott neki, hogy tiszta szívből érdeklődjön iránta valaki, akit szeret...

– Hozzon neked szerencsét! – szölt Hana, és átnyújtotta az ajándékot Szarának.

– Köszönöm! – felelte Szara megindultan.

– Most pedig induljunk gyorsan haza, mert holnap hosszú lesz az út Bentotába. Vezessen vissza minket gyorsan a szállodába – fordult a szingalézhez, aki odakísérte őket.

– Esetleg volna kedvük megnézni valami érdekeset? – vetette fel a férfi különös arckifejezéssel.

– Nem, köszönjük, megyünk vissza a szállodába – hárította el Hana.

– Van itt a közelben egy kis buddhista templom, néhány szerzetes lakik benne – folytatta a férfi, nem zavartatva magát. – Nem tart sokáig, és sokat nyerhetnek vele.

– Ha több időnk lenne, akkor mennénk szívesen, de most már indulnunk kell haza – mondta Hana, és az erdei ösvény felé indult, maga után húzva Szarát.

– Ha van valaki vagy valami, ami nagyon fontos maguknak, akkor érdemes elmenni erre a különleges helyre – erősködött a férfi.

– De nekünk már indulnunk kell. Vár a mamám – mondta Hana eltökélten.

„A mamám” – ez a szó megint olyan szörnyű képeket idézett fel Szarában, hogy fájdalmasan elszorult a szíve. Eszébe jutott az a pillanat, amikor megpróbált életet verni vérző, eszméletlen édesanyjába, aki halálos riválisa, Lara hálószobájában hevert. A mama – ő biztosan olyan személy, aki nagyon fontos neki.

– Messze van az a templom? – kérdezte Szara.

– Nem, itt van egész közel – bizonygatta mohón a szingaléz. – Nem megy el vele sok idő. Csak másfelé kell haladni. Ott van, a bolton túl – mutatta az utat.

Hana megtorpant.

– Szara, ugye nem akarsz most az erdőben mászkálni? – Hana kérdéséből idegesség érződött.

– De a mamám... Mi van, ha pont most kell segíteni neki? – Szara szemében könny csillant, mert a viharos veszekedés visszhangzott a fejében, amely a szülei között zajlott a vakáció előtt.

Hana bizonytalanul állt.

– Már alkonyodik, éjszaka akarsz hazamenni?

– A mama... – Könnyek peregtek végig Szara arcán.

– És ha veszélyes? Hiszen nem is ismerjük ezt az embert, aki odavezet minket!

– Magad mondtad, hogy öregapó. Látszik, hogy csak keresni akar egy kicsit, magam láttam, hogy kapott pár összetekert rúpiát az eladótól. És ha tudnék valahogy segíteni a mamámnak...

– Na jó, ha annyira ragaszkodsz hozzá...

A két barátnő a férfi után megint behatolt a homályba borult esőerdőbe.

Egészen váratlanul bukkant elő a buddhista templom a zöld növényzetből a keskeny csapás egyik kanyargós szakasza után. Kisebb dombon állt, a hozzá vezető lépcső fokait már kicsorbította az idő.

– Helyben vagyunk – jelentette be a vezetőjük. – A templom zárva van, de megkérek egy szerzetest, hogy nyissa ki nekünk.

Szara nagyon furcsán érezte magát. Itt egy szentély, amelyet csak neki nyitnak ki, és ahol hangot adhat a kéréseinek. Lehet, hogy ezért erősebbek lesznek a kívánságai? És lehet, hogy meghallgatásra találnak?

És lehet, hogy nem ismétlődik meg soha többé az a borzalom, ami a családjában történt?

A szingaléz bement a templomhoz csatlakozó kisebb épületbe, és kisvártatva egy narancsszínű lepelt viselő buddhista szerzetessel tért vissza, aki jókora kulcsomót tartott a kezében. A szerzetes szelíden a jövevényekre mosolygott, aztán kinyitotta a templomot. Szara zakatoló szívvel lépkedett fel a lépcsőn. Megint az a különös lelkesültség fogta el, amit a Fog Templomában érzett. Odament a talapzaton elhelyezkedő, lótuszülésben ülő Buddhához. Leült előtte. Lehunyta a szemét. Próbált kapcsolatba lépni azokkal az ismeretlen, magasabb erőkkel, amelyek befolyásolhatják a sorsunkat. Gondolkodott gondolatok nélkül, félt is, meg nem is, hitt hitetlenül, reménykedett és reményvesztett volt, tartott valahová és megtorpant, visszatért, botladozott, tévelygett. Imádkozott ima nélkül.

Felállt és önkéntelenül az oldalt álló szerzeteshez indult. Közelebb lépett, és rá emelte fájdalommal teli szemét.

– Hogy hívják az illetőt? – kérdezte a szerzetes.

– Mama... Vagyis Joanna – javította ki magát.

– Joanna... – ismételte el a szerzetes, és bement a szomszédos kis helyiségbe.

Szara belemerült ebbe a pillanatba, és elképzelte, hogy a mamája nagyot nevet, bolondozik, él. Boldog.

A szerzetes visszatért, és Szara jobb csuklójára kötött egy fehér zsinórt.

– Ha találkozol Joannával, kösd ezt a zsinórt a kezére – mondta.

– Rendben. Köszönöm.

A szerzetes elment, Hana pedig kézen fogta Szarát, és együtt hagyták el a szentélyt.

Behatoltak az esti erdőbe – ahol számtalan trópusi teremtmény ciripelt, kalapált, susogott, surrogott és berregett. Lent sötét volt, fent, az égbolton élesen kirajzolódott a fák koronája. Az ég hol világoskék, hol sötétkék, máshol kicsit zöldes-rózsaszínes színekben játszott. Ismerős volt és ismeretlen. Szara az édesanyjára gondolta, aki talán éppen ebben a pillanatban nézi valahol ugyanezt az égboltot egy hajó fedélzetén. Ujjai hegyével végigsimogatta a szerzetestől kapott zsinórt. A boldogság, a nyugalom és a siker jelképe.

– Hana, adományozni akarok a templomnak – mondta Szara a barátnőjének.

– Semmi akadály.

A két lány bement a templomba, és elhelyezték az adományukat.

– Most már mehetünk a szállodába – mondta Hana a szingaléznek, miután elhagyták a templomot.

– Rendben, de a folyón térünk vissza – jelentette ki a férfi.

– A folyón! – kiáltott fel egyszerre a két barátnő.

– Igen, nincs messze innen a folyópart. És sokkal biztonságosabb, mint éjjel keresztülmenni az erdőn.

– Biztonságosabb? De hát a folyóban nyüzsögnek a krokodilok!

– Csónakkal megyünk. Alig egy óra múlva a szállodában lesznek.

A két lány zavartan nézett egymásra.

– Azt hiszem, nincs más választásunk – állapította meg Hana.

– Szerintem sincs – bólintott Szara.

A férfi elindult előttük, a lányok pedig a közelében maradtak, nehogy eltévedjenek a sűrűben. Tizenöt-húsz percnyi elég tempós gyaloglás után érték el a folyópartot. Meglepődve vették észre, hogy ott már várja ott őket három férfi. Üdvözölték egymást a lányok vezetőjével, és jó darabig tárgyaltak az anyanyelvükön. A jelek szerint vitatkozhattak valamin. Végül a kalauzuk a lányokhoz fordult:

– Ki kell fizetniük, mielőtt elfuvarozzák magukat – jelentette be kertelés nélkül.

– Na igen, persze. – Hana fel volt készülve arra, hogy a férfi egy adott pillanatban pénzt követel majd. Számos honfitársa ugyanígy áldozta az idejét turistákra, hogy keressen rajtuk. – Mennyibe kerül? – kérdezte.

– Tízezer rúpia. Ennyibe kerül a hazaszállítás – jelentette ki a szingaléz.

– Micsodaaaa? – Hana nem tudta titkolni a felháborodását.

– Tízezer rúpia. Ennyibe kerül a hazaszállításuk – mondta a férfi.

– De hát az nagyon-nagyon sok pénz – közölte Hana. Tuktukkal az út nem került volna többé pár száz rúpiánál, és ez az összeg is csak a turisták miatt volt ilyen magas.

– Nálunk ez az ára. – A kalauzuk kitért az összeg mellett.

– Nem is tudom, van-e nálam annyi pénz. Megegyezhetnénk – mondta Hana, mert nem tudta elképzelni, hogy Szarával kettesben menjenek vissza a szállodába az erdőn keresztül. Meg kell egyezniük a vezetőjükkel, akár akarják, akár nem.

– Nincs semmiféle alku. – A szingaléz hajthatatlan volt. – Vagy kifizetik a tízezer rúpiát, vagy egyedül mennek haza.

– Át kell gondolnunk, és meg kell számolnunk a pénzünket. – Hana időt akart nyerni, hogy kitalálhassák, hogyan keveredjenek ki ebből a

helyzetből. – Megbeszélem a barátnőmmel.

– Csak siessenek – sürgette a vezetőjük. – A csónak nem fog a végtelenségig várni magukra.

Hana és Szara kicsit távolabb lépett.

– Nem öregapó ez, hanem ravasz róka – mondta Hana undorral. – Azért rángatott ide minket, hogy kényszerhelyzetet teremtsen.

– Igazad van. – Szara is úgy gondolta, hogy a szingaléz túllépett egy határt a követelésével. – Akkor visszamegyünk magunk a szállodába?

– De hogy találunk oda?

– A hotel a folyóparton van, haladhatunk a folyó partján.

– És azt tudod, hogy melyik irányban?

– Nem igazán...

– Én sem... Ráadásul krokodilok is vannak a folyóban.

– Hát igen... Mondták, hogy ne járjunk a parton, mert a krokodilok kimásznak a vízből, és...

– Akkor kell a csónak, vagy nem? – kiabált rájuk türelmetlenül a szingaléz. – Mert mindjárt indulunk.

– A pénzünket számoljuk! – kiáltotta vissza Hana, hogy nyerjen egy kis időt. – Szara, mi legyen?

– Sajnos úgy néz ki, nincs választásunk.

– De mennyi pénz van nálad?

– Nem tudom pontosan... Talán pár ezer lehet, de ötnél biztos nincs több.

– Nálam is van egy-két ezer... Számoljuk meg rendesen... – Hana elővette a pénztárcáját.

– Mindjárt elindul a csónak, és nem lesz... – kezdte a kalauzok, aki éppen a két lány mellé lépett, de elhallgatott, amikor megpillantotta a vastag pénzköteget.

– Nálam van ötezer és még... – Hana az utolsó bankjegyeket számolta – négyszáz rúpia.

– Nálam meg négyezer és száz... kétszáz... négyszázhusz – mondta Szara.

– Az együtt kilencezer-hatszáz. Csak ennyit tudunk fizetni.

– Tízezer, nincs alku – ismételte el a férfi a korábbi feltételt.

– De nekünk nincs több pénzünk – bizonygatta Hana.

– Csak keresséjlenek még! Hátha találnak még valamit. – A szingaléz mohón nézte a pénzt.

A két lány még átkutatta a táskáját meg a ruhájuk zsebeit.

– Nekem van még száz rúpiám. – Hana hozzátett egy bankjegyet a kezében tartott köteghez.

– Nekem is. – Szara kisimogatta a nadrágzsebéből előhalászott, gyűrött papírpénzt.

– Az összesen kilencezer-nyolcszáz. Tessék... – Hana elvette a pénzt Szarától, aztán az egészet átadta a férfinak.

– Tízezerről volt szó – mordult rájuk a szingaléz, de elvette a pénzt, és elkezdte akkurátusan megszámolni. – Na jó, legyen. Menjünk a csónakhoz!

A két lány a vezetőjük után indult a Maháveli Ganga partjára, ahová az erdőből egyenesen vezetett egy lejárát. A víz melletti keskeny, homokos sávban várt már rájuk a három férfi. A vezető megint elkezdte átszámolni a pénzt, és mindenkinek átnyújtotta a megfelelő részt.

– Szara... – Hana hangja enyhén megremegett. – Én nem látok itt semmiféle csónakot.

– Mit akarnak csinálni velünk? – Szara közelebb húzódott Hanához.

– Nem tudom, a pénzünket már elvették...

A férfiak között egyszer csak heves vita csattant fel, egymás kezéből tépték ki a bankjegyeket. Egy darabig nem tudtak egyezsége jutni, nyilván a hiányzó kétszáz rúpia miatt.

– Szara, most veszekednek, talán jobb lenne, ha addig megszöknénk – javasolta Hana.

– De nem tudjuk, merre menjünk, és ott vannak a krokodilok is...

– Nem is tudom, mi lenne jobb... – mondta Hana tanácstalanul.

A férfiak lecsillapodtak valamennyire, a vezetőjük a lányokhoz fordult:

– Mindjárt indulunk.

– De mivel? – kérdezte Hana felbátorodva. – Nem látok itt csónakot.

– El van rejtve a bozótban. Mindjárt kihúzzuk – nyugtatta meg a férfi.

A lányok kételkedve néztek egymásra, de nemsokára hangos loccsanás hallatszott, és a szingaléz rájuk szólt:

– Beszállás!

A két barátnő a Maháveli Ganga sötét vizére pillantott, de nem láttak rajta csónakot.

– Na, jöjjenek, jöjjenek! – sürgette őket a kalauz. – Már így is rengeteg időt elvesztegettünk.

– De hol van a csónak?

– Hogyhogy hol? – kérdezett vissza csodálkozva a férfi. – Hát itt.

A lányok közelebb léptek, és csak ekkor pillantották meg a vízen imbolygó tákolmányt, amely inkább hasonlított tutajra, mint csónakra. Fából eszkábálták, egyszerű ülések voltak rajta, oldalt semmi korlátféle: nem látszott valami biztonságos járműnek a széles, mély, krokodiloktól hemzsegő folyóban.

– Ezzel fogunk elhajózni? – Hana legalább egy egyszerű motoros csónakot remélt.

– Segítek beszállni – ajánlotta a vezetőjük.

A három Srí Lanka-i férfi ügyesen felugrott a tutajra, elfoglalta a helyét, és az evezőt markolva várta a többieket. Aztán csatlakozott hozzájuk a vezető is, és a lányok felé nyújtotta a kezét, segítséget ajánlva.

– Szálljanak be!

Elsőként Hana szállt a tutajra, majd rögtön utána Szara következett, elszorult torokkal. A szingalézek elindították az erősen billegő tutajt, aztán a folyó közepe felé vették az irányt. Ütemesen eveztek a férfiak, a tutaj pedig lassan megindult előre. A lányok rémülten, egymáshoz bújva ültek egy keskeny kis padon a tutaj közepén, amely olyan primitív tákolmány volt, hogy a Maháveli Ganga sötét, álnok mélyét a szó szoros értelmében karnyújtásnyira érezték. Hallgattak egy darabig, csak felgyorsult lélegzetük jelezte, hogy rettenetesen félnek. Szingaléz vezetőjük ugyan azt ígérte, hogy nagyjából fél óra lesz a hazaút, a lányok mégis türelmetlenül figyelték a partot, mikor pillantják meg a szállodájuk fényeit. Örökkévalóság volt minden egyes perc.

Más körülmények között gyönyörködhetek volna a természet szépségében és gazdagságában. Káprázatosnak találták volna a vízről nézve az éjszakai természetet, amely évszázadok óta ad otthont a sziget őslakosainak. Olyan hatást tehetett volna rájuk a lustán folydogáló, szélesen elterülő Maháveli Ganga, a sűrű parti növényzet sávja és az egyenlítői égbolt csillagokkal pettyezett végtelenje, mintha teljesen eggyé olvadnának a világgal. Szara kellemesebb körülmények között talán maga mögött hagyhatta volna a kínzó aggodalmat és az átélt traumákat. De most egy összeeskábált tutajon hajózott négy ismeretlen férfival, miközben bénító rettegés és bizonytalanság töltötte el.

– Szara... – suttogta Hana.

– Igen... – felelte Szara elváltozott hangon.

Hana elhallgatott, mintha semmi nem jönne ki a torkán.

– Figyelek, Hana.

– Nem is merem hangosan kimondani, ami eszembe jutott. – Hana megfogta Szara kezét.

– Mondd csak... – kérte Szara. – Nekem is mindenféle szörnyűség jár a fejemben...

– Szóval, ha ezek... – Hana hangja elcsuklott. – Szóval, ha ezek az emberek belelöknének minket ebbe a nagy folyóba... Akkor a legkisebb esély sem lenne arra, hogy kiderítse valaki, mi lett velünk.

– Mondtad a mamádnak, hová megyünk?

– Igen, de csak az ajándékboltot említettem. Hiszen azt nem tudhattam, hogy betévedünk az erdő mélyére egy ismeretlen férfival.

– Azt hiszem, igen nagy hülyeséget csináltunk...

Még szorosabban bújtak egymáshoz a lányok, és reménykedve figyelték a partot, mikor bukkan fel a kivilágított luxushotel.

A végtelenbe nyúlt az utazás. Hana és Szara meg se moccant, attól tartottak, hogy a legkisebb rezzenéstől is megbillen a tutaj, és mindannyian vízbe esnek, egyenesen a krokodilok fogai közé. Tovább növelte a két lány szorongását, hogy borzasztó lassan haladtak. Egyre erősödött bennük a meggyőződés, hogy sosem lesz vége ennek az útnak.

Erősen szorították egymás kezét, és hogy lelket öntsenek a másikba, időnként azt suttogták:

– Nem lesz semmi baj, nem lesz semmi baj...

Végül, majdnem egy óra tutajozás után felbukkant a messzeségben a szálloda jellegzetes, masszív épülettömbje, tőle balra pedig a fölé magasodó kókuszpálmák kis csoportja.

– Szara, hazajutunk! – Hana finoman megbökte a barátnőjét. – Mindjárt ott leszünk!

Szara hang nélkül bámulta a hotel fényeit, nem tudott semmi másra gondolni, csak arra, hogy nemsokára biztonságban lesznek a barátnőjével.

A lányok rémületére viszont egyszer csak a part felé fordult a tutaj, pedig még elég messze voltak a szállodától.

– Úgy volt, hogy a hotelig visznek – mondta Hana szemrehányóan a vezetőjüknek.

– Előbb tesszük partra magukat. Innen egyedül mennek – mondta a férfi.

– De miért? – tudakolta Hana.

– Csak. – A szingaléz nem akart magyarázkodni.

– Lehet, hogy így vesznek elégtételt a hiányzó kétszáz rúpiáért – vetette föl Szara.

– Vagy valami más okuk van rá – találgatta Hana.

Néhány perc múlva végre partot ért a tutaj, és a lányok megkönnyebbülve éreztek szilárd talajt a talpuk alatt.

– Innen már látni a hotelt, biztos nem tévednek el – mondta gyorsan a vezetőjük, a többiek pedig jól belehúztak az evezésbe, a tutaj gyorsan távolodott.

– Miért startoltak el ilyen villámgyorsan? – csodálkozott Szara.

– Talán nem akarják, hogy észrevegye valaki, hogy így húzzák le a turistákat – találgatta Hana.

– Igazad lehet – helyeselt Szara. – Ami azt illeti, ennek most semmi jelentősége. Az a fő, hogy innen már egyedül is visszatalálunk a szállodába.

Miután odaértek, első útjuk Emily szobájához vezetett, de nem találták ott. Ezért a saját szobájukba mentek, ott pedig Hana rögtön Szara nyakába ugrott.

– Szara, annyira félttem! – Hanának valahogy le kellett vezetnie a feszültséget. – Milyen jó, hogy nem lett semmi bajunk! – Önkéntelenül arcon csókolta és szorosán megölelte Szarát.

Forró hullámként hatott a barátnőjére ez a baráti gesztus, amely teljesen természetes volt az adott helyzetben. Szara a vékony pólón keresztül érezte Hana feszes mellét, és ez felidézte azt a perzselő emléket, amikor Farah hozzáértő mozdulatokkal kezdte izgatni a mellét, aztán szájon csókolta a legjobb szerető heveségével, és ez Szara testében leküzdhetetlen szenvedélyt ébresztett. Hirtelen ellökte magától Hanát.

– Megyek zuhanyozni! – vetette oda kurtán, és bement a fürdőszobába.

Hanát meglepte egy kicsit a barátnője nem várt reakciója, de a nemrég átélt stressznek tulajdonította. Ebben a pillanatban lépett a szobába Emily.

– Hana! – ölelte magához a lányát. – Mi történt veletek? A recepción mondták, hogy hazaértetek. Már mindenhol kerestelek benneteket! Még az ajándékboltban is voltam. Megmutattam az eladónak a fényképeteket. Azt mondta, vettetek nála egy maszkot meg egy kismajmot, aztán továbbmentetek. Annyira aggódtam értetek! Kicsi lányom! – Emily homlokon csókolta Hanát. – Hol voltatok egész idő alatt?

Hana leült egy székre, és röviden összefoglalta a történeteket.

– Édes kislányom, hányszor figyelmeztettelek az ilyen helyzetekre – emlékeztette Emily, miután figyelmesen végighallgatta. – Szóltam, hogy jobb, ha nem bocsátkozol hosszabb eszmecserébe ismeretlen férfiakkal, akik különféle holmikat ajánlgatnak eladásra, vagy el akarnak vinni egy érdekes helyre. Hiszen sosem tudhatod, kivel állsz szemben... Persze jó, hogy így végződött. De remélem, hogy levontad a tanulságot a történetekből. Hiszen mindenki a maga hibájából tanul – zárta le az ügyet Emily.

Nyílt a fürdőszobaajtó, Szara végzett.

– Á, Szara, de jó, hogy itt vagy – üdvözölte Emily. – Éppen arról beszélgetünk Hanával, milyen lehúzó helyiek garázdálkodnak itt, némelyik kész csaló gazember. Sok történet kering arról, milyen ügyesen elcsevegnek a Srí Lanka-iak a turistákkal akár órák hosszat, aztán mellékesen felkínálnak nekik például egy különösen olcsó zafírt, ami a vásárlás után közönséges üvegnek bizonyul. Vagy a beach boyok... Jóvágású, sokszor igen fiatal férfiak, akik csak arra várnak, hogy felfigyeljenek rájuk a magányos európai turisták. Holnap megyünk az óceánhoz, nagyon ügyeljetek erre... Na, eleget prédikáltam mára. – Emily a lányokra mosolygott. – Azt hiszem, ti is levontátok a megfelelő következtetéseket a mai kalandból... Ha annak nevezhetjük... Most pedig irány az ágy, mert holnap reggel indulunk. Jó éjt, lányok. – Emily az ajtó felé indult.

– Jó éjt, mama.

– Jó éjt. – Szara már bebújt az ágyba.

* * *

Másnap Emily és a lányok elindultak Bentotába. Szara majdnem egész úton lehunyt szemmel ült, úgy tett, mintha aludna. Az előző nap eseményei megint mélységes búskomorságba taszították. Nem szerette magát. Nem szerette a testét. Nem szerette azt, ahogy Hana közelségére reagál. El akart süllyedni, felejteni, megszűnni. Ez mind az apja miatt van! Ha nem hozott volna új feleséget a házba, akkor Szarának nem kellett volna megszöknie, és nem lakott volna a kuvaiti boyat és ladyat közösségében. Nem csábította volna el Farah, a teste pedig nem ismerte volna meg a másik nővel átélt gyönyört. Az egyetlen beteljesült gyönyört, amit eddig megtapasztalt egy másik emberrel...

A bentotai szálloda valóban luxusintézmény volt, ahogy Hana ígérte. Közvetlenül az óceán partján állt, rövidre nyírt, zöld pázsit közepén. Rendkívül kényelmesnek ígérkezett a tágas erkélyekkel hívogató fehér épület.

– Nézd csak, Szara, milyen érdekesen rakták ki a törölközőt! – kiáltott fel Hana, amikor beléptek a szobájukba. – Ide nézz! Hogy miket tudnak!

Mindkét ágyon fehér törölközőből formázott elefánt állt a négy lábán, szép nagy fülekkel és jókora ormánnyal.

– Valóban eredeti módon hajtogatták össze – mondta Szara minden lelkesedés nélkül.

– Erkélyünk is van! – Hana elhúzta a nagy franciaablakot.

Szara kilépett a teraszra, és most először hallotta meg az óceán moraját, a távolból hallatszó, de nagyon jól kivehető, erős hangot. Szara lehunyta szemmel hallgatta ezt az erőteljes dallamokkal zúgó szonátát, amely a világból, a túlvilágból, a mélyből jön.

– Kimegyünk a strandra? – vetette föl Hana.

– Talán később – felelte Szara.

– Mit akarsz csinálni?

– Itt maradok a teraszon, gyönyörű a kilátás.

– Akkor nem baj, ha elmegeyek sétálni a mamával? Érkezés után mindig rögtön kiszabadulunk a strandra, és megyünk az óceán partján, amíg futja az erőnkéből... Csak megyünk és megyünk... Akkor szia. – Hana kiment a szobából.

Szara örült, hogy Hana elment. Jobb volt neki egyedül. Rákönyökölt a korlátra, és a szálloda melletti bokrok és fák fölött leste az óceánt. Összefolyt a víz a borús égbolttal, együtt alkottak sötétkékben, fehérben, világoskékben és szürkében játszó tájat. Előtte pálmafák magasodtak, zsinórvékony törzsükön tollsöprűszerű bóbitával. Csak néhol tört elő a napfény, ezüsthidat képezett vagy fényjátékot mutatott be a vízen. Szara letelepedett egy nyugágyra, és az óceán mormolását hallgatta, amelyhez néha a parthoz csapódó hullámok erősebb hanghatásai is hozzáadódtak. Olyan soká maradt ott, hogy ő is egygé vált a morajlással.

– Szara, Szara, ébredj! – Hana rázta meg a barátnője vállát. – Ma egész nap alszol! Gyere le legalább a szálloda strandjára! Csak vesztegeted az időt, Szara!

– Mi az, mi történt? – Szara álomittasan nyitotta ki a szemét, álombéli utazásról tért vissza, ahol egy asztalnál ült az egész család a rezidencián,

és pukkadozott a nevetéstől, mert egyikük vidám tréfákkal szórakoztatta a többieket.

– Mindjárt este lesz! Legalább mártsd bele a lábad az óceánba.

Köszönjétek egymásnak. – Hana elmosolyodott.

– Jó, persze, máris megyek. – Szara nem akart hosszabb ideig kettesben maradni Hanával a szobában.

Nem sokan voltak a strandon, mert sötét gomolyfelhők gyülekeztek az égbolton, esőre állt. Puha, sárgásvörös homokban gyalogolt a két barátnő, lábnyomokat hagyva maguk után. Fehér tajtékos hullámokkal mosta az óceán a partot, ezek a hullámok hozták el Szarának az első találkozást az óceánnal. A parton ment, hagyta, hogy elérje a víz térdét.

Időnként vonzó, izmos fiatal férfiak mentek oda a lányokhoz szexi kis fürdőnadrágokban, amelyek kiemelték férfiasságukat, és széles mosollyal próbáltak beszédbe elegyedni velük.

– Hogy hívnak? Honnan jöttél? Először jársz Srí Lankán? – Ezek voltak a bevezetőnek szánt rutinkérdések.

A két lány az előző nap szerzett tapasztalatok után figyelmen kívül hagyta az ilyesfajta leszólításokat, nem is néztek a férfiakra. Ők ettől nem hagyták zavartatni magukat, csak várták az újabb magányos fehér nőt, akik majd minden biztonnyal reagálnak a kezdeményezésükre, elvégre ezért jöttek ide. Ismerkednek és belemennek egy egzotikus, fizetős szerelembe.

Aztán kiteszik a fotókat a Facebook- és Instagram-oldalukra: mosolygós fehér nő sötét bőrű Srí Lanka-i fiatalember társaságában. Strandon, diszkóban, éjszakai bárban, férfiakkal, akik rámosolyognak a nőkre, ölelgetik őket, hozzájuk simulnak. *Látjátok, nem vagyok egyedül, kellek valakinek, mellettem is van egy férfi, istenien szórakozom, olyan boldog vagyok, nézzétek meg, nem vagyok egyedül, érdekes vagyok, ilyen férfi van velem, nézzétek.* Ez a nők görcsös, örök boldogságvágya, amit csak egy férfi tud kielégíteni. És annak már semmi jelentősége, hogy ez a boldogság – ha annak nevezhető egyáltalán – tünékeny, illuzórikus, a beteljesületlen vágyak hívták életre, és súlyos ára van.

De van a Srí Lanka-i szexbiznisznek egy sokkal sötétebb oldala is: a pedofília és a gyermekpornográfia. Európai férfiak érkeznek erre a szegény szigetre, hogy gyerekeket kihasználva csillapítsák perverz vágyaikat, és boldoggá teszi őket, hogy ilyen olcsón és viszonylag büntetlenül hódolhatnak a szenvedélyüknek. Ezek a gyerekek a

kenyérrevalót keresik meg. Maguknak és a családjuknak. Színes, feszülős fürdőnadrágban mászkálnak a kisfiúk a strandon, kirajzolódik épp csak formálódó férfiasságuk, ezzel akarják magukra vonni az európai gazdagok és kevésbé gazdagok figyelmét. Ezeket a gyerekeket ki lehet használni, mert nem törődik velük senki. Ki tudja közülünk akár egyetlen Srí Lanka-i kisfiú vagy kislány nevét? Nincsenek nevek, nincsenek gyerekek. Akinek van pénze, az bármivel elszórakozhat.

Másnap a két barátnő egy buddhista szentélyt keresett fel. Szara a hívekkel együtt gyertyát gyújtott, virágokat adományozott, jóságért könyörgött. Most is hitte, hogy meghallgatásra talál. Hitte, hogy megfordul a rossz. És most már minden jó lesz. Van csalhatatlan módszer arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között? És van védelem ellene?

III. FEJEZET

Elveszetten

Srí Lankáról hazaérve Szara némának és kihaltnak érezte a családi rezidenciát. A családtagok közül csak Fatma volt otthon, Nadir Londonban dorbézolt a kuvaiti haverjaival, a szülei pedig még mindig egzotikus tengereken hajóztak. A húgával Szara nemigen tudott az őt foglalkoztató témákról beszélgetni, mert még éretlennek és túlságosan vallásosnak találta hozzá. Fatma továbbra is a konzervatív Munirával barátkozott, sok időt töltöttek együtt. A lányok a maguk dolgával foglalkoztak, és ezek igen távol álltak a Szarát gyötrő gondoktól. Egyetlen közös témájuk volt, amely mindkét nővért érintette, mégpedig az édesanyjuk közérzete és egészsége.

– Beszélte mostanában a mamával? – kérdezte Szara Fatmát, amikor először ültek le együtt reggelizni.

– Beszéltem vele pár napja – felelte a húga.

– Hogy van?

– Jól, azt hiszem...

– Miért „azt hiszed”?

– Ismered a mamát... – Fatma felsóhajtott. – Nemigen keresi velünk a kapcsolatot. Miután elmentek, nyilván belevette magát a szórakozásba, új helyeket fedeznek föl...

– És mi van a papával? Hogy vannak a papával? – faggatta Szara nyugtalanul.

– Gondolom, jól...

– Nem úgy tűnik, mintha erről meg lennél győződve – állapította meg Szara. – Mondott valamit erről a mama? Panaszkodott?

– Nem, ami azt illeti, nem igazán...

– Úgy érzem, hogy nem mondasz el nekem mindent – mondta Szara gyanakodva.

Fatma habozott. Nem tudta, hogy elmondhat-e mindent a nővérének, akin a Srí Lanka-i utazás előtt is látszott, hogy nincs a legjobb lelkiállapotban, és a hazatérése óta sem tűnt boldognak.

– Nincs értelme titkolni az igazságot, előbb-utóbb minden kiderül – mondta Szara.

– Na jó, elmondom... Bár igazából semmi különös.

– Nyögd már ki végre, miről van szó!

– Egyszer, amikor telefonált a mama, akkor olyan volt... na, tudod...

– Be volt rúgva? – kérdezte idegesen Szara. A lehető legrosszabb, ami a mamával történhet, ha visszatér a rendszeres iváshoz. Szara emlékezett arra, hogyan viselkedett az édesanyja, ha ivott és elvesztette a kontrollt.

– Hát talán spicces volt...

– És mit mondott?

– Panaszkodott, hogyan tehetett vele a papa ilyen szemétséget... Ha jól értettem, nagy estélyt rendeztek a hajón, és volt ott valami nő, aki a megszólalásig hasonlított Larára, tudod, milyen egyformák ezek a műmacák, és a mama elkezdte szapulni a papát, hogy volt képe még egy nőt feleségül venni, ráadásul beköltöztetni a házukba...

– Ha a mama visszatér ahhoz a régi szokásához, hogy állandóan a papát nyüstöli, az tönkreteszi a házasságukat – jegyezte meg Szara. – A papa ettől a falra mászik.

– Igazad van – helyeselt Fatma. – Azt mondta a mama, hogy a papa begorombult, és rögtön elcipelte az estélyről. Azután elment valahova, és magára hagyta a mamát, ezért hívott fel elkeseredésében.

– Csak egyszer számolt be ilyenről?

– Igen, szóval reméljük, hogy elszigetelt eset volt.

– Bárcsak így lenne...

Szara megint elkomorult.

– Fatma, mit akarsz csinálni még a nyáron? – váltott témát Szara.

– Rengeteg tervünk van Munirával. Beiratkoztunk egy Korán-felolvasó tanfolyamra, jelentkeztünk önkéntesnek egy gyerekkórházba, eljárunk majd a strandklubba a tengerparton, úszni akarunk...

– Te? Úszni? – Szara tudta, hogy a húga sosem mutatna meg egy tenyérynýt sem a testéből nyilvános helyen.

– Vannak napok, amikor csak nőket engednek be a tengerparti klubba. Elfelejtetted?

– Ja, tényleg. – Valahányszor a strandot emlegette a húga, Szarának az óceán jutott eszébe, ahol európai és ázsiai nők mászkáltak, nyíltan mutogatva a bájukat.

– Hát te, Szara? Hogyan akarod tölteni a nyári szünetet?

- Még nem tudom. Talán elmegyek Londonba...
- De hát a papa nem enged el egyedül Angliába.
- Emily hívott, és ha már elengedtek Hanával meg a mamájával Srí Lankára, akkor biztos nem lenne kifogásuk egy londoni út ellen sem.
- Biztos nem lenne... - ismerte el Fatma. - Mikor indulnál?
- Azt még nem tudom... Igazság szerint nem is vagyok biztos abban, hogy tényleg el akarok menni.
- Miért?
- Ez bonyolult. - Szarának esze ágában sem volt elárulni a húgának, milyen kínok gyötrik, ha túlságosan közel kerül a barátnőjéhez.
- Történt valami? Összevesztetek Hanával? - kíváncsiskodott Fatma.
- Nem, nem arról van szó... Látom, már befejezted a reggelit. - Szara felállt az asztaltól. - Fölmegyek a szobámba, van egy kis dolgom - dobta be a legátlátszóbb kifogást.
- Én meg mindjárt indulok a Korán-felolvasó órára. Elvisz a sofőr.
- Jó, akkor később találkozunk.
- Szia.

* * *

Szara bement a szobájába, letelepedett az ágyra, és a térdét átölelve kuporgott. Megint valami irigységfélélet érzett Hana iránt, aki tökéletesen megtalálta a helyét a kuvaiti világban. Ő képtelen volt erre. Különösen azok után, hogy Srí Lankán Emily elvitte a lányokat egy éjszakai bárba, mert úgy gondolta, hogy ha Hana rövidesen Londonba megy egyetemre, akkor tudnia kell, milyen az éjszakai élet más országokban, ahol nincs annyi korlátozás, mint a muszlim államokban. Köztudomású, hogy Nagy-Britanniában belevetik magukat a fiatalok a vad bulizásba, legendák keringenek az iráni lányokról, akik bárkivel elmennek, mihelyt megérkeznek Európába és elkezdik az egyetemet.

Az éjszakai bár forgataga nemigen tért el azoktól a buliktól, amelyekre Kuvaitban járt Hana és Szara, leszámítva persze azt, hogy itt, a szigeten ez teljesen legális volt. A lányoknak nem kellett kerülő úton járni és különféle trükköket bevetni, hogy kikerüljenek az apjuk gyámkodása alól.

Európai és ázsiai zenékre táncolt a társaság, ittak és mulattak féktelenül. A nőknél miniszoknya vagy forrónadrág volt vállpántos blúzzal, vagy mellmutogató, mélyen dekoltált ruha, és erotikus

mozdulatokkal igyekeztek felkelteni a férfiak figyelmét. Az ázsiai lányok is kivillantották a hasukat, és amikor már eleget ittak, nem tartózkodtak a kihívó viselkedéstől sem. Az európai nők, akik a helyi viszonyokhoz mérten sok készpénzzel rendelkeztek, a kalandra és pénzre vadászó, fiatal Srí Lanka-i férfiakat szemrevételezték, egyesek már a nemrég a strandon megismert beach boyokkal enyelegtek.

Srí Lanka az európai női szexturizmus közkedvelt célállomása, az ide látogatók külsejüktől és a koruktól függetlenül mesés napokat tölthetnek ezen a paradicsomi szigeten, és gyönyörteli beteljesülésre lelhetnek a dzsigolók karjaiban. Sok fiatal férfi a szegénység miatt már tizennyolc évesen megkezdi erotikus kalandot kereső európai nőkre vadászó beach boy-karrierjét. Általában rövid életűek ezek a kapcsolatok, ezért a férfiak a társaságukért cserébe a lehető legtöbb anyagi előnyt próbálják megszerezni a rájuk vágyó nőktől. A drágább ajándékok közé tartoznak a biciklik, motorok, néha még egy-egy autó is. Ha a nők nem hajlandók ilyen bőkezű gesztusokra, akkor általában ruhákkal, cipőkkel, ékszerekkel jutalmazták a strandon fölszedett kedvesüket, vagy vacsorázni viszik őket drága éttermekbe, meghívják érdekes kirándulásokra, vagy magukhoz veszik őket néhány közösen eltöltendő napra valamelyik luxushotelbe. Megesik, hogy hosszabb kapcsolat lesz a fizetős szexként induló ismeretségből, a nők ilyenkor évekig pénzelik a szeretőjüket, és évente néhány alkalommal meglátogatják.

Vegyes érzésekkel nézte Szara a kirobbanóan jókedvű fehér nőket, ahogy körülrajongják őket a rájuk mosolygó, vonzó férfiak. Egyrészt tisztában volt azzal, hogy ez egyfajta „valamit valamiért” akció. Másrészt mind az európai nőkről, mind a Srí Lanka-i férfiokról sugárzott a boldogság. Csillogott a szemük, az arcuk leplezetlen örömtől ragyogott, és a dinamikus tánc, a szenvedélyes csók, az élénk, kacérkodó mozdulatok arról árulkodtak, hogy mindenki remekül érzi magát. Szarának eszébe jutottak a Farah tengerparti villájában rendezett, alkoholba fulladó tivornyák, ahol a tombolva mulatók a szenvedélynek hódoltak. Nem ismertek határokat a felajzott érzelmeik, egyre merészebb ölelésekhez vezettek, amelyek gyorsan féktelen orgiába csaptak át. Szara maga is megtapasztalta, milyen nehéz lecsillapítani a forró vágyat, ha úrrá lesz a testén.

- Gyere, táncoljunk egyet – javasolta Hana Szarának.
- Nem, talán később – hárította el Szara.

– Ezek az utolsó napjaink Srí Lankán. Emlékszel, mennyit küzdöttünk azért, hogy elszökhessünk egy-egy partira Kuvaitban? – Hana mindenáron rá akarta venni a barátnőjét a közös kikapcsolódásra. – Tudod, amikor csak azután öltöztünk particuccokba, hogy elmentünk otthonról, és mennyire féltünk, nehogy kiderüljön valami... Nehogy váratlanul jöjjön egy rendőrségi razzia... Itt viszont táncolhatunk teljesen legálisan... Na, ne kéreisd már magad! – Hana ritmusra rázta magát Szara előtt.

– Nem, nincs kedvem.

– De Szara... – Hana a barátnője kezét húzta.

– Jaj, hagyj már békén! – Szara dühösen rántotta el a kezét. – Megyek, járok egyet.

Az óceán partján volt az éjszakai bár, Szara szinte futva indult a strand felé.

Nagyon megbántotta a barátnőjét, aki az anyjának panaszolta el az érzéseit.

– Anyu, én már egyáltalán nem tudom, hogyan szóljak hozzá! Olyan kibírhatatlan néha!

– Annyiszor mondtam már, hogy a depresszió...

– De nem is az a lényeg...

– Hanem mi?

– Nem is tudom... Olyan furcsán viselkedik...

– Mire gondolsz?

– Néha olyan... olyan durva hozzám! – fakadt ki Hana panaszosan. – Most is, láthattad! Hiszen azért jöttünk ide, hogy táncoljunk egy kicsit, én hívtam a parkettre, ő elrohant, mint egy fúria!

Emily gondolkodóba esett.

– Hát tudod, én arra gyanakszom...

– Mire, anyu?

– Azt gyanítom, hogy amikor Szara megszökött otthonról, történt vele valami fontos... Valami, amit a mai napig nem tudott feldolgozni. És amíg magában tartja, addig nem is jön ki a depresszióból.

– De mi lehet az?

– Fogalmam sincs. Talán bántotta valaki valami módon... – Emily fontolóra vett valamit. – Te tudsz valamit a szökéséről? – kérdezte a lányát. – Hol volt akkor Szara? Mit csinált tulajdonképpen?

– Nem szeret beszélni róla.

– Ez csak alátámasztja a feltételezésemet, Hana – állapította meg Emily.
– Szarát gyöttri valami komoly dolog, ez az oka annak, amit te furcsa viselkedésnek nevezel.

– Lehet, hogy igazad van... – ismerte el Hana, de ettől csak még inkább sértve érezte magát. Mert ha Szarának van valami gondja, akkor azt el kellene árulnia, hiszen erre való az igaz barátság! Abban nincsenek titkok, elhallgatások...

– Állandóan az anyjáért aggódik, aki... – Emily akart még mondani valamit, de nem tudta befejezni, mert a lemezlovas föltekerte a hangerőt, és a harsogó zene ellehetetlenítette a további társalgást.

* * *

Párok sétáltak a strandon, kihasználva a romantikus környezetet: morajlott az óceán, boltívesen borultak fölénk a nyúlánk pálmafák, felfelderengett a felhők között a hold. Szara gyors léptekkel haladt el mellettük, a part vonalán. Nem tudta, hogy Hana, az irányíthatatlan szenvedély vagy saját maga elől menekül-e. El akart jutni valahová, egy olyan helyre, ahol nem kell kiállnia nehéz próbákat, amelyeknek nem tud megfelelni. Útközben ölelkező, csókolózó párok mellett haladt el, s a látvány csak növelte ideges ajzottságát. Egyszer csak előtte termett egy izmos Srí Lanka-i férfi, vihorászó és sikongató európai nővel a karjaiban. A nő önfeledten kacarászott, ahogy a férfi egyenesen az óceán hullámai közé hajította. Pár lépéssel arrébb Szara egy helybeli férfi sötét vállát pillantotta meg, ahogy erős karjával egy fehér nőt ölel át, aki a vállára hajtja a fejét. Így ültek mozdulatlanul, megrészegülve a gyönyörű környezetben átélt pillanattól. Szara megállt, leült a homokba, és sírva fakadt.

Néhány perc múlva ittas férfiak hangja ütötte meg a fülét. Szara felénk nézett, és egy középkorú németet meg egy fiatal Srí Lanka-i fiút pillantott meg, akik dülöngélve, dudorászva, hangosan kurjongatva mentek a strandon imbolygó léptekkel. Ők is remekül érezték magukat, akárcsak a Srí Lankát felkereső homoszexuálisok többsége. A sziget híres a melegbárokról és melegklubokról, de masszázs, idegenvezetők, sőt egész szállodák is rendelkezésükre állnak. Nemzetközi lapok és internetes portálok közlik a kapcsolattartók listáját, akiknek köszönhetően az Európából és a világ más részeiből érkező homoszexuális turisták

viszonylag nyomott áron biztosíthatnak maguknak kitűnő szórakozást és kellemes társaságot.

Nemegyszer tartósabb viszony is kialakul a fizikai élvezetért induló kapcsolatokból. Többhetes európai tartózkodásra invitálják a férfiak Srí Lanka-i partnerüket, később pedig tovább támogatják anyagilag. Rendbe hozzák a házat, néha még újat is építtetnek neki azzal a feltétellel, hogy egy lakrész benne az ő kizárólagos használatukban lesz, ha Srí Lankára utaznak vakációzni. Ezek a vakációk akár hónapokig is eltarthatnak. A szegény sorból származó Srí Lanka-iak számára, akiknek legfőbb gondjuk az, hogy biztosítsák maguknak a napi betevőt, egy európai férfival fenntartott tartós kapcsolat esélyt ad a jobb életre, nem is csak saját maguk, hanem a hozzátartozóik számára is. Ugyanez igaz a beach boyokra is, akik az európai nőket szórakoztatják. Sokszor egész családok élnek a férfiprostitúcióból, beleértve a feleségeket és a gyerekeket is.

– Szara, milyen messzire eljöttél! – Emily ült le a homokba a lány mellé, aztán elhallgatott. Kis idő múlva elgondolkodva megszólalt: – Szara... Néha rosszul érezzük magunkat... nagyon rosszul... De minden elenyészik, lecsillapodik egyszer... Sosem szabad feladni a reményt... A remény olyan nagy, mint az óceán... Érezd ezt az örökké tartó ritmust...

Szara az óceán zsongító morajlását hallgatta. Eszébe jutott, hogy amikor elszökött otthonról, órákig üldögélt a kuvaiti tengerparton búskomorságba süppedve, mozdulatlanná dermedve bámulta a végtelen vizet és a fények káprázatos játékát.

Mennyi tenger van a világon, mennyi óceán! Mennyi víz! És minden parton ül valaki.

* * *

Srí Lanka-i nyaralásuk utolsó napján Emily a Bentota Ganga folyóra vitte kirándulni Szarát és Hanát. Ezúttal nappal indultak el a folyón motorcsónakkal, így a lányok sokkal nagyobb biztonságban érezték magukat, mint amikor éjjel tutajoztak a Maháveli Gangán ismeretlen férfikkal.

– Szara, oda nézz, krokodil! – kiáltott fel egyszer csak Hana.

A motorcsónaktól néhány méterre egy nagy hulló gyíkforma teste emelkedett ki a Bentota Ganga zafírkék vizéből. Látták széles, hosszúkás

fejét a felmeredő orrlyukakkal és szemekkel, látták a pikkelyekkel borított, ezüstösen csillogó, vastag bőrt a hátán.

– Jaj, de közel jött, Hana! – Nem volt nehéz elképzelni a krokodilt, ahogy kitátott szájjal támad mindenkire, akit maga körül lát.

– Szara, borsószik a hátam, ha arra gondolok, hogyan tutajoztunk vissza a hotelbe – mondta Hana, és megborzongott, ahogy a krokodilra nézett.

– Jó, hogy csak ijedség lett belőle – Szara sem tudta levenni a szemét a mozdulatlan hullőről.

Előző nap hosszú estét töltött együtt a két barátnő a szobájuk teraszán. Beszélgettek. Alkonyodott, varázslatos ábrákat rajzolt a nap az égre és az óceánra. Az aranyló glóriával övezett korong vöröses sugarai rózsaszín-zafírkék színekben verődtek vissza a hullámokról és az égboltról. Minél alacsonyabban állt a nap, annál több csillámos derengés vonta be szokatlan, ragyogó fátyollal az óceán partját.

– Milyen szép – suttogta szomorúan Szara.

– Gyönyörű – helyeselt Hana. Próbálta lerázni a szomorúságot, ami elfogta néha a barátnője társaságában. Az édesanyja sokszor magyarázta neki, hogy a valódi, közeli kapcsolatok, mint a barátság, egyúttal keserű érzéseket is hordozhatnak. Áldozatokat kívánnak. Empátiát. Azt, hogy felejtsük el önmagunkat. Csak ilyenkor hitelek.

– Szara, ha szeretnél beszélgetni valamiről, akkor tudod, hogy én... bármikor... – kezdett bele óvatosan Hana.

– Egyelőre nem... Most még nem... Talán majd máskor... – felelte Szara, és a nap ragyogó fátylába vesző messzeségbe bámult.

– Értem...

Elhaladt a motorcsónak a krokodil mellett, és kisiklott a Bentota Ganga torkolatának tágas vizeire, melyek partján magroveerdők húzódtak. Az itt növény dús fák és cserjék apály idején felfedték gólyalábszerű gyökereik hálózatát, így a törzsekkel és a liánokkal titokzatos és mesészerű tájjá álltak össze. Lassan bekúszott a motorcsónak egy félhomályba burkolódzó partközeli zugba, ahol fényáteresztő baldachint alkotott az egzotikus növényzet. Egy horrorfilm fantasztikus díszleteire emlékeztettek az összefonódó, amorf, a vízben titokzatosan tükröződő növények, amelyeken nehéz volt keresztülvergődni. Hana és Szara szinte visszafojtott lélegzettel bámulták a művészi, titkokkal teli, természet alkotta képeket.

A félárnyékból, árnyékból, homályból megint a Bentota Ganga nyílt vizére siklott a motorcsónak. A kormányos segítője, egy szingaléz férfi nyakbavalót készített Emilynek és a lányoknak, melynek medálja egy sárga közepű tündérrózsa volt, egymásra boruló, dús, fehér szirmokkal. Emily, Hana és Szara boldogan mosolygott. Még mindig lassan haladt a motorcsónak, a lányok gyönyörködhetek a jókora, kerek, világoszöld, a szélén kissé felkunkorodó levelek és a közöttük pompázó fehér vízililiomok látványában. Ezek a növények a víz felszínének jelentős részét elfedték a part mellett, ahol vadon élő állatok – köztük tucatnyi szép madárfaj, gémek, kormoránok, színpompás jégmadarak – gazdagították a vízi szafari rendkívüli élményeit.

A kormányos és a segítője figyelte, felbukkan-e a parton az a történelem előtti, méretes hüllő, a szalagos varánusz, amelynek ez az élőhelye. A világon jelenleg élő gyíkok közül ez az egyik legnagyobb termetű faj. Srí Lankán találták a leghosszabb, három méter és huszonegy centiméter hosszú egyed. Meg lehet figyelni, ahogy fűgén szalad erős, izmos, hosszú karmokban végződő lábain, úszik a vízben, fára mászik, sétál vagy sütkérezik a folyó partján. Mellső lábaira támaszkodva előrenyújtja hosszú nyakát és keskeny fejét, majd hosszú, villás nyelvvel elkapja a zsákmányát: madarakat, kisemlősöket, gyíkcskákat, kígyókat, békákat, teknősöket, sőt mókusokat és majmokat is.

A két férfi nem látott óriásgyíkot, így nem tudták megmutatni Emilynek és a két lánynak, cserébe viszont elvitték őket egy olyan helyre, ahol láthattak kiskrokodilokat. Kicsit vonakodva vette kézbe a két lány a néhány arasznyi, állkapcsukat kitátó és fogaikat csikorgató apróságokat, azután fényképezkedtek velük fülig érő szájjal. Később ezek lettek Szara kedvenc képei mind közül, amelyeket a kiránduláson készített.

Egy ponton erdős partszakaszra irányították a motorcsónakot a vezetők, aztán megkérték a nőket, hogy szálljanak ki. A parton egy derekára kötött, kockás szárongot viselő, helybeli férfi rögtön gondjaiba vette a turistákat, frissítő kókuszvízzel kínálta őket, amelyet a szemük előtt felnyitott, zsenge gyümölcsből ittak szívószállal. Aztán hibiszkuszvirágot tűztek a hajukba, amelynek öt nagy, élénkvrös bársonyszirma volt. Rengeteg egzotikus fa és bokor vette körül őket, a lányok a nevüket sem ismerték. A hatalmas, többnyire hosszúka, húsos levelek és színpompás virágok adtak varázslatos háttérrel az újabb fotókhoz.

– Gyere ide, Szara! – hívta Hana a barátnőjét. – Csinálj rólam egy képet úgy, hogy látsszanak ezek a különleges virágok. – Hana egy alacsony bokorra mutatott, amelynek zöld levelei közül fehér virágok kandikáltak ki, vastag szárból kihajtott kocsányokon lógtak vékonyka, földig érő, hosszú szirmaik.

Szara odament Hanához, és kattintott párat.

– Biztos benne van az egész bokor? – tudakolta Hana.

– Igen, benne van minden – biztosította Szara. – Most te gyere velem! – Szara arrébb ment néhány lépésnyire. – Itt készíts rólam egy fotót! – Megállt a sárga virágok mellett, amelyek messziről a nap felé forduló, nyitott tenyereknek látszottak, jól kivehető, szétterpesztett ujjakkal.

– Na, meg is van – mondta Hana. – Most én jövök. – Közelebb lépett a virágokhoz.

– Kész! – szólt Szara, és körülnézett. – Nézd, Hana, milyen szép az a másik bokor is. Még egyet a nagyszabású szupermodell-fotósorozathoz! – tréfálkozott hosszú idő óta először, miközben mesterkélten pózt vett fel a nála valamivel magasabb, szétterülő bokor mellett, amelyet úgy díszítettek a rubinpiros virágyöngyök, mintha kecses kis ékszereket szórtak volna szét rajta.

A szárongos férfi a fényképezkedő lányokhoz lépett, és intett nekik, hogy kövessék. Megmutatott a régióra jellemző növényeket, amelyekből világszerte használt fűszereket készítenek. A két barátnő megnézte a fahéj kérgét, a szerecsendió gyümölcsét, a vanília termését, a szegfűszeg bimbóit és a fekete bors gyümölcsének magjait. A szingaléz férfi minden alkalommal a tenyerébe vett egy darabot a növényből, szétmorzsolta az ujjai között, így a lányok érezhették az intenzív, jól ismert illatokat. A férfi megállt egy magas kakaófa mellett, amelynek tojás alakú gyümölcsei közvetlenül a törzsből vagy az öreg ágakból nőttek ki, aztán mutatott egy hatalmas levelű banánfát, majd a különleges ananászt, amelynek sűrű bóbítával koronázott, vastag, világoszöld száron ülő gyümölcse szinte közvetlenül a föld felett, a felszínre merőlegesen fejlődött.

Aztán a teknősök bemutatása következett egy kisebb mocsárban. Láttak egy egészen nagy rákot, egy sült, amelynek hosszú, fekete, a végén fehérre színeződött tüskéi voltak, és megfigyelhették a gyökerek, liánok és futónövények sűrűjében gyorsan mozgó gyökocskákat. Végül a férfi egy kis boltba vezette Emilyt meg a lányokat, amely telis-tele volt kézműves ajándéktárgyakkal.

– Nézzetek szét, talán találtok valami érdekeset – mondta Emily. – Én ezt a csészét néztem ki magamnak! – Elégedetten emelte fel a kezében tartott, mesterien megmunkált edénykét a csészealjjal együtt. – Kókuszhéjból készült, képzeljétek! Hihetetlen! Egész kollekció van belőle, nézzétek csak!

A száraz ágakból font, vékony, szellős fal mellett, amelyen átsütöttek a napsugarak, és ki lehetett látni az erdőre, egy faasztalon tucatnyi sötétbarna, világosabb csíkokkal díszített kis csésze állt csészealjakon.

– Nagyon különleges – ismerte el Szara.

– Vannak itt még más holmik is – tette hozzá Hana. – Ez vajon mire való? – Fölemelt egy ovális, fedeles edényt, amelyhez ugyanabból az anyagból készült kanál is tartozott.

– Talán arra, hogy kókuszlevest egyenek belőle? – találgatta Emily.

– Az valószínű. És ez? – Hana egy kis csuporra mutatott.

– Szerintem virágcserepnek vagy vázának lenne jó – kapcsolódott be Szara a társalgásba.

– Igazad van – bólintott Hana. – Nagyon jól mutatnának benne a virágok.

A padlón, az asztal mellett jó nagy kupacban heverték a vastag, világosbarna szálakkal borított, tojás alakú kókuszdiók, ezekből készültek a kézművestárgyak. A kókuszdiók mellett egy közepes méretű, nyitott szájú elefánt állt égnek emelt ormánnyal.

– Ez az elefánt is nagyon jól néz ki. – Hana még mindig az árusított tárgyakat nézte.

– Fekete ébenfából készült – mondta Emily. – Különlegesen szép fa.

– Hát ezek a kis szobrocskák? – Hana a polcokon sorakozó hindu istenségfigurákra mutatott.

– Ehhez mahagónifát használtak. – Emily igen jól informált volt. – És azt tudjátok, milyen fából készültek ezek a maszkok?

Ott sorakoztak mellettük a gonoszt elűző maszkok is, ezeket már jól ismerték a lányok.

– Fogalmam sincs – mondta Hana. – Te tudod? – kérdezte Szarát.

– Nem – felelte Szara.

– Balsafából, mely egy nagyon puha és rugalmas fa. Ráadásul a legkönnyebb és legtörékenyebb fák egyike – magyarázta Emily.

– Ezt honnan tudod, anyu? – kérdezte Hana.

– Nem emlékszel? – csodálkozott Emily. – Amikor tavaly neked vettünk maszkot, Hana, akkor az eladó minderről beszámolt.

– Őszintén szólva semmire sem emlékszem belőle – mondta Hana.

Emily nézelődött még egy darabig a lányokkal a boltban, aztán kifizették a kiválasztott ajándéktárgyakat, beültek a motorcsónakba, és a szálloda felé indultak.

Ez a program, akárcsak a szafari a Bentota Gangán, jellegzetes helyi program volt, amelyet sokszor ajánlottak a turistáknak. De érdemes volt jelentkezni rá, hiszen közvetlen kapcsolatba kerülhettek a vad természettel, a mangroveerdők titokzatos vízi alagútjával és az Egyenlítő menti őserdő egyedülálló faunájával és flórájával.

Emily késő este vacsorázni vitte a lányokat egy exkluzív, szabadtéri, közvetlenül az óceán mellett működő étterembe. Halakat és a tenger gyümölcseit szervírozták, a vendégek maguk választhattak a megvilágított akváriumokból. Az asztalnál viszont majdnem teljes sötétség uralkodott, csak egy kis fehér gyertya fénye világított a díszes üveg gyertyatartóban. Fehér terítéken tálalták az ételt, a tányérokra ígézően verődött vissza az égő gyertya lángja. A sötétség miatt felerősödve hallották az óceán zúgását. Ütemesen morajlott a hatalmas víztömeg, hallatlan ereje hozzájárult a trópusi éjszaka varázsához.

Szara felbátorodott a rájuk boruló sötétségtől, ki mert mondani néhány őszinte szót.

– Én... Én nagyon szeretném megköszönni, hogy elhoztatok erre az utazásra... Rengeteg mindent láttam, ami teljesen új volt nekem... nagyon sok élményt gyűjtöttem...

– Ó, Szara, nincs mit köszönni. Nekünk volt élvezet – mondta kedvesen Emily.

– Nem, ez nem egészen így van... Úgy értem... – Szara hangja kicsit megremegett. – Elnézést kérek... Tudom, hogy nem mindig voltam...

– Szara, e pillanatban ennek semmi jelentősége. Ha az ittléted bármilyen módon segítségemre volt, annak én nagyon örülök – mondta nyomatékosan Emily.

– Igen, biztosan... – Szarának el kellett ismernie, hogy a sok önmarcangolás ellenére legalább egy kis időre enyhülést nyújtott neki ez a trópusi utazás, és addig ismeretlen világokat tárt fel. – Azok a buddhista templomok... az emberek... a természet... Csak én nem mindig tudtam... nem voltam mindig képes...

– Nem vagyunk programozott robotok... – Emily próbált mindig nagyon megértő lenni másokkal. – Emberek vagyunk... akik éreznek... átélnek dolgokat... és gyenge pillanatokhoz is van joguk...

– Van joguk... – ismételte el halkán Szara, mintha úgy érezné, hogy ezek a szavak legalább némi magyarázatot adnak arra, miért nem viselkedett mindig megfelelően.

– Mindannyian átélünk néha az életben nehéz pillanatokot. – Emily nagyra értékelte, hogy Szara rászánta magát a komoly beszélgetésre. – És ilyenkor fontos, hogy legyen mellettünk egy barát... valaki, aki meghallgat, aki támogat... Szóval, ha van kedved, a nyári szünet hátralévő részében eljöhetnél velünk Londonba. Ha jól tudom, a szüleid nem sietnek haza a hajóútról.

– Nem, nem hiszem...

– Gondoltam... A mi londoni házuk mindig nyitva áll előtted. Ugye, Hana?

– Igen, persze – helyeselt Hana. – Ha van hozzá kedved, Szara...

– Köszönöm... nagyon köszönöm... Átgondolom... – Szara hálás volt a barátnőjének és Emilynek, hogy ennyit törődnek vele.

* * *

Colombóból hazafelé, útban Kuvait felé Emily és a lányok megálltak pár napra Dubajban. Ezúttal mindhárman Hana szüleinek kényelmes lakásában szálltak meg, amelyben volt egy hatalmas nappali, három tágas hálószoba, és remek kilátás nyílt a világ legmagasabb épületére, a Burdzs Kalifára meg a mellette táncoló szökőkutakra.

– Gyönyörű hely – dicsérte Szara, ahogy az üvegfalon át a modern Dubaj lenyűgöző, égbe nyúló épületeit nézte.

– Igen, én is szeretem a lakásunkat. Kényelmes, és jó helyen van. – Hana narancslét töltött egy pohárba, és Szarának nyújtotta. – Tessék!

– Nem kérek, köszönöm.

– De mintha a te családnak is lenne egy lakása Dubajban, nem? – Hana ivott a narancsléből, és letette a poharat.

– Csak volt – javította ki Szara.

– Úgy érted, hogy már nincs meg?

– Nem, a papa eladta, mert villát akart venni a Pálma-szigeten.

– És...

- Végül nem vette meg, mert a mama nem akarta.

- Miért? Az nagyon jó hely. Ott lakik anyu egyik barátnője, többször voltunk náluk. Gyönyörű házuk van, szinte palota. Legalább nyolcszáz négyzetméter, van benne hat hálósoba, majdnem mindhez külön fürdőszoba, egy jókora medence, a közvetlen közelében privát strand... Anyu barátnője mindig mondogatja, hogy imád ott lakni.

- Ezt sokan mondják - erősítette meg Szara. - A papa is eldöntötte, hogy vesz egy jó nagy lakást az egész családnak, de a mama makacskodott, hogy víz alatti villát akar.

- Az is klassz. Élő, színes, víz alatti világban élni... A csodás tengeri élőlények között... Mint a mesében... - ábrándozott Hana.

- Igen, de a papa hallani sem akart róla... A mama meg nem tágított... Annyit veszekedtek... - Szara nem felejtette el, hogy zengett a rezidencia a szülei ordítójától. - Aztán megjelent az a... Az a visszataszító, ocsmány Lara... - Az apja második feleségének pusztán említésére a rettegés borzongása futott át Szara testén, pontosan úgy, mint amikor Lara gyilkos pillantásával világosan megüzente: „Halott vagy!”

- Szerencsére ez már a múlt - vágott közbe gyorsan Hana.

- Remélem... - Szara nem volt egészen biztos abban, hogy a szüleinek sikerül maradéktalanul visszatérni a megszokott családi élethez.

- És most... Lara után... kibékültek? - kérdezte Hana.

- Azt hiszem, a mama nem bocsátott meg mindent a papának.

Hallottam, hogy nemegyszer fölemlegette neki azt a másik feleséget... - Szara rögtön elkomorult.

- Ne aggódj fölöslegesen. Ha együtt mentek el a hajóútra, akkor biztos azért tették, hogy mindent elrendezzenek egymás közt - próbálta Hana vigasztalni a barátnőjét.

- Biztos... Tudod, mit? - Szarának támadt egy ötlete. - Fölhívom Angelica nénit. Ha már Dubajban vagyok, akkor illik rácsörögnöm. Annyit segített nekünk a legnehezebb pillanatokban...

- Szerintem ez remek ötlet - állt Hana most is Szara mellé. - Mondd el neki, hogy anyukád még nem tudta kitörölni az emlékezetéből mindazt a rosszat, amit a papád tett ellene. Angelica néni biztos kitalál valamit.

- Ezt fogom tenni. - Szara a telefonért nyúlt, és kikereste Angelica számát.

Várt egy darabig, de nem vette föl senki.

- Na? - Hana a barátnője feszült arcát figyelte.

– Nem válaszol. Vagy éppen nem ér rá, vagy nincs az Emirátusokban. Nyári szünet van, lehet, hogy elment Amerikába, ott tanulnak a gyerekei.

– Nem baj, visszahív majd, ha látja a számodat.

– Meglátjuk...

– És te is próbáld meg újra hívni!

– Jó. – Szara letette a telefont, és rögtön mélységes letargiába esett.

Most, hogy Angelica nénit emlegették, fájdalmasan újraélte a legszörnyűbb pillanatokát.

– Szara... Ne gondold már erre... Elmúlt... Ez a múlt... – Hana pontosan érezte, milyen sötét gondolatok nyomasztják a barátnőjét. – Nem kínozhatsz magadat örökké. Most már itt az ideje, hogy magadra gondold!

Szara hallgatott, de szomorú pillantása magáért beszélt.

– Gyere, elmegyünk valahová! – Hana már tudta, hogy a tétlenség elmélyíti a barátnője depresszióját. – Elvégre Dubajban vagyunk, az álmok városában. Itt mindig történik valami érdekes.

– Hová akarsz menni? – kérdezte Szara lelkesedés nélkül.

– Akárhová... Menjünk el a Mall of the Emirates plázába, aztán nézzük meg a táncoló szökőkutakat. Akárhányszor nézi az ember, mindig káprázatos.

– Ahogy akarod. – Szara beleegyezett, mert hálás volt a barátnőjének.

Dubaj most is, mint mindig, tele volt a világ minden tájáról érkező turistákkal, élettől lüktetett, és beleszédült az ember, ha a körülötte lévő gazdagságot vagy a meghökkentő épületeket nézte. Az egyik legújabb, nemrég bejelentett látványos projekt az Aladdin City, az Aladdin-város építése volt. Az *Ezeregyéjszaka* meséiben szereplő Aladdin és Szindbád által inspirált, vízre épített város három mesebeli lámpást formázó aranytoronyból áll majd, amelyeket sárkány és gyík formájú, klimatizált gyaloghidak kötnek össze. A legmagasabb torony harmincnégy, a másik kettő pedig huszonöt, illetve huszonhat emeletes lesz. Éttermek, üzletek, irodák és szállodák nyitását tervezik az összességében több mint százezer négyzetméteren. Parkolója is lesz, ahol több mint kilencszáz autó fér el.

Egy másik rendkívüli, épp csak elkezdett építkezés a Dubaji Keret, a Dubai Frame. Két százötven méter magas toronyból áll a négyszögletes konstrukció, amelyeket egy száz méter hosszú híd köt össze, innen lehet megcsodálni a város panorámáját. Az egész épület úgy fog kinézni, mint egy képkeret. És a régi vagy az új Dubaj lesz a benne látott kép, attól függően, melyik oldalról nézi az ember. Mindezt főhajtásnak szánják a

világ egyik leggyorsabban fejlődő városa előtt. Az egyik torony földszintjére múzeumot is terveznek, ahol végig lehet követni Dubaj villámgyors átalakulását, azt, hogy hogyan lett apró halászfaluból világhírű metropolisz.

Ez a város, amely sok ezer külföldi turistát bűvöl el, nem tett mély benyomást Szarára. Talán mert sokszor jártak itt a szüleivel, amíg kicsi volt, vagy mert Kuvaitban is a mindennapjaihoz tartozott a fényűzés.

Angelica néni nem hívta vissza, ezért Szara rossz hangulatban készülődött hazafelé. Az indulási csarnokban ült beszállókártyával a kezében, és azon töprengett, elfogadja-e a barátnője meghívását, és vele menjen-e Londonba. Nem akarta Kuvaitban tölteni a nyári szünet hátralevő részét, de attól is félt, hogy megint kellemetlen helyzetbe kerül, ha egy szobában lakik Hanával. Nem sok ideje maradt a döntésre, mert Hana meg a mamája rövidesen útnak indulnak. Engedélyt is kellene kérni a papától...

A hangszórókból szóló felhívás szakította félbe Szara gondolatmenetét. Először angolul, aztán arabul hangzott el, hogy a repülő fedélzetére szólítják az első és az üzleti osztályon utazókat. És Szara ekkor vette észre őket. Indiai és Srí Lanka-i nők és férfiak tucatjai pattantak fel a helyükről, és álltak sorba fegyelmezetten a repülőhöz vezető kapunál. Gúnyosan néztek rájuk az üdögélő kuvaitiak, csúfondárosan mosolyogtak. Ezek a szegény emberek, akik nem tudtak sem angolul, sem arabul, azt hitték, hogy őket szólítja a repülőre a zengő hang. Szolgálni indultak. Egy tökéletesen idegen országba, idegen emberek közé. Manisa szavai jártak Szara fejében: „A lányom boldog.” Azért mennek, hogy rabszolgaként dolgozzanak, és egyszer majd elmondhassák: „A családom boldog.” És ezek az emberek a hozzátartozóiktól beláthatatlan időre elszakítva, a munkaadóiknak teljes mértékben alárendelve szolgálnak az Öböl menti országok gyönyörű rezidenciáin, palotáiban, vagy a két kezükkel rakják össze az építészeti csodákat.

Később, már Kuvaitban Szara látott valamit, ami még jobban felkavarta. Amíg a bőröndjére várt, észrevette, hogy az exkluzív, nagy méretű, márkás bőröndök között apró, formátlan batyuk is vannak, melyeket a szolgák keresgélnek a tekintetükkel, aztán elragadják, és úgy szorítják a mellükhöz, mint a legdrágább kincsüket. Néhány ócska ruha van bennük összetekerve, fóliába burkolva, madzaggal összekötve. Ez a teljes vagyonuk, amit magukkal visznek a többéves szolgálatra.

A Szara mellett álló kuvaitiak az ott várakozó, főleg Indiából vagy Srí Lankáról származó hordároknak mutogatták a nagy bőröndöket, hogy pakolják őket kocsira, aztán tolják el őket az autókhoz. Szara nem tudta levenni a szemét a szalagon keringő nyomorúságos, suta kis batyukról. Most vette észre a batyukat először.

* * *

Csak azt látjuk, amit látni akarunk, vagy azt, amit elénk tesznek. Nem sok szó esik a médiában azokról az európaiakról, akik a szegény országokban gyerekeket bántalmaznak rendszeresen, hogy kielégítsék szexuális vágyaikat. A gazdag emberé az igazság, pedig ez a gazdagság nem is olyan nagy, és nagyon relatív. Srí Lankán mindössze kétszázötven rúpiáért, alig több mint másfél dollárért már lehet venni gyereket, aki *mindenben* a vevő rendelkezésére áll. Ezek a gyerekek sokszor nem járnak iskolába, hiszen dolgozniuk kell. Régóta folyik ez a szexuális kizsákmányolás, és az utóbbi években jelentősen erősödött. Statisztikák szerint Thaiföld mellett Srí Lanka a másik ország, ahol a gyermekeket a legnagyobb mértékben használják ki a szexturizmusban és a gyermekpornográfiában. Becslések szerint mintegy negyvenezer fiatalkorú dolgozik prostituáltként, és ez elsősorban a hét-tizenöt éves kislányokat jelenti. Általában a vadregényes tengerpartokon találunk klienseket, sokszor viszont kerítők kínálnak fel gyerekeket a nyomornegyedekben, városok mellékutcáiban, ócska szobákban vagy kis boltokban, mintha árucikkekről lenne szó. Évről évre növekszik a gyermekek bántalmazásán alapuló szexrabszolgaság. A Srí Lanka-i hatóságok a súlyosbodó probléma láttán módosították a büntető törvénykönyvet, amely jelenleg kimondja, hogy a tizenhat év alatti kiskorúval végrehajtott szexuális aktus erőszaknak vagy természetellenes szexuális aktusnak és súlyos visszaélésnek minősül. Húsz évig terjedő büntetéssel sújthatók a gyermekeket kihasználó bűnelkövetők. Döbbenetes módon azt tükrözik az adatok, hogy egyetlen év alatt több mint másfél ezer szexuális bűncselekményt jelentettek be, és ezekből egyetlenegy sem (!) végződött büntetéssel. A Németországból, Nagy-Britanniából, Svédországból és más európai országokból érkező férfiak, a *boymen*, ahogy a helybeliek hívják őket, továbbra is Srí Lankán találják meg a maguk pedofil mennyországát.

Akadnak olyan európaiak, akik letelepednek a szigeten, szegény falvak mellett folytatják az üzemeiket, és büntetlenül kihasználják az ott lakó gyerekeket, hogy kielégítsék beteges szexuális fantáziáikat. Bedrogozzák a kislányokat, és csoportos szexre vagy más deviáns aktusra kényszerítik őket. Megesik, hogy a szexuális cselekmény során pornográf fotókat vagy pornófilmeket forgatnak a gyerekekről, ezeket aztán a nemzetközi pedofilpiacon árulják. Nemegyszer kórházban kötnek ki a kislányok, olyan sérüléseket szenvednek a felnőttekkel végrehajtott aktus után. A rendőrség korrump, ezért szemet huny az ilyen és ehhez hasonló szexuális bűncselekmények fölött. Pénzért mindent meg lehet venni.

Vagy inkább majdnem mindent. Szara édesapja nagyon gazdag, a lány mégsem boldog. Miután hazaért Srí Lankáról, fogalma sem volt, mivel tölthetné a nyári szünet hátralévő részét. Nem akart Kuvaitban maradni, mert az utóbbi időben egyre több korlátozást vezetett be az ország. Észrevette például, hogy a szupermarketekből, sőt a repülőtérről is eltűntek a külföldről behozott, angol nyelvű lapok, pedig korábban széles kínálatból lehetett válogatni.

* * *

Szara fölkel az ágyból, és keresztülsétált a szobán. Leült az íróasztalhoz, kézbe vette a rajta heverő telefont. Szórakozottan nézegetni kezdte a pletyka- és hírportálokat. Azt olvasta, hogy Szaúd-Arábiában letartóztattak egy csapat fiatalot, mert jelen voltak egy buliban, ahol táncoltak és alkoholt ittak. Szaúd-Arábiában, akárcsak Kuvaitban, teljes alkoholtilalom van érvényben, azonkívül nem mutatkozhatnak együtt különböző nemű emberek, ha nincsenek vérrokonságban, vagy nem házastársak. Szara megtudta, hogy felkerült az internetre egy alig ötven másodperces film egy Dzsuddában rendezett partiról, ahol forrónadrágot, rövid, feszülős pólót és miniszoknyát viselő lányok lejtének erotikus táncot férfiakkal. Szara megnézte a filmet. Szokványos buli, amilyeneket legálisan rendeznek szinte a világ minden országában, Srí Lankán, Nagy-Britanniában, Amerikában vagy bárhol máshol. Szaúd-Arábiában viszont a hatályos muszlim törvények elleni vétségként kezelik az ilyen partikat, és ha az erkölcsrendészet elkapja a résztvevőket, akkor súlyos büntetés vár rájuk. Így történt néhány nő és férfi esetében, miután a szomszédjuk feljelentést tett, hogy a tengerparti villában mulatozás folyik. A

letartóztatottakat háromszáz nyilvános botütésre és egy év börtönre ítélték.

Majd a neten keringő film keltette fel az erkölcs őreinek figyelmét. Egy apartman teraszán zajlott a rendezvény, és mivel a háttérben feltűnt a világ legmagasabb zászlórúdja, a rendőrök könnyen megtalálták a helyszínt. Letartóztatták az apartman tulajdonosát „hangos zene és illetlen tánc” miatt, aztán átadták az ügyészségnek. Lépéseket tettek a parti többi résztvevőjének letartóztatására is.

Szaúd-Arábiában nemcsak a szaúdiakra, hanem az országban tartózkodó külföldiekre is vonatkoznak a szigorú muszlim törvények. Néhány évvel ezelőtt nagy port kavart egy hetvennégy éves brit férfi ügye, aki húsz évig dolgozott az olajiparban Szaúd-Arábiában, de letartóztatták, és háromszázhetven nyilvános botütésre ítélték, mert az autójában házi készítésű bort találtak. A férfi több mint egy évet töltött egy szaúdi börtönben, mielőtt a gyerekei intenzív kampányának, illetve a legmagasabb brit állami szervek beavatkozásának köszönhetően szabadlábra került, és elengedték a botozást is. Azzal érveltek a védői, hogy az öregúr rákbetegségben szenved és asztmás, ezért a halálát okozhatná egy olyan szigorú büntetés, mint a több száz botütés.

Szarának eszébe jutott, mi történt az egyik osztálytársnőjével nem sokkal a nyári szünet előtt. A tizennyolc éves lány találkozózt beszélt meg egy fiú osztálytársával este a parkban. Nagyon jóban voltak a fiatalok, ezért a fiú átkarolta a lányt. És ekkor hirtelen, ki tudja, honnan, előbukkantak a rendőrök, üvöltözni kezdtek velük, leteremtették őket az erkölcstelen viselkedésért. Bevitték a kapitányságra mindkettőjüket, aztán telefonáltak a fiú és a lány apjának, miközben ordítóva szidalmazták őket. Elég sok időbe telt, mire odaértek az apák, addigra a két fiatal részletesen kihallgatták arról, milyen viszony fúzi őket egymáshoz. A kihallgatók elsősorban a kapcsolatuk fizikai oldalára helyezték a hangsúlyt, ami különösen megalázó és félelemkeltő volt. A két fiatal csak azután engedték szabadon és helyezték szülői oltalom alá, hogy az apák megígérték a rendőröknek, hogy megteszik a megfelelő lépéseket az ügyben a gyerekeikkel szemben. A lány apja megkapta a fiú apjának minden adatát, azt is, hogy hol van a munkahelye, hogy személyesen léphessen közbe, ha szükség lenne rá.

Szara teljesen összetört, amikor arra gondolt, mit kellett kiállnia az osztálytársnőjének több rendőr szidalmainak özönében, csak azért, mert

találkozott egy osztálytársával. Úgy érezte, nem neki való ez a világ. Szabadságra vágyott.

Fatma lépett be a szobába.

– A mama van a telefonnál. Veled akar beszélni – mondta, és átnyújtotta a kagylót.

– Kész csoda, hogy eszébe jutottunk – jegyezte meg fanyarul Szara. – Halló!

– Szara! – Kicsit harsányabb volt az édesanyja hangja, ebből Szara arra következtetett, hogy régi szokása szerint már leküldött egy italt. – Szara, kislányom, hogy vagy az utazás után? Hogy tetszett Srí Lanka?

– Nagyon tetszett. És veled mi van? Hogy vagytok a papával? Minden rendben?

– Rendben, rendben! Igazán remekül vagyunk! – Nemigen tudta kitalálni, vajon igazat mond-e az édesanyja. – Kicsit még hajókázunk itt apáddal, ti meg...

– Mama... – vágott a szavába Szara.

– Apáddal nagyon jól megvagyunk – ismételte Joanna, de ki tudja, kit akart meggyőzni erről, a lányát vagy saját magát. – Elvagyunk, pihengetünk, néha kimegyünk a szárazföldre és megnézünk...

– Mama, hallgass meg! – mondta Szara emelt hangon.

– Szara! Miért kiabálsz? – kérdezte Joanna meglepetten.

– Mert el akarok menni innen! Nem fogok itt dekkolni az egész vakáció alatt!

– De hiszen most jöttél haza Srí Lankáról.

– De még nincs vége a nyári szünetnek! Még sokáig tart! Nem akarok itt aszalódni a hőségben!

Meg a korlátok között!, tette hozzá gondolatban.

– Fatma Kuvaitban marad az egész nyári szünet alatt, mégsem panaszkodik – jegyezte meg enyhe bosszúsággal a hangjában Joanna.

– Fatma, Fatma! Fatma más eset! – fakadt ki dühösen Szara.

Ha neki jó ebben a börtönben, akkor csak savanyodjon itt!, gondolta.

– Szara...

– Mama! Nekem el kell mennem innen! – jelentette ki Szara olyan elszántan, hogy Joanna, aki ismerte a lányát, tudta, hogy mondhat neki akármit, úgymint eléri, amit akar.

– Jól van, Szara, akkor menj el Londonba, ott van Nadir, és...

– Nem megyek Londonba semmi pénzért! – ellenkezett Szara, mert már látta maga előtt, hogy Nadir örködik fölötte.

– Akkor hová akarsz menni? – Joanna már dühös volt. – Hiszen pontosan tudod, hogy apád nem enged el egyedül sehová.

– Elmehetnék Lengyelországba! – jutott Szara eszébe hirtelen.

– Lengyelországba? Hiszen mondtam, hogy apád nem enged el egyedül.

– Akkor elmegyek a bácsikámhoz!

– Milyen bácsikádhoz?

– Andrzej bácsihoz. Elfelejtetted, hogy van egy bátyád?

– Andrzejhez? – Joanna érezhetően meglepődött Szara ötletén. –

Ősidők óta nem beszéltem vele.

– Akkor beszélj most! És úgyis elmegyek innen, akár engeditek, akár nem! – kiabálta hevesen Szara.

Szara Lengyelországba akart utazni, pedig valójában alig tudott valamit az országról.

IV. FEJEZET

Váratlan utazás

Szarának tetszett a nyári Lengyelország, bár a hőségben hiányzott neki a légkondicionálás Andrzej bácsi házában. A mindig derűs Agnieszka néni ezt sehogy sem tudta megérteni, és kedvesen kikacagta.

– Szara, édes szívem, hiszen nálatok most ötven fok van! Itt meg épphogy eléri a harmincat! Miféle hőségről beszélsz?

– De Agnieszka néni, nálunk mindenhol megy a klíma, egyáltalán nem érzékeli az ember a meleget.

– És az a ventilátor, amit Jêdrus hozott a szobádba, nem segített semmit? Nem lett hűvösebb tőle?

– De igen, Agnieszka néni, köszönöm.

A nagybácsi családja kezdettől fogja nagyon kedvesen fogadta Szarát. Első nap nagy összejövetelt rendeztek, megjelent a házaspár felnőtt fia, Marek, a felesége meg a két pici gyerekük. Mindannyian Joannáról, Aliról, Fatmáról és Nadirról faggatták, Szara pedig elég kényelmetlenül érezte magát, mert rájött, hogy a bácsikája és a szűkebb család nem tud semmit arról, milyen válsághelyzet alakult ki a családjukban.

– Mesélj a mamádról, olyan rég nem láttam! – Nyilvánvaló volt, hogy Andrzej bácsinak, a mama egyetlen bátyjának hiányzik a húga. – Amíg éltek a szüleink, Asia gyakrabban jött hozzánk. És te, Szara, emlékszel arra, amikor nálunk voltál? Játszottatok Marekkal... Vannak is rólatok fotók valahol. Agus, menj, hozd ide, megmutatjuk Szarának – mondta a feleségének.

– Hagyd már, Jêdrus, ne most, annyi időnk van még, hadd meséljen inkább Szara Asiáról!

– Igazad van, Agus, mondd csak, Szara, hogy van Asia, hogy érzi magát, hol van most, még mindig a tengeren?

– Igen, Andrzej bácsi, még mindig a hajón vannak a papával.

– Na tessék, látjátok, milyen jól megy ennek a lánynak, én rögtön megkedveltem Alit. És milyen lakodalmat rendezett, a mai napig

emlegetik nálunk. Csak az a kár, hogy Asia mostanában egyáltalán nem jön Lengyelországba...

Tehát a bácsi arról sem tudott, hogy Joanna egy évvel azelőtt eljött pár napra Lengyelországba, ezért Szara erről megint csak nem szólt semmit.

– Amikor váratlanul telefonált Asia a hosszú hallgatás után, még meg is ijedtem, hátha történt valami. Ráadásul a vonal is rossz volt, hiszen a tengerről hívott... De szerencsére csak azért jelentkezett, hogy jönnél hozzánk. Szara, el sem hiszed, mennyire megörültem, meg Aguś is, Marek is, Monika is, emlékszel, ő a kislányunk, csak most nincs itt, mert az ország túlsó végében lakik, férjnél van már, dolgozik, van egy kisfia, meg is ígérte, hogy eljön hozzánk, ha szabadságra megy, ő is látni akar. – Andrzej bácsi mindent el akart mondani Szarának a lengyel rokonokról. – Hát Nadir meg Fatma miért nem jött el veled?

– Nadir Londonban van, a nyári szünet után ott kezdi az egyetemet.

– Nagyszerű, nagyszerű, Asiának nagyon okos gyerekei vannak. – Andrzej bácsi elismerően bólogatott. – És Fatma?

– Ő Kuvaitban maradt.

– De miért? Nem lett volna jobb neki, ha ő is eljön hozzánk? Van elég hely, a gyerekek már kiröpültek, egyébként Mareknek is van egy nagy háza, vagyis igazából az a te mamád háza, apukád vette neki rögtön az esküvő után, de Asiának nem volt rá szüksége, ezért megengedte, hogy mi használjuk. Eleinte kiadtuk, de amikor Marek családot alapított, ő költözött be. És Fatma mit csinál? – tért vissza a témához Andrzej bácsi.

– Tanul Kuvaitban, tanfolyamra jár, és jelentkezett önkéntesnek egy gyerekkórházba...

– Csodás. Látod, Aguś, milyen jóra való gyerekei vannak Asiának, nagyszerű, nagyszerű... – mondta a bácsi megindultan. – Hallottam, hogy Srí Lankán jártál...

– Igen, nemrég jöttem vissza.

– Egyedül mentél?

– Nem, egy osztálytársammal meg az anyukájával.

– És milyen volt?

– Szuper, nagyon sok mindent láttam és tanultam.

– Hát igen, utazva tanul az ember, ahogy mondani szokás, mi is tervezünk egy utat, és te...

– Jêdrus, ne most... – vágott a férje szavába Agnieszka néni. – Csak most érkezett ez a lány, hadd egyen valamit, pihenje ki magát...

– Igen, igen, Szara, egyél csak, ez itt a mi kerti salátánk, a mamád nagyon szereti, biztos ízlik neked is. – A bácsi salátát pakolt egy tányérra, és átnyújtotta Szarának. – Tessék, egyél kenyeret is! Asia eleinte, amikor még meg-meglátogatott minket az esküvő után, mindig mondogatta, hogy a lengyel kenyér hiányzik neki a legjobban.

– Köszönöm, Andrzej bácsi. – Szara vett egy szelet kenyeret, és maga elé húzta a tányért.

– Na, ízlik? – kérdezte kis idő múlva a bácsi.

– Igen, nagyon finom.

– Van még juhtúrós derelye is. – A bácsi szedett néhány derelyét a tányérra, és letette Szara elé. – Agus emlékezett, hogy rajongtál érte, amikor kicsi voltál. Külön neked csinálta tegnap.

– Köszönöm, Agnieszka néni.

Szara ette az elé rakott finomságokat, a rokonok pedig Joanna és Ali fergeteges esküvőjét idézték fel.

– Arra emlékeztek, hogy a fiúk beöltöztek lepedőkbe meg abroszokba, hogy olyanok legyenek, mint az arab sejkek? – kérdezte nevetve Agnieszka néni.

– Persze, a feleségek meg azzal cukkolták őket, hogy ettől izgalmasabbak lettek – vette át a szót Andrzej bácsi. – Meg volt ott egy arab szépség... Úgy hastáncolt, hogy nem tudták levenni róla a szemüket a vendégek. Apukád valamelyik unokahúga lehetett, Szara. Vajon mi lehet most vele, tudsz róla valamit? – fordult a lányhoz.

– De melyik unokahúga volt az, Andrzej bácsi? Mert van néhány.

– Nem emlékszem a nevére. Hát te, Agus, emlékszel rá?

– Nem, nem is rémlik.

– Mindegy, mindenesetre olyan szép volt, és úgy táncolt, hogy elcsavarta nem egy lengyel férfi fejét. Belőled is szép nagylány lett, Szara.

– Köszönöm, Andrzej bácsi.

– Szara, egyél még egy kis almás pitét, annyira szeretted gyerekkorodban, és ez az alma a mi kertünkben termett, papírhéjú, olyan finom édes, pont jó a pitébe. – Agnieszka néni levágott két szeletet.

– Köszönöm, Agnieszka néni, de sok lesz, annyi derelyét megettem már.

– Legalább egy falatot egyél, külön neked sütöttem az almás pitét.

– Akkor megkóstolom.

– Egészségedre, kicsim, egészségedre!

- Hát arra emlékeztek, hogy Szara meg Fatma nem volt hajlandó rálépni a gyepre? – jutott Andrzej bácsi eszébe. – Emlékszel, Szara?
- Nem igazán.
- Én emlékszem – szólt közbe Marek, aki hét évvel volt idősebb Szaránál.
- Hogyhogy nem volt hajlandó rálépni a gyepre? – kérdezte Irena, Marek felesége.
- Kicsi volt még Szara is, meg Fatma is... Hány évesek lehettek, apu? – fordult Marek az apjához.
- Olyan két-három évesek, valahogy így...
- És nem akarták letenni a lábukat a fűre, mert bogarak vannak benne – mondta nevetve Marek.
- Milyen bogarak? – kérdezte csodálkozva Irena.
- Amilyenekből rengeteg van a fűben, főleg nyáron – magyarázta Marek. – Tudod, katicák, bogarak, poszméhek, rovarok, hangyák... És ha csak meglátott egyet Szara vagy Fatma, rögtön sikítva ugrott a karomba...
- Fura, hogy egyáltalán észrevették őket... Nekem a fű az fű, nem nézegetem, mi lakik benne – mondta Irena.
- Én is csak akkor fedeztem föl ezt a rovarvilágot... Mert ők észrevették a legparányibb élőlényt is.
- Ráadásul eleinte szinte ki sem mentek a házból a bogárkák miatt – idézte fel Agnieszka néni.
- Igen, aztán később, amikor sikerült rávennem őket, hogy legalább egy pillanatra jöjjenek ki, akkor percenként lecövekeltek, és olyan viccesen kapkodták föl a lábukat, nehogy hozzáérjenek egy bogárhoz – emlékezett Marek. – Akkor magyarázta el Asia néni, hogy először látnak a kislányok ilyen természetes gyepet, ezért viselkednek olyan furcsán.
- Igen, beletelt egy hétbe is, míg hozzászoktak, és elkezdtek rendszeren futkározni a fűben. Emlékszel ebből valamire, Szara? – kérdezte Agnieszka néni.
- Most, hogy mesélitek, rémlik valami... – próbálta felidézni Szara a kisgyerekkori emlékeket. – Hangyák... Egyszer fölmásztak rám a hangyák...
- Mert belegyalogoltál egy hangyabolyba – mosolyodott el Marek. – Amikor már nem óvatoskodtál annyira, olyan peched volt, hogy beleléptél egy bolyba.
- Másztak végig a lábamon... Brrr...

– És hogy visítottál! Rögtön odaszaladtunk, mert azt hittük, baleset ért...

Kicsit elsodorták Szarát az első napok a bácsikája otthonában, elsősorban azért, mert egész idő alatt körülötte rajzott a család, minél többet tudni akartak arról, hogyan él Asia Kuvaitban. *Ha a mama nem árulta el a bátyjának, milyen gondok vannak nálunk, akkor én sem fogok most beszélni róla, gondolta. Azt hiszik, hogy a mamának mesés élete van... Pedig ott volt a másik feleség... Majdnem alkoholista lett... Megjárta a pszichiátriát...*

Összeszorult a szíve a fájdalomtól, amikor felidézte, mi mindenen kellett keresztülmennie az édesanyjának az elmúlt évben. Ráadásul itt mindenki igen jó véleménnyel van Aliról, aki a lengyelországi lakodalom után kölcsönadott egy komolyabb összeget Andrzej bácsinak, hogy felpörgesse az üzletet. A bácsi ebből a kölcsönből hozta létre a nagykereskedését, amely a mai napig egész jól működik, kényelmesen megél belőle a család. A bácsi sosem adta vissza ezt a pénzt, és Ali nem is emlékeztette rá, valószínűleg úgy tekintette, hogy ajándékot adott a felesége bátyjának. Ali olyan bőséges pénzforrások fölött rendelkezett, hogy meg sem érezte ezt a kölcsönt.

Nagyon barátságos légkör uralkodott a nagybácsi otthonában, Szara nagyon élvezte. A házasságok mindig Aguśnak és Jêdrusznak szólították egymást, és ebben rengeteg szeretet volt, érződött belőle, hogy nagyon ragaszkodnak egymáshoz. Ahogy elnézte, milyen a mindennapos érintkezés a bácsi és a néni között, Szara fájlalta, hogy a szülei között már rég nem látott ilyen megértést és szeretetet. Az a hatalmas, exkluzív családi rezidencia egyszerre nagyon hidegnek tűnt.

Nagyjából tíz nap után megszokták Szara jelenlétét a lengyel rokonok, és mindenki visszatért a feladataihoz. Andrzej bácsi szinte minden idejét a nagykereskedésben töltötte, Agnieszka néni a nap egyik felében segített neki, a fennmaradó időben a házat és a kertet gondozta. Marek az apja mellett dolgozott, a felesége otthon volt, a gyerekeket látta el. Szara továbbra is érezte a család gondoskodását, a nénikéje mindig megkérdezte, mit főzzön ebédre, a bácsikája arról faggatta, szüksége van-e valamire, mit vegyen neki, ha hazajön a munkahelyéről. Andrzej bácsiék kisvárosban laktak, de a házuk a település szélén állt, nem minden volt kapható a közelben.

Szarának most több ideje volt magára, nem állt olyan szigorú kontroll alatt sem, mint Kuvaitban. Úgy öltözködhetett, ahogy akart, elmehetett

otthonról, amikor és ahová akart. Ez újdonság volt számára. Néhányszor megkérte a bácsikáját, hogy vigye be a városközpontba, ahol többnyire szabadon kószált, figyelte a helybeliek életét. Felfigyelt egy-két dologra, amikor a boltokat, utcákat járta. Furcsállotta, hogy üzletekben, sőt külön szaküzletekben árulják az alkoholt. A kuvaiti szigorú alkoholtilalom után igencsak szokatlannak találta, hogy több száz palack, mindenféle szeszes ital sorakozik a polcokon fényes nappal, és bárki hozzáférhet. Láta a városi korhelyeket is, akik padokon, parkokban szopogatták a különféle szeszeket, aztán később kissé már dülöngélve bóklásztak a főtéren és a környező utcácskákbán, válogatás nélkül szólították le a járókelőket, pár fillérért könyörögve.

Amikor beállt a szinte kibírhatatlan hőség, az utcán magamutogató nőket látott. Legalábbis Szarának mindig ez volt az érzése, amikor csupasz hátukat, különféle méretű s nem mindig tökéletes formájú, a mély dekoltázsokból szinte kibuggyanó mellüket vagy a vékony spagettipántos felsőket látta, amelyek alól nemegyszer kikandikált a közönséges fehérenemű. A szűk ruhák látni engedtek minden domborulatot, főleg ha a nők tangát viseltek vagy nem vettek fel melltartót. A kuvaiti titkos bulikra Szara is szívesen vett föl miniruhát, de a reggeltől estig majdhogynem pucéron parádézó nőket egyáltalán nem érezte helyénvalónak, hiszen megszokta, hogy nyilvános helyen csak szinte teljesen elfátyolozott arab nőket lát. Az apja egyik nővére, Najla néni szavai jártak a fejében, aki gyakran mondogatta: „A nő maradjon titok a férfi előtt... Édes titok... Őrizzen meg egy csodás ajándékot, kincset a kiválasztottja számára, amely mindig izgatni fogja a férfit. És ha a férfi a közelébe jut, vagy akár meg is szerzi, attól legyen az a férfi olyan boldog, hogy legfőbb vágya legyen örök időkre megtartani magának.”

Egy időben parázs vita zajlott a burkiniról, az egész testet elfedő fürdőruháról. Egy nizzai strandon arra kényszerítettek egy muszlim nőt, hogy vesse le ezt az öltözetet. Amikor megnézte az esetről készült fotókat, Szara úgy érezte, mintha erőszakot követtek volna el a nővel szemben, akit fenyegető arcú, egyenruhás, fegyveres rendőrök vettek körül. Szara nem akart hidzsábot viselni, mint a húga, mégis úgy ítélte meg, hogy ebben a kérdésben egyes-egyedül a nőké a döntés. Úgy vélte, amint senkinek sincs joga arra kényszeríteni egy nőt, hogy fedje el az egész testét, úgy senki sem veheti rá erővel, hogy felfedje magát. Szara muszlim országban nőtt fel, ezért pontosan tudta, hogy sok nő saját

akarataiból, kényszer nélkül takarja el a testét, és ezzel a vallásosságát fejezi ki, meg azt a szilárd meggyőződést, hogy így helyes öltözni. Ha egy nőre ráparancsolnak, hogy a bábáskodók, de mindenekelőtt a gyerekei és a családtagjai szeme láttára csupaszítsa le a testét, az merénylet az emberi méltósága ellen.

Szara azon is elgondolkodott, hogy Európában vajon mindenki tisztában van-e azzal, milyen súlyos következményekkel járhat egy nőre nézve az, ha akár önszántából, akár nem, de túlságosan kevés ruhában mutatkozik. Néhány éve Kuvaitban egy elvált nőtől többek között azért vonták meg a gyerekei fölötti felügyelet jogát, mert a volt férje bemutatott a bíróságon néhány külföldi strandon készült fotót, amelyeken bikinit viselt a felesége. A helyi sajtó beszámolója szerint a gyermekek apjának ügyvédje azzal érvelt, a fotók tanúsítják, hogy a nőből hiányzik a szerénység és az erkölcsösség, ezért nem képes helyesen nevelni a gyermekeit. Nem lehet megbízni egy ilyen anyában – ilyen dörgedelmeket hangoztattak a helyi tekintélyek.

A francia bíróság végül kimondta, hogy a burkini-viselés megtiltása „az alapvető szabadságjogok súlyos és nyilvánvalóan törvénytelen megsértése”. Szara teljes mértékben egyetértett ezzel a döntéssel, mert el sem tudta képzelni, hogy például a húga fejéről erőszakkal levegye valaki a hidzsábot. Neki nem kellett így öltöznie, de nem látott okot arra, hogy megtiltsa másoknak. Az abaját, a hidzsábot és a muszlim nők kedvelt viseletét, a bő holmikát a ruhatár darabjainak kell tekinteni, amelyeket választhatnak a nők, ha valami okból ez felel meg nekik.

A trendeket diktáló nagy divatcégek is tudomásul vették a muszlim nők igényeit, többek között a H&M márka is, mely az egyik nagy reklámkampányához hidzsábot viselő modellt alkalmazott, aki a fejét és nyakát fedő nagy kendővel mutatta be az ízléses, bő ruhákat. Ez a gesztus rendkívül kedvező fogadtatásra talált nemcsak a muszlim nők, hanem mindazok között is, akiknek tetszett a divatbirodalom által népszerűsített sokszínűség. Az olasz Dolce & Gabbana divatház is készített egy exkluzív kollekciót selyem- és egészen vékony, lágy selyemszövet, kreppszatén hidzsábokból és abajákból. A csipkével és virágmintával gazdagon díszített összeállítás színeit „luxusfeketének” és „homokszínűnek” nevezték az alkotók. Nem feledkezett meg a muszlim nőkről a Mango, az Oscar de la Rente, a DKNY, a Tommy Hilfiger és az Armani sem, melyek külön kollekciót dobtak piacra ramadán alkalmából.

A rokonok kedvessége és a sok új élmény eleinte enyhítette a bánatot, amely eluralkodott Szara lelkében. Sokszor kijárt a kertbe, üldögélt az almafa alatt lehunyt szemmel, és a felforrósodott levegőben hallgatta a lengyel nyár hangjait. A pacsirta énekét élvezte a legjobban, az élesen vibráló, csicsergő trillákból összeálló, gyöngyöző hangját. Esténként többnyire összegyűltek a kertben a család tagjai egy tea mellett, Agnieszka néni vagy Irena frissen sütött süteményét eszegetve megbeszélték a család aktuális ügyeit vagy a szakmai kérdéseket. Szara nem mindig értette, miről van szó pontosan, de az összejövetelek szívélyes hangulatától és attól, hogy csupa kedvesség vette körül, feloldódott benne a szomorúság a rokoni találkozók hangzavarában.

Egy nap kicsit másképp zajlott az ebéd, mint korábban. Andrzej bácsi és Agnieszka néni jelentőségteljes pillantásokat váltottak, és arckifejezésükkel is jeleket küldtek egymásnak, amelyeket csak ők értettek.

– Mondd el te... – suttogta végül a néni.

– Inkább te... – válaszolt suttogva a bácsi.

Agnieszka néni arcán látszott, hogy megint rá hárul a feladat, hogy elintézzon egy fontos ügyet.

– Arról van szó, Szara... – kezdett bele.

– Igen, Agnieszka néni – mondta Szara, és felemelte a fejét.

– Van valami...

– A mamával? – vágott a szavába Szara.

– Asiával? Mi van Asiával? – szólt közbe a bácsi.

Zavart csönd támadt egy pillanatra.

– Minden rendben van a mamáddal? – kérdezte Andrzej bácsi az unokahúgát figyelve.

– Igen, Andrzej bácsi... – Szara elkapta a pillantását a nagybátyja átható tekintete elől.

– Biztos?

– Biztos...

– Akkor miért kérdeztél rögtön róla? – faggatta a bácsi.

– Én? – kérdezte zavartan Szara. – Nem tudom... Mert ott van a tengeren, és...

– De nem a szüleidről kérdeztél, csak a mamáról – jegyezte meg a bácsi.

– A mamáról? – Szara most már igazán nem tudta, mit mondjon.

– A mamáddal minden rendben van, a papáddal is, egyáltalán nem erről van szó – vetette közbe gyorsan Agnieszka néni, ezzel adta a férje tudtára, hogy ne firtassa ezt a témát.

– Akkor miről van szó? – Szara hálás volt a nénikéjének, hogy átvette a szót, mert egy pillanatig attól félt, hogy ha a bácsikája tovább faggatja a mamájáról, nem tudja tovább magában tartani, milyen eltitkolt dráma zajlott hónapokig a családi otthonukban. Hangos sírásra fakad, és beszámol mindenről – arról a hatalmaskodó riherongyról, Laráról, az apjáról, aki érzéketlenül fogadta a mama kérését, az önző Nadirról, a második feleség pártján álló Fatmáról, arról, hogy a mama felvágta az ereit...

– Jól vagy, Szara? – kérdezte aggódva a nagynénje.

– Igen, miért?

– Mert úgy elsápadtál...

– Nem, nincs semmi bajom...

Megint hosszú csend telepedett az asztalnál ülőkre.

– Tudjátok, mit? – szólalt meg elsőként Agnieszka néni. – Azt hiszem, jobb, ha későbbre halasztjuk ezt a beszélgetést – mondta határozottan.

Szóttlanul fejezték be az evést.

– Köszönöm, Agnieszka néni, nagyon finom volt... Mint mindig...

Köszönöm... – mondta halkán Szara, és felállt az asztaltól.

– Örülök neki – mondta a néni, és pillantásával az ajtóig kísérte Szarát.

– Én éreztem, amikor Asia olyan váratlanul ránk telefonált, hogy valami nincs rendben – suttogta Agnieszka néni.

Szara megállt az ajtó másik oldalán, és kihallgatta a bácsiék beszélgetését.

– De olyan vidám volt Asia hangja... Semmi sem utalt rá...

– Az még nem jelent semmit – jelentette ki a néni. – Évek óta nem keresi veled a kapcsolatot a húgod, aztán egyszer csak idetelefonál, és bejelenti, hogy egy hét múlva érkezik hozzánk a lánya. Neked ez nem furcsa egy kicsit?

– Tudom is én... – mondta a bácsi elgondolkodva. – Elvégre közeli rokonok vagyunk... És mindenki olyan elfoglalt...

– Valami történt náluk, én mondom neked... – Agnieszka néninek megvolt a maga véleménye. – Még Szara is...

– Mi van Szarával? Csendes, udvarias kislány...

– Hát ez az! – A néni felemelte a hangját. – Nem emlékszel, milyen volt, amikor régebben meglátogattak minket? Csupa elevenség!

– De Agus! Kinövi azt az ember – magyarázta a bácsi. – Felnőtt időközben...

– Tudom, amit tudok! – A néni nem hagyta magát meggyőzni. – Történt náluk valami, nekem elhiheted.

– Akár történt, akár nem, azzal most nem tudunk mit kezdeni – sóhajtott fel a bácsi. – Csak azt találjuk ki, mi legyen az utazással. Egyszerűen mondjuk le?

– Eszedbe ne jusson, Jêdrus! Jár neked a pihenés! Régóta terveztük már ezt az utat, ki is fizettük...

– Szara helyét is kifizettem...

– Na látod... Ezért jön velünk.

– És ha nem akar?

– Akar, akar... Csak ma nem úgy jött ki a lépés az asztalnál.

– Megmondtam már rég, hogy meg kellett volna mondani neki.

– De rögtön, ahogy megérkezett? Azt nem illik! Még úgy érezte volna magát ez a lány, mint valami betolakodó.

– Igazad van, Agus. De ha nem akar eljönni velünk, mit csinálunk?

– Egyedül biztos nem hagyjuk itt... Nem ismeri Lengyelországot... A bőre is sötétebb egy kicsit...

– Átköltözhetne Marekhoz?

– Jaj, dehogy, Jêdrus! Marek alig lesz otthon, mert ha te elmész, rámarad az egész cég. Te is tudod, hogy máskor ketten is alig bírjátok a tempót.

– Ott van Irenka...

– Irenka reggeltől estig a gyerekekkel foglalkozik. Egyébként is... Olyan ingerült az utóbbi időben a gyerekek mellett. Szarának nyugalomra van szüksége.

– Ezt miért gondolod?

– Mert a kertbe jár ki, az öreg almafának dőlve ücsörög órák hosszat... Mintha valami búskomorság gyötörné... Pedig fiatal lány... Régebben olyan eleven volt...

– Hát akkor, Agus, én már igazán nem tudom, mi legyen...

– Nem baj, Jêdrus, holnap beszélek vele, és elhívom a közös utazásra.

– Jól van, Agus, jól van.

Szara meghallotta, hogy félretolják a székeket, ezért gyorsan iszkolt a szobájába. Befeküdt az ágyba, és fülig húzta a takarót. Ezek szerint a bácsiék egy rég tervezett vakációra készülnek, és az ő érkezése keresztülhúzhatta volna a terveiket. Csak az a kérdés, hová mennek. Valamilyik lengyel üdülőhelyre, vagy esetleg külföldre? És ő most mihez kezdjen? Menjen velük, vagy maradjon itt? Biztos nem hagynák egyedül a házban. A mama nyilván a bácsi lelkére kötötte, hogy gondosan vigyázzon rá. Mi lesz most vele? Egymást kergették a gondolatok Szara fejében, hirtelen olyan érzése támadt, hogy nincs számára hely, minden olyan tűnékeny, illékony, ő csak véletlenül vetődik hol ide, hol oda.

Másnap reggeli után Andrzej bácsi elment dolgozni, Agnieszka néni pedig kihívta Szarát a kertbe még egy csésze különleges teára, amit saját kezűleg készített a ház mellett termő málnából főzött szörppel.

- Mondd csak, Szara, hogy érzed magad itt nálunk?
- Köszönöm, jól, Agnieszka néni.
- Nem hiányzik semmi?

A szeretffszülök hiányoznak, az egymással törődő testverek hiányoznak, az igazi énem hiányzik, gondolta Szara.

- Nem, megvan mindenem.
- Szara, anyukád olyan váratlanul telefonált, nem számítottunk rá, úgy értem, nagyon örülünk, hogy eljöttél hozzánk, csak... szóval mi ezt már rég terveztük, Jêdrus hullafáradt, csak a munka meg a munka, ezért... - Agnieszka néni nemigen tudta, hogyan fejezze ki magát, hogy meg ne bántsa az unokahúgát. - És már nemsokára itt van, mert Jêdrus agyondolgozta magát, két éve nem volt szabadságon, és ezért... - A néni elhallgatott, hirtelen eszébe jutott, hogy ha ezt kimondja, az olyan, mintha kidobná a vendéget a házból, és ezzel megsértené a lengyel vendégjogot. Lehet, hogy igaza volt Jêdrusnak, le kellene fújni az utazást? Elmehetnének egy másik időpontban, legjobb lenne mindjárt azután, hogy Szara hazamegy Kuvaitba.

- Na, Szara örült Egyiptomnak? - kérdezte Irenka, aki most bukkant fel a gyerekekkel a kertben.

Agnieszka néni szemrehányóan pillantott a menyére.

- Azt hittem, már tudja... - mondta zavartan Irena. - Hiszen úgy volt, hogy a mama elmondja neki még tegnap...

- Úgy volt, úgy volt... De nem úgy jött ki a lépés... - Agnieszka nénin most látszott először, hogy elégedetlen.

– Akkor bocsánat... – Irena nem akart konfliktust az anyósával.
– Ahogy hallottad, Szara, befizettünk egy egyiptomi nyaralásra. – Most, hogy sarokba szorították, Agnieszka néniem nem volt más választása, el kellett árulnia Szarának a nyári terveiket. – De szeretettel meghívunk, nagyon örülnénk, ha velünk jönnél.

Nem azért jöttem el egy arab országból, hogy mindjárt visszamenjek, futott át Szara fején.

– Na, Szara, hogy döntesz? Eljössz velünk?
– De hová is pontosan? – kérdezte Szara, csak hogy mondjon valamit.
– Sarm-es-Sejkbe, a Vörös-tenger partján lévő szép üdülőhelyre, biztos hallottál róla.

– Igen, Agnieszka néni.
– Ötcsillagos szállodában fogunk lakni, a Four Seasons Resortban, lesz egy kényelmes apartmanunk az egyik villában, közvetlenül a tengerparton, a medence mellett.

Szarára sem az ötcsillagos szálloda, sem a villa melletti medence nem tett semmilyen hatást. Ha nyaralni mentek, mindig ötcsillagos hotelokban szálltak meg, és úszómedence is mindig volt a családi rezidenciájukon.

A sarm-es-sejki Four Seasons Resortról mindenekelőtt egy szörnyű gyilkosság jutott eszébe, amit a szálloda tulajdonosa, egy egyiptomi multimilliomos követett el. Emlékezetébe vésődött ez a történet, mert az egyik szín pompás, táncos, csupa vidámság ünnepségen szerzett tudomást róla, ahol csak nők voltak jelen. Szara tíz év körül lehetett akkor, szép, fodros ruhát viselt, hozzá arany ékszereket: nyakláncokat, karkötőket, gyűrűket és fülbevalókat, az édesanyjával és Fatmával ült a hozzá hasonlóan kiöltözött, mosolygós rokonok között. Az édesapja egyik távoli unokatestvérének nagyszabású eljegyzési partiját tartották, harsogott az arab zene, a terem közepén csípőjüket, hátsójukat, mellüket hevesen rázva, jókedvűen mutatták be a nők, milyen ügyesek a hastáncban. Főleg a fiatal lányok tettek ki magukért, abban a reményben, hogy megakad rajtuk a szeme valamelyik anyának, nagyanyának, nővérnek vagy házasságszerzőnek a teremben, aki előnyös házasságot tud intézni nekik.

Volt egy nagy tévé is a gazdagon díszített teremben, a legfrissebb slágereket adták elő popsztárok. Szara egyszer egy szép, karcsú nőt pillantott meg a képernyőn, hosszú, enyhén hullámos haja volt, tökéletes alakját kiemelte földig érő, combközépig felsliccelt, ezüstsínű ruhája.

Nagyon dinamikus számot énekelt, jó néhány táncolni vágyót csábított a parkettre.

– Kár érte! – mondta szomorúan a Szara mellett ülő Najla néni. – Hány szép dalt énekelhetett volna még!

– Már nem énekel? – kérdezte Joanna. – Elhagyta a pályát?

– Meghalt – világosította fel a néni. – Barbár módon elvágták a torkát.

Szara hátán hideg borzongás futott végig. Nézte a képernyőn tündöklő énekesnő karcsú nyakát, és elképzelte, hogy patakokban folyik belőle a vér.

– Hogy történt? – Joannát is megrázták a hallottak. – Ki volt a tettes?

– Az egyiptomi rendőrség egykori tisztje, aki biztonsági emberként dolgozott a sarm-es-sejki Four Seasons Hotelben.

– Ott gyilkolták meg? – kérdezte Joanna, és a képernyőre nézett, ahol a dal ritmusára érzékeny ringatózó, életvidám énekesnőt tapsolta éppen a stúdió nézőserege.

– Nem, a dubaji lakásában történt a gyilkosság.

– Dubajban? Miért pont Dubajban? Egyébként libanoninak nézném – mondta Joanna.

– Az, igen... az volt... – javította ki magát Najla. – Libanoni énekesnő, Suzanne Tamim.

– Egyiptom, Emirátusok, Libanon... Nagyon szövevényes történet lehet.

– Igen, szalagcímes címlapsztoriféle a hatalom csúcsai, a show-biznisz, de leginkább a hatalmas pénzek tájáról.

Ha a dúsgazdag Najla néni hatalmas pénzekről beszélt, akkor kétségkívül mesés vagyonról lehetett szó.

– Ez a história nagyobb érzelmeket mozgatott meg, mint a népszerű arab tévésorozatok – tette hozzá Najla néni.

– És miért vágta el a torkát az a sarm-es-sejki biztonsági ember? – tudakolta Joanna.

Szara fájdalmas szorítást érzett a gyomrában, ahogy a beszélgetést hallgatta.

– Bérgyilkosság volt – mesélte tovább Najla néni. – Kétmillió dollárt kapott a tettes.

– Nem kis pénz – vetette közbe Joanna. – Nyilván igen vagyonos lehetett a megbízó.

– Az hát. Egyiptomi szállodamánás, három Four Seasons volt a tulajdonában Egyiptomban, egész pontosan Kairóban, Alexandriában és

Sarm-es-Sejken. És persze volt rengeteg más ingatlana, és közös óriásberuházásai a világ egyik leggazdagabb emberével, egy szaúd-arábiai herceggel. Magas politikai pozíciót is betöltött a parlamentben, és közeli barátságban állt az egyiptomi elnök, Hoszni Mubarak családjával.

– És egy ilyen gazdag ember, aki mérhetetlen vagyonnal, hatalommal és befolyással rendelkezik, gyilkosságra szánja el magát? – hüledezett Joanna. – Biztos megvolt mindene, amiről csak álmodott.

– Egy bizonyos pontig feltétlenül, de azután, hogy őt... – Najla néni a képernyőn daloló, káprázatos énekesnőre pillantott – ...elveszítette, abba nem tudott olyan könnyen belenyugodni.

– Na de egy gyilkosság?

– Nyilván szerepet játszott benne a sértett férfiúi büszkeség... Meg talán a pénz is... Suzanne, akit a tehetsége és a hatalmas népszerűsége miatt arab pophercegnőnek hívtak, a kapcsolatuk három éve alatt állítólag hétmillió dollár értékben kapott pénzt, ajándékokat, ékszereket az egyiptomi kedvesétől. De abból kiindulva, hogy a férfi vagyonát nyolcszázmillió dollárra becsülték, szerintem sokkal nagyobb lehetett ez az összeg – fejtette ki a véleményét Najla néni. – Azt beszéltek akkoriban, hogy próbálta visszaszerezni a pénzt a szakításuk után, de nem járt sikerrel.

A képernyőn Suzanne Tamim befejezte a műsorát, vastapsot kapott. Szinte hihetetlen, hogy ez a fiatal, tehetséges művésznő már nincs életben, és ilyen tragikusan végezte.

– Tehát Suzanne elhagyta az egyiptomi multimilliomost – folytatta a történetet Najla néni. – Londonba költözött, és egy iraki származású kickbox-világbajnokkal jött össze, akivel a Harrodsban találkozott. De a faképnél hagyott milliomos ebbe nem tudott belenyugodni, és különféle módszerekkel próbálta visszaédesgetni az énekesnőt. Mesés vagyont ígért neki. Felajánlotta, hogy ajándékoz neki ötvenmillió dollárt, ha hozzámegy feleségül. Suzanne az ígért vagyon ellenére kikosarazta.

– Ebből már csak-csak be kellett volna látnia, hogy mindörökre elveszítette, nem? – kérdezte Joanna.

– Biztosan... De sajnos pont az ellenkezője történt. Ez az egyiptomi férfi egyenesen az énekesnő megszállottja lett. Pedig... – Najla néni elgondolkodott egy pillanatra. – Nem is tudom, hogy valóban a kedvesének lett-e a megszállottja, vagy attól zavarodott meg, hogy nem érte el a kitűzött célt. A multimilliomosoknak, milliárdosoknak megvan

mindenük, megszerezhetnek mindent. A szó szoros értelmében. Tehát ha nagy néha megesik, hogy nem az elképzeléseik szerint alakul valami...

– Az iszonyatos büntettekhez vezethet – fejezte be Joanna.

– Pontosan – bólintott rá Najla néni. – Az egyiptomi fenyegetni kezdte Suzanne-t. Zaklatta. Megfélemlítette. Végül megrendelte ezt a förtelmes gyilkosságot.

– Vagy akár... az is lehet, hogy mégis a leküzdhetetlen, csillapíthatatlan féltékenység volt az oka. Talán úgy gondolta, hogy ha nem lehet az övé, akkor ne legyen senki másé sem.

– Sötét indítékai lehettek a tettének... Ha egyszer kockára tette a pozícióját, a karrierjét, a vagyonát...

– Feltétlenül. Sokáig tervezte a gonosztettet. A gyilkos fél évig járt Suzanne nyomában Londonban, aztán utánarepült Dubajba, ahol az énekesnő csak öt napot akart tölteni.

– Nem tudta, hogy a halálba repül...

– Sajnos nem. Még hozzá milyen iszonyú halálba. A bérgyilkos nemcsak elvágta az áldozata nyakát, hanem ejtett rajta tucatnyi szúrt sebet, és bestiális módon összekaszabolta az arcát. Állítólag abban állapotok meg, hogy a gyilkos elviszi a megbízójának a levágott fejet.

A kis Szara kezét a hasára szorítva szinte gombócba húzta össze magát.

– És hogyan jutottak a tettesek nyomára?

– A gyilkos gyorsan dolgozott, alig tizenkét percet vett igénybe a büntény végrehajtása, és néhány órával később már Egyiptomban volt, mégis jó néhány nyomot hagyott a tett színhelyén. Ezek alapján tudták elfogni. Az egyik nyom állítólag a cipője lábnyoma volt, mert belelépett egy vértócsába közvetlenül Suzanne holtteste mellett. Rögtön nemzetközi körözést adtak ki, és elkapták a tettest.

– És ő vallott a multimilliomosra?

– Igen. A milliárdos eleinte tagadott mindent, még hivatalos tilalmat is elrendelt a sajtóban és a médiában az egyiptomi bíróság, nehogy összefüggésbe hozzák a popsztár Suzanne Tamim meggyilkolásának ügyével az ismert és köztiszteletben álló politikust és üzletembert.

– Akkor nem is ítélték el senkit a büntettért?

– A gyilkos megkérdőjelezhetetlen bizonyítékokat mutatott be arról, hogy megbízásból cselekedett, többek között hangfelvételeket a megbízóval folytatott tárgyalásairól. Az egyiptomi multimilliomostól

megvonták a parlamenti mentelmi jogot, és mindkét tettes a vádlottak padjára került.

– Vagyis igazságot szolgáltatottak?

– Igen is, meg nem is.

– Az mit jelent?

– Először bűnösnek találták a multimilliomost és a gyilkost is, és kötél általi halálra ítélték őket.

– Győzött az igazság.

– Így gondolta mindenki. Azt hitték, hogy végre sem a mérhetetlen vagyon, sem a legbefolyásosabb emberekkel fennálló kapcsolat nem áll a megérdemelt büntetés útjába. De aztán...

– Mi történt?

– Új eljárás kezdődött, és a másodfokú bíróság megsemmisítette az első ítéletet.

– Micsoda?

– A multimilliomost tizenöt év börtönre ítélték, a bérgyilkost pedig életfogytiglanra. Megint bebizonyosodott, hogy a multimilliomosok érinthetetlenek.

– Na persze... – nyugtázta kurtán Joanna, mintha egyáltalán nem lepte volna meg a végkifejlet.

Multimilliomost nem utasít vissza az ember. A multimilliomosok nem veszik tudomásul az elutasítást. A multimilliomosoknak mindig meg kell kapniuk, amit akarnak. Akit faképnél hagynak – az gyilkolhat. A gyilkosok megússzák a teljes felelősségre vonást a bűncselekményért. Ilyen a világ.

* * *

– Szara! Szara, akkor jössz velünk Sarm-es-Sejkbe? – noszogatta Agnieszka néni.

– Tessék? – Szara ködös tekintettel pillantott a néniire.

– Sarm-es-Sejkbe. Szeretnénk, ha csatlakoznál hozzánk.

– Igen, persze, Agnieszka néni, megyek, köszönöm, megyek veletek. – Szara arra gondolt a lelke mélyén, hogy neki tulajdonképpen már igazán mindegy, hol van, elmehetne akár az amazóniai őserdőbe is. Felállt, indult az almafájához.

– Szara rögtön beleegyezett, talán nem is kellett volna olyan nagy feneket keríteni a dolognak – kommentálta Irena.

- Pont ez az, ami aggaszt... – dünnyögte elgondolkodva Agnieszka néni.
- Tessék?
- Á, nem fontos. Hogy vannak a gyerekek, Irenka? Piotruś még mindig olyan sokszor ébred éjszaka?

* * *

Pár nappal később Szara meg a bácsiék felszálltak a Sarm-es-Sejkbe tartó repülőre. Tele volt a gép, leginkább nők ültek rajta. Remek hangulatban voltak, percenként rendelték az újabb italokat a sürgölődő stewardessektől.

A Szara mögött ülő lányok újabb kis palack bort rendeltek, és egyre hangosabban trécseltek.

- Jól titted, hogy hagytad magad rábeszélni erre az útra, Ula. Mégis meddig akarsz sírni az exed után? Megmondtam már rég, hogy egy nyomorult faszkalap, de olyan vak voltál, nem hallgattál senkire!

- Ne túlozz, Iwonka, az első időkben nem volt olyan szemét.

- Eleinte mindegyik rendes! De már az első buliban megmutatta magát, amikor körüludvarolta azt a macát, pedig te is ott voltál...

- Jaj, hagyd már, gondolni sem akarok rá!

- Most nem akarsz, akkor meg úgy bámultad, nem zavart semmi.

- Zavart, csak reméltem, hogy megváltozik.

- A pasik nem változnak, olyanok, amilyenek – jelentette ki határozottan Iwona. – De ami volt, elmúlt. Jó, hogy végül a sarkadra álltál, és kirúgtad.

- Mert már elegendő volt az állandó kikacsintgatásaiból...

- Jól titted. Felejtsd el! Most fogsz majd megismerni igazi férfiakat. Nem bánod meg, ígérem. Szuper pasik! Kedvesek, elbűvölők... meg tudnak nevetetni... Az ágyban pedig... Nincs párjuk... Khalidé olyan hosszú, hogy olyat nem láttam még soha életemben... És miket tud vele... Ah... – Iwona érzékenyen felsóhajtott.

- Sssss... Ne olyan hangosan... – korholta Ula a barátnőjét. – Mások is meghallhatják.

- Füttyülök rá! – mondta Iwona kicsit már halkabban. – Nincs ebben semmi új. Mit gondolsz, miért megy oda a legtöbb nő, aki itt van a gépen? A szexért! A szexért, a szexért és megint csak a szexért! – skandálta Iwona. – Hidd el nekem, ha csak egyszer megízleli egy nő, milyen egy örült

éjszaka egy forróvérű egyiptomi szeretővel, úgy fog visszajárni, mint a méhecske a mézre!

– Nem hinném, hogy pont a mézre. – poénkodott Ula.

– Na, csak hogy felfogtad, mi a lényeg! – nevette el magát Iwona.

A repülőtérről Szara meg a bácsiék busszal a Four Seasons Hotelbe mentek. Útközben Szara a Sínai-félsziget szagot, barnás-narancsvörös hegyeit nézte a holdfényes tájon. Rideg hegláncok és végtelen sivatag – kietlen táj, növényzet szinte semmi. A Vörös-tenger partján viszont villámgyors tempóban épült a szállodai-turisztikai komplexum, ezért itt zöldbe borultak a part menti területek, a legjobb körülményeket biztosítandó a látogatóknak. Az üdülőhelyekre érkező turisták rengeteg datolyapálmában, különféle bokrokban és egzotikus kerti növényekben gyönyörködhetek.

– Fantasztikus ez a hely! – Agnieszka néni elégedetten bámulta a Vörös-tenger szelíden fodrozódó vizét, a visszaverődő, szikrázó napsugarakat.

* * *

Agnieszka néni és Szara nyugágyon pihent a villa emeleti teraszán. Az apartmanjukhoz tartozott egy tágas szalon, ebédlő, konyhasarok és két nagy hálószoba.

– Nézd csak, milyen szép a tenger! Ahogy a mélykék összeolvad a láthatáron az ég világoskékjével! Gyönyörű látvány! – áradozott Agnieszka néni.

Szara lehunyt szemmel feküdt, nem szólt semmit. Andrzej bácsi lépett ki a teraszra.

– Á, Jêdruś! Milyen volt az úszás? – kérdezte Agnieszka néni.

– Remek! Nagyon szép a medence meg a környezete. – A bácsi letelepedett egy nyugágyra. – Tudod, Aguś, én csak most érzem, milyen nagy szükségem volt erre a pihenésre!

– Ezt mondtam én is, Jêdruś. Hiszen egyfolytában csak dolgozol és dolgozol. Ez nem mehet így tovább. Néha kell egy kis lazítás.

– Igazad van, Aguś. Alig három napja vagyunk itt, és máris úgy érzem magam, mint akit kicseréltek. Új erőt érzek magamban!

– Ennek nagyon örülök, Jêdruś. – Agnieszka néni szeretettel arcon csókolta a férjét.

- Tudod, Aguś, mi jár a fejemben?
- Micsoda, Jêdrus?
- Ki kellene próbálni a bûvârkodást.
- Micsoda?
- A merûlést. Elvégre a Vörös-tenger híres a sok szép, színes korallteleprõl.
- És ez biztonságos, Jêdrus? Csak nehogy bajod essen!
- Ne félj, Aguś, itt évek óta mûködõ, profi iskolák vannak. Emlékszel Tomekre a marketingrõl?
- Az a magas fiú?
- Igen. Amikor meghallotta, hogy Sarm-es-Sejkre megyünk nyaralni, azt mondta, feltétlenül le kell buknom a víz alá. Mesélte, hogy annak idején egy haverja beszélt rá a bûvârkodásra, és feledhetetlen élmény volt.
- De lemerûlni a tenger mélyére? Horror, Jêdrus!
- Aguś, édes szívem, az nem olyan nagy mélység! – mosolyodott el Andrzej bácsi. – Nem merûlsz mélyebbre hét-nyolc méternél, a látványt meg nem felejtetted el életed végéig, így mesélte Tomek.
- Akkor tégy, ahogy jónak látod, Jêdrus. Ha neked ez örömet szerez...
- Mindenképpen ki akarom próbálni. Holnap keresek egy jó bûvâriskolát. – Andrzej bácsi felállt a napozóágyról. – Megyek a strandra. Jöttök velem?
- Én szívesen. – Agnieszka néni is felállt. – Hát te, Szara?
- Itt maradok, Agnieszka néni – felelte Szara.
- Nem sajnálsz, kicsim, ezt a szép napsütést, a strandot, a tengert? – csodálkozott a néni.
- De Aguś, elfelejtetted, hol lakik Szara? Hiszen ezt mind láthatja otthon nap mint nap – jegyezte meg Andrzej bácsi.
- Hát igen, Jêdrus, igazad van – ismerte el Agnieszka néni. – Szara, ha csatlakozni akarsz, megtalálász minket a strandon.
- Jól van, Agnieszka néni.
- Akkor találkozunk késõbb, Szara.
- Igen, Agnieszka néni.
A bácsiék elindultak, Szara magára maradt a nyugágyon. Nem akarta megbántani a nénit meg a bácsit, de nem vágyott a napozó turistákkal teli sarm-es-sejki vízpartra. Amikor Farah villájában lakott Kuvaitban, és elõttük volt a tenger, órákat töltött a homokban, mert úgy érezte ott

magát, mint egy privát strandon. Sehol egy lélek, csend, nyugalom... Itt meg családok élvezik a napot, a fürdözést, harsányan kurjongatnak, kiabálnak, sikítoznak a gyerekek...

Este Szara kiment az apartmanból, a nyaralóhely szórakozónegyedébe tartott. Elsétált több bár és étterem mellett, ahonnan vérpezsdítő arab vagy európai zene szólt. Nemzetközi társaság lepte el a sétálóutcát, senki sem lepődött meg a vegyes párokon. Szara felfigyelt egy csinos, hosszú, szőke hajú, lebarnult lányra, akin fehér miniszoknya és világos rózsaszín blúz volt, és egy jóvágású, fiatal egyiptomi férfi karolta át. Szara kénytelen volt elismerni, hogy rendkívül jól mutat a pár. Közvetlenül mögöttük egy másik fiatal egyiptomi férfi andalgott egy középkorú európai nő kezét fogva, aki a férfit nézte. Párok ültek a hagyományos arab kávéházakban, ráérősen szívták az erős, keleti illatot árasztó vízpipát. Villogó neonok emelték a hangulatot, a közelben elérhető látványosságokat hirdették. Ragyogtak a műpálmafák színesen kivilágított levelei és a törzsük köré tekert fényfüzérék. Diszkóklubok előtt gyülekeztek az éjszakai tombolásra vágyó vendégek, és már az utcán erotikusan vonaglottak a bentről kihallatszó zene ritmusára. Túláradóan vidám nők mosolyogtak bátorítóan a férfiakra, szerettek volna ismerkedni. A meleg levegő és a korábban leküldött italok felfűtötték az amúgy is forró arab éjszakát.

A rengeteg kávéházban, étteremben, büfében és bárban nevetgélő, mulatni vágyó európai nők ültek alig valamit takaró ruhában, mellettük pedig izmos, sötét bőrű egyiptomi férfiak.

Szenvedélytől izzott a tengerparti üdülőhely.

V. FEJEZET

A romantikus habibi

Három színes koktélt hozott a szép pincérfiú, letette őket a kávéházi asztalra.

– Egészségetekre, lányok! – mondott pohárköszöntőt Iwona. – Remélem, hogy ma jobban fogtok szórakozni.

Ula és Szara fölemelte a poharát, koccintottak Iwonával, belekortyoltak az italba. Iwona fenékgig üritette a poharat, odaintette a pincért, és rendelt még egy kört.

Előző este Szara a hosszú gyaloglástól fáradtan betért az első bárba, ahonnan hangos zeneszót hallott. Nem volt nagy a helyiség, a táncparkett zsúfolva, alig maradt szabad asztal. Szara körülnézett a teremben, és egy sötét sarokban egyetlen üres széket látott. Amikor közelebb lépett, kiderült, hogy a kerek asztalka mellett már ül egy magányos fiatal nő.

– Leülhetek? – kérdezte Szara angolul.

– Tessék, ülj le – felelte a nő ugyancsak angolul.

Szara ismerősnek találta a kedves hangot.

– Lehet, hogy ugyanazzal a géppel jöttünk Lengyelországból? – Szara most lengyel szót hallott.

Megnézte a lányt közelebbről, és felismerte: ő volt az egyik, mögötte ülő utas. A landolás után, amíg mindannyian arra vártak, hogy kinyissák a gép ajtaját, és kimehessenek rajta, néhány percig mellette állt.

– Á, igen, tényleg. Szara vagyok.

– Ula – mutatkozott be a nő.

– Nagyon örülök.

– Én is.

Némán ültek egy darabig.

– Kérek egy italt a pultnál, foglalod addig a helyemet? – Ula felállt.

– Persze.

– Hozzak neked valamit?

– Ha megtennéd...

– Mit kérsz?

– Talán Camparit narancslével.

– Rendben.

Elég sokáig tartott, míg Ula visszatért.

– Tessék – mondta, és letette a poharat Szara elé.

– Köszönöm.

Lassan kortyolgatták a koktéjüket, nem szóltak egy szót sem.

– Nem táncolsz? – szólalt meg negyedóra elteltével Ula.

– Nincs kedvem. – Szara hangulata még mindig nem volt valami fényes.

– Nekem sincs – mondta Ula. – A barátnőm beszélt rá erre az utazásra, de most nem vagyok biztos abban, hogy jó ötlet volt.

– Miért?

– Mert ő állandóan Khaliddal lóg, ő az itteni fiúja, engem meg magamra hagy.

– Hát az gáz.

– Az. Főleg azért, mert én eredetileg Tunéziába mentem volna, meg akartam nézni több helyet, hogy új dolgokat lássak, de Iwona hatására lettem róla. Most már bánom.

– Miért?

– Valahogy nincs hangulatom bulizni. Nemrég szakítottunk a pasimmal.

– Sokáig voltatok együtt?

– Valamivel több mint egy évig.

– Hát az nem kevés.

– Hát nem. – Ula mélyet sóhajtott. – És azt hiszem, még mindig érzek valamit iránta, mert nagyon hiányzik.

– Kár.

– Látod, te megértesz, Iwona meg, ha csak szóba hozom Krzysztofot, ő az exem, mindig letorkol, hogy azonnal verjem ki a fejből, mert nem érdemel meg engem. Pedig ez nem ilyen egyszerű.

– Értem. – Szara emlékezett, milyen volt, amikor éjjel-nappal Oskarról ábrándozott.

– És Iwona engem oltogat, pedig ő se különb...

– Miért?

– Mert teljesen vak, ha Khalidról van szó. Pedig szégyentelenül lehúzza az a pali, ő meg észre se veszi.

– Tényleg? – csodálkozott Szara.

– Pontosan ez a helyzet. Csakhogy Iwona mindig elhiszi a hülye sztorijait...

– Milyen sztorijait?

Ula az üres poharakra sandított.

– Még egy koktélt?

– Örömmel. Most én hívlak meg – Szara pénzt adott Ulának.

– Kösz. Mindjárt jövök.

Pár perc múlva Ula újabb koktélokkal jelent meg.

– Iszonyú tömeg van a pultnál! – mondta kifulladásra. – Alig tudtam odafurakodni.

Leült, vett néhány mélyebb lélegzetet.

– Hú, de meleg van itt! – jelentette ki.

Ula barátnője lépett az asztalukhoz.

– Á, látom, Ula, találtál magadnak társaságot! – mondta Iwona, és kíváncsian nézett Szarára.

– Ő Szara – mutatta be Ula az imént megismert barátnőjét. – Ugyanazzal a géppel jöttünk Lengyelországból.

– Iwona – mutatkozott be a lány, és Szara felé bólintott.

– Hol van Khalid? – kérdezte Ula.

– Elment a pulthoz. – Iwonának nem maradt szék, de ez csöppet sem zavarta, lágyan ringatózott a zenére.

– Hát veletek mi van, lányok? – Iwona érzékenyen ringatta a csípőjét, éppen felcsendült egy magával ragadó szám. – Mit ültök itt búval béelve? Gyertek táncolni! *Habibi, I love you, I need you, habibi, ghannili wa khallini ma'ak* – dúdolta nagy átéléssel Iwona. – Wow! – kiáltotta lelkesen. – Rohanok Khalidhoz, imádja, ha erre a számra táncolok!

Felpörögtek a táncolók a parketten. A szövegben is, a ritmusban is remekül ötvözte az arab és a nyugati kultúrát a marokkói énekes, Ahmed Chawki igen népszerű slágere, amelyet a szintén híres, kubai származású amerikai rapperrel, Pitbull-lal adott elő. A nemzetközi társaság tombolva, teli torokból énekelte a refrént: *Habibi, I love you*, és csillogó szemmel vezették a partnerüket. Európai nők táncolták körbe csábítóan erotikus vonaglással a sötét bőrű férfiakat, akik nagy átéléssel énekeltek. A szigorúan szabályozott társadalomban felnőtt arab férfiak számára a mindennapok rendjéhez tartozott, hogy elkülönül a két nem, nincs lehetőség legális szexuális kapcsolatra az esküvő előtt, elképzelhetetlen, hogy megpillantsanak akár egy tenyérnyi részt a nők testéből – itt viszont

majdnem pucér nők között forogtak, akik provokálták őket vadító mozdulatokkal, gesztusokkal. A fehér (lengyel, orosz, angol, német és más) nőket pedig, akiken a hazájukban keresztülnéznek, mert a szépségük nem tökéletes, öregednek, vagy túlsúlyuk van, itt elbűvölő huriknak, szexistennőknek tekintették. A vágytól égő egyiptomi szeretők egyenesen falták őket fekete szemükkel, érzéken udvaroltak nekik, gyengéd szavakat suttogtak a fülükbe. Maga a mennyország.

– Egész jó ez a dal – mondta Ula, túlharsogva az éneklő tömeget.

– Szerintem is – kiabálta vissza Szara, arra gondolva, hogy ez a szám fűtötte Farah bulijain a kuvaiti boyatot és ladyatot.

– Khalid szerint az arab szöveg szép szavakat mond a szerelemről. – Ula szeméből kiolvasható volt, mennyire hiányzik neki a régi kedvese.

– „Énekelj nekem, engedd, hogy veled maradjak, kedvesem, szeretlek, szükségem van rád, kedvesem, el akarok olvadni a szerelmed tüzeiben” – fordította le Szara.

– Tudsz arabul? – kérdezte Ula.

– Igen. Apám kuvaiti – vallotta be Szara.

– Na, ez érdekes. És hol laksz, Kuvaitban vagy Lengyelországban?

– Kuvaitban.

– Milyen ott élni?

– Hát arról lehetne mesélni... – sóhajtott Szara.

– De a dal szövege tényleg szép – állapította meg Ula.

– Igen, az igaz – ismerte el Szara. – Így folytatódik: „elég, megőrülök érted, hadd maradjak melletted”, aztán: „megmutatok neked minden boldogságot. És elrepülünk, én és te.”

– Szép... – ábrándozott el Ula. – Mert Krzysztof... – Könnyek gyűltek a lány szemébe.

– Ne búsulj már! – Szara együttérzőn nézett a lányra. Maga is tudta, milyen nehéz, ha bánatfelhők telepednek az ember lelkére, és senki sem tudja elűzni őket.

– Mit akartál mondani az előbb, milyen sztorikkal áll elő Khalid? – Most Szara feladata volt a vizsgáztatás, próbálta elterelni Ula gondolatait Krzysztofról.

– Ó, hát régóta tudja mindenki, hogy a csábító egyiptomiak félelmetes lehúzóok, és...

– Hogyhogy lehúzóok? – Szara számára, aki a Perzsa-öböl egyik gazdag országában nőtt föl, teljesen új volt ez a jelenség. Hiszen éppen az arab

férfiak kötelessége, hogy költsenek a nőre.

– Röviden: a pénzükért udvarolnak a nőknek... – magyarázta Ula. – Tudod, Egyiptom szegény ország, ezek a srácok bagóért pincérkednek, vagy olcsó masszörök, hordárok, sofőrök, szállodában dolgoznak kisegítőként. Nagy nyereség, ha összejönnek egy európai nővel.

– Várj csak – mondta Szara elgondolkodva. – Valami hasonló történik Srí Lankán. Ott beach boyoknak hívják az ilyen férfiakat.

– Mit nem mondasz! – csodálkozott rá Ula. – Szóval virágzik a szexturizmus.

– Úgy néz ki.

– Te voltál Srí Lankán?

– Igen.

– Mikor?

– Nemrég jöttem vissza.

– De jó neked! Ennyit utazgatsz... – Ula csodálattal pillantott az új barátnőjére. – Irigyellek! Imádok utazni! Bár én jobban szeretem a körutazást, az sokkal érdekesebb. Ezért mentem volna Tunéziába, ott olyan jó programot ígértek, rengeteg városnézéssel... Kár, talán egyszer még eljutok oda.

– Biztosan.

– Visszatérve Iwonára... – Ula nagyot kortyolt az italából. – Egyszer nagyon felidegesített!

– Miért?

– Mert azt mondta... – Ula hangja elcsuklott. – Azt mondta, hogy Krzysztof egy tahó gyöker. – Könnybe lábadt a szeme. – Pedig az én Krzysztofom egyáltalán nem az! – Ula arcán megint könnyek peregtek.

Szara papír zsebkendőt vett elő a táskájából, és átnyújtotta neki.

– Tessék!

– Köszönöm. – Ula megtörölte az arcát.

– Ráadásul... – A lány hálás volt, hogy ilyen figyelmesen hallgatja valaki. – Iwona folyton az ő Khalidjával traktált... Az én habibim így, az én habibim úgy... Hallani se bírtam!

– Én is besokalltam volna! – mondta Szara együttérzőn.

– Persze, egyszer torkig lesz az ember! „Az én habibim olyan cuki sms-eket küld minden reggel” – mondta Ula Iwona hangját utánozva. – „Szeretlek, te vagy az én egyetlenem, a szemem fénye, te vagy a hold, te vagy az életem.” És állandóan Krzysztofhoz hasonlítgatta, folyton

kérdezgetett: „Hát Krzysztof mikor mondott neked ilyen szép szavakat?” Na jó, lehet, hogy az én Krzysztofomnak kicsit érdes a modora, de akkor sem kellett volna mindig fölemlegetni. Aztán amikor ez a habibi egyszer csak kért tőle több száz dollárt, az valahogy nem zavarta! Iwona ráköltötte minden spórolt pénzét, most már kölcsönt is vett föl, hogy eljöhessen hozzá!

– Viszont boldognak látszik – jegyezte meg Szara.

– Mert teljesen odavan érte! Ha tudnád, mi ment itt, amikor megismerte! Az első közös éjszakájuk utáni reggelen rögtön felhívott, és elkezdte ecsetelni, mit hogyan csináltak, én meg a melóhelyen voltam, mellettem három kolléganő, ott áll a főnökasszony, Iwona meg áradozik, milyen tüzes éjszakát töltött az egyiptomi bikájával. És tudod, milyenek ezek a mai telefonok, kihallatszik minden, Iwona meg csak mondja, milyen hosszú a Khalidé, komolyan, még mindig totál rá van kattanva erre, hogy milyen hosszú, meg milyen kemény, és hogy öt menet volt az éjjel, mindegyik másképp, és nem is ismert ilyen pozitúrákat, és Khalidnak mindig feláll, ha csak meglátja, ő meg mekkorát élvezett, mint akit kilőttek a kozmoszba, nem vicc, hiába mondtam, hogy hallgasson már, majd elsüllyedtem... – Ula úgy felhúzta magát, hogy levegőért kapkodott.

Szara egy percig sem kételkedett abban, amit Iwona mondott, mert Farah villájában meggyőződött arról, milyen szenvedélyesek és féktelenek tudnak lenni a forró arab éjszakák. Még szerencse, hogy Ula nem hat rá úgy, mint Hana...

– Muszáj innom. – Ula fölemelte a poharát, de csak az alját látta. – Mindjárt jövök – szólt gyorsan, és a bárpult felé indult.

Szara a táncparkettet nézte. Felhevült párok táncoltak a libanoni énekes, Ragheb Alamy hangulatos száma, a *Nasszini el-dunya*, a „Hadd feledkezzem meg a világról” ritmusára. Izmos férfiak karjai közé bújó nők adták át magukat angyali arckifejezéssel a lassú ritmusnak és a kedvesük gyengéd érintésének. Beburkolta őket a fényjáték, s a legtitkosabb álmaik birodalmába röpítette őket. A férfiak suttogtak, dúdoltak: „Hadd feledkezzem meg a világról, hadd feledkezzem meg az emberekről, elolvadok melletted, édesem, és hadd mondjam neked a legszebb szavakat, ha végigjárom a világot és végigjárok minden szárazföldet, akkor sem találok olyan szerelmet, mint a tiéd.”

Ula lerakta az asztalra a két koktélt, és hallgatta az epekedő dallamot. Időnként bepárásodott a szeme, nyilván a Krzysztoffal átélt boldog pillanatok idézte föl. Szara nem szólalt meg, hagyott a másik lánynak néhány bensőséges pillanatot, hadd élje át a szakítást és a veszteséget a maga módján. Miután véget ért a dal, Ula még jó darabig szótlánul kortyolta az italát.

Az emlékeibe merült Ulához Iwona lépett oda, már elég spiccesen.

– Ula, mi visszamegyünk a szállodába, jössz vagy maradsz?

– Visszamegyek veletek – döntötte el Ula. – Szara... – fordult új barátnőjéhez. – Örülök, hogy megismertelek... Jót dumáltunk...

Találkozunk holnap valahol?

– Örömmel – felelte Szara, mert ő is megkedvelte Ulát.

– Akkor hol és mikor?

– Én a Four Seasonsben lakom, odajöhetnél a hallba.

– Hányra?

– Nekem mindegy. Neked mikor lenne jó?

– Nem tudom... Délután hatkor?

– Nekem jó.

– Akkor viszlát holnap.

– Szia, holnap.

Ula meg a barátnője még az asztal mellett állt, amikor egy rendkívül vonzó egyiptomi férfi lépett Iwonához. Hosszúkás, barna arcával és kicsit hosszabb, sötét hajával sármos olaszra emlékeztetett. Khalid átölelte Iwonát izmos karjával, és mélyen a szemébe nézve dúdolta Ragheb Alamy másik, *Alby eseka*, vagyis „Őt szereti a szívem” című nagy sikerét, amely felhangzott a teremben, és szenvedélyes táncba hívta a jelenlévőket. Khalid az ajkát Iwona ajkához közelítve, gyorsan angolra fordítva ismételte a dal szövegét. „Ő az én örömöm és fájdalmam, ő a legdrágább kincs az életemben, ő az életem és az emlékem, akit örülten szeretek.” Iwona elragadtatva itta a kedvese minden szavát, és arabul ismételte az utolsó szavakat: *hija hubbi li-l-dzsunun*, „akit örülten szeretek”. Khalid azt suttogta: *li-l-dzsunun*, „örülten”, Iwona is elmormolta: *li-l-dzsununk*, „örülten”, aztán mindketten felváltva ismételték: *li-l-dzsunun*, „örülten, örülten, örülten...” Aztán forrón összetapadtak a két szerelmes ajkai, és türelmetlen szenvedéllyel csókolták egymást, ügyet sem vetve a bár többi vendégére. Ula szemét az égre emelve sokatmondó pillantást küldött Szarának.

Miután az új ismerősei elhagyták a bárt, Szara még üldögélt egy negyedórát egyedül az asztalnál, és megitta a koktéliját.

Késő éjszaka volt már, amikor gyors léptekkel visszaindult a szállodába, tudomást sem véve arról, hogy újra meg újra leszólítgatják és tört angolsággal próbálják fölszedni egyiptomi férfiak. Szara keményen és kurtán vetette oda nekik arabul, hogy hagyják békén, mire ők eltűntek az egyiptomi sötétségben.

Az út utolsó szakaszát tengerparti sétányon tette meg. A tenger szelíd hullámokkal mosta a gyönyörű strandot, az alacsonyan álló hold nosztalgikus fényt árasztott, a járda szélén álló lámpák tejfehéren ragyogtak, a kávéházakban, éttermekben még mindig lüktetett az élet, ábrándos vendégeiket szentimentális arab dallamok zsongították el. Ölelkező párok sétáltak a tengerparton, átadva magukat a varázslatos éjszakának. Nem számított különleges látványnak, hogy fiatal egyiptomi férfiak ölelgetnek öregedő európai nőket.

* * *

Az arab sajtóban általában *zavadzs asz-szijahin*nak, vagyis turistaházasságnak nevezik azt az utóbbi években elterjedt szokást, hogy egyiptomi férfiak náluk idősebb európai nőkkel kötnek házasságot, akiket többnyire olyan üdülőhelyeken ismertek meg, mint Sarm-es-Sejk vagy Hurgada. Szívesen bonyolódnak szerelmi kapcsolatba a fiatal férfiak európai nőkkel, erotikus gyönyörökben gazdag éjszakákat és romantikusan perzselő pillanatokot nyújtanak nekik, cserébe pedig pénzt és tárgyakat fogadnak el a választottjuktól. Sokan közülük a szegénységből, a munkanélküliségből, a kilátástalanságból akarnak kitörni ezekkel a kapcsolatokkal, másképp nem remélhetik a sorsuk jobbra fordulását.

A családalapítással járó nehézségek okozzák talán a legtöbb gondot a nőtlen férfiaknak. A hagyományos egyiptomi társadalomban a nők családja nagyon súlyos feltételeket támaszt az esetleges férjjelölttel szemben. A mai napig uralkodik az a felfogás, hogy az adja meg a menyasszony értékét, hogy mekkora összeget költ a férfi az eljegyzésre, a lakodalomra és az új élet elindítására. Ez meghaladja a legtöbb fiatal férfi lehetőségeit, a menyasszony családja viszont általában ragaszkodik a

feltételeihez, hiszen ezek határozzák meg a társadalomban elfoglalt helyüket.

Egy egyiptomi férfinak akár tizenötezer dolláros költséggel is kell számolnia, ebbe beletartozik az eljegyzési gyűrű és a nehéz arany ékszerek megvásárlása, a lakodalmi vigasság költségei és az is, hogy megfelelő, legalább részben felszerelt lakást biztosítson a fiatalasszonynak. De sokkal magasabbak is lehetnek a költségek, ha a nő családja megköveteli, hogy saját lakást vásároljon, ahol majd az esküvő után lakik a fiatal pár. Ehhez több tízezer dollárnyi vagyonnal kell rendelkeznie a férfinak – ez pedig meghaladja egy átlagos fiatal lehetőségeit, a fizetésük ugyanis ritkán magasabb havi száz dollárnál.

A tengerparti üdülőhelyeken dolgozó, szegény sorból származó egyiptomiak, akiknek családjában a hagyományos vallási és kulturális szokások uralkodnak, egyszer csak a diszkóklubok szabados, színes luxusvilágában, futó kalandra éhes nők között találják magukat. A turisták viszont, távol a munkahelyi, családi és társadalmi környezetüktől, levetik minden gátlásukat, és valóra váltják erotikus fantáziáikat. És jó, ha mindez le is zárul azzal, hogy tesznek egy néhány hetes utazást a mesék földjére, a nő költségére. Nagyobb a baj, ha a nő többéves kapcsolat vagy házasság után marad magára összetört szívvel, üres pénztárcával, sőt nemegyszer súlyos adósságokkal. Mert az ő habibije talált magának egy könnyű módszert arra, hogy nagyobb pénzeket keressen.

A nyugati internetes fórumokon az angol *business* szóból származó „bezness” kifejezéssel illetik az ilyen típusú kapcsolatokat, ami elég találóan határozza meg ezen viszonyok természetét. Német, osztrák és más európai nők mesélik el, milyen tragikusan végződött egy egyiptomi férfival kötött kapcsolatuknak. Ezzel az a céljuk, hogy hasonló drámák áldozatait biztassák, álljanak elő, és figyelmeztessék a többi nőt az esetleges csalókra. Listák készülnek a sok nőt kihasználó vakációs szeretők nevével. Ezek a férfiak óriási összegeket csaltak ki a nőktől az érzelmeiket manipulálva, a nők nemegyszer még bankhitelt is felvesznek. Ha eljutnak a hivatalos házasságkötésig, és Európába jön a pár, a férjek képesek rávenni a feleségüket, hogy ingatlanokat vásároljanak vagy üzleti vállalkozást indítsanak, melyekben a férjek automatikusan társtulajdonosok lesznek. Később különféle trükköket bevetve pénzzé teszik a tulajdonrészüket, és felszívódnak. A nők ott maradnak a nagy semmivel, nemegyszer adósságba keveredve. Szomorú, hogy a nők azt

írják, nagyon szerették a szívük választottját, aki végül hihetetlen szenvedést okozott nekik.

Évek óta léteznek ezek az internetes oldalak, több tucat vagy akár több száz történettel is, de a nők újra meg újra hagyják, hogy megszedítsék őket az egzotikus szeretők. Akik értenek a szép szavakhoz. Nem baj, hogy nem tudnak tökéletesen angolul, és ugyanazokat a frázisokat ismételve unos-untalan. „Te vagy az életem. Olyan a két szemed, mint két csillag. Tökéletes vagy, vágyom rád. Neked van a legszebb tested. Szeretni foglak életem végéig. Te vagy az egyetlenem.” És a nők úgy érzik, hogy imádják, istenítik, kényeztetik őket. Szeretik.

Az arab sajtó néha egészen más képet rajzol a „turistaházasságról”. Arról ír, hogy fiatal férfiak bocsátják áruba a testüket, hogy megmeneküljenek a szegénységtől és a munkanélküliségtől. Az a meggyőződés vezeti őket, hogy egy külföldi nővel kötött házasság segítségével a jövőben házat építhetnek és autót vásárolhatnak. Majd családot alapíthatnak egy egyiptomi lánnyal, mert erre is összegyűjthetik a pénzt az európai feleségük kontójára. Kétségbeesett küzdelmükben, hogy megússzák a mindennapi kilátástalanságot és reménytelenséget, szexrabszolgaként kínálják magukat egy-kétezer dollárért. Egyesek arról ábrándoznak, hogy elmehetnek Egyiptomból, és új állampolgárságot vehetnek föl. De ez nem mindig egyszerű, évekig tarthat a hivatalos út. Vagy még ha sikerül is eljutniuk a feleségük hazájába, a végjáték sokszor mégsem olyan, amelyet elképzelték. Ha a feleségük elhagyja őket, és kénytelenek visszatérni Egyiptomba, nem láthatják a gyerekeiket, mert a feleségük korlátozza a kapcsolattartást.

Sokat írnak az arab lapok a külföldi nőkkel kötött kapcsolatok káros társadalmi hatásairól is. Ezek közé tartozik, hogy terjednek a betegségek, például a szifilisz és az AIDS. Felhívják a figyelmet arra is, hogy egyre nő a pártában maradó egyiptomi nők száma, mégpedig azért, mert egyre több a házasság egyiptomi férfiak és a külföldi nők között.

Néha boldog vegyes házasságokról szóló történetek is olvashatók. Olyan férfiak beszámolóit idézik, akik nem az anyagiak miatt választottak külföldi nőt. Egyes egyiptomi férfiak szerint a külföldi nők okosabbak és nyitottabbak a hazai nőknél, ezért érdekesebb, új ötletekkel és eseményekkel teli életre ad lehetőséget a velük való kapcsolat. „Az egyiptomi nők az esküvő után csak főznek meg esznek. És híznak” – sokszor elhangzik ez a kijelentés. Egy külföldi feleség viszont sokkal

érdekesebb és szórakoztatóbb lehet. A házasságban meríteni lehet mindkét kultúrából.

Mások megkérdőjelezik a merev hagyományokat, amelyek arra kötelezik a férfiakat, hogy súlyos pénzeket költsenek egy egyiptomi nővel kötött házasságra. A férfiak nem akarják, hogy a feleségjelölt és a családja csak a finansiális lehetőségeinek prizmáján át lássák őket.

Az egyiptomi férfiak gyakran hangoztatják, milyen olthatatlan szerelem fűzi őket külföldi feleségükhöz, és még a korkülönbségnek sincs számukra semmiféle jelentősége. Mohamed prófétára hivatkoznak, akit az ideális férj mintájának tartanak. A próféta végtelenül odaadóan és hűségesen szerette első feleségét, Hadídsát, a Kurajs törzsbeli szépséges hercegnőt, aki majdnem tizenöt évvel volt idősebb nála. Még az asszony halála után is nagy tisztelettel és megbecsüléssel emlegette. Olyan mérhetetlen szerelemmel szerette Hadídsát, hogy későbbi szeretett felesége, a csinos Ajsa is nagyon féltékeny volt az első, már elhunyt asszonyára.

Az európai vagy amerikai nők azt állítják, hogy arab férjüktől sok kedvességet, szép szavakat és gyengéd gesztusokat kapnak – hazájuk férfijai viszont távolságtartók, zárkóztak, és alig mutatják ki az érzéseiket. Az egyiptomi férfiak viszont rengeteg figyelmet, imádatot tanúsítanak a választottjuk iránt, és ezzel kielégítik a feleségük érzelmi szükségleteit. Az internetes oldalakon, ahol fiatal egyiptomi férfiak akarnak európai nőkkel ismerkedni, akár házasság céljából is, a magukról adott információk között sokszor első helyen szerepel a „romantikus” jelző, megelőzi az olyan tulajdonságokat, mint művelt, jó testalkatú vagy több nyelvet beszélő. Ebből is látszik, tisztában vannak azzal, mit keresnek valójában a nők az egzotikus szeretők karjaiban.

Egyiptomban minden évben több ezer házasságot kötnek külföldi nők. Megítélés kérdése, hogy mindet üzletnek tekintsük-e. Az is, hogy ez vajon mindig csak egy konkrét kereskedelmi ügylet, ahol a nő megvásárolja a férfi testét és kedves szavait, a férfi pedig azt az életet, amelyről a nő nélkül nem is álmodhatna. Az is kérdés, hogy a legmélyebb és legerősebb vágyakból táplálkozó bizalmas közelség nő és férfi közt átalakulhat-e szerelemmé, vagy talán az is volt kezdettől fogva. Ezt kívülről aligha lehet eldönteni. Csak az adott férfi és nő tudja, mi az igazság.

Egyiptomban általános gyakorlat egy másik fajta házasság, amelyet ugyancsak turistaházasság néven emlegetnek. Míg az egyiptomi férfiak és

a náluk idősebb európai nők házassága felnőttek ügye, akik önállóan hoznak döntést, addig a másik kapcsolatban fiatal lányok vagy egyenesen kislányok érintettek: ezt gyermekkereskedelemnek nevezhetjük.

Minden évben több ezer férfi látogat Egyiptomba a Perzsa-öböl gazdag országaiból, többnyire a Szaúd-arábiai Királyságból, de Kuvaitból és az Egyesült Arab Emírségekből is. A szórakozás mellett szexuális vágyaik kielégítéséért jönnek: egyiptomi tartózkodásuk idejére keresnek feleséget, aki megédesíti a pihenésüket. Rövid lejáratú turistaházasságot vagy más néven nyaralóházasságot kötnek velük.

Ennek a különösen visszataszító jelenségnek sok résztvevője van, például a közvetítői láncolat, amely elvezet a családokhoz, apákhoz, anyákhoz, akik a Perzsa-öböl gazdag arabjainak kínálják a lányukat. Provokációval, rejtett kamerákkal néhány arab tévécsatornának sikerült riportot forgatnia erről a témáról, melyekből kiderül, milyen riasztóan lelketlen és kegyetlen ez a gyakorlat.

Az általában jóval hatvan év fölött járó, idős, gazdag férfiak először az első láncszemmel, a felhajtóval beszélnek, aki talán a taxisofőr vagy a luxusszálloda dolgozója. Ekkor az érdeklődő kinyilvánítja, hogy házasodni kíván. Majd nemsokára kapcsolatba léphet a következő személlyel, akinek segítségével olyan feleséget kaphat, amelyet csak akar.

Az újabb közvetítővel folytatott első telefonbeszélgetés után kerül sor általában a személyes találkozásra. Ebben a szakaszban az érdeklődő előadja, melyek a pontos elvárásai a jövőbelijét illetően. A szaúd-arábiai férfiak általában nagyon fiatal szüzet kérnek, nemegyszer mindössze tizenegy éves kislányt. Mások tizenöt és tizennyolc év közötti fiatal lányt keresnek. Meghatározzák azt is, milyen időtartamra kötnek házasságot. Lehet néhány nap, egy hét, két-három hét, egy vagy több hónap. A gazdag ember minden kívánsága teljesül, csak ki kell mondania. Miután megállapodtak minden részletkérdésben, ami a feleség külsejét, a házasság időtartamát és árát illeti, meghatározzák a feleségjelöltek bemutatásának időpontját, amikor a megrendelő kiválasztja a megfelelőt.

Ebben a szakaszban egy olyan nő lehet az újabb közvetítő, akinek a lányok toborzása és a családjukkal folytatott tárgyalás a feladata. Az ő villájába vagy lakásába érkeznek a lányok a kijelölt napon, általában az anyjukkal, hogy feleséget választhasson közülük a férfi.

Ez a pillanat a legmegrázóbb, mint azt több arab tévécsatorna is feltárta a rejtett kamerás felvételekkel. Belép a szalonba egy idősebb férfi,

akit a közvetítők és – ha jelen van – az ügyvéd is szívélyesen üdvözölnek. Váltakor néhány udvarias szót, majd bevezetnek a szobába egy-két vagy tíznél is több, sőt akár húsz lányt, hogy az érdekelt alaposan megszemlélhesse őket. A férfi élvezkedő cuppogással, kéjsóvár félmosollyal és romlottan csillogó szemmel, egyenként fennhangon mond véleményt a jelöltekről. Csak a férfi és a közvetítők között folyik a szaggatott dialógus. A lányokat mindkét fél úgy kezeli, mintha eladásra kínált árucikkek lennének, ők nem szólnak egy szót sem, csak az érdeklődő vagy az eladó rendelkezésére tesznek egy-egy fordulatot, hogy a férfi alaposan megszemlélhesse őket. Jó negyedóra elteltével a férfi kiválasztja a feleségét, aki a szobában marad, a többi lány pedig kimegy. A házassági okirat aláírása következik az ügyvéd közreműködésével, aztán sor kerül a pénz átadására. A lány ebben a pillanatban már a számára tökéletesen ismeretlen férfié, aki nemegyszer a nagyapja lehetne. E szégyenteljes eljárás résztvevői lelkesen gratuláltak a férfinak a sikeres „házasságkötéshez”.

Házassági okirat... Így nevezik, pedig valójában egy értéktelen papírfecni, de járul hozzá hatalmas adag álszentség, hogy megnyugtassa az iszlám híveinek lelkiismeretét, a vallás szerint ugyanis az egyik legnagyobb bűn a házasságon kívüli szexuális aktus. Két formában köthetnek házasságot a gazdag arab férfiak. Az egyik a *zavadzs urfi*, az úgynevezett szokásjogi házasság, ezt nem hivatalosnak is nevezik, ugyanis nem regisztrálják semmilyen hivatalban. Ha egy férfi megunja a fiatal feleségét, egyszerűen széttepheti a házassági okiratot, és nem lesz semmilyen következménye a korábban megkötött házasságnak. Máskor a *zavadzs mut'a* formában lépnek házasságra, ez a csak a síiták által elismert élvezeti házasság, amelyben meghatározzák a nász időtartamát – ez lehet akár egyetlen nap is. Az okiratban megadott idő lejártá után a házasság automatikusan felbontottnak tekintendő.

A feleségért fizetett pénzösszeg ötezer egyiptomi fonttól (körülbelül kétszázhatvan amerikai dollár) százötvenezer fontig (majdnem nyolcezer dollár) terjedhet. Ezek az összegek a Perzsa-öbölből érkező férfiak számára nevetségesen csekélyek. Általában háromfelé osztják a pénzt: egy-egy harmadot kapnak a közvetítők, az ügyvéd és a lány családja. A menyasszony általában nem kap belőle semmit.

A feleség értéke függ az életkorától, a külsejétől és persze attól, hogy szűz, vagy sem. A gyereklányokat többször is férjhez adják. Általában

szegény falvakból származnak, ahol nagy nyomorban élnek a lakosok. A lányok áruba bocsátása a pénzkereset egyik formája, ebből tarthatja el a család a többi testvért.

Aligha meglepő tehát, hogy hatalmas kritikai hullámot indított el, amikor 2015 decemberében új jogszabályt vezetett be az egyiptomi igazságügy-minisztérium. Eszerint minden külföldi férfi, aki magánál huszonöt évvel fiatalabb egyiptomi nőt akar feleségül venni, köteles letétbe helyezni egy bankban a feleség nevére ötvenezer egyiptomi fontot. Az emberi jogi szervezetek azt hangoztatták, hogy ezzel legalizálják a prostitúciót és az emberkereskedelmet. A nők jogait védő egyiptomi intézmények egyenesen úgy fogalmaztak, hogy ez a rabszolgaság legalizálásának egy formája, amelynek során egyiptomi gyereklányokat adnak el főleg a Perzsa-öböl országaiból származó gazdag arab férfiaknak. Az egyiptomi nők számára mélységesen megalázó eljárással csak azt biztosították volna, hogy az őket kihasználó férfiaknak legyen néhány gyönyörteli éjszakájuk. Az új jogszabály bírálói megjegyezték, hogy a közvetítők, akiknek eddig szégyenkezniük kellett a mesterkedéseik miatt, ezentúl legálisan járhatnak el, mert a jogszabály lehetőséget ad rá.

A vita során leírták ártatlan gyereklányok megrázó történeteit, akiket eladott az apjuk, hogy egy darabig idegen férfiak használják őket szexuális célokra, aztán évekig nem tudták feldolgozni az átélt megaláztatást és a teljes valójukat eltöltő undort. A lányok úgy érezték, hogy feláldozták a testüket a család életének jobbra fordításáért. Az ebből adódó trauma olyan súlyos volt, hogy sosem tudtak visszatérni a normális élethez.

Sokkolták a közvéleményt a szörnyűbbnél szörnyűbb történetek: szó esett gyerekekről, akiket a fiatal, elhagyott anyák neveltek fel teljes jogfosztottságban, és valószínűleg sosem ismerik meg az apjukat. Szó esett a közvetítőkről, akik maguk is gyereklányokat vettek feleségül, hogy később többször eladhassák őket úgy, hogy ne kelljen osztozni a hasznon a szülőkkel. Szó esett egy üzletemberről, aki három nappal az esküvő után elvitte a feleségéhez az egyik üzletfelét, és arra kényszerítette a lányt, hogy szexuálisan kielégítse. Szó esett gazdag arabokról, akik két, sőt három lányt is kiválasztottak egyszerre. Szó esett haverokról, akik mind elvettek egy-egy egyiptomi lányt, aztán összeköltöztek egy lakásba, és cserélgették egymás közt a feleségeiket, csak előbb megállapodtak, ki kit visz el az adott időpontban. Szó esett egy arab férfiről, aki elment

megnézni egy feleségnek szánt lányt, aztán amikor meglátta a lány anyját, aki elkísérte, mindkettőt feleségül vette.

Nem ismer határokat a nőket megalázó, tárgyiasító, embertelen bánásmód.

* * *

A sétányon lépkedve Szara Ula szavain gondolkodott, aki Khalid furcsa sztorijairól beszélt. El kellett ismernie, hogy csodálatos látvány volt a szerelmespár; Iwona és az egyiptomi férfi úgy nézett ki, mint akik egymásnak vannak teremtve. Szemmel láthatóan kölcsönös rajongás és forró szenvedély köti össze őket. De Ula elmondta azt is, hogy Khalid elszedi Iwona pénzét. Vajon tényleg csak az anyagiak miatt van vele? És Iwona az egyetlen barátnője? Az Oskarral átélt tapasztalatok után, aki egyszerre csapta a szelet neki és a csinos libanoni lánynak, Danának, Szara már tudta, milyen hűtlenek tudnak lenni a férfiak.

– Szara, hol voltál ennyi ideig? – Agnieszka néni nem aludt, hanem a férje unokahúgát várta a szalonban. – Aggódtam érted.

– Bementem egy táncos helyre, Agnieszka néni – magyarázkodott Szara.

A néni fürkészőn nézte a lányt, és észrevette, hogy Szara ivott pár pohárral.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, Agnieszka néni.

– Biztos?

– Igen.

– Nem mondtad egy szóval sem, hogy későn jössz. Legközelebb legalább szólj, ha elmész valahová.

– Rendben, Agnieszka néni.

– És egyedül jöttél haza éjjel, kicsim. Ez veszélyes lehet. – Agnieszka néni nagyon féltette Szarát.

– Nem az. Tele vannak az utcák emberekkel. – Szara már torkig volt a néni sirámaival. – Megyek aludni, Agnieszka néni, fáradt vagyok. Jó éjt.

– Jó éjt.

Andrzej bácsi előjött a hálósobából, meghallotta a szalonból kiszűrődő hangokat.

– Szara hazajött – ezt inkább állította, mint kérdezte.

– Igen.

– Mondtam neked, Agus, hogy nincs okod aggódni. Hol volt?

– Valami éjszakai bárban.

– Így van rendjén, Agus, fiatal, szórakozni akar.

– De Lengyelországban valahogy nem vonzották a táncos helyek... –

Agnieszka nénit aggasztotta valami Szara viselkedésében.

– Mert nálunk, abban a kisvárosban nincs semmi érdekes. Ez viszont egy üdülőhely...

– De akkor is... Lengyelországban a csöndet, a nyugalmat szerette... Képes volt órákig ücsörögni az almafa alatt egymagában... Szerintem Szara olyan... olyan labilis – mondta el a véleményét Agnieszka néni.

– Ugyan, Agus, eltúlzod. – Andrzej bácsi nem osztotta a felesége véleményét. – Gyere már, feküdj le, késő éjjel van. Egyébként az a bűvárklub nekem jó is lesz, mert...

Másnap Szara délig aludt, utána a szobájában maradt, oda rendelt ebédet is a szállodai személyzettől. Agnieszka néni többször benézett hozzá, de Szara úgy tett, mintha aludna. Csak délután váltott néhány szót a nénivel, és szólt neki, hogy valószínűleg későn ér haza, mert elmegy a barátnőjével.

– Milyen barátnőddel? – kíváncsiskodott Agnieszka néni.

– Ulával, tegnap találkoztam vele a bárban. Ugyanazzal a géppel jöttünk Lengyelországból.

– Jó, csak vigyázz magadra, főleg akkor, amikor hazajössz éjszaka. Sosem lehet tudni, kivel akadsz össze – figyelmeztette a néni.

– Rendben, Agnieszka néni.

Hat óra előtt Szara lezuhanyozott, fölvetett egy türkizkék, testhez simuló miniruhát, világos, magas sarkú, csillogó kövecskékkel díszített cipőt húzott, és ugyanolyan színű kis retikült vett hozzá. Leeresztette hosszú, fekete haját, és erős illatú parfümöt szórt magára. A tükörbe pillantott, és a látvánnyal elégedetten indult a hall felé, ahol Ulával volt találkozója.

– Szia, remekül nézel ki! – üdvözölte Ula a barátnőjét.

– Köszönöm, te is – viszonzta a bókot Szara.

Ula alacsony, fekete hajú lány volt, formára nyírt rövid frizurával és csinos arcocskával.

– Akkor hová megyünk? – kérdezte Szara.

– Iwona azt mondta, csatlakoznak majd hozzánk Khaliddal egy szuper kávéházban, a tengerparti sétányon. De csak később érnek oda, lesz időnk

kettesben beszélgetni – mondta Ula.

– Jól van. – Szara is szívesebben volt kettesben Ulával, hogy ne kelljen látnia a forró érzelmektől fűtött párt, mert felébresztették benne a kielégítetlen vágyakat.

A lányok lassan sétáltak a sétányon, időnként leszólította őket egy-egy egyiptomi férfi. Szara lekoptatta őket arabul, aminek Ula nagyon örült.

– El se hiszed, mennyire örülök, hogy megismertelek! – mondta lelkesedve. – Mert én nem tudnék mit kezdeni velük. Már nem is tudtam, hogyan viselkedjek. Ha nem mondtam semmit, akkor jöttek utánam, nem zavartatták magukat, ismerkedni akartak mindenáron. Ha viszont mondtam akár egyetlen mondatot, akár azt, hogy nem érdekel semmiféle ismerkedés, azt rögtön úgy fogták fel, hogy belépő a további beszélgetéshez. Nem hagytak békén sosem.

Szara, aki szigorú szabályok között nőtt fel egy arab országban, pontosan tudta, hogy az arab férfiak számára egy nyilvános helyen, kihívó holmikban sétáló nő nem lehet más, csak könnyűvérű, kalandot kereső nő.

A lányok odaértek a tenger partján álló, klimatizált kávéházba, leültek egy asztalhoz, és megrendelték a koktélokot.

– Hát igazán nem tudom, mi legyen Krzysztoffal. – Ulát szemmel láthatóan gyötörte valami.

– Azt mondtad, hogy már szakítottatok – emlékeztette Szara.

– Igen, csak...

– Ki szakított, te vagy ő?

– Én...

– Miért?

– Mert folyton más csajokat nézegetett. Utáltam.

Szara ezt tökéletesen megértette. Emlékezett, milyen leküzdhetetlen, marcangoló féltékenység gyötörte, amikor Oskar Danához közelített.

– Az nagyon tud fájni – mondta szomorúan.

– Igen, nem volt könnyű. – Ula rokonszenvvel nézett a barátnőjére, aki ilyen jól megérti.

– Beszéltél vele erről?

– Igen, többször is.

– És?

– Hát semmi... Szerinte nem történt semmi ilyesmi.

– Hogyan?

- Esküdözött, hogy hűséges hozzám, és ez a legfontosabb. Annak meg, hogy a buliban táncol egyet ezzel vagy azzal a lánnyal, semmi jelentősége.

- Hát igen, tipikus férfigondolkodás.

- Annyira fáj... Amikor az utolsó partin szinte végig másokkal táncolt, hozzám meg csak elvétve jött oda, akkor is udvariasságból, legalábbis úgy éreztem, akkor kijelentettem, hogy ebből elég, nem bírom tovább.

- És akkor szakítottál velem?

- Igen, megmondtam neki, hogy ennek nincs értelme. És ha szórakozni akar, akkor tegye, csak nélkülem.

- Erre ő?

Ula felhajtotta a pohár majdnem teljes tartalmát, és tágra nyílt szemmel közelebb hajolt Szarához.

- Nem is értette, mi a bajom! Képzelheted! - Ula kiürítette a poharát. - Ülök ott, mint egy hülye, majdnem végig a buliban egy szál magam, ez a tuskó meg nem érti, mit akarok! És tudod, mi volt a legrosszabb? - Ula intett a pincérnek, hogy hozzon még két koktélt. - Hogy tényleg nem értett egy szót sem! Még ő balhézott velem, hogy felfújom ezt a semmiséget! Szóval megmondtam neki, hogy akkor egyáltalán nincs miről beszélünk, és leléptem.

- Jól tetted.

- Utána meg elkezdett hívogatni, bocsánatot kért, esküdözött, hogy nem fordul elő még egyszer. Azt mondogatta, hogy nagyon fontos vagyok neki, meg ilyenek... Magához képest egész kedves volt.

- Erre te?

- Nem hagytam magam meggyőzni, csak... - Ula elhallgatott egy pillanatra, és belekortyolt a következő italba, amit kihozott a pincér.

- Csak mi? - kérdezte Szara.

- Úgy éreztem, nem tudom tovább tartani magam... Úgy értem, ha tovább beszél a lelkemre, hogy próbáljuk meg még egyszer, akkor a végén belemegyek. Ezért akartam elutazni. - Ula leküldött még egy jókora kortyot. - Tunéziába mentem volna a program miatt, városról városra utazva nem lett volna időm gondolkodni. De Iwona iderángatott Egyiptomba. Most meg...

- Mi van most?

- Már én magam sem tudom... Sms-ekkel bombáz állandóan... Ezt ma kaptam. - Ula kinyitotta a telefonját. - „Ula, nem tudok nélküled élni. A te

Krzysztofod” – olvasta fel remegő hangon. – Most mit csináljak? – Ula kérdően nézett a barátnőjére.

Szara nem tudta, mit tanácsoljon Ulának. Egyrészt nyilvánvaló, hogy faragatlanul viselkedett a férfi, másrészt viszont Ulának szemmel láthatóan nagyon fontos Krzysztof. És ha igazi érzelmekről van szó...

– Szereted? – kérdezte Szara.

Ula nem válaszolt, de kövér könnycseppek gördültek le az arcán. Ebben a pillanatban lépett oda hozzájuk Iwona.

– Szia! – Ulára pillantott, és keserűen elfintorodott. – Nyilván megint a Krzysztof-történetekkel untatsz valakit. Figyelmeztetek, Szara, halálra fog gyötörni vele.

Ula gyorsan felállt, letörölte a könnyeit, és gyorsan otthagyta az asztalt. Szara úgy érezte, Iwona túlságosan szókimondó. Elvégre mindenkinek joga van a bánathoz.

– Szara, ne hallgass rá egy percig se. Nyilván azzal traktál, milyen tökéletes volt ez a Krzysztof... Pedig egy büdös gyökér a srác – jelentette ki Iwona.

Szara arra gondolt, hogy Iwona nem ismeri valami jól a barátnőjét.

– És a te pasid hol van? – kérdezte Szara.

– Később jön majd, mert beteg a mamája.

Szarának megfordult a fejében, hogy ez is egy jó kifogás lehet, amilyenekről Ula beszélt.

– Neked van valakid? – kíváncsiskodott Iwona.

– Nincs.

– Itt annyi a csodás férfi, biztos találsz magadnak valakit. – Iwona azt hitte, ezzel megvigasztalja Szarát.

Ula visszajött, könnynek nyoma sem volt az arcán.

– Jól van, lányok, vége a szomorkodásnak. – Iwona szólt a pincérnek, és rendelt három koktélt. Nem sokkal később már az asztalon sorakoztak előttük. – Remélem, ma jobban fogtok mulatni.

Koccintottak.

– Khalid hol van? – kérdezte Ula.

– Elutazott a beteg mamájához. De azt mondta, hogy nem sokáig marad, itt lesz nemsokára.

Ula és Szara egyetértő pillantást váltott.

– Melyik bárba menjünk ma? Az egy kicsit szűk, ahol tegnap voltunk. Nagy volt a tömeg – mondta Iwona.

- Itt mindenhol tömeg van – jegyezte meg Ula.
- Tulajdonképpen igazad van – bólintott Iwona, és ekkor megszólalt a telefonja. – Khalid! – Felcsillant a szeme. – Most már mindjárt itt lesz. Iwona telefonált még egy darabig, a *yes, habibi, yes, habibi* fordulatot ismételve, aztán letette a telefont, és felállt az asztaltól.
- Hová mész? – kérdezte meglepetten Ula.
- Rosszabbul van a mamája. Khalid nem tud idejönni. El kell mennem hozzá.
- És a habibi nyilván mindjárt pénzt igényel a mama orvosságaira – jegyezte meg fanyarul Ula, de a szerelméhez siető Iwona ezt már nem hallotta.
- Lehet, hogy tényleg beteg a mamája. – Szara mindent megtett azért, hogy segítsen az anyjának, ezért nehezen hitte, hogy valaki képes lenne hazudni olyan kényes kérdésben, mint az édesanya egészsége.
- De negyedszer két hónap alatt? – kérdezte hitetlenkedve Ula.
- Néha az is előfordul... – mondta Szara szomorúan.
- A te mamád beteg? – Ula megérezte, hogy Szara számára fontos témát érintenek.
- Igen, vagyis nem, úgy értem, csak volt... – gabalyodott bele a válaszbba Szara.
- Akarsz beszélni róla? – Ula szeretett volna segíteni a barátnőjének, aki olyan figyelmesen hallgatta.
- Nem, most nem, talán máskor...
- Persze, ahogy akarod. – Ula nem akarta erőltetni. Neki sem mindig volt kedve beszélni a problémáiról. – Amikor Iwona elkezdett szekálni, hogy rúgjam ki Krzysztofot, akkor utánaolvastam egy kicsit ezeknek az egyiptomi habibiknek, és elborzadtam.
- Miért?
- Mert tökélyre fejlesztették a lehúzást. Mit ki nem találhatnak egyesek, hogy a nők küldjenek pár dollárt: egyszer valami betegség, aztán elveszti a munkáját, vagy be akar ruházni valamibe a közös jövőjük érdekében, vagy kidobták a lakásából, mert nem tudta fizetni a lakbért, vagy kórházba került az anyja, a húga... De hallottam cifrább történeteket olyan nőkről, akik eladták a lakásukat Lengyelországban, komoly kölcsönöket vettek föl, hogy ki tudja elégíteni a habibi pénzügyi követeléseit. Kár is vesztegetni rájuk a szót ... Különben meg... Krzysztof olyan, amilyen, de a pénzemet sose szedte el.

– És erre figyelmeztetted Iwonát?
– Persze, de neki csak egy válasza van mindenre: „az én habibim más”.
– Biztos minden nő ezt mondja.
– Pontosan. És a habibi most egyre gyakrabban kér tőle pénzt.
– De ha együtt látjuk őket, nagyon szerelmesnek látszanak. – Szara nem tudta leküzdeni a bánatát, hogy neki senkije sincs, aki ilyen közel állna hozzá.

– Az biztos, hogy Iwona nagyon komolyan gondolja, de Khalid... – Ula nem fejezte be a mondatot.

A pincér lépett az asztalukhoz, megkérdezte, kívánnak-e még valamit a vendégek.

– Rendeljünk valamit? – fordult Ula Szarához.

– Nekem már elég volt. Azt hiszem, visszamegyek a szállodába. – Szara megint depresszióba süllyedt, miután szóba került az édesanyja.

– Akkor én is megyek. Holnap találkozunk.

– Persze. Hol és mikor?

– Úgy, mint ma. Aztán majd meglátjuk, mit csinálunk utána.

– Rendben, akkor holnap.

– Holnap.

A lányok elhagyták a kávéházat, és ment ki-ki a maga szállodájába.

– Már haza is értél, Szara? – Agnieszka néni meglepetten emelte fel a fejét a könyvből. – Azt mondtad, későn jössz.

– Megfájdult a fejem – mondta Szara, és bement a szobájába.

– Mondtam neked, Jêdruś, hogy valami nincs rendben ezzel a lánnyal – fordult Agnieszka néni a kanapén ülő férjéhez.

Andrzej bácsi most nem felelt semmit, a néni viszont becsukta a könyvét, és hosszan eltöprengett.

A másnap hatalmas hírt hozott.

– Figyelj, ezt nem hiszed el! – Ula olyan izgatott volt, hogy Szara elé szaladt, mihelyt a lány megjelent a hallban.

– Mi történt? – kérdezte Szara kíváncsian.

– Khalid megkérte Iwona kezét!

– Micsoda?

– Én se akartam elhinni! De tudok még valamit, ami ennél is jobb!

– Mi van még?

– Még ma megtartják az esküvőt!

– Miket beszélsz? Beteg az anyja, ő meg házasodik? És hogyhogy tegnap lánykérés, ma meg már házasok lesznek? Mifelénk ez hónapokig tart, ha nem évekig.

– Én se értek belőle semmit. Iwona csak annyit mondott, hogy megy valami irodába, és ott megkötik a házasságot.

– Hát, ha ez ilyen villámgyorsan megy, akkor biztos *zavadzs urfi* lesz.

– Az micsoda?

– Szokásjogi házasság, más szóval nem hivatalos.

– Hogy lehet egy házasság nem hivatalos? – értetlenkedett Ula.

– Aláírják a házassági szerződést, de nem jegyzik be semmilyen állami hivatalban.

– Ez úgy hangzik, mintha közönséges papír lenne.

– A muszlim törvények szerint ez házasság.

– Még mindig nem értem teljesen. De tudod, mit, induljunk, megígértem Iwonának, hogy odaérünk. – Ula gyűrött cédulát vett elő a retiküljéből. – Itt a cím. Ülünk taxiba!

Amikor Ula és Szara odaértek a helyszínre, Iwona és Khalid már várták őket, és nagyon meghatottnak látszottak. Két másik egyiptomi férfi állt mellettük.

– A tanúink – magyarázta Iwona.

– Iwona, biztosan tudod, mit csinálsz? – Ula komolyan kérdezte a barátnőjét.

– Férfjhez megyek! – mondta Iwona boldogságtól sugárzó arccal.

– Iwona, figyelj rám jól, Szara azt mondja, és ő biztos tudja, mit beszél, hogy ez a házasság nem teljesen... – „hivatalos”, akarta befejezni Ula, de Khalid félbeszakította, szólt, hogy indulniuk kell az irodába, mert vár rájuk az ügyvéd, és neki drága az ideje.

Szara az épület bejáratán olvasható arab feliratra pillantott, ami világosan jelezte, hogy a külföldiek irodája működik benne.

Ez egy olyan hely volt, ahol az ifjú pár kaphatott egy papírt, amely nagyobb mozgásteret adott nekik, lehettek kettesben. Ennek birtokában a két szerelmes vehetett ki közös szobát néhány szállodában (mert nem mindegyik fogadja el), bérelhettek közös lakást, és gond nélkül utazhattak együtt Egyiptomban.

Az ügyvéd irodájában minden nagyon gyorsan zajlott. Az ügyvéd felírta az adatokat, a pár kifejezte a házasságkötési szándékát, végül a tanúkkal együtt aláírták az okmányt. Iwona és Khalid házasok lettek.

Szara vegyes érzésekkel hagyta el az irodát. Nem tudta, hogy Iwona komolyan veheti-e ezt a házasságot.

És hihet-e Khalidnak. A férfikkal sosem tudhatja az ember.

VI. FEJEZET

Tunéziai élmények

– Nem hiszem el, egyszerűen nem hiszem el, hogy megtette! – Ula nem tudott napirendre térni afölött, hogy Iwona előző nap megtartotta az esküvőjét.

– És mit mond most, hogy túl van rajta? – Szarát is nagyon meglepte Iwona hirtelen elhatározása.

– Nem mond semmit.

– Hogyhogy nem mond semmit?

– Tegnap óta nem is láttam.

– Hogyhogy nem láttad?

– Az ügyvédi irodában láttam utoljára, akárcsak te.

– Hát nem is tudom... Furcsa ez az egész... Ilyen hirtelen megtartani az esküvőt, szó szerint egyik napról a másikra, lehet, hogy a férje elvitte valahová... – És eladta – tette hozzá Szara gondolatban, de nem merte hangosan kimondani. A vékony, hosszú szőke hajú, szép arcú, nagy, kék szemű Iwona sok arab férfi álmát testesítette meg. És ezen a tájon a férfiak hajlandók sokat, nagyon sokat fizetni a vágyaik beteljesüléséért...

– Állítólag rövid nászútra mentek... – mondta Ula aggodalmas képpel. – Legalábbis ezt mondta Iwona még az esküvő előtt...

– A pasasnak folyton üres a zsebe, most meg nászútra viszi? – csodálkozott Szara.

– Én is ezt mondtam.

– Erre ő?

– Mintha meg se hallotta volna. Csak azt hajtogatta, hogy „Khalid a férjem, az én habibi férjem”, és olyan révült pillantással nézett rám...

– Lehet, hogy bedrogozta az a fazon?

– Ez nekem is eszembe jutott... – mondta Ula a barátnőjéért aggódva.

– És hová mentek nászútra? Erről mondott valamit?

– Állítólag Kairóban töltenek pár napot, mert már régóta minden vágya, hogy lássa a piramisokat, és az ő habibi férje, csak így emlegeti

Khalidot, elhatározta, hogy teljesíti ezt a vágyát, még hozzá minél előbb, és megtesz mindent, hogy Iwona boldog legyen.

– Szépen hangzik... – mondta Szara ábrándosan.

– És állítólag azért tartották meg ilyen gyorsan az esküvőt, hogy mielőbb odautazhassanak.

– De beteg az anyja, ő meg házasodik és utazgat? – kérdezte értetlenül Szara.

– Ez engem is meglepett. De Iwonának, mint mindig, ha Khalidról van szó, mindenre van magyarázata.

– Hát ezt nem könnyű megmagyarázni.

– Szerinte Khalid azt állítja, hogy a mamája jó kezekben van, és úgyis csak pár napról van szó, és Iwona érkezése csak megerősítette abban a meggyőződésében, hogy egymásnak vannak teremtve, ezért nincs is mire várni. Biztos akar lenni abban, hogy Iwona csak az övé lesz, ezért kell összeházasodniuk minél előbb, mert Iwona nemsokára elutazik, ő pedig teljesíteni akarja a szerelme legnagyobb vágyát. Ezért tartották meg ilyen hirtelen az esküvőt.

Szara tudta, hogy ha egy arab férfi komolyan gondol egy nőre, akkor rögtön házasságot ígér neki, még akkor is, ha csak egy napja ismeri. Azt is tudta, hogy egy fülig szerelmes arab férfi képes megtenni a szíve választottjáért a szó szoros értelmében mindent, csak hogy boldoggá tegye. Ez a férfiasság jele.

– Na, mit gondolsz erről az egésze? – kérdezte Ula.

– Őszintén szólva fogalmam sincs.

– Az a baj, hogy nem tudom, kerestetnem kellene-e már most, vagy értesíteni valakit... – Ula elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Próbáltad hívni?

– Persze! De nem ismered Iwonát! Ha a habibijével van, akkor teljesen elszáll, mintha egy másik bolygón lenne! Kilép a hétköznapi világból.

– Akkor lehet, hogy tényleg ennyire szeretik egymást... Amikor láttam őket abban a bárban... – Megint vágyakozás ébredt Szara szívében.

– Akkor mit csináljak? – kérdezte Ula tanácstalanul.

– Azt hiszem, nincs más megoldás, mint várni, aztán meglátjuk, mit hoz a holnap. Elvégre Iwona közölte, hogy elutaznak, szóval biztos nem gondolja, hogy aggódni fogsz érte.

– Igen, biztos igazad van. Nincs más megoldás, mint egyszerűen várni... – sóhajtott Ula.

Szara és Ula megint hatkor találkoztak a Four Seasons halljában. Nagyon élvezték egymás társaságát. Ula úgy érezte, Szara megérti őt, amikor a Krzysztoffal való szakításán tépelődik, Szarának pedig az tetszett, hogy Ula nagyon tapintatos tudott lenni, valahányszor csak előkerült az édesanyja betegsége. És Ula mellett nem ébredt fel benne az a forró érzékiség, amit Hana társaságában tapasztalt. Ula lehetett csak és kizárólag a jó barátnője.

Most ugyanabban a kávéházban ültek, mint előző nap, és színes koktélokat kortyoltak.

– Nézd csak, Szara, hogy meg tud változni minden alig néhány óra leforgása alatt. Két napja ugyanebben az időpontban itt volt velünk Iwona, és készültünk táncolni. Most pedig... – Ula arcán a legnagyobb döbbenet tükröződött. – Iwona férjes asszony? – Az utolsó szó úgy hangzott, mintha egy nagy kérdőjel is tartozna hozzá. – És még azt sem tudjuk, hol van pontosan...

– Igen... – helyeselt Szara. – Teljesen kiszámíthatatlan az élet... – Eszébe jutott, milyen volt, amikor hazaért a nyaralásból, és ott találta a családi rezidencián az apja új feleségét, aminek az lett az eredménye, hogy egész addigi világa apró darabokra hullott.

– És tudod, mi volt még tegnap? Mintha nem lett volna elég, ami Iwonával történt.

– Mi?

– Krzys telefonált.

– Tényleg?

– Igen. Azt mondta, muszáj volt, olyan nagyon hiányoztam neki... – Ula megindultan elhallgatott.

Szereti azt a fiút, állapította meg magában Szara.

– És mit mondott? – kérdezte.

– Leginkább azt, hogy próbáljuk meg még egyszer... Meg azt, hogy ha igazi az érzélem, azt nem szabad ilyen gyorsan feladni... Meg is lepődtem, hogy ezt így fejezte ki... – mondta Ula, és komolyan nézett Szarára. – Látod, Iwonának nem volt igaza abban, amit róla gondolt... Egyszerűen csak nem bírta Krzysztofot.

Szara arra gondolt, hogy Iwona valóban tévedhetett, mert még a tulajdon barátnőjét sem ismerte eléggé.

– Most mit lépsz? – Szara előtt nyilvánvaló volt, hogy Ula talán átélt néhány nehéz pillanatot, amíg Krzysztoffal volt, de amióta nincsenek

együtt, állandóan rá gondol, hiányzik neki, és ez sem lehet könnyű.

– Fogalmam sincs. Mit tanácsolsz?

– Nem könnyű kérdés... Nem ismerem Krzysztofot...

– Megmondom neked őszintén, Szara, nagyon szeretnék együtt lenni vele, de ha arra gondolok, hogy még egyszer keresztül kell mennem mindazokon...

Szara törte a fejét, hogyan segíthetne a barátnőjének.

– De mondd csak... – kezdett bele egy pillanat múlva –, azonkívül, hogy hülyén viselkedett, és ezzel megbántott, volt más komoly probléma köztetek?

– Jó kérdés... – Ula elgondolkodott egy pillanatra. – Nem, látod, szerintem nem volt... Úgy értem, persze, voltak köztünk kisebb civódások, de semmi komoly.

– És most... Amikor Krzysztof telefonált, mondott valamit arról, amit a fejéhez vágta?

– Igen... Vagyis azt mondta, hogy ő nem csinált semmi rosszat, én meg rögtön a plafonon voltam. Aztán rögtön hozzátette, hogy ha nekem ez olyan nagyon fontos, akkor többet nem flörtöl másokkal.

– Akkor talán érdemes adni neki egy esélyt? – javasolta Szara.

– Talán... De erről nem vagyok teljesen meggyőződve.

– Akkor adj magadnak több időt, itt vagy még pár napig, nem kell ebben a pillanatban meghoznod a döntést – tanácsolta Szara.

– Jó ötlet, talán ebben a pár napban sikerül elfelejtenem. – Ula keserűen elmosolyodott a saját viccén.

– Ha nem sikerül, akkor meg is van a válasz... – mondta melegen Szara.

A következő napokban a lányok mindennap találkoztak, megittak egy-két koktélt, beszélgettek, sétáltak a tengerparton. Táncos helyen mulatni egyiküknek sem volt kedve. Többre értékelték egymás társaságát és a véget nem érő csajos trécselést. Szara nem számolt be Ulának a traumatikus eseményekről, amelyek a családjában történtek, de a barátnője jelenlétének és a köztük folyó érdekes vitáknak köszönhetően egy időre megfeledkezhetett a saját fájdalomáról.

Minél jobban közeledett az elutazás időpontja, Ula annál jobban aggódott Iwona távolléte miatt.

– Szara, ez már nem vicces, holnap indul a gépünk, és Iwonának se híre, se hamva. – Ula tele volt félelemmel.

– Telefonon nem érted el? – kérdezte Szara.

– Egyszer sem. Ki van kapcsolva a mobilja.
– Ismered esetleg Khalid valamelyik barátját? Vagy tudod, hol dolgozik?
– Nem, nem tudok róla semmit. – Ula váratlanul felvihogott.
– Mit nevetsz?
– Semmi, csak átfutott a fejemen egy hülyeség.
– Mi az?
– Nem tudok róla semmit, leszámítva azt, hogy... Azt, hogy mekkora...
– Ki ne mondd! – Szara is elnevette magát. – Sajnos egy ilyen különös ismertetőjel alapján nem találjuk meg Egyiptomban.
– Hát nem, szerintem sem... – Ula elkomolyodott. – A viccet félretéve, azt mondd meg inkább, kerestessen Iwonát, vagy ne?
– Közölte, meddig tart a nászútjuk?
– Most már nem emlékszem ilyen pontosan, annyira meglepődtem akkor az esküvő hírére, és olyan átéléssel beszélt róla, egész szóáradatot zúdított rám... Hadd gondolkozzam... – Ula elhallgatott egy pillanatra. – Nem, erre egyáltalán nem emlékszem.
– Akkor szerintem nem érdemes előre riadót fújni, csak ha Iwona nem száll fel a repülőre. Úgysem segíthet senki, felnőtt nő, azt csinál, amit akar.

– Megint igazad van – ismerte el Ula.

A nagybátyjáékkal töltött nyaraláson Szara felfedezte, mit jelent felnőtnak lenni. Szabadnak lenni. Kuvaitban korlátok között és felügyelet alatt élt, de most határtalan szabadságot élvezett. Oda mehetett, ahova akart, azt csinálhatta, amit akart, csak meg kellett mondania Agnieszka néninek, hány óra körül ér haza. Egyik nap meghívta Ulát, hogy ebédeljen együtt velük. Andrzej bácsinak és Agnieszka néninek nagyon megtetszett az új, rokonszenves, csendes barátnő. Miután a néni megtudta, hogy Szara Ulával tölti az idő legnagyobb részét, nem aggódott többé a férje unokahúgáért.

Egy nappal a hazautazás előtt Szara elvitte Ulát és Andrzej bácsiékat a régi arab szúkra, hogy helyi emléktárgyakra alkudozzanak. A helyes kis boltokban Szara csak arabul beszélt, és ezzel alaposan leszorította a hagyományos szuvenírek árát. A bácsi vett egy vízpipát, hogy néha rágyújthassa az otthoni kertjükben, a néni pedig megigézte egy átlátszó palackba zárt, színes homokból épített, a sivatagban lépdelő

tevéket ábrázoló kompozíció. Ula egy papiruszt választott egyiptomi hieroglifákkal.

Mindannyian nagyon meg voltak elégedve a vásárolt holmikkal, Andrzej bácsi pedig kávézni hívta a társaságot egy klimatizált kávéházba, amely a strand fölé nyúló sziklán állt, és páratlan kilátás nyílt belőle a Vörös-tengerre. Gyönyörűen, a helyi hagyományokhoz híven volt berendezve a kávéház, sok-sok párnával kibélelt, puha, színes, alacsony ülőhelyekkel várták a vendégeket a kis kerek asztalok. A kávéház mellett beduin sátrat emeltek, mely a sivatagi nomádok hétköznapi hangulatát idézte meg a vendégek kedvéért. Az egyik magas kőfalat az ókori Egyiptomra emlékeztető négy fáraósztatua díszítette. Hagyományos lámpások, edények és több ponton elhelyezett, fából faragott tárgyak tették hangulatossá a helyet.

Élesen kirajzolódott a kék tenger előtt a pálmafák lombja, a mélykék ég pedig rózsaszínre színeződött a lenyugvó nap sugaraitól. Tökéletes összhangban állt e kivételes hely bájával a romantikus dallamokkal bővülő arab zene. A különféle illatú vízpipát szívó, apró csészéből erős, kardamomos kávékat kortyoló vendégek ellazulva gyönyörködtek a csodás estében.

– Jót tett nekem ez a nyaralás – jelentette ki Andrzej bácsi, almaízű vízpipával pőfékelve. – Rég nem éreztem magam ilyen kipihentnek.

– Ezt mondtam neked, Jêdrus, kezdettől fogva, hogy szükséged van a szabadnapokra. Nem lehet csak a munkának élni.

– Igen, Agus, ezt csak most mértem föl. Jól mondtad, hogy muszáj időnként elszakadni a kötelességektől, lazítani, hogy erőt gyűjtsünk – ismerte el a bácsi.

– Sikerült a búvárkodás, Andrzej bácsi? – kérdezte Szara.

– Búvárkodásnak azért túlzás nevezni. Csak egyszer merültünk a víz alá – felelte a bácsi.

– És milyen volt? – kapcsolódott be Ula a társalgásba.

– Fantasztikus! – Andrzej bácsi arcán széles mosoly ragyogott fel. – Feledhetetlen élmény, szinte nincsenek rá szavak.

– Amikor Jêdrus hazajött a merülés után, nem győzött lelkendezni, milyen csodaszép a víz alatti világ, amit egyáltalán nem ismerünk – vetette közbe Agnieszka néni.

– A színek kápráztattak el legjobban – mesélte a bácsi az élményeit. – Meg a korallzátonyok, ezekről azt mesélték, hogy öt-hétezer évesek,

akárcsak az a rengetegféle hal és tengeri lény, amiket jó, ha egyszer lát az ember életében. Csak úgy tobzódna az élénk színekben és a szárazföldön sosem látott árnyalatokban. Hihetetlen! – hangsúlyozta a bácsi őszinte elragadtatással.

– Akkor legközelebb nekünk is ki kell próbálnunk a bűvárkodást – szolt Ula Szarához.

– Mindenképpen érdemes – mondta nyomatékosan a bácsi.

– Nem tudom, elég bátor lennék-e hozzá – Szara kételkedett.

– Itt nagyon jó oktatók vannak, mindent aprólékosan elmagyaráznak, biztosítanak a víz alatt, nincs mitől félni – biztatta Andrzej bácsi Szarát a víz alatti kalandra.

Hosszan éjszakába nyúlt az este, aztán mindannyian visszamentek a szállodába, mert másnap reggel készülődniük kellett a visszaútra Lengyelországba.

– Iwona visszajött? – kérdezte Szara Ulától, mihelyt kiért a reptérre.

– Nem. – Ula ideges volt.

– Akkor eljött a cselekvés ideje – állapította meg Szara.

– Szerintem is – helyeselt Ula. – Csak feladom a bőröndömet, és szólok valakinek... A legjobb lenne talán felhívni a lengyel nagykövetséget...

– Igen, mindenképpen ez a legjobb ötlet – mondta Szara támogatóan.

Ula épp hogy végzett a becsekkolással, amikor beesett a reptér épületébe a boldogságtól sugárzó Iwona és Khalid.

– Sziasztok, lányok! – Iwonából szinte ragyogott. – Már azt hittem, ide sem érek!

– Iwona, úgy aggódtam érted, legalább egyszer rám csöröghetnél volna, hogy megmondd, minden rendben veled! – üdvözölte szemrehányással Ula a barátnőjét.

– Minek? – Iwona csodálkozva nézett Ulára. – Hiszen mondtam, hogy csak a repülőtéren találkozunk.

– Ezt mondtad? – Ula hangjában neheztelés érződött. – Erre nem emlékszem.

Iwona eleresztette a füle mellett Ula megjegyzését, és Khalid segítségével utolsó utasként helyezte a bőröndjét a szalagra. Miután megkapta a beszállókártyát, gyengéden búcsúzkodni kezdtek a férjével.

– Iwona, fejezd már be, zárják a kapukat! – Ula még mindig dühös volt a barátnőjére.

Iwona nagy nehezen megvált Khalidtól, és vonakodva indult a barátnőivel az indulási csarnokba. Miután letelepedtek a székekre, Iwona feléjük nyújtotta a kezét, megmutatta a vékonyka aranygyűrűt a gyűrűsujján.

– Gratulálok! – mondta Szara a csillogó karikát nézve.

Ula nem szólt egy szót sem, mert csak egy kérdés jött volna a szájára: „Ki fizette ezt az egészet?”

– Khalid fedezett minden költséget – szólt Iwona, mintha olvasott volna Ula gondolataiban. – Ő fizette a szállodát Kairóban, a gyűrűket, sőt meghívott egy romantikus vacsorára is, egy hajóra a Níluson... A férjem csodalény!

Ula arcán hitetlenkedő grimasz jelent meg, de csendben maradt.

– Volt egy hastáncbemutató a hajón, le sem tudtam venni a szemem arról a tüzes táncosnőről. Micsoda ügyesség, micsoda mesteri mozdulatok! Ahogy ezek az arab lányok mozogni tudnak, az szinte hihetetlen! Színtiszta érzékiséggel! Megígértem Khalidnak, hogy én is megtanulok így táncolni.

Szarának eszébe jutott, milyen lelkesen járt az édesanyja a hastáncórákra, hogy visszaszerezze a férjét. És rögtön utána megtörtént az a szörnyű tragédia... Szara megremegett a fájdalommal teli időszak pusztá emlékeitől. Ez nem kerülte el Ula figyelmét.

– Valami baj van? – kérdezte halkán.

– Nem, semmi... – felelte Szara.

– Mindjárt mutatok egy videót a táncosnő műsorából. – Iwona a telefonján keresgélte a felvételt. – Csak előbb nézzétek meg ezt, van egy fotóm a piramisokról. – Iwona a barátnői elé tartotta a telefont.

Szara Iwonát és Khalidot látta, arcukon fülig érő mosollyal, ahogy tévén ülnek magasba emelt kézzel, összefont ujjakkal, a háttérben a piramisok.

– Látjátok, teljesülnek az álmok. Én ezekről a piramisokról...

Iwona nem fejezte be a mondatot, mert szólították őket a repülőre. Sorban bevonultak az utasok, elfoglalták a helyüket. Szara, Iwona és Ula egymás mellé került.

– Lányok, én elalszom, már nem is vagyok magamnál – közölte Iwona, miközben becsatolta az övét. – Szinte egy percet sem aludtam az utóbbi napokban. Mmm... – mormolta élvezetesen, és üdvözült arccal hunyta le a szemét.

A gép a levegőbe emelkedett.

– Te hiszel neki? – kérdezte Ula suttogva Szarától, Iwonára pillantva, hogy biztosan alszik-e.

– Biztos, hogy volt a piramisoknál, van róla képe.

– Nem arra gondolok... – suttogta Ula. – Elhiszed neki, hogy ezt mind Khalid fizette?

– Nem is tudom...

– Eddig sose volt pénze, most meg egyszer csak telik neki ilyen költségekre. Lehetséges ez egyáltalán?

– De azt mondtad, hogy már Iwonának is elfogyott minden félretett pénze, kölcsönből ment nyaralni...

– Ez igaz...

– Vagyis minden lehetséges...

A szerelmes férfiak gyémántokat szórnak asszonyaikra, drága ékszereket aggatnak rájuk, megveszik nekik a legdrágább autókat, elviszik őket a világ végére. A szerelmes férfiak elveszítik a fejüket, elveszítik a vagyonukat. Egy szerelmes férfi számára nincs lehetetlen.

– És ha Iwona fizetett mindent? – gyötörte tovább Ula.

Tényleg olyan fontos ez?, gondolta Szara. *Nem ér meg mindent a beteljesült álom?*

Ennivalót hoztak a stewardessek, a lányok felébresztették Iwonát, de ő mosolyogva csak annyit mondott, hogy nem éhes, mert a szerelem táplálja. Csak egy kis palack vörösborot kért, kiitta a felét, és megint erotikus fantáziaképekben tobzódó álomba merült.

Minél közelebb értek Lengyelországhoz, Ula annál feszültebbnek tűnt.

– Mi van veled? – érdeklődött Szara.

Ula nem válaszolt, csak kinézett az ablakon a fehér, gyapjas felhőkre.

– Krzysztof? – találta ki Szara.

– Igen... Felhívott tegnap, kérdezte, mikor érünk földet. Nem tudom, mit csináljak, ha kijön elé a reptérre.

Szara nem akart több tanácsot adni a barátnőjének, ez az ő döntése.

– Gondold végig, mit akarsz valójában – csak ennyit mondott.

Miután leszállt a repülő, és kiléptek az érkezési csarnokba, az első, amit Szara megpillantott, egy hatalmas, vörös rózsacsokor volt egy magas, vonzó férfi kezében. Ula örömmel ugrott Krzysztof nyakába, Szarának pedig kétsége sem maradt afelől, milyen döntést hoz a barátnője. *Mennyi szerelem van körülöttem, csak én vagyok egyedül,* gondolta elszoruló szívvel.

A nagybátyja házában újra rátört a korábbi búskomorság. A hastánc emlegetése újra előhívta az egész családi tragédiát, ami az elmúlt évben zajlott. Azonkívül... Iwona és Khalid, Ula és Krzysztof...

Ő pedig...

Szara mintha minden életkedvét elveszítette volna. Minden idejét a takaró alatt töltötte a szobájában, még a kedvenc helye sem vonzotta az almafa alatt. Agnieszka néni nagyon aggódott érte, de fogalma sem volt, hogyan tudna segíteni neki. Szara magába zárkózott, és szinte senkivel sem beszélgetett, erős fejfájásra vagy fáradtságra hivatkozva mentette ki magát.

Két héttel azelőtt, hogy Szara hazaindult volna Kuvaitba, Ula hívta fel.

- Szia, mi újság? - csivitelte vidáman.

- Jó... - felelte Szara elváltozott hangon. - Jó...

- Mi van veled, beteg vagy? - nyugtalankodott a barátnője.

- Nem... úgy értem... talán egy kicsit...

- Kár! - aggodalmaskodott Ula. - Mert lenne neked egy érdekes

ajánlatom...

- Mi az?

- Emlékszel, ugye, hogy Tunéziába akartam utazni?

- Igen, persze.

- Tegnap fölhívtak az utazási irodából, és azt mondták, hogy van egy szuper last minute ajánlatuk két személynek. Arra gondoltam, hátha te...

- Nem, Ula, nagyon köszönöm, de valahogy nincs kedvem...

- Történt valami?

- Nem... Nem tudnál Krzysztoffal utazni? Már persze ha együtt vagytok...

- Együtt, együtt... Krzyś nem tud eljönni a munkahelyéről... Biztos nem érdekel? Mert ez nagyon jó ár...

- És mikor indulnánk?

- Holnapután, tudod, last minute, szóval, ha...

- Nem, Ula, köszönöm még egyszer, de nem.

- Te tudod, de gondold meg még egyszer, és ha meggondolnád magad, csörögj rám!

- Rendben, Ula, de nem hiszem, hogy változna valami.

- Akkor hívj legalább, ha már jobban vagy!

- Rendben, hívlak, szia.

- Szia. Még beszélünk.

Agnieszka néni lépett Szara szobájába.

– Beszélte valakivel? – kérdezte kíváncsian.

– Igen, Ula hívott.

– Tényleg? – kérdezte örömmel a néni. – Esetleg hívd meg hozzánk hétvégére. – Agnieszka néni látta, milyen jól érezte magát Szara Ulával Sarm-es-Sejken, ezért remélte, hogy a barátnő jelenléte segíthet kimozdítani Szarát a szemmel láthatóan egyre súlyosabb depresszióból.

– Nem, Agnieszka néni...

– Miért? Olyan helyes lány.

Szara nem szólt egy szót sem, és a néni azon gondolkodott, mit tehetne, hogy elűzze az arcáról az állandó szomorúságot.

– És mi újság Ulánál? – A néni próbált közelebb kerülni Szarához.

– Semmi...

– Valami konkrét dolog miatt telefonált? – próbálkozott tovább a néni.

– Igen.

– És mit akart? – Nem volt könnyű kiszedni valamit a lányból.

– Arra kért, hogy menjek el vele nyaralni Tunéziába.

– Érdekes – élénkült fel a néni. – És mit mondtál rá?

– Hogy nem megyek sehová.

– Lehet, hogy nem is rossz ötlet ez az utazás – biztatta a néni. – Úgy értem, nehogy félreérts, mi nagyon örülünk, hogy itt vagy, de a te javadat akarom, és hát mostanában... – Nem akarta egyenesen kimondani, hogy Szara egész napokat tölt az ágyban. – Talán, ha megint elutaznál, méghozzá Ulával, jobban éreznéd magad... Emlékszel, milyen volt Sarm-es-Sejken? Sétáltatok, beszélgettetek...

– Nem megyek sehová! – Szara a fejére húzta a takarót.

A néni lemondóan hagyta el a szobát. De még aznap este visszament, és leült az ágy szélére.

– Szara! – kezdte komoly hangon. – Szeretném, ha tudnád, hogy ezt csak azért mondom, mert mélységesen aggódom érted. Nagyon közeli családtagok vagyunk, őszinte lehetsz hozzám. Szeretném tudni, hogy ott, nálatok, Kuvaitban történt-e valami.

Igen, Agnieszka néni, történt, nagyon sok minden történt!, vonítottak fel Szara lelkében a sötét démonok. Apám az új felesége cselédjével kefélt a családi otthonunkban, és közben sötétvörös vér folyt a mamám fölmetszett ereiből.

Szara olyan hirtelen ült fel az ágyban, hogy a néni majdnem föl pattant ijedtében.

– Nem történt semmi, Agnieszka néni – mondta jeges hangon. –
Megyek Ulával Tunéziába.

* * *

A repülő ereszkedni kezdett a landoláshoz, és a Földközi-tenger vizében, mint egy térképen, kirajzolódott Afrika északi partvonala.

– Annyira örülök, hogy meggondoltad magad. – Ula nem leplezte örömét. – Meglátod, tetszeni fog, rengeteg érdekes helyet nézünk meg. Nagyon köszönöm, hogy eljöttél velem.

Szara nem árulta el Ulának, hogy csakis azért szánta el magát az utazásra, hogy Agnieszka néni ne faggassa a kuvaiti családi ügyeiket. Nem akart a néni kérdéseinek kereszttüzebe kerülni a vakációból hátralévő napokban, mert Agnieszka néni úgy gondolta, hogy Szara állapota miatt megérett a helyzet a teljes feltárára.

– Hallottam, hogy amíg a landoláshoz készül a repülő, addig látni lehet a híres Karthágó romjait. – Ula kíváncsian lesett ki az ablakon. – Nincs messze Tunisztól, és állítólag egész jól látni.

Szarát semmi nem érdekelte. Sem az ókori Karthágó, sem más tunéziai városok, sem az oázisok, amelyekről olyan lelkesen beszélt Ula. Ő menekült. Az emlékektől, a fájdalomtól, a magányosságtól és a meg nem értéstől. A rettegetől. Ez a menekülés lett a sorsa: menekült a családi otthonukból Farah villájába, Kuvaitból Srí Lankára, Lengyelországba, a Sínai-félszigetre, most pedig Afrikába. Afrika is lehet. Bármi. Bárhol.

Tunézia fővárosa, Tunisz első pillantásra inkább európai városnak látszott, mint jellegzetes arab településnek. A nők többsége nem takarta el a haját, az utcán fedetlen vállakat, sortokat, miniszoknyákat és rövid ruhákat, sőt csupasz hátakat lehetett látni. A Tunéziát 1881-től 1956-ig kormányzó francia protektorátus évtizedeinek hatását lehetett észrevenni a szecessziós építészetben, a szinte mindenütt látható francia feliratokban, abban, hogy mindenki tudott franciául, és majdnem minden sarkon lehetett kapni bagettet. A Habib Bourgiba sugárutat, a fákkal szegélyezett tuniszi főútvonalat, amelynek két oldalán kávéházak és üzletek sorakoztak, a Champs-Élysées mintájára tervezték. Nyitott és nyugati képet mutatott az ország.

A szálloda, ahol elszállásolták a lányokat, nem volt olyan fényűző, mint amilyenekben Szara máskor lakott, de ez most nem zavarta. Az volt a legfontosabb, hogy senki sem zaklatja majd kínos kérdésekkel.

Első nap a Bardo Múzeumot tervezték megnézni, és Szara el is akart menni, hogy elejét vegye az unszolásnak. Ezt már megtanulta elkerülni, amikor Hanával és a mamájával volt Srí Lankán.

– Azt olvastam – mondta Ula induláshoz készülődve –, hogy sok nagy értékű római mozaik van a Bardo Múzeumban, továbbá kőszarkofágok és kőszobrok... Nagyon szeretném látni őket... De a római kori gyűjtemény mellett láthatók pun, görög, keresztény és arab-muszlim műtárgyak is. – Ula cipőbe bújt. – Maga az épület pedig Muhammad Bej, a tuniszi bej tizenkilencedik századi palotája, ennek egyik részében volt berendezve az uralkodó háreme. – Ula fölvette a retiküljét. – Kíváncsi vagyok, hogy néztek ki a hárem termei, állítólag volt ott egy patio is, szökőkúttal a közepén...

Szara megdermedt. Hárem náluk is volt, otthon, majdnem fél éven keresztül, és nem kellett múzeumba mennie ahhoz, hogy háremszobákat lásson. „Joanna, ő a feleségem, Lara” – visszhangoztak a fejében az apja kegyetlen szavai, amelyekkel Szara édesanyját üdvözölte, amikor megjöttek a nyaralásból. „Lara foglalja el a rezidencia jobb szárnyát, te pedig, Joanna, ott laksz majd, ahol eddig, a bal szárnyban. Lara magával hozta három szolgáját, tehát a te szolgálóid csak neked dolgoznak. Én felváltva látogatlak benneteket a hálószobában, tehát mindenkire sor kerül minden második nap. Így lesz igazságos.”

– Nem megyek! – jelentette ki határozottan Szara, Ula pedig mélyszégyenrel nézett rá, mert először látott ilyen visszautasítást Szarától.

– Miért? – kérdezte.

Megint ez a vájkálás! Szara az értetlen Ula kedves arcát látta maga előtt. Átfutott a fején, hogy nem ronthatja el a hangulatot már az utazásuk legelején, ezért gépiesen, gyorsan a hasára szorította a kezét, és kiszaladt a mosdóba.

– Rosszul vagy? – kérdezte aggódva Ula, amikor Szara visszajött. – Ilyen hirtelen... Lehet, hogy terhes vagy?

Ula nyilván nem feltételezi, hogy még szűz vagyok, gondolta Szara. Gőze sincs a keleti világról.

– Nem, nem vagyok terhes – nyugtatta meg. – Talán a szállodai koszt miatt elrontottam a gyomrom.

- Szerintem teljesen rendben volt.
- Én inkább nem kockáztatnék. Ma a szállodában maradok, holnapra biztos elmúlik.
- Maradjak itt én is?
- Á, dehogy, semmi értelme. Minden rendben lesz.
- Biztos?
- Igen. - Szara mosolyt erőltetett az arcára. - Majd később elmeséled, milyen volt.
- Na jó, akkor szia.
- Szia.

Mihelyt becsukódott az ajtó Ula mögött, Szarából kitört a heves, hónapok óta elfojtott, hisztérikus zokogás.

* * *

Turisták jártak a karthágói romok között. Türoszi föníciaiak alapították a várost a Krisztus előtti kilencedik században, mely az ókor egyik legfontosabb kereskedelmi és politikai központja lett. A Krisztus előtti harmadik században állt hatalma csúcsán a város, és ugyanebben az évszázadban több háborút is vívtak a karthágóiak a rómaiakkal, hogy megszerezzék a Földközi-tenger medencéjének nyugati része fölötti befolyást. Hannibál, az ókori Karthágó nagy tehetségű hadvezére olyan riadalmat keltett a rómaiakban, hogy a közelgő veszedelemre figyelmeztető szállóigében örökítették meg a nevét: *Hannibal ante portas*, „Hannibál a kapuk előtt”.

A Krisztus előtti második évszázadban Karthágó római kolónia lett, és Szara most oszlopokkal díszített római villák romjait tekinthette meg. Itt emberek éltek, születtek és haltak meg. Szerettek és gyűöltek. Boldogok voltak és boldogtalanok. Nevettek és sírtak. *Csak kövek maradtak utánuk*, gondolta Szara. Ulával jött ide, hogy megnézzék az ókori város maradványait, de Szarának ez igen nagy erőfeszítésébe került. Öltözködés közben szabályosan fizikai ellenállást tanúsított a teste, és úgy érezte, hogy tonnányi a súlya. Most is nehezen mozgott, ezért amikor a villában az Antoninus-hőforrás impozáns romjaihoz értek, amelyet egykori lakói fürdőnek használtak, már néhány lépés után úgy érezte, pihennie kell.

- Ula, leülök egy kicsit - szólt a barátnőjének.
- Miért, megint rosszul vagy?

– Egy kicsit, talán a hőség miatt.
– Vár ránk még egy gyönyörű római szoborgyűjtemény, ókori eszközök, pénzermék, de mindenekelőtt a szépséges mozaikok. Nem kellene kihagynod.

– Mindjárt megyek utánad, Ula.

– Jól van.

Leült a több ezer éves fal mellé, és a Földközi-tenger mélykék vizére meredt. Megint a víz. Már meg sem tudja számolni, hány tenger fölött merengett az utóbbi hónapokban.

A körutazásos nyaralás következő állomása a Földközi-tenger melletti dombra épült, bámulatos szépségű fehér-kék városka, Szídi-Bu-Szaíd volt, amely jelenleg Tunisz exkluzív negyede. Olyan különleges hangulata van ennek az egészen egyedülálló városkának, hogy francia filozófusok, festők, írók is beleszerettek. Elüldögéltek a mór stílusban berendezett, dekadens Café des Nattes matracain vagy szőnyegein, és vízpipát vagy ópiumot szívva társalogtak művészetéről, irodalomról, filozófiáról. Megfordult itt Albert Camus, Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Colette, Michel Foucault, Henri Matisse, Paul Klee, akinek legjelentősebb alkotásai éppen Tunéziában készültek, illetve a Nobel-díjas André Gide.

– Szara, ez egyszerűen csodaszép! – Ula nem tudta palástolni elragadtatását.

Enyhén emelkedő, szűk utcácskán lépdeltek fölfelé, kétoldalt fehér falú házak szegélyezték az utat, kékre festett zsalugáterekkel vagy musarabbal, az ablakot árnyékoló, mesterien faragott faráccsal, és ugyanilyen színű, sokszor boltíves, fekete szegecsekkel díszített ajtóval. Örökké virágzó bougainvillea-vagy pelargóniabokrok, hibiszkuszok és leanderek zöldje és színpompás virágai ömlöttek le zuhatagként az évszázados fehér falakon. A különleges hangulatú, varázslatos helyet jázminillat lengte be.

– Nem tudom, láttam-e életemben valaha ilyen szép városkát. – Ulát teljesen megigézte a két színben pompázó Szídi-Bu-Szaíd. – Beülünk valahová egy kávéra?

– Persze, csak te mondd meg, hová – egyezett bele Szara.

A két barátnő bement az egyik kávéházba a sok közül, ahonnan bámulatos kilátás nyílt az öbölre és a jachtkikötőre. Kávé helyett erős és édes teát rendeltek mentalevéllal és a tetején úszó fenyőmagokkal. Magas, átlátszó pohárban szervírozták.

– Tetszik a hely, Szara?

– Persze, nagyon is. Csak azt nem értem, honnan jött az ötlet, hogy fehér-kékre fessék az egész várost.

– olvastam, hogy egy francia-német arisztokrata, Rodolphe d'Erlanger báró érdeme, aki a huszadik század elején beleszeretett az arab zenébe, itt telepedett le, építtetett a hegyen egy impozáns, kertes palotát tunéziai-andalúz stílusban, és elnevezte An-Nadzma az-Zahrának, vagyis Fénylő Csillagnak. Káprázatosan szép volt a rezidencia, ez ihletett másokat is arra, hogy ugyanezeket a színeket alkalmazzák, és ugyanilyen stílusban építkezzenek körülötte. Állítólag jól fogadták itt a kék színt, mert a helyi hagyományok szerint elijeszti a dzsinneket.

– Igen, jobb, ha a dzsinnektől távol tartjuk magunkat – vetette közbe Szara.

– Dzsinnnek, vagyis rossz szellemek? – tudakolta Ula.

– Igen.

– A báró, aki festő és zenetudós is volt, hatkötetes művet írt az arab zenéről, és európai művészeket, gondolkodókat hívott meg magához.

– És hogy állsz Krzysztoffal? – váltott témát Szara.

– Egyelőre jól. De meglátjuk, hogy viseli magát majd az első buliban. Mióta megjöttem Sarm-es-Sejkből, még nem mentünk együtt sehová.

– És mi van Iwonával? Mit szoltak a szülei az esküvőjéhez?

– Még nem mondta el nekik.

– Mikor akarja bevallani?

– Fogalmam sincs.

– És hogy vannak Khaliddal?

– Azóta is eszeveszetten szerelmes.

– Hogy tervezik a jövőt?

– Nem tudom. Iwona szerint össze akarnak költözni, elvégre házasok, de még nem dőlt el, hol fognak élni, Lengyelországban vagy Egyiptomban.

– Tehát Iwona azt fontolgatja, hogy Egyiptomba költözik?

– Igen, és azt hiszem, hogy hajlik is erre a megoldásra.

– Tényleg? – csodálkozott Szara.

– Igen. Azt mondja, hiányzik neki a rengeteg napsütés, az örökzöld pálmafák, az aranyló homok a strandon, az azúrkék tenger.

Ám egy arab országban nem csak ebből áll a mindennapi élet..., gondolta Szara.

– És talán van is benne valami... – mondta Ula, ahogy körülnézett. – Nézd csak, milyen csodás ez a hely. Évtizedekig lakott itt a báró, több évig Michel Foucault, a Nobel-díjas André Gide-nek háza is volt.

Szarát gondolkodóba ejtették Ula szavai. Talán tényleg az a legfontosabb, hogy megtalálja az ember a helyét, egy olyan különleges helyet, amely összhangban van a lelkével, egész valójával, és ha már ott van, akkor nem vágyik semmi másra, nem menekül...

Hammámet városa volt a körutazás következő állomása, egy jellegzetes tengerparti üdülőhely exkluzív szállodákkal, homokos strandokkal, bárokkal és diszkókkal, amelyeket zsúfolásig töltött a vidám vendégsereg. Ula szívesen töltötte a strandon az egész napot, napozott, fürdött, Szara viszont kimentette magát azzal, hogy neki ebből sok is jut Kuvaitban, ezért inkább a szobában marad. Ula ezt meg is értette, Sarm-es-Sejken is csak késő délutánonként találkoztak.

Hammámet tele volt turistákkal, pontosabban európai nőkkel, és az üdülőhelyen virágzott a tunéziai férfiak szerelmi biznisze. Itt a nem túl hízelgő *tunisian love rats*, „tunéziai szerelempatkányok” névvel illették azokat a férfiakat, akik anyagi célból kezdtek viszonyt a nőkkel. Patkányok, akik lehúzzák a nőket.

Az egyiptomihoz nagyon hasonló módszereket alkalmaztak: a strandon, az utcán, a bárokban vagy a táncos helyeken ismerkedtek európai nőkkel, aztán ha már meggyőzték őket arról, hogy kivételes egyéniségek, és végtelen szerelmet táplálnak irántuk, változatos módszerekkel különféle anyagi javakat hízelegtek ki tőlük. Vetettek egy csomag cigarettát, meghívták magukat sörre vagy koktéllra, ebédre, vacsorára, táncolni, de kértek drága telefont, laptopot, ruhákat, karórákat, vagy akár nagyobb pénzüsségeket, meghívólevelet Európába, hogy végül megszerezzék az ottani vízumot. A szerelmi hízelgések hatottak: „Te vagy a legszebb, legédesebb nő a világon. Te vagy az életem, a szerelmem. Csak érted élek, téged nekem teremtettek. Szeretlek az első pillanattól fogva, hogy megláttalak. Csak most kapott értelmet az életem...”

Sok angol, francia és más európai nőt csaltak lépre a tunéziai szerelempatkányok. Számos internetes oldalon állítottak össze listákat a csalódott nők figyelmeztetésül, feltüntették a szélhámosok nevét és fotóját, mert kiderült, hogy a férfiak több párhuzamos kapcsolatot is tartottak fenn egy időben. Azok a nők jártak a legrosszabbul, akik

házasságot kötöttek a tunéziai férfival, és a szeretett férj néhány év után, mihelyt kézhez kapta az áhított európai útlevelet, eltűnt, hogy hagyományos családot alapítson valamelyik honfitársnőjével.

A tunéziai férfiak szilárd meggyőződése volt, hogy azért kezdenek viszonyt velük az európai nők, mert az európai férfiak hűvösek, és csak elvétve vagy egyáltalán nem hajlandók szexuális aktusra. Ráadásul akkor is pocskék velük a szex. Mindenképpen tény, hogy a széles körben ismert, tragédiával végződő történetek dacára, amelyekből tudható, milyen arcátlan anyagi visszaéléseket követnek el a szerelmi biznisszel foglalkozó férfiak, újra meg újra több ezer európai nő omlik erős, forró karjaikba többé-kevésbé tudatosan. Talán ezért érdemes feltenni a meglehetősen durva, de a jelenség gyakoriságát tekintve igencsak helyénvaló kérdést: mi hiányzik az európai férfiaktól, hogy a nők egzotikus szeretők ágyában keresik a szerelmet és a szexuális kielégülést?

Ula naptól felhevülten jött vissza a szobába.

– Fantasztikus a tenger! Meleg, tiszta... Megyek, letusolok.

Üdén és mosolygósan jött ki a fürdőszobából.

– Figyelj, Szara, ma beach party lesz a strandon, volna kedved kimenni?
– kérdezte.

Szarának nem volt kedve, de úgy gondolta, jobb, ha odamegy egy órára, aztán még mindig mondhatja azt, hogy rosszul lett, mint hogy megint magyarázkodnia kelljen, miért gubbaszt napokig a szobában.

– Rendben, mehetünk – felelte.

– Jaj, de jó! – örvendezett Ula. – Tudtam, hogy a partira beindulsz.

Gyorsan felöltöztek, és kimentek a lenyugvó nap fényében izzó strandra. Az első, ami feltűnt Szarának, az volt, milyen felszabadult és kötetlen a légkör. A legújabb európai sikerszámok szóltak, a társaság már megfelelő hangulatban volt. Kisebb bárpultokat állítottak föl a strand több pontján, Ula rögtön hozott is két koktélt.

– Az utazásunkra! – mondott pohárköszöntőt.

– Az utazásra! – Szara fölemelte az italát.

Kiürítették a poharaikat, Ula elment a következő körért. Több százan verték a ritmust meztelen talpukkal a fehér homokban. Színes koktélokot ittak a többnyire bikinit viselő lányok és asszonyok, és remekül érezték magukat. Szara kénytelen volt elismerni, hogy nagyon szórakoztatóak a laza és mosolygós helybeli férfiak. És nagyon-nagyon jól néznek ki. Látható volt, hogy törődnek sötét bőrű testükkel, a bőrük alatt kemény

izmok rajzolódtak ki, az alakjuk tökéletesen arányos volt. Mutogatták szépen formált mellkasukat és bicepszüket, mert többnyire bő, combközépig érő rövidnadrágot viseltek, ing vagy póló nélkül. Amikor nevettek, szívből tették, beszédük rendkívül kifejező volt, a nevetésük pedig őszinte és magával ragadó.

Egyre féktelenebbül táncoltak a lengén öltözött nők. Egy lány fölment a strandon felállított emelvényre, és hevesen dobálta a tagjait. Aprócska fürdőruha volt rajta, vékony zsinór a hátsója közepén, csupasz farát érzékenyén rázta a harsogó zenére, mindezt nyilvános helyen, ami elfogadhatatlan lett volna a legtöbb iszlám országban. Véget ért a zeneszám, a lány lejött a színpadról, egy igen vonzó külsejű helyi férfi vette át a helyét, fehér sortja kiemelte sötét bőrét és tökéletes, edzőteremben kidolgozott testét. Rászegeződött a nők szeme, a magabiztos férfi körbefordult minden oldalra, ütemes, hullámzó csípőmozgásával és széles, izmos mellkasával vonta magára a figyelmet.

Táncolt és kavargott a tömeg a parton. A helybeli férfiak csupasz felsőtestüket mutogatták, a fejükön vagy baseballsapkát viseltek – egyesek hátrafordított ellenzővel –, vagy keskeny karimájú kalapot, amilyet a klasszikus musicalekben látni. Egy nőnek elég öltözék a parfüm illata. A férfinak pedig egy kalap.

Szara felfigyelt egy mellette szórakozó párra: fiatal európai lány táncolt bikiniben egy jól ismert slágerre, partnere, egy tunéziai férfi élénken mutogatta kétségkívül férfias testalkatát és tánctudását. Nem csoda, hogy a helybeli férfiak képesek megszedíteni és magukba bolondítani szinte bármelyik nőt. Ez a lány is úgy érezte, hogy ő az egyedüli, ő a csillag, amely körül az őt imádó, csak és kizárólag érte létező férfihold kering.

A beach party a lehető legmagasabb hőfokra tüzelte a jelenlévőket. Érzéki mozdulatokkal táncoltak férfiak és nők, sokat ígérően, kacéran és csábosan mosolyogtak egymásra. Fehér hab záporozott egy csőből, végigfolyt a nők mellén, hasán, combján, a vad kielégülést hozó szexuális aktus során kilövellő, bőséges spermára emlékeztetve.

Körös-körül vonzó, tüzes pillantású tunéziai férfiak mutogatták pucér, csábító testüket. Egyértelmű jeleket küldött a külsejük. Színes sortot visel a játékos, minden mulatságra kapható fiú. A csibészes kalap az erős, ugyanakkor jó humorú férfihoz tartozik. Nagyon szexi látvány. Ha rájuk

néz egy nő, csak egyvalami jár a fejében: „Hogy bújjak velük ágyba a lehető leghamarabb? Vigyél el, habibi, itt és most. Bármi áron.”

Szara lelkében megrezdült valami. A strandon uralkodó önfeledt és szenvedélyes hangulat azokat a pillanatokat idézte fel benne, amikor kulcsra zárta a kuvaiti szobája ajtaját, szűk ruhát vett föl, és erotikus táncot lejtett a tükör előtt. Később, apja gondos felügyeletét kijátszva titkos partikra járt, ahol a lopott szabadság néhány órája alatt kedvére tombolhatott a koedukált társaságban.

– Táncolunk egyet? – Ulát is magával ragadta a szünidős viháncolás hangulata.

– Persze, miért is ne? – Szara a koktéloktól felszabadultan csatlakozott a strandbulihoz.

Rózsaszín és piros léggömbökkel díszítették föl a partot. Romantikus hullámokat vetett a parton a meleg tenger, még varázsosabbá téve a nyári este hangulatát. Egyszer csak két lovas tűnt fel a tengerparton, általános érdeklődést keltve. A nyeregben ülő tunéziai férfiak megállították a lovakat, és rögtön köréjük gyűltek a kíváncsi strandolók, főleg a nők. A lovasok hagyták, hogy megsimogassák lovaik csillogó, almásderes és gesztenyeszínű szőrét, a nők pedig fölnéztek a lovasokra, és csábos mosollyal próbálták felhívni magukra valamelyikük figyelmét. Az egyik tunéziai különösen vonzó jelenség volt, egész rövid nadrágja szabadon hagyta erős, izmos combját, bő, mélyen kivágott inge feltárta duzzadó izmait, kétnapos borostája férfiasnak mutatta felhevült arcát, a kalap alól kilátszó rakoncátlan fürtjei viszont kisfiússá tették. A férfi elmosolyodott, kivillant szabályos, fehér fogsora, s a közvetlen közelében álló nők felsikkantottak. Még szélesebben mosolygott a tunéziai, fölemelte a kezét, és pillantását Szarára irányítva nyitott tenyérrel intett neki. Szara elfordult, nem volt kedve semmihez. De az, hogy egy ilyen férfi minden nő közül őt szemelte ki, jólesően legyezgette a női hiúságát. Egyre jobban tetszett neki Tunézia.

* * *

Másnap a körutazás következő állomására, el-Dzsembe buszoztak a lányok.

– Messze van még? – kérdezte Szara Ulától.

– Elég messze.

– Rettentően ráz ez a busz. És a klíma is rossz lehet, nagyon meleg van itt. Mindjárt meggyulladok.

– Csak úgy érzed. Biztos a tegnapi koktélok meg a tánc miatt.

– Lehet.

– Nem is rosszak ezek a tunéziai srácok – állapította meg Ula. – Van bennük valami ellenállhatatlan varázs.

– Csak nehogy egyszer beleszeress valamelyikbe – nevetett Szara.

– Ne viccelj, ott van nekem Krzys – méltatlankodott Ula. – Csak mondom, hogy jól néznek ki.

Kegyetlenül hosszú volt az út, és amikor végre célhoz ért a busz, Szara rögtön a fürdőszobába szaladt, hogy letusoljon, aznap már másodszor.

– Szara, siess már, mindjárt indulunk! – kiabálta Ula az ajtón keresztül.

– Én inkább itt maradok a szállodában – kiabált vissza Szara.

– Gyere, Szara, csak egy amfiteátrumot nézünk meg, biztos nem tart soká, és ha már itt vagy, kár lenne kihagyni.

Kinyílt a fürdőszoba ajtaja.

– Nem tudom, el akarok-e menni – mondta Szara habozva, a maga köré csavart törölközőben.

– Jaj, Szara, ne totojazz már, csak kapj valamit magadra gyorsan, ránk vár a busz – nógatta Ula.

– Na jó... – Szara gyorsan felöltözött.

Ula el volt ragadtatva Tunéziától, útközben a korábban begyűjtött információkat osztotta meg Szarával.

– Jó, hogy eljöttél, mert ezt az amfiteátrumot egyszerűen muszáj látni.

– Mitől olyan különleges?

– Ezt tartják a Római Birodalom legfelségesebb építményének egész Észak-Afrikában. Állítólag a Colosseumnál is jobb állapotban maradt fenn, és a világ összes amfiteátruma közül ez a harmadik legnagyobb.

– Akkor valóban különleges műemlék.

– Igen, rajta is van az UNESCO kulturális és természeti Világörökségi Listáján is.

A hatalmas, ellipszis alakú, több mint négyszáz méter kerületű és majdnem harminchat méter magas amfiteátrum még Szarára is mély benyomást tett.

– Igazi kolosszus! – Szara hátrahajló nyakkal nézte a homokkő tömbökből épült, impozáns külső falakat, amelyeken három emelet rajzolódott ki boltíves nyílásokkal és elválasztó oszlopokkal.

– El tudod képzelni, hogy itt elfért harmincötezer néző? És a harmadik században építették. – Ula is ámulva nézte a római építményt.

A két barátnő bement a belsejébe, aztán a galériák, folyosók, lépcsők és átjárók rendszerén keresztül feljutottak a nézőtér legmagasabb pontjára.

– Nézd ezt az óriás arénát – mondta Ula lefelé nézve. – Itt rendezték a látványosságokat a nézők örömeire. Nézd ezt a két hosszú folyosót... Itt jöttek be a véres küzdelemben részt vevő gladiátorok. Meg az állatok: oroszlánok, párducok, medvék... De nem csak hivatásos gladiátorok vettek részt ezekben a drámai élet-halál harcokban, melyeken patakokban folyt a vér. Rabokat és hadifoglyokat is kitereltek megküzdeni a vadállatokkal, de a legyengült és kimerült embereknek esélyük sem volt a ragadozókkal szemben. Ilyesmiken szórakoztak akkoriban... – Ula bólogatott. – És képzeld, Szara, mivel ilyen kiváló állapotban van ez az amfiteátrum, itt forgatták a híres *Gladiátor* című film jeleneteit. És a lengyel *Quo vadist* is.

Negyedóra múlva lefelé indultak a lányok.

– Védelmi feladatot is ellátott az amfiteátrum – folytatta a történetet Ula. – A hetedik század végén itt állt ellen az arab hódítóknak a berber királynő, al-Káhina.

– A *káhin* arabul 'jós'-t jelent, olyan embert, aki meg tudja mondani a jövőt. Káhinnak nevezik a papot és a varázslót is.

– Igen, olvastam róla – erősítette meg Ula. – Ennek a nevezetes királynőnek, aki legyőzhetetlen harcos és hadvezér is volt, Damija volt a berber neve. Az arabok nevezték el al-Káhinának, mert tudott jósolni, és tévedhetetlenül megmondta a jövőt.

– Milyen nagy ez az amfiteátrum! – mondta Szara, aki most már nagyon fáradt volt. – Csak megyünk, megyünk, és nem látni a végét!

– Már csak az utolsó emelet van hátra – vigasztalta Ula. – De visszatérve al-Káhinára, elképesztően tehetséges asszony volt. A legenda szerint fiatalkorában hozzáment egy tirannushoz, aki sanyargatta a népét. És ezt csak azért tette, hogy kivégezze a nászéjszakán.

– Csak tanulni lehet tőle! – mondta Szara nevetve.

– Bátorságot mindenképpen! – helyeselt Ula. – És vezéri képességeket is. Amikor a hetedik század végén az arabok megkezdték a város hosszan tartó ostromát, aminek az lett a vége, hogy elfoglalták és a földdel tették egyenlővé Karthágót, akkor al-Káhina egyesítette a berber seregeket, hogy kiűzzék a hódítókat. És sikerrel járt! Visszaszerezte a lerombolt Karthágót, és legyőzte az ellenséges seregeket. Végül sajnos, amikor

visszatért az ellenség, alulmaradt. Többféleképpen írták le a halálát. Egyesek szerint a harcmezőn esett el karddal a kezében, mások azt állítják, hogy öngyilkos lett, mérget ivott, hogy ne kerüljön az ellenség kezére – fejezte be Ula a bátor berber királynő történetét.

– Ó, itt van a buszunk, végre! – mondta megkönnyebbülve Szara. – Nem érzem a lábam!

– Akkor jól pihend ki magad ma, ha visszamegyünk a szállodába – tanácsolta Ula. – Mert holnap még hosszabb út vár ránk.

– Hová megyünk?

– Délre, jó messze, több mint négyszáz kilométerre.

– Az nem kevés! Mi van ott, ami érdekes?

– Matmáta a Szahara széle, ott élnek a berberok, Észak-Afrika őslakói. A lágy, homokos-agyagos kőzetbe vájt lakásokban laknak a Dzsebel-Matmáta hegyen.

– Nem nagyon tudom elképzelni.

– Én sem, ezért vagyok olyan kíváncsi a föld alatt élő berberokra meg az otthonaikra.

Másnap a hosszú, több száz kilométeres utazás után egy sziklahotelben aludt a két lány, amelyet egykori berber házakból alakítottak ki. Amikor az utazástól fáradt Szara belépett a kőbe vájt szobába, vagy inkább barlangba, rögtön megértette, mi értelme van ilyen típusú lakóhelyeket építeni. Odakint több mint negyvenfokos hőség tombolt, az üregben viszont kellemes hőmérséklet uralkodott, alig ment húsz fok fölé a higanyszál. Olyan érzés volt, mintha klimatizált helyiségbe lépett volna.

Szara elhelyezkedett az egyszerű ágyon, és első gondolata az volt, hogy a berberoknak ez a hely igazi otthon nyújthat. Itt élnek évszázadok óta, és képesek megküzdeni a gyilkos szaharai nappal.

Még mielőtt elindultak volna Hammámetből, Ulának sikerült vennie egy berberekről szóló könyvet, és az egész hosszú úton a népcsoportról szóló érdekességekkel traktálta Szarát. Kiderült, hogy a sziklákba vájt lakások nemcsak az égető naptól, hanem a sokszor igen erős sivatagi szélről és vele együtt érkező, mindenhová benyomuló homokszemcséktől is védenek. Télen pedig, amikor a sivatagban igen alacsony a hőmérséklet, a hidegtől védik a lakóikat. A régi időkben az arab hódítók elől is menedéket nyújtottak, ezért a mai napig élnek olyan berber törzsek, amelyek nem hagyták érvényesülni az arab befolyást, megőrizték a saját nyelvüket, kultúrájukat és törzsi identitásukat. Ula még sok érdekes

dolgot elmesélt a berberek életéről, de az utazástól fáradt Szara aznap semmi mást nem tudott megjegyezni, nemsokára hosszú, mély álomba merült.

- Hogy aludtál a barlangban? – kérdezte Ula másnap Szarát.
- Én remekül. És te?
- Én is. Lehet, hogy előző életünkben trogloditák voltunk? – viccelt Ula.
- Csakis! – helyeselt a barátnőjének Szara mosolyogva.

Másnap a lányok megnéztek egy berber lakóhelyet. A családhoz tartozott egy idős férfi, a lánya és a kisunokája. Az asszony férje nyáron az idegenforgalomban dolgozott Dzserba szigetén.

Ezeknek az embereknek, akárcsak sok más tunéziainak, további bevételt jelentett, hogy sok turista látogatta a hazájukat.

Matmáta vidéke akkor lett nagyon népszerű, amikor a *Csillagok háborúja* rendezője, George Lucas úgy döntött, hogy ez a táj lesz a kultikus történet egyes külső felvételeinek helyszíne. Dél-Tunézia homokossziklás, holdbéli tája és őslakóinak hajlékai ihlették a bolygó képét, ahol Luke Skywalker felnőtt, és a családja jellegzetes, föld alatti lakóhelyét.

Ula és Szara lejtős föld alatti járaton jutott le a szikla belsejébe, mintegy hatméteres mélységig, s egy tágas, fedetlen belső udvarra értek. Innen körben különféle funkciójú, dísztelen, egyenesen spártaian egyszerű, ablaktalan helyiségek nyíltak. Minden falat fehérre festettek, hogy ezzel is világosabbá tegyék a benti sötétséget. A hálószobában tarka csíkos, párnákkal és takarókkal megrakott matracok heverték a földön. A konyhában jó néhány agyag- és fémtál, korsók, lábasok és más edények a polcként használt, sziklába vájt mélyedéseken. Ugyanígy alakították ki az ülőpadokat és a fekhelyeket is.

A félsivatagi hegyhátak terméketlen talaját teraszosra képezték ki a berberok, itt tartották az öszvéreket, itt gyűjtötték az esővizet, ültettek fügefát, olajfát, még néhány datolyapálma is akadt. A gabonafélék közül csak a szárazságtűrő árpa termett meg ezen a sovány talajon. A belőle nyert magot hagyományos, kézi kőmalomban őrölték meg a berber asszonyok, aztán tradicionális, nagy, lapos lepénykenyeret sütöttek belőle. A házi tűzhely szerepét annak idején a földbe ásott, korsó formájú agyagkemence töltötte be, ma már kis gáztűzhelyeket használnak gázipalackkal. Az éléskamrát valamivel magasabbra helyezték, hogy ne férjenek hozzá az állatok és a rovarok.

Ha gyarapodott a berber család, könnyen lehetett bővíteni a házat, új helyiséget vájtak a sziklába, és folyosóval kötötték össze a szobákat. Az így kialakított házaknak akár három udvaruk is lehetett.

– Remekül berendezkedtek itt! És milyen praktikus a helyiségek beosztása! – állapította meg Ula. – Mindenük megvan, ami az élethez kell.

– És így élnek több száz éve – tette hozzá Szara.

– Igen, bár sokakat az utóbbi időben zavarnak a turisták – jegyezte meg Ula. – Még szögesdróttal is bekerítették a házukat, hogy ne menjen be senki hozzájuk.

– De hát ki szereti, ha idegenek lófrálnak az otthonában? – Fájdalmas görcsbe rándult Szara gyomra, mert eszébe jutott az az idő, amikor Lara meg a cselédei parancsolgattak a családi rezidencián.

– Igazad van, nyilván senki – helyeselt Ula. – Némelyek beengedik a turistákat, hogy keressenek pár dinárt, mások viszont nyugodtan akarnak élni, nem teszik közszemlére magukat nap mint nap.

Visszamentek a szállodába, vacsora után pedig Ula elmesélte Szarának, mi mindent tud a berber öltözékekről.

– Láttad, Szara, milyen szép a berber nők ruhája? – kérdezte.

– A színek olyan sokfélék, olyan intenzívek... A szövetek többnyire csíkosak, és az egymásba játszó kék, vörös, lila, sárga és zöld szembetűnő a sivatagi tájban. És milyen izgalmasan rendezik el magukon a lepleket!

– Ez a rómaiak hatása, akik több száz évig voltak jelen ezen a tájon. Ha jól megnézed, a berber nők a római tógához hasonlóan ráncolják a szöveteket.

– Sosem jutott volna eszembe...

– És nagy, kerek ezüstcsatokkal, speciális díszbrossokkal tűzik össze őket. Gyönyörű ezüst ékszereket hordanak, alig tudtam levenni a szemem a hatalmas nyakékekről, karperecekről, gyűrűkről, fülbevalókról, gyöngysorokról.

– Az a berber asszony, akinél ma voltunk, káprázatos fülbevalót viselt. Észrevetted?

– Persze, olyan nagy volt, hogy leért a válláig, és egészen mesterien volt megmunkálva, feldíszítve.

– Az arca pedig tetovált volt.

– Ez nagyon jellemző a berber nőkre. Amikor egy kislány eléri a szexuális érettséget, függőleges tetoválást kap az állára.

– Miért?

– Ez a függőleges vonal, amely mellé sokszor pontokat is rajzolnak kétoldalt, a termékenységre utaló pálmafát és a magokat jelképezi. De tetoválást helyeznek el a testnyílások köré is, ahol behatolhatnának a dzsinnek, hogy megszállják az embert, vagyis úgy tartják, hogy tőlük véd a tetoválás.

– A két szemöldökük között is láttam rajzot.

– Ezt az ábrát is, mint mindegyiket, egyfajta talizmánnak tekintik, amely véd a rossz szellemektől és a szemmel veréstől.

– Ula, meséltem, hogy voltam az idén Srí Lankán, emlékszel? – emlékeztette Szara.

– Persze hogy emlékszem.

– Ott láttam különféle maszkokat, például pávamaszkot, kígyómaszkot, tűzmaszkot... A ceyloniak hite szerint ezek a maszkok képesek védelmet nyújtani a gonosz erőkkel szemben.

– Nagyon érdekes... Mesélsz még ezekről?

– Szívesen, ha érdekel. Na figyelj... A kígyómaszk...

Szara egész este a Srí Lanka-i maszkokról és szertartásokról, a buddhista szentélyekről, az óceánról és az egyenlítői sziget káprázatos természeti csodáiról beszélt Ulának.

* * *

– Mára mi a program? – kérdezte Szara másnap reggelinél a barátnőjét.

– Egy oázis. Egy igazi oázis a sivatagban.

– Oázis... – ismételte Szara.

– A Tozeur oázis. – Ula félretolta a tányért. – Én befejeztem. Megyünk?

– Igen. – Szara kiitta az utolsó korty teát, és felállt az asztaltól.

Szarát elzsongította a Tozeurbe vezető út utolsó szakaszának monoton ritmusa, így elaludt. Amikor magához tért, üdvözlő felirat ötlött a szemébe az oázis bejáratánál: *Voir Tozeur et revivre*. Szara régebben tanult egy kicsit franciául, ezért megértette: „Tozeurt látni és újjászületni”.

A több száz pálmafa között álló, klasszikus tunéziai stílusban épült, ötcsillagos hotel nagyon tetszett Szarának, Ula pedig egyenesen el volt ragadtatva tőle.

– Nézd csak, milyen csodás itt, mint a mesében! – Ula körülnézett, megcsodálta a nyúlánk oszlopokat, a gyönyörű mozaikokat a padlón, a korszokat, a háremjeleneteket ábrázoló képeket, az arab díszítményeket, a

kis asztalokat, pamlagokat, fotelokat és a gondosan ápoltság zöld növényeket a tágas hallban.

– Túl szép ez a hely ahhoz, hogy a szobában maradjunk. Menjünk le inni egyet a bárba – javasolta izgatottan Ula.

– Rendben – egyezett bele Szara.

A bárban a két lány azon tanakodott, mit rendeljenek, amikor egyszer csak egy szép tunéziai férfi termett előttük, szinte a semmiből.

– A pastist ajánlom – javasolta barátságos mosollyal.

– Az micsoda? – tudakolta Ula.

– Ánizslikőr, vízzel szokás inni – magyarázta az ismeretlen, aztán csak intett a szemével a bárpult felé, egy pillanat múlva ott is termett a pincér, és három poharat tett az asztalra tejfehér itallal.

– A vendégeim vagytok – mondta a férfi, és mindjárt meg is kérdezte a székre mutatva: – Szabad?

– Tessék – felelte Ula.

– Aziz – mutatkozott be a férfi.

– Ula.

– Szara.

– Honnan jöttetek?

– Lengyelországból – felelte Ula.

– Isten hozott benneteket Tozeurben. – Aziz fölemelte a poharat.

A lányok követték a példáját, és belekortyoltak az italba.

– Először vagytok Tozeurben? – kérdezte Aziz.

– Igen – felelték a lányok szinte egyszerre.

Aziz beszélni kezdett az oázisról meg arról, mennyire kiépült és megváltozott a város az utóbbi években.

Megcsillant az üveg a poharak alján, a lányok újabb kört akartak rendelni, de elkéstek vele.

– Olyan szép az este, érdemes megnézni a pálmaerdőt – javasolta váratlanul Aziz.

Szara és Ula bizonytalanul összenézett.

– Itt van közvetlenül a szálloda mellett – biztatta őket Aziz.

– Akkor mehetünk – döntötte el Ula.

Felálltak mind a hárman, és az ezernyi levelével susogó pálmaerdő felé indultak. Pár perc hallgatás után leültek, és figyelték az oázis természetes neszeit. Szara egyik oldalán ült Ula, a másik oldalán Aziz. A férfi közel

húzódott Szarához, a válla finoman hozzáért a lány vállához. Gyengédség, lágyság, titokzatosság rejlett a mozdulatában.

VII. FEJEZET

A boldogság oázisa

Nappali fényben megmutatkozott a Tozeur oázis egyedülálló szépsége. Úgy jelent meg a délibábként felbukkanó ezernyi datolyapálma a sivatagi kopárságban, mint a bőség, a nyugalom és a boldogság szigete. Évszázadok óta ismert volt több mint kétszáz természetes vízforrása, amely frissítő hűvösséget és menedéket nyújtott lakóinak a Szahara déli szélén kíméletlenül tűző nap előtt.

Tozeurból származott a kiváló tudós, író, költő Ibn as-Sabbat, számos irodalmi, történelmi mű és mérnöki tanulmány szerzője. A tizenharmadik században létrehozott az oázisban egy remek öntözőrendszert, amely felvirágoztatta a helyet. A vízellátásnak köszönhetően nemcsak datolyapálmát, hanem – a pálmák árnyas lombja alatt – fügét, citromot, kajszibarackot, szilvát, banánt, szőlőt, gránátalmát és sokféle zöldséget, zöldfűszert termesztettek. A tizennegyedik században Tozeur az egész régióban híres lett nyüzsgő piacáról, amelyet útba ejtettek a Szaharát járó karavánok. A kereskedelemnek köszönhetően meggazdagodott az oázis. Ugyanebben az időszakban épült fel a mai napig szinte változatlan formában fennmaradt óváros, az Uled el-Hadef medina, amelynek egyedülálló stílusát csak itt és a 24 kilométerre lévő Nefta oázisban lehet megcsodálni. Hogy növeljék az erős napsugárzástól védő falfelületet, úgy helyezték el a kicsiny, homokszínű agyag-és homokkő téglákat, hogy a falakon geometrikus alakzatokba rendezett, háromdimenziós mintákat adjanak ki. E kivételes módszernek köszönhetően csodálhatók meg a díszes, szépen szőtt szőnyegre emlékeztető falak.

Tozeur színes története az időszámításunk előtti első századig nyúlik vissza, amikor a numídiái királysághoz, a berberek történelmi államához tartozott az oázis, és fontos állomáshelye volt a mai Algériában lévő Biszkrából a tunéziai Gábeszbe vándorló karavánoknak. A második században a rómaiak uralma alá került az oázis, akik Tusurosnek nevezték. A hetedik században meghódították az arabok Észak-Afrikát, és eljutottak Tozeurbe is – a berberek elszánt ellenállása ellenére

elábrabosították és iszlamizálták őket. A tizenötödik században az oázis a középkori szubszaharai rabszolga-kereskedelem központjává vált, a rabszolga-kereskedők itt cserélték árujukat az oázisban termelt ritka datolyafajtára. Amikor Tunézia francia protektorátus alá került, a Tozeur oázis meg tudta őrizni viszonylag nagy autonómiáját.

– Egész érdekes volt, amiket tegnap Aziz mesélt Tozeur múltjáról – mondta Ula Szarának. – Sosem gondoltam volna, hogy ilyen hosszú és érdekes története lehet egy sivatagi oázisnak.

– Hm... – Szara az oázison keresztül folyó természetes vízfolyást nézte.

– Szara! Figyelsz rám egyáltalán? – szólt rá Ula valamivel hangosabban.

A vízparton ült a két lány, a pálmafák hűvös árnyékában, fejük fölött zsongító madár csicsérgés hallatszott.

– Szara!

– Figyelek, Ula – mondta Szara kissé elváltozott hangon.

– Azt mondtam, hogy Aziz...

– Aziz... – ismételte Szara ábrándos hangon.

Még mindig az a pillanat járt az eszébe, amikor finoman hozzáért Aziz válla. Különös melegség járta át, furcsa, tökéletes nyugalom, amelyet már régóta nem érzett. A kínos, gyötrő érzésekkel terhelt hónapok után fellélegzett az éjszakai oázisban, amelyet felfrissített a mindenütt jelen lévő, bódító jázminillatú növényzet üde levegője. Mindent áthatott körülöttük a jázmin erős, ilyen intenzitással sehol másutt nem érezhető aromája. Úgy érezte, mintha végre megérkezett volna valahová, egy olyan helyre, ahol már nem kell gondolkodnia a további vándorlásra.

– Hát éppen azt mondom, hogy Aziz... Érdekes ember...

– Szerinted is? – fordult Szara Ula felé.

– Mit szerintem is?

– Aziz... van benne valami izgatónak, nem gondolod? – Szara egyfolytában a tegnap megismert fiatalemberre gondolt.

– Igen, pont ezt mondom – bólintott Ula. – Rendkívüli mesélő... Tegnap szinte láttam magam előtt a rómaiakat, aztán a karaván után vonszolt fekete rabszolgákat, hallottam a tevék rikoltását, az alkudozó kereskedők zivaját...

– És ez az oázis... – Szara még mindig mélyen a gondolataiba merült. – Annyi minden történt itt az évszázadok során, annyi nép fordult meg errefelé, és az oázis még mindig felüdülést nyújt a megfáradt sivatagi vándoroknak...

– Van valami meghatározhatatlan varázsa... valami, ami vonz és csábít...

Oskar óta egyetlen férfi sem tudta oly mértékben felkelteni Szara érdeklődését, mint Aziz. És a lány tisztában volt azzal, hogy ez egész más érzés, mint amit Oskar iránt táplált. Most úgy érezte, hogy az csak az első lopott, gyengédségek keltette ígézet volt, mert először tapasztalta meg az érintés édességét. Aziz viszont teljes valójával megbabonázta, a beszédmódjával, a hangszínével, az enyhe, titokzatos mosolyával, a mély pillantásával... És az érintése, a közelsége... Amíg mellette ült, Szara azt kívánta, hogy tartson minél tovább, hogy mindig a közvetlen közelében legyen a férfi erős karja, áradjon belőle az a belső harmónia és nyugalom, amit olyan váratlanul tapasztalt meg a pálmaligetben.

– Sétálunk egyet az oázisban? – kérdezte Ula.

– Örömmel – felelte Szara.

A két lány felállt, és sétálni indultak a magas törzsű pálmarengetegben. Útközben turistákkal találkoztak, akik vagy gyalog mentek a homokos úton, vagy kis fedett lovas bricskán vitették magukat. Néhányszor még egy-egy idősebb, hagyományos fehér disdását viselő férfit is meg lehetett pillantani, aki szamar vontatta, kétkerekű kiskocsin szállított egy halom zöld pálmalevelet. Ez a látvány évszázadok óta változatlan volt. Az európai módra öltözködő, hosszúnadrágot és színes pólót viselő fiatal tunéziai férfiak leginkább robogón közlekedtek.

A két barátnő egyszer csak egy helyi idegenvezető körül csoportosuló, nagyobb turistacsoportot pillantott meg. Hátrahajtott fejjel nézték a pálmafák lombját az égbolt kékje előtt, és kíváncsian hallgatták a férfi szavait, aki azt ecsetelte, milyen módszerrel gyűjtik be a datolyát a magas fákról.

– Kézzel szedjük a datolyát, fel kell menni érte a pálmafa koronájába.

– De azt hogyan? – kérdezte csodálkozva az egyik nő. – Hiszen ezek a pálmafák legalább húsz méter magasak.

– Vagy annál is több – tette hozzá a mellette álló férfi. – Némelyik akár a harminc métert is eléri.

– Így van – bólintott az idegenvezető. – Ezért egy fára egyszerre többen másznak fel.

– Hogyan? – értetlenkedett az asszony.

– Több férfi mászik fel a fára, és különböző magasságokban állnak meg, így lefelé tartó láncot alkotnak, hogy kézről kézre adhassák a fent

leszedett datolyával megtöltött zsákokot.

– Hány ember kell ehhez? – érdeklődött a nő.

– Attól függ, milyen magas a fa – magyarázta az idegenvezető. – Néha elég négy, de öten, sőt hatan is lehetnek.

A férfi közelebb intette a turistákat.

– Mezítláb kell felkapaszkodni, ezeken a lépcsőkön támasztják meg a talpukat – mondta tréfásan, a fa törzséből kiálló, felfelé fordított pikkelyekre emlékeztető, megkeményedett, nagy levélcsonkokra mutatva.

– De hát ez veszélyes – jegyezte meg az idegenvezető szavait nagy figyelemmel hallgató asszony.

– Igen, a datolyaszedés nehéz és veszélyes munka – helyeselt a férfi. – Előfordulnak balesetek, főleg amikor lefelé másznak. Ezért manapság nem sok fiatal vállalja ezt a feladatot.

Az idegenvezető felvett egy fonott kosarat a pálmafa alól, amely színültig volt nagy, sötétbarna, mézédés datolyával, és körbekínálta a turisták között.

– A pálmafa minden részét felhasználja az ember már évszázadok óta – folytatta. – A törzse építőanyag, a leveléből tetőt raknak, a fa rugalmas részeiből pedig gyékényeket és kosarakat fonnak. Lehet a datolyából szirupot főzni, bort erjeszteni, lehet süteményekbe és más édességekbe rakni. A sivatagban vándorló beduinok számára pedig a datolya volt a legfőbb élelmiszer. A pálmafák hosszú életűek, száz évig is élnek...

Ula és Szara továbbment a turistacsoport mellett, folytatják a sétát az oázisban.

– Tegnap Aziz azt mondta, van az oázisban egy marabutsíremlék – idézte fel Ula.

– Emlékszem.

Aziz – visszhangzott Szara fejében.

– Megkeressük?

– Jó – egyezett bele Szara.

– De tulajdonképpen mi az a marabut? Nekem nem teljesen világos.

– Így hívják a muszlim szent embert. – Most Szara csillogtathatta meg a tudását. – Olyan ember, aki istenfélelméről és aszketikus életéről híres. A helyi társadalom tisztelettel övezi, sokszor fordulnak hozzá segítségért, tanácsért, gyógyítónak tekintik. Hitük szerint csodatévő hatalma van.

– Értem.

– Leginkább Észak-Afrikában terjedt el a marabutok kultusza, itt jellegzetes, fehér kupolás síremlékeket emeltek a sírhelyük fölé.

– Tehát egy fehér kupolás épületet keressünk?

– Igen. Azért keresik fel a hívek ezt a helyet, mert úgy tartják, hogy a marabut halála után a síremléke lesz a szentség forrása. Sokszor magát az épületet is marabutnak hívják.

– Tehát megnézzünk egy marabutot?

– Igen. De az ortodox iszlám nem ismeri el a szentek kultuszát, tiltja a tiszteletüket – tette hozzá Szara.

Jó negyedóra múlva a lányok szemébe ötlött a szent jellegzetes síremléke.

– Megtaláltuk! – kiáltott fel örvendezve Ula.

Érdekes látványt nyújtott a marabut a napsütésben világító, fehérre festett falaival és kupolájával a jóval magasabb, zöldellő pálmafák és bokrok között, amelyeken sötét rózsaszín, apró virágok pompáztak.

– De szép hely! – lelkendezett Ula, ahogy figyelmesen szemügyre vette az épületet és környékét. – Nézd csak, Szara, ezt a kerítést száraz pálmalevelekből fonták. – Ula az egyik pálmaligetet körülölelő kerítésre mutatott. – Igen, jól mondta az idegenvezető, a datolyapálmát igen széles körben használják.

Sétáltak még egy darabig a lányok a marabut körül, aztán visszatértek az oázist átszelő ösvényre.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Ula. – Visszamenjünk a szállodába, vagy nézelődjük tovább?

Szara fején átcikázott a gondolat, hogy a szállodában összefuthatna Azizsal. Előző nap, a búcsúzásnál a férfi nem javasolt újabb találkozót, csak minden jót kívánt nekik az oázisban.

– Tudod, mit, Szara? Szívesen megnézném még a régi szúkot – mondta Ula, meg sem várva a választ.

– Mehetünk, ha akarod – egyezett bele Szara pillanatnyi habozás után.

Elhagyták a pálmaligetet, és az évszázadokkal korábban épített szúk felé indultak. A jellegzetes tizennegyedik századi, tozeuri stílusban épült boltíves árkádok alatt rakták ki tarka áruik teljes kínálatát a kereskedők. A díszes homokkő falakra kézzel szőtt gyapjúkilimeket és szőnyeget erősítettek, ezekről is híres volt a környék. Beduin nők szőtték valamennyit hagyományos módszerekkel, majd a tevék hátára helyezték hordszékeket bélelték ki velük, vagy a vándorló nomádok sátrainak

padlóját borították be. Káprázatos volt gazdag színviláguk és a rengeteg geometrikus ábra, a szemet gyönyörködtető kompozícióba rendezett háromszögek, négyszögek, rombuszok.

– Azt hiszem, elcsábulok egy ilyen faliszőnyegre – mondta Ula, miután végigjártatta a tekintetét a színpompás kiállításon. – Nagyon érdekes dísz lesz Lengyelországban.

– Én meg veszek egy kisebb szőnyeget ajándékba Agnieszka néninek – csatlakozott hozzá Szara. – Biztos örül majd neki. Nézd meg ezt! – Az egyik kifüggesztett kilimre mutatott, amelyet barna vonalak tagoltak hat nagy négyszögre, és minden mezőt eltérő minták díszítettek a kék szín minden árnyalatában, volt köztük égszínkék, tengerészkék, világos- és sötétkék, tengerkék, ultramarin, indigó... – Valami gyönyörűség!

– Azt hiszem, én ezt választom. – Ula figyelmét a stilizált tevealakok ragadták meg. – Emlékeztetni fog arra, hogy a sivatagban jártam.

– Az is nagyon szép – mondta Szara.

– Emlékszel, mit mondott tegnap Aziz?

– Aziz? – Szara a végtelenségig tudta volna ismételtetni ezt a nevet.

– Ő, igen, Aziz. Azt mesélte, hogy a középkorban, az oázis virágkorában akár ezer teve is tartózkodott itt egyszerre, míg a kereskedők lemálházták őket, aztán árut pakoltak rájuk. El tudod képzelni?

Nehéz volt gondolatban visszamenni néhány évszázaddal ezelőttre. Az utcákat járva rögtön szembe tűnt, hogy Dél-Tunézia hagyományörzőbb, mint az északi rész, nem is beszélve a tengerparti üdülőhelyekről. A tősgyökeres tozeuri nők, akiket alig lehetett látni a nyilvános helyeken, hagyományos fekete abaját hordtak jellegzetes, vékony szalagra emlékeztető, a ruha közepén végighúzódnó kék sávval. Ezek nem olyan abaják voltak, mint a Szara számára Kuvaitból és Dubajból ismerős, hosszú, fekete, az utóbbi időben gazdagon díszített köpenyek. Itt az abajának nem volt ujja, csak hosszú, fekete lepel volt, amely az asszonyok egész testét és fejét is betakarta, az anyagot pedig belülről, a kezükkel ráncolták és tartották a megfelelő formában. Amikor az utcán mentek, formátlan, fekete alakoknak látszottak messziről. Az idősebb férfiak hosszú, fehér disdását hordták, a fejüket fehér, négyszögletes szövetdarabokkal takarták el, ezeket vagy lazán leengedve, vagy turbánformába csavarva viselték.

– Csak nézz rá ezekre az öregapókra a hosszú, fehér klepetusban, fejükön turbánnal, és mindjárt a pálmafák árnyékában pihenő

tevekaraván mellé képzeled magad! – Ulát elvarázsolta az oázis. – Szinte látom magam előtt a méltóságteljes állatokat, hátukon a tarka pokrócokkal, meg a rajta ülő vagy körülöttük sürgölődő beduinokat. Aziz mondta, hogy a tozeuri bőség legfőképpen az egész régióban legjobb datolyának és a kézművességnek köszönhető. Elsősorban a textilművesek érdeme volt, ők készítettek páratlan gyapjú- és selyemszöveteket. Aziz mesélte, hogy Szudánból elefántcsontot, strucctollat és rabszolgákat szállítottak a kereskedők, hogy aztán sóra, fűszerekre és kelmékre cseréljék.

Aziz... Aziz... Aziz... – visszhangzott Szara fejében. Vajon látja-e még valaha?

– Akkor lealkudod a kilimek árát, Szara? – kérdezte Ula.

– Persze, menjünk be a boltba, hátha találunk még valami jópofa apróságot.

– Igen, kell nézнем valami ajándékot Krzyśnek, nemsokára hazarepülünk Tunéziából, és még nem vettem neki semmit.

A két lány egy kisebb helyiségbe lépett, ahol gazdagon díszített kerámiák, különleges keleti lámpák, tevét és más állatokat formázó bögrék, domborított réztányérok, egyedi bőrtáskák, bőr pénztárcák és bőrcipők, hagyományos, aranydíszítéstől csillogó arab ruhák, pálmalevélből font kosarak és más emléktárgyak voltak kirakva, mert nagy népszerűségnek örvendtek a turisták körében.

– Nézd csak, milyen gyönyörű ezüsttárgyak. – Ula megállt egy asztalka mellett, amelyen a hagyományos berber ékszerek mintájára készült méreletes fülbevalók, gyűrűk, nyakékek és karkötők heverték. – Nem könnyű ellenállni. – Ula a csuklójára húzott egy széles, vésett karperecet. – Megveszem – döntötte el.

– Gondold meg, hogy kérsz-e még valamit, mert minél többet vásárolunk, annál jobb árat tudunk kialkudni – jegyezte meg Szara.

– Muszáj találnom valamit Krzyśnek. Talán egy pénztárcát, mit gondolsz? – Ula a bőrárúval teli polchoz lépett.

– Jó ötlet – ismerte el Szara.

Ula kiválasztott egy sötétbarna pénztárcát, félretette, aztán még körbejárt a boltban, megnézte a többi árut.

– Milyen csodás sivatagi rózsák! – Ula fölemelt egy szépen megformált, rózsaszín követ. – Ez a legjobb emlék a Szaharából.

– Ula, megveszed az egész üzletet – nevetett Szara.

– Ki tudja, mikor jutok el ide legközelebb? Az is lehet, hogy soha – mondta Ula, és a falra aggatott kilimekhez lépett. – Nem voltam szabin három éve, csak gyűjtöttem a pénzt a nyaralásra, ezért most nem verem a fogamhoz a garast.

– Jól teszed – nevetett Szara. – Megkérjem az eladót, hogy vegye le neked azt a kilimet?

– Igen, és te mit veszel?

– Csak ezt a kis szőnyeget a nénikémnek – határozta el Szara.

A tunéziai árus meg volt elégedve a jó vevőkkel, kis üvegpoharakban erős, édes mentateával kínálta őket. A lányok leültek egy kicsit a boltban, amíg megitták a forró italt.

Szarának egy pillanatra olyan leküzdhetetlen érzése támadt, hogy valaki intenzíven figyeli. Arrafelé fordította a fejét, és mintha Azizt látta volna az utca túloldalán, ahogy figyelmesen nézi nagy, barna szemével. A turistákat szállító autóbusz eltakarta egy pillanatra, és amikor továbbhaladt, a férfi már nem volt ott.

– Én még elmennék körülnézni a régi medinában. – Ula lerakta a kiürített teáspoharat.

– De azt ne most, Ula, talán majd később – kérte Szara.

– Na jó, két napig maradunk még az oázisban, lesz rá időnk – egyezett bele Ula.

Két nap, hogy összefusson valahol Azizzal... Szara szíve hevesebben dobogott. A lányok kiléptek a boltból, és lassú léptekkel indultak a szállodába.

Miután megérkeztek, Ula rögtön fölvette a fürdőruháját, ki akart menni a pálmafák közt elhelyezkedő medencéhez.

– Jössz velem, Szara?

– Nem, itt maradok.

– Jó, akkor később találkozunk.

– Szia.

Ula elment, Szara pedig lefeküdt a széles, kényelmes ágyba. Lehunyta a szemét, aludni próbált. De nem jött az álom. Aziz járt a fejében. Amikor visszaértek a szállodába, rögtön őt kereste a tekintetével a szálloda halljában, a hozzá tartozó bárban, de még a medencénél is, ahová Ula benézett egy pillanatra, hogy lássa, van-e szabad nyugágy és napernyő. De Aziz nem volt sehol...

Az a röpké intim pillanat, Aziz érintése tudatosította Szarában, mennyire hiányoznak neki egy férfi karjai. És milyen szörnyen magányos. Uláról Tunéziában sugárzott a boldogság, áradt belőle a kimeríthetetlen energia, csöppet sem hasonlított arra a fakó, örökké bánatos lányra, aki Sarm-es-Sejken volt. Szemmel láthatóan szárnyakat adott neki, hogy visszatért Krzysztofhoz, és most örömmel ismerkedett Tunéziával, mert nem kínozza a vágy és a sok kétség, mint Egyiptomban.

Aziz... Szara kiegyensúlyozottnak, ugyanakkor rendkívül izgalmasnak látta, és ettől föltámadt benne a vágy, hogy még egyszer lássa, több időt töltsön vele, megismerje közelebbről. Elringatták az ábrándok: megint együtt töltenek egy estét a pálmafák alatt, a végtelen sivatag varázslatos oázisában.

Amikor kinyitotta a szemét, megpillantotta a szobában csöndben motoszkáló Ulát.

– Á, felébredtél, jaj de jó – mondta a barátnője. – Mert a szállodában nemsokára kezdődik a hastáncműsor. Lejössz velem?

Szara félig még az álmában járt, ahol Aziz vezetésével ismerkedett az oázis titkaival, és nemigen értette, miről beszél Ula.

– Tessék? – kérdezte álmittas hangon.

– Fellép egy táncosnő, vagyis két hastáncosnő, és én elmegyek az előadásra. Emlékszel, hogy lelkesedett Iwona az arab táncosnőkért? Meg akarom nézni őket. Ha már itt vagyok, nem szalaszthatom el az alkalmat. Eljössz velem? – kérdezte megint Ula.

– Igen, igen... – Az előadás nemigen érdekelte Szarát, hisz amióta az eszét tudja, számtalan zajos arab mulatságban járt, és az ott táncoló kuvaiti nők temperamentumban és tehetségben nemegyszer felvették a versenyt a hivatásos hastáncosnőkkel, sőt még túl is szárnyalták őket. Szara maga is elég jó volt a táncban. De a romantikus álom, amelyben Aziz szerepelt, állandó figyelemmel és kedvességgel vette körül, és megmutatta neki az oázis legszebb zugait, reményt adott neki arra, hogy újra találkozik vele, talán éppen ezen az estén.

A lányok kisminkelték magukat, rövid, kissé csillogó ruhát vettek föl, Ula sötétzöldet, Szara pinket, friss illatú parfümöt permeteztek magukra, és már éppen indultak volna, amikor megszólalt a telefon.

– Halló! – Ula fölvette, és odasúgta Szarának: „Krzyś”.

A lány a fülére szorította a telefont, arcán újra meg újra felragyogott arcán a gyengéd mosoly.

– Én is. Igen. Nagyon – mondta végül. – Nemsokára, már csak néhány nap. Pusztillak. Igen. Nagyon. Igen, nagyon.

Szara szívébe mélyen belenyilallt a fájdalom.

– Gyere már, még elkészünk! – mondta túl gyorsan és nyersen.

Mire leért a két lány, a szálloda étterme már megtelt vendégekkel, és majdnem minden asztal foglalt volt. Alig néhány maradt szabadon, azokon is ott állt a kartonpapír: Foglalt.

– Most mihez kezdünk? – Ula arcára kiült a bosszúság.

– Fogalmam sincs. – Szara sem tudta, mihez kezdjenek.

Tanácsstalanul álldogáltak, amikor váratlanul odalépett melléjük egy pincér, és odavitte őket az egyik foglalt asztalhoz.

– Foglaltál asztalt? – csodálkozott Ula.

– Én nem, és te?

– Én sem.

Ula próbálta magyarázni a pincérnek, hogy ez valami tévedés, de az erősködött, hogy biztosan nem, az asztal, amit mutatott, éppen őt és a barátnőjét várja.

– Ha egyikünk sem foglalt asztalt, akkor ez a pincér biztos megzavarodott – állapította meg Szara.

– Biztos, de ha ennyire erősködik, akkor leülhetünk, aztán ha valaki később mégis igényt tart rá, legföljebb felállunk.

– Jó, tegyük ezt – bólintott rá Szara.

A két lány még nem is tudott rendelni semmit, a pincér máris hozott két pastist.

– De mi nem rendeltünk semmit – ellenkezett Szara.

– A hotel ajándéka – mondta mosolyogva a pincér, és letette az asztalra a két poharat.

Ula kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de ebben a pillanatban harsány arab muzsika csendült fel. A folklóregyüttes tagjain hosszú, fekete nadrág, fehér ing és fekete vagy bordó mellény volt, a fejükön sasiját⁽⁷⁾ viseltek. Ujjukkal verték a ritmust furulyákon és dobokon, hagyományos beduin zenét játszottak folyamatos éneklés mellett. A zenekar a színpadon ült, körülöttük keleti motívumok díszítették a termet. Kétoldalt sokkarú lámpák adtak barátságos fényt. Az asztaloknál ülő turisták bort ittak, és türelmetlenül várták a hastáncosnők műsorszámát.

– A legjobb helyen van az asztalunk, tökéletesen látni a színpadot – állapította meg Ula.

Néhány perc elteltével megjelent a két hastáncosnő. Nem sok ruha volt rajtuk, a testük nagy része fedetlenül maradt. Táncolni kezdtek a zene ritmusára, rájuk tapadt a turisták tekintete. Az egyik táncosnő telt, formás mellével keltett figyelmet, csillogó ékkövekkel és flitterekkel díszített melltartó volt rajta. Rezgett a teste, ahogy oldalra nyújtott, enyhén behajlított karjait mozgatta. Jóval a köldöke alatt kendő volt a csípője köré csavarva, a hastáncosnők jellegzetes, fémpikkelyekkel díszített viselete, amely a legkisebb csípőmozdulatra is csilingelt. Csillogó, oldalt felhasított, hosszú szoknyája alól ki-kivillant formás lába.

A másik táncosnő is hasonló kosztümöt viselt, ám az még kevesebbet takart. Szikrázó, arany melltartója kiemelte feszes mellét, a csípője köré csavart kendő pedig három keskeny, a melltartóéval megegyező színű textilcsíkban folytatódott, hogy mindenki megcsodálhassa karcsú lábait.

A táncosnők kecses kar- és lábmozdulatokkal, mellüket, csípőjüket, hátsójukat finoman ringatva járták be a színpadot, itt-ott megálltak, hogy a nézők közelről bámulhassák hullámozgó és rezgő hasukat.

Egyszer csak megálltak Ula és Szara asztala előtt, aztán dinamikus bemutatót adtak a keleti táncból, amit viharos tapssal jutalmaztak az étterem vendégei.

– Igaza volt Iwonának, amikor azt mondta, hogy páratlanok a keleti táncosnők – lelkesedett Ula. – Tényleg bámulatosak. Neked hogy tetszettek? – fordult Szarához.

– Közepesen – felelte Szara őszintén.

Szara szerint az átlagosnál gyengébb volt a produkciók, mert az apja nőrokonai, Szara barátnői, de még ő maga is sokkal jobban táncolt.

– Szara! – álmétkodott Ula. – Miért? Hiszen csodásak voltak!

– Akkor még nem láttál igazi hastáncot... – kezdte Szara, de nem tudta befejezni, miért nem kápráztatta el az előadás, mert még hangosabban zendített rá a muzsika, és a két táncosnő, továbbra is csábosan vonagló testtel, bájaikat kirakatba téve hívogatta a turistákat, hogy mulassanak együtt velük. Miniszoknyát viselő európai nők léptek a táncterre, velük tartottak az európai vagy tunéziai férfiak, és nevetgélve próbálták utánózni az élénk csípő- és hasmozgást. Magasba emelt poharakkal tapsolták vissza őket a partnereik, egyre féktelenebb és fergetegesebb lett a hangulat. Ez már nem a középkori oázis volt, hanem a mai Európa.

– Szara, tudod, hogy Tozeurban nemzetközi repülőtér is van? – kérdezte váratlanul Ula.

– Nem mondd? – ámult el Szara.

– Én sem gondoltam volna. De hallottam, amint a turisták arról beszélnek, hogy Párizsba repülnek. Csak két óra negyven perc az út.

– Tényleg tud meglepetést szerezni ez a szaharai oázis – állapította meg Szara.

– Nem is kicsit – erősítette meg Ula.

A pincér a lányok asztalához lépett, és újabb pastisokat tett eléjük, bár nem rendeltek semmit. A két lány most nem ellenkezett, de amikor távozott a pincér, megbeszélték, mit gondolnak erről.

– Szara, minden olyan furcsa valahogy, nem gondolod?

– Én sem értem. Egy le sem foglalt asztalnál ülünk, aztán ingyenpiát iszunk, a táncosnők csak nekünk szóló produkciót mutatnak be... – sorolta.

– Plusz a virágok... – tette hozzá Ula.

– Milyen virágok? – kérdezte Szara.

– A jázmin, nem emlékszel? Amikor ma hazaértünk a szúkról, szinte elborították a jázmincsokrok az egész szobát.

– Persze hogy emlékszem, olyan intenzív és csodás illatuk volt...

– Na látod.

– De azt hittem, ez a szokás, ez a szállodai standard.

– Hát pedig nem.

– Honnan tudod?

– A turistáktól, akikkel a medencénél találkoztam.

– Hogyhogy?

– Amíg napoztam, társalgás folyt az oázisról meg a szállodáról. Nagyon dicsérték a hotelt, én is közbevettem, hogy a legapróbb részletekre is ügyelnek, mint például a rengeteg illatozó jázminra, és erre mindenki nagyon elcsodálkozott, mert senki más nem kapott jázmint a szobájába.

– Hát ez tényleg rejtély... – Szara gondolkodóba esett.

Egymásra nézett a két lány.

– Te is ugyanarra gondolsz? – kérdezte Ula.

– Azt hiszem, igen...

– Aziz?

– Nem jut eszembe más – mondta Szara, és érezte, hogy előnti a forráság.

– Nekem sem.

– Mert annyi itt a turista, nyilván mindenki az, nem kellene éppen velünk törődniük ilyen gondosan.

– És tegnap Aziz csak odapillantott a pincérre, és ő rögtön hozta is az italokat – idézte fel Ula.

– Hát ez nagyon érdekes...

Felforrósodott a hangulat a táncparketten. Két koktél között hevesen rázták a turisták a csípőjüket, hasukat, nem akartak lemaradni az arab táncosnők mögött. A hagyományos dobon játszó muzsikus lejött az emelvényről, letérdelt, és nagyon gyors, dinamikus ritmust kezdett diktálni. Az egyik táncosnő először csábosan dobálta a hátsóját jobbra-balra, közben a saját tengelye körül forgott, aztán megállt, és a zene ritmusára mélyen hátrahajlott a dobos felé, amit érzéki, hullámszókar- és kézmozdulatokkal kísért.

– Nézd csak, Szara, miket tud! – lelkesedett Ula.

A másik táncosnő odatáncolt Szarához, és kézen fogva a parketre húzta. Közben szólt a gyors dobolás, ezért Szara rögtön rázni kezdte a csípőjét, aztán bekapcsolódott a melle és a hasa is, és hihetetlenül csábító keleti táncot mutatott be. A táncosnő tapssal fejezte ki az elismerését Szara tehetsége láttán, a többi vendég pedig lelkes kiáltásokkal adott hangot a rajongásának. Amikor pedig Szara visszament az asztalukhoz, azt vette észre, hogy Aziz már ott ül, és őt nézi kissé összehúzott szemmel.

– Tökéletes! – mondta mély hangon, le sem véve róla a tekintetét.

A hastáncról meg az italoktól felhevült Szara kacéran rámosolygott.

– Szara! – kiáltott rá Ula. – Hát te fantasztikusan táncolsz! Feltétlenül meg kell tanítanod rá engem is!

Ula felemelte a pastisos poharat.

– A táncodra! – köszöntötte fel.

– A táncra! – ismételte Aziz.

Mindhárman fenéig ürítették a poharat.

– Én is szívesen táncolnék egyet, csak nem ilyen zenére – mondta Ula.

– Hanem milyenre? – kérdezte Aziz.

– Valami mai popra. Ilyen táncosnő mellett – pillantott Szarára – nem fogok hülyét csinálni magamból valami béna hastánckezdeménnyel.

– Ez túlzás... – mondta Szara. – Csak jól érezzük magunkat. Gyere, megmutatom... – biztatta a barátnőjét.

– Nem, szó sem lehet róla.

– Akkor megkérdezem, miből választhatunk. Mindjárt jövök. – Aziz felállt az asztaltól.

Szara rögtön Ulához hajolt.

– Ő meg hogy került ide? – kérdezte csillogó szemmel.

– Ideült, amikor táncoltál. És végig úgy nézett rád...

Megint két pohárka pastis került a lányok elé.

– Ez valami mágia! – Ula repesve nyúlt a következő italért.

– Valaki teljesíti a kívánságainkat, mielőtt még kimondanánk... – Szara már bele is kortyolt a pastisba.

– Pontosan!

A két lány iszogatva figyelte a már erősen kapatos, remekül mulató vendégeket. Néhány perc elteltével megjelent Aziz, látszott rajta, hogy elégedett.

– Megtudtam, hol tartják a szuperpartit. Elvihetlek benneteket, ha akarjátok – javasolta.

– Szara, mit szólsz hozzá?

– És te mit gondolsz? – válaszolt kérdéssel Szara.

– Én elmennék valahová, ezek az utolsó napok a maradék szabimból, aztán már csak munka, munka, munka... – fejezte be monoton hangon Ula.

– Rendben, akkor menjünk!

– Kocsival kell mennünk – mondta Aziz.

– Miért kell hozzá kocsi? – tudakolta Ula.

– Mert Neftában, a szomszéd oázisban van. Tozeurben ma nincs semmi érdekes – magyarázta Aziz.

A lányokat ez úgy meglepte, hogy egy pillanatra elhallgattak.

– Hány kilométer az út? – kérdezte Ula, mert ő nyerte vissza elsőként a hangját.

– Valamivel több, mint húsz.

– Mivel megyünk oda?

– Várnak a lovak – mondta mosolyogva Aziz.

– Milyen lovak?

– Nem láttátok a bricskákat az oázisban? – kérdezte Aziz. – Lovas hintó vár rátok a hotel előtt.

Ula és Szara tágra nyílt szemmel összenézett.

– Gyertek! – Aziz felállt a székről, és intett nekik, hogy menjenek utána.

A két lány felállt, de útközben tovább sugdolóztak.

- Szara, biztos nem csinálunk hülyeséget? – osztotta meg a kétségeit Ula a barátnőjével.

- De hát pont te akartál táncolni valahol.

- De biztos, hogy ez nem veszélyes?

- Nem hiszem, hogy fenyegetne minket valami, Tunézia turisztikai célpont, minden szállodában rengeteg szórólap reklámozza a sivatagi kirándulásokat, nem láttad? – győzködte a barátnőjét Szara.

- De, láttam.

- Na látod, nincs mitől tartani.

A szálloda előtti felhajtón állt egy nagy hintó, sötétvörös bőrrel bevont ülésekkel, két fehér lóval, a bakon álló kocsissal. Sokkal mutatósabb volt, mint azok a bricskák, amelyeket addig láttak a lányok az oázisban. Aziz szállt fel elsőként, aztán a kezét nyújtotta Szarának, hogy felsegítse.

- Hintóval mész a partira, mint Hamupipőke a bálba! – tréfálkozott Ula.

- Nagyon vicces – morogta az orra alatt Szara.

Szara semmiképp sem volt Hamupipőke. Az apja kuvaiti üzletember, akinek világszerte vannak érdekeltségei, dollármilliói. Dollártízmilliói.

Nincs párja az éjszakai kocsikázásnak a sivatagban. Az égbolton ezernyi csillag szórta fényét, mintha karnyújtásnyira lettek volna. Körös-körül csend honolt, csak a paták dobogása és a lovak fújtatása hallatszott. Olyan különleges és varázslatos volt, hogy Neftáig egész úton nem szólt senki egy szót sem.

A neftai mulató, ahová Aziz vitte a lányokat, a kuvaiti illegális táncos helyekre emlékeztette Szarát, ahová csak a helyi elit és a külföldi vendégeik jártak. Szara rögtön észrevett néhány franciát, akik szemmel láthatóan narkotikumok hatása alatt tárgyaltak valamit nagy odaadással. Nyilván azok, akik a sivatag végtelenjében keresik az élet értelmét...

Aziz italokat hozott, a lányok gyorsan felhajtották őket, és belevetették magukat a tánc forgatagába. Nemzetközi társaság viháncolt a legújabb európai sikerszámokra, néha elhangzott egy-egy helyi sláger is. Lelkesen táncoltak a lányok, Szara még arra is rávette Ulát, hogy kicsit körözzön a csípőjével az arab dallamok ritmusára.

- Szara, Aziz csak ücsörög magában, mi viszont élvezzük az estét. Illene idehívni, elvégre ő hozott ide minket – mondta egy idő után Ula.

- Igazad van, menjünk oda hozzá – mondta Szara, és elindult elsőként a férfi felé.

– Aziz, csatlakozz hozzánk, légy szíves... – mondta Ula, amikor odaértek hozzá. – Nem is táncolsz...

– És ti jól érzitek magatokat? – Aziz csak ennyit kérdezett.

– Remekül! – felelte a két lány kórusban.

– Az nekem elég.

Néhány órányi szenvedélyes tánc, nevetés és bolondozás után eljött a hazatérés ideje. Úton Tozeur felé a két lány kacagott és viháncolt, ugyanis aznap éjjel nem keveset ittak.

Amikor a szálloda elé ért a bricska, Aziz csak azért szállt ki belőle, hogy lesegítse a lányokat, aztán megköszönte a kellemes estét, és rögtön elhajtott. Szara fel volt pörögve, és kicsit csalódott, nem lett volna ellenvetése, ha Aziz legalább megcsókolja...

A két lány visszament a szobájába, de Szara gondolatai egyfolytában Aziz körül jártak.

– Micsoda kaland! – mondta Ula, és lehuppant az ágyra. – Nem fogják elhinni a csajok a melóhelyen!

Másnap délig aludt a két barátnő, aztán a szobába rendelték az ennivalót.

– Rég nem buliztam ekkorát! – jelentette ki Ula, a salátát habzsolva. – Csak a fejem sajog most.

– Nem csoda – felelte Szara, és a sült csirkéért nyúlt. – Ennyi pastis után...

– Igen, már megtanultam, hogy vigyázni kell vele. Kicsit édeskés, nem nehéz megfeledkezni arról, milyen erős.

– Aziz... – Szara alig ébredt föl, máris a férfi uralta a gondolatait. – Elvitt minket, ő pedig egyszer sem táncolt...

– Lehet, hogy éppen nem volt hozzá kedve...

– Lehet... – Szara ásványvizet töltött a poharába, és egy hajtásra kiitta.

– Mi az, pastis? – nevetett Ula.

– Aha. Aziz... Holnap elutazunk, és ma nem is találkozunk vele. Kár...

– De találkozunk.

– Tessék?

– Megmutatja nekünk a régi medinát.

– Mikor?

– Ma.

– És ezt csak most mondod?

– Most keltünk föl.

– Nem annyira most... Különben mindegy... És hogyhogy én nem tudok róla?

– Akkor voltál a bárpultnál vagy a mosdóban... Nem emlékszem pontosan. Odaültem mellé, hogy beszéljünk egy kicsit, mert egymagában nézelődött, és megemlítettem, hogy nagyon szeretném látni a medinát. Erre ő rögtön felajánlotta, hogy körbevezet minket.

– Nagyszerű! – örvendezett Szara. – És hánykor találkozunk?

– Ötkor.

Szara az órájára pillantott.

– Van még egy kis idő... Ki kell nézнем valahogy...

Délután a lányok elmentek a szúkra, hogy találkozzanak Azizzal. A medina felé menet jó pár teraszos kávéház mellett haladtak el, ahol kávé és frissítőket iszogatva üldögéltek az európai módra öltözött tunéziai férfiak és nők. Nyilván ezekről a változásokról beszélt korábban Aziz. Az időt nem lehet megállítani.

Amikor viszont beléptek a régi medinába, a középkorba jutottak. Magas, ablaktalan, homokszínű, díszes falak között haladtak a szűk, kanyargós utcácskákon.

– Még szerencse, hogy velünk van Aziz, itt nagyon könnyű eltévedni – jegyezte meg Ula.

Szara végighúzta a kezét a tizennegyedik századi falakon. *Mi mindent láttak, hallottak...*, gondolta.

Aziz felhívta a lányok figyelmét, milyen izgalmas építészeti megoldásokat láthatnak a régi medinában. Megmutatta a fedett átjárókat, amelyekből kellemes, frissítő hűvösség áradt. Az egyiknél Aziz megállt.

– Nézzetek fölfele, az egész mennyezet pálmafából készült, a különleges konstrukció pedig enyhülést ad a járóelőknek a hőségben, amikor a legforróbb napokon harminc-negyven fok fölé megy a hőmérséklet – magyarázta.

Ula átsétált a tető alatt oda-vissza.

– Tényleg olyan érzés, mintha hűvös áramlat jönne fönről. Egészen fantasztikus, el se hiszed, Szara!

Csupa titok volt a medina. Szarát mindenekelőtt az ajtók vonzották. Az egyhangú, ablaktalan falban szembetűnő volt masszív tömbjük, változatos formáik, a nagy méretű vasalt díszek és szögek. Az ívelt fakapuk némelyike olyan nagy volt, hogy a két szárny alján kialakítottak még egy szögletes ajtót. A színük lehetett égszínkék, mélykék, zafírkék vagy zöld,

ezeiken jól láthatóan kirajzolódtak a fekete vasalások és a nagy, sokszor igen bonyolult mintát kirajzó szögek.

Szara egy óriási, barna fakaput csodált, amelynek többféle árnyalata és rozsdája félreérthetetlenül mutatta az idő múlását, a nap, a homok, a szél, a ritkán előforduló eső hatását. Megálltak mindhárman, Aziz pedig megmutatta, hogy Fatima keze látható a fejük fölött.

– Ez véd a gonosz hatalmaktól és a szemmel veréstől.

– Fatima keze rendkívül népszerű Tunéziában, ugye? – fordult Ula a férfihoz.

– Igen – bólintott Aziz. – És itt van ez is. – Aziz a kapu másik szárnyára mutatott.

A lányok fölemelték a fejüket, és egy, az ajtóra szögezett, felfelé fordított patkót pillantottak meg.

– Patkó? – Ula újabb meglepetést talált az oázisban. – A patkót szerencsére Lengyelországban is ismerik.

– Tényleg? – Most Aziz csodálkozott.

– Igen – erősítette meg Ula. – A hiedelem szerint ahogy megvédi a sérüléstől a ló patáját a patkó, ugyanúgy megvédi az embert a szerencsétlenségtől. De van rá egy másik magyarázat is.

– Micsoda? – kérdezte Szara.

– A kovácmesterséghez fűződik, ezt a szerencse művelésének tartják, mert a kovácsnak állandóan a négy elem egyikével kell dolgoznia.

– És ezek a nagy kopogtatók? Miért van belőlük három? – Szara megfogta az ajtóra erősített nehéz karikák egyikét.

– A jobb oldali a férfiaké, a bal oldali a nőké, a legkisebb itt lent pedig a gyereké. Mindegyiknek más a hangja, ezért ha valaki kopogtat, akkor a háziak pontosan tudják, ki az – magyarázta Aziz.

– Lenyűgöző ez az ajtó – mondta Szara.

– Tozeurban, ha egy nő elhagyta a családi otthonát, és átment a férje házána ajtaján, akkor legközelebb akkor juthatott át rajta, amikor a temetőbe vitték – mondta Aziz.

Kellemetlen borzongás futott végig Szarán.

– Lakik még valaki ezekben a házakban? – kérdezte.

– Természetesen – mondta Aziz olyan hangsúllyal, mint akit nagyon meglepett ez a kérdés.

A több mint egyórás medinai séta után Aziz, Szara és Ula visszatért a régi szúkra. Ott állt ugyanaz a bricska, amely előző nap elvitte hármukat a

szomszédos oázisba.

– Parancsoljatok! – Aziz megint a kocsira tessékelt a lányokat. – Szeretnék még mutatni nektek valamit.

Mindhárman felszálltak a bricskára, és elindultak az exkluzív hotel felé, ahol Szara és Ula lakott. Nem messze tőle egy magas fallal körülkerített luxusrezidencia állt. Széles feljáró vezetett hozzá, a főkapu előtt nagy szökőkút pompázott. A kocsis megállította a fehér lovakat, és Aziz beinvitálta a lányokat.

Az emeletes rezidencia csupa márvány és aranyozás volt, kristálytükrök és csillárok, nehéz függönyök, faragott bútorok és gazdagon díszített szövetek alkották a berendezést. A dúsgazdag arabok jellegzetes otthona Ulára nagy hatást tett.

– Szara, látod ezt? – kérdezte, miután végigjártatta a tekintetét a körülöttük látható luxustárgyakon.

– Látom. – Szara szemében ez szokványos ház volt, amely a megtévesztésig hasonlított a kuvaiti családi rezidenciájukra.

– Aziz, lakik itt valaki? – kérdezte Ula, mert a nagyszerűen berendezett és felszerelt ingatlan tökéletesen lakatlannak látszott.

– Még senki – felelte Aziz. – A ház úrnőjére vár – tette hozzá, kutató pillantással nézve Szarára.

Ula a mosdóktól, a különleges márványburkolatú, tágas fürdőhelyiségektől egészen el volt ragadtatva. Figyelmesen megnézte őket, megcsodálta a kő színárnyalatait és struktúráját.

– Szara – mondta Aziz komoly hangon, amikor Ula hosszabb időre eltűnt az egyik fürdőszobában. – Szara – ismételte meg, és mély levegőt vett. – Hozzám jössz feleségül?

– Meseszépek a fürdőszobák – mondta Ula, aki épp kijött az egyik mosdóból, és ájuldozott a gyönyörűségtől. – Szerintem ez nagyobb, mint az én egész lakásom Lengyelországban.

A lányok még nézegették a rezidenciát vagy félóra hosszat, aztán Aziz szólt, hogy visszaviszi őket a szállodába. Az ajtóban Szara észrevett egy nagyobb táblát, amelyen szép arab kalligráfiával a szállodájuk tulajdonosának neve volt kiírva.

Negyedóra múlva célba ért a bricska.

– Gondolkozz rajta – mondta Aziz búcsúzóul, mélyen Szara szemébe nézve.

Másnap Aziz megjelent az autóbusznál, amellyel elindultak a lányok. Elbúcsúzott Ulától, aztán megkérte Szarát, hogy egy percre húzódjon vele félre.

– Elutazol – mondta.

– Elutazom – felelte a lány.

Aziz átkarolta, és hevesen magához szorította. Forogni kezdett a világ, Szara megérintette a csillagokat, és minden megváltozott egy pillanat alatt.

VIII. FEJEZET

Tépelődés a sivatagban

Szara örült, hogy órákig tart az út következő szakasza, míg Tozeurból Kairuánba érnek. Lehunyhatta a szemét, alvást színlelhetett. Annyira felkavarta az, ami az oázis elhagyása előtt történt, hogy még mindig sebesen vert a szíve, hallotta saját felgyorsult lélegzetét. Nem akart beszélni róla Ulával. És senki mással sem. Annál sokkal többet ért.

Úgy érezte, mintha most tért volna vissza az életbe. Ezt érezte egész valójával, egész megtépázott lelkével és szenvedélytől izzó testével. Aziz, és semmi más. Egyszerre minden benne testesült meg. Minden vágy és sóvárgás, rossz és jó, bánat és remény, fáradtság és kétségbeesés, kétely és megnyugvás.

A lány végre leszámolt a múlttal, eltemette a bénultságot, és újra kinyílt. Élhetett. Élni akart. Élnie kellett. A csillogó szempárért, az összekulcsolt kezekért, az este szépségéért, a zeneszóért, a csábító oázisért, a mindennapos napsütésért, a reggeli harmatért, a mohó szerelemért, önmagáért, Azizért, az érzékiségért, a szenvedélyért, a gyönyörűségért.

Ulát is mélyen érintette, ami az oázisban történt, csak egész más okból. Szara hallotta, hogy a barátnője moco rog az ülésen, érezte, hogy fürkésző pillantással kutatja, ébren van-e. Amikor Szara fél óra elteltével kinyitotta a szemét, mert úgy kiszáradt a torka, hogy nem bírta tovább, Ula rögtön beszélni kezdett.

– Szara, ez az oázis maga a gyönyörűség! És most, hogy eljöttünk onnan, még varázslatosabbnak látom! Az örökzöld pálmafák, a sok ezer pálmafa! Az oázison átfolyó, kristálytiszt a víz! És a virágok! A kecses, színes virágocskákkal teli bokrok! A jázminillat, ami olyan intenzív, mintha a levegő minden részecskéje jázminszírom lenne. A daloló, csivitelő, csicsergő madarak. Mint a mesében! Egyszer még vissza kell mennem oda!

Vissza kell mennem oda, vissza kell mennem oda... – visszhangzott Szara szívében.

– És Aziz! – Ula olyan izgatott volt, hogy be nem állt a szája. – Fantasztikus pasas! Úgy tudja, hogyan kell gondoskodni egy nőről. És az a rezidencia! Még katalógusban sem láttam ilyen luxust!

Akkor még nem sokat láttál, futott át Szara fején.

– Kíváncsi vagyok, ki ez az ember – mondta elgondolkodva Ula.

– Talán a szállodatulajdonos fia – bökte ki Szara.

– Hát ezt meg honnan veszed?

– Láttam egy táblát a rezidencia bejáratánál, rajta volt a család neve.

– Nahát, tényleg, mondasz valamit. Ez megmagyarázna mindent. Azt, hogy a pincérek szó szerint ugrottak minden biccentésére, mi kaptuk a legjobb asztalt, és jázminnal árasztották el a szobát... Igen, igazad van – helyeselt Ula. – Biztos, hogy Aziz a szállodatulajdonos fia.

Szara szemében ennek most nem volt semmi jelentősége. Aziz lett a legfontosabb. A férfi. Az ő embere. Az ő embere? Hiszen minden megtett méterrel távolabb kerül tőle. Egyre csak távolodik és távolodik... Mégis olyan közel van, itt, mellette, benne, a gondolataiban, a lelkében, a szívében. Szara lehunyta a szemét. Aziz átkarolta. Megölelte. Magához szorította.

Ula megbökte a könyökével.

– Alszol? Mert már rég meg akartam kérdezni, de mindig kiment a fejből. Figyelsz?

– Figyelek. – Sara nagy nehezen kinyitotta a szemét.

– Szóval ott, az oázisban – Ula még mindig nem tudott elszakadni a sivatagi édenkerttől – sokszor hallottam egy jellegzetes arab dallamot a kis boltokból, kávézókból. Hozzátartozott az oázishoz. Nagyon tetszett, és olyan jól fel tudná idézni ezt a mi remek tunéziai utunkat. Nem tudod, mi lehetett az?

– Ula! Mit gondolsz, hány arab énekes van? Honnan tudhatnám, melyikre gondolsz?

– De tényleg mindenhol az szólt! Emlékezz csak!

– Nem emlékszem, Ula.

– Szara, nagyon kérlek, erőltess meg magad! Nagyon fontos lenne. Ha meghallanám, könnyebben fel tudnám idézni azokat a pillanatokat, amiket ott átéltünk...

– Na jó, ki énekelt, férfi vagy nő?

– Nő. Jellegzetes, igéző hangja volt. Összetéveszthetetlen. És kiérződött az énekéből valami vágyakozás, bánat... Igen, tudom már, amikor a

szuveníreket vásároltuk a régi szúkon, akkor is ez a zene szólt a boltban. Jól emlékszem, mert tökéletesen illett az ottani hangulathoz.

– Azt hiszem, Umm Kulthum lehetett – mondta Szara kis gondolkozás után, aztán megkereste a telefonján a megfelelő zeneszámot.

– Erre gondoltál? – nyújtotta oda Ulának, hogy hallgasson bele.

– Ez az, Szara, köszönöm! – kiáltott fel Ula. – Most már megvan minden! A gyönyörű kilim, a sivatagi rózsa, és hallgathatom az énekesnőt, Umm.... mondd csak még egyszer, hogy hívják...

– Umm Kulthum...

– Igen, igen, Umm Kulthumot. Csodaszép hangja van.

– Ő az egyik legnépszerűbb arab énekesnő.

– Tudsz még valamit róla?

– Mindenki ismeri. A huszadik század elején született Egyiptomban; eleinte az apja mellett énekelt kisfiúnak öltöztetve...

– Hát ez érdekes.

– Kelet Csillagának nevezték, és abból is látszik, milyen elképesztően híres és népszerű volt, hogy négymillióan mentek el a temetésére.

– Nem csodálom, olyan egyedi a hangja.

– Leginkább a szerelemről énekelt... meg a vágyról... – A vágy már ott lüktetett Szara testében, és állandóan azt hajtogatta: Aziz, Aziz, Aziz...

Szara pittyenést hallott, sms érkezett a telefonjára. „Ha szomorú vagy, ne felejtse el, hogy van valaki a világon, aki szeret téged” – olvasta.

– Ki az? – kérdezte Ula.

– Aziz – suttogta Szara.

– És mit akar?

Feleségül venni, súgta a szíve.

– Csak írt valami semmiséget – felelte.

Ha magába akarja fojtani a lelkében gejzirként fortyogó érzelmeket, azzal ki is oltja őket? Vagy lehet, hogy hatalmas, leküzdhetetlen és fékezhetetlen erővel törnek a felszínre?

– Szerintem nagyon tetszel neki – jelentette ki meggyőződéssel Ula.

– Most Kairuánba megyünk, ugye? – Szara tudta, hogy a barátnője örömmel mondja el, mit kell tudni az úti céljukról, s így akarta elterelni a figyelmét Azizről.

– Igen, Kairuán Tunézia egyik legfontosabb turisztikai célpontja, a városban sok szép műemlék van, amelyek az iszlám történetéhez

kötődnek. Ez volt az első muszlim város Magrebben, 671-ben alapította Ukba ibn Náfí arab vezér.

Ezt jól tudta Szara is, de hagyta, hadd beszéljen Ula, nehogy visszatérjen Azizra. Szara telefonja megint pittyent, újabb üzenet érkezett. „Szeretlek, nem tudok nélküled élni.”

– Aziz? – találta ki Ula.

– Igen – bólintott Szara.

– Nem válaszolsz neki?

– Nem tudom – felelte Szara Ulának.

– Írj neki valamit – unszolta Ula. – Gondoskodott rólunk a szállodában, elvitt Neftába bulizni, kíséretet a medinában. Nem hagyhatod egy szó nélkül.

„Elutazol” – mondta Aziz. „Elutazom” – felelte Szara. „Egy árva szó nélkül? Kérlek, gyere vissza hozzám minél előbb.” – Újabb sms.

– Megint Aziz? – Ula Szara felé fordult. – Miről ír ennyit?

Pittyent a telefon. „Az én asszonyom vagy, hiányzol, szeretlek, leszel a feleségem?”

Azért ír ennyit, mert szeret, hiányzom neki, sóvárog utánam...

– Válaszolj neki! Komolyan, nem illik így válasz nélkül hagyni – biztatta Ula. – Írj már valamit!

„Várom” – pittyent a telefon.

– Szara! – szólt rá Ula nyomatékosan. – Írj már neki valamit!

Szara a betűket nézte a telefonja billentyűzetén. Igen, nem, igen, nem, igen, nem... – imbolygó táncba kezdtek a jelek.

„Gondolkodom” – írta. „Csodás vagy, az egyedüli, az enyém” – felelte Aziz.

– Mit akarsz megnézni Kairuánban? – kérdezte Szara Ulától menekülésképpen.

– A Nagymecsetet, a hetedik századi Szídi-Ukba mecsetet feltétlenül.

– És azt tudod, hogy ezt a mecsetet az első medinai és damaszkuszi mecsetek mintájára építették?

– Nem, ezt nem tudtam. De azt igen, hogy többször átépítették, és érdekes, hogy a tetejét olyan pillérek tartják, amelyeket az egykori Római Birodalom afrikai városaiból hoztak, többek között Karthágóból is.

– Kairuán a kilencedik században élte virágkorát, amikor az Aglabida-dinasztia emírjeinek fővárosa volt, akik a bagdadi Abbászida-kalifák

nevében uralkodtak a terület fölött – mondta fel Szara az iskolában tanultakat. Hajlandó volt beszélni bármiről, csak Azizról nem.

– Igen, ezt én is olvastam – mondta Ula. – Az arab világ fontos tudományos és vallási központja volt, híres orvostudományi és filozófiai iskola működött a városban.

– Pontosan – erősítette meg Szara.

Kairuán felé tartott az autóbusz, és Ula felfigyelt az ablakból látható olajfaligetekre. Nagy területen nőttek az alacsony, szétterülő, zöld fácskák.

– Nézd, milyen érdekes a lombok színe! Tényleg olajzöld. – Ula Szara felé fordult, miután jó darabig figyelte a tájat, de a barátnője szeme már csukva volt.

Szara Aziz ajánlatát fontolgatta. Elábrándozott, felidézte azt a varázslatos pillanatot, amikor összeforrtak a röpke ölelésben. És ha elfogadná az ajánlatot? Már a puszta gondolatra előntötte a forróság, hogy meglátja a férfit, és ő megint a karjába veszi. A felébresztett szenvedély borzolta az érzékeit, nem tudta elfelejteni, perzselő vágyat keltett benne. Izgalomba jött attól, hogy elképzelte, milyen lesz újra találkozni élete szerelmével, és minél jobban távolodott az oázistól, annál hevesebben akart visszatérni oda.

Barátságosnak és nyitottnak látta Tunéziát. Nem érzékelte benne a Kuvaitból ismert, tilalmakkal és parancsokkal korlátozott, szigorú légkört.

Táncos bulikat tartottak a klubokban, szállodákban, strandokon, legális volt az alkohol, és sok tunéziai nő még a haját sem takarta el. Szara nagyon jól érezte magát ebben az országban, ahová rengeteg turista érkezett Európából. Könnyen el tudta képzelni, hogy örökre odaköltözik.

Már alkonyodott, mire Kairuánba értek. A hosszú utazás után fáradtan megvacsoráztak, és ágyba bújtak. Szara sokáig nem tudott elaludni, annyira gyötörték a heves érzelmek.

Esti jókívánságként kapott egy üzenetet Aziztól: „Szép álmokat, legdrágább szerelmem.”

Másnap Ula korán kelt, mert nem akarta vesztegetni az időt, hiszen annyi izgalmas látnivaló, műemlék van Kairuánban.

– Szara, öltözz, mindjárt indulunk! – Ula tele volt energiával. – Ma megnézhetnénk a Nagymecsetet és a medinát.

– Nem, Ula, ne haragudj, de képtelen vagyok megmozdulni. Fáj a fejem, és amúgy sem érzem magam valami jól – mentette ki magát Szara.

– Ahogy gondolod, de tudod, hogy csak egy napot töltünk itt. Holnap Tuniszba megyünk, holnapután repülünk haza Lengyelországba.

– Tudom, Ula, tudom.

Holnapután vissza Lengyelországba, holnapután vissza Lengyelországba,
lüktetett Szara fejében.

– Rendben van, Szara, nem foglak unszolni, de én indulok, mert nem marad időm mindenre.

– Köszönöm, Ula, érezd jól magad!

– Akkor találkozunk este.

– Viszlát este.

Szara tényleg úgy érezte magát, mintha lázas lenne. Tüzelte a teste, érzékeny volt mindenre. Beburkolózott a puha takaróba a kényelmes szállodai ágyon, fűtötte a képzeletét az összes érzékét rabul ejtő, kízó vágy, szenvedélyes jeleneteket idézett elé. Milyen lehet férfival lenni, úgy igazán? Azzal a férfival? Átélt már nagyon intenzív szerelmi élményt Farah-val, felajzott teste pedig akaratlanul is reagált Hanára. Ez viszont most egészen más volt... Aziz férfi. Az a férfi, akire Szara egész végtelen szerelmével sóvárgott, amely akkor robbant ki hirtelen, amikor átölelte a férfi izmos karja. Aziz...

Megszólalt a telefon. Ő volt az.

– Halló! – Szara attól félt, hogy Aziz megérzi, milyen erotikus izzással lüktet benne a vágy.

– Szara? – mondta a férfi behízselő hangon.

Már a hangja is megsokszorozta a vágyat...

– Szara... Gondolkodtál rajta?

Szara nem tudta, mit feleljen. Igen, egész idő alatt ezen gondolkodott, ezen és Azizon, kettejükön...

– Döntöttél? – kérdezte Aziz nyugodtan és szelíden.

Ez a kérdés még jobban szíven ütötte, hiszen rettentően feldúlták az életét az elmúlt hónapok váratlan eseményei, egymás után zúdultak rá a csapások, és a férfi hangjában Szara most megtalálta a maga oázisát, a teljes elcsendesülés és megbékélés oázisát.

– Itt várlak – mondta Aziz. – Itt vagyok, várlak... Gyere ide, Szara, boldog leszel... Várlak.

Letette. Szara nem szólt egy szót sem. Lehunyt szemmel, képzeletben visszatért Tozeurbe.

Este lelkendezve állított be Ula.

– Szara, sajnálhatod, hogy nem jöttél velem! Annyi érdekes dolgot láttam! A Szídi-Ukba mecset hatalmas, elragadó építészeti alkotás. – Ula leült egy székre, az asztalon álló palackért nyúlt, vizet töltött egy pohárba, és egy hajtásra megitta. – Hű, de elfáradtam! Micsoda hőség! De érdekes volt! – Az ágyban fekvő Szarára pillantott. – Jobban vagy? Mert mintha lázas lennél!

– Köszönöm, Ula, jobban vagyok.

– Biztos? Olyan furcsán nézel ki. – Ula odalépett Szarához, és a homlokára tette a kezét. – Szara! Szerintem lázad van! Elmegyek, hozok valami orvosságot!

– Nem, Ula, köszönöm, nincs semmi bajom.

– Bevettél már valamit? Mert ha nem, akkor én...

– Igen, Ula, vettem be gyógyszert, találtam a táskámban fájdalomcsillapítót.

– Akkor jó... Biztos nincs szükséged semmire?

– Nem, Ula, köszönöm. Minden rendben. Inkább azt mondd el, mit láttál ma!

– Ó, rengeteg fantasztikus műemléket. Tunézia egyszerűen csodálatos!

Igen, csodálatos, ismételte gondolatban Szara. Tunézia csodálatos, az oázis csodálatos, Aziz csodálatos.

– Tudod, mit, Szara? – mondta Ula. – Csak letusolok, aztán elmesélek mindent, jó?

– Persze.

– Egész nap a városban voltam, muszáj felfrissíteni magam. Jártam a medinában, micsoda tömeg van ott... Ember ember hátán, a szó szoros értelmében... – Ula bement a fürdőszobába.

Jó negyedóra múlva került elő a szállodai köntösben, fejére tekert törölközővel.

– Így már jobb! – mondta, leült egy fotelba, és törölgetni kezdte a haját.

Megszólalt Szara telefonja. „Kedvesem, kérlek, gyere. Várlak, vár az oázis, rád vár az otthonod.” Szara lélegzete rögtön felgyorsult. Ez nem kerülte el Ula figyelmét.

– Aziz? – találta ki.

– Igen.

– Szara... – Ula figyelmesen nézte a barátnőjét. – Van valami, amiről nem tudok?

– Nem, nincs... – Szara még nem állt készen arra, hogy beszámoljon a tépelődéseiről Ulának. – Milyen volt a Nagymecset?

– Pazar! – mondta Ula lelkesen. – Képzeld csak el, egy több mint négyszáz porfír- és márványoszlopból álló tágas oszlopcsarnok veszi körül négyfelől, két sorban a hatalmas, fehér márvánnyal burkolt belső udvart. Az idegenvezető szerint ezek az összetett kupolák, patkó formájú boltívek és a masszív, függőleges falú minaret inspirálta a córdobai nagymecsetet.

– Így már el tudom képzelni.

– A mecsetet gyönyörű absztrakt motívumok, arabeszkok díszítik, leginkább növényi és geometrikus formák, arab feliratokkal kombinálva.

– Ez jellemző az arab építészetre. És a medina?

– A medinában van a Nagymecset is, ahol rengeteg a szűk és kanyargós utcácska.

– Akárcsak Tozeurben... – vetette közbe Szara.

– Igen, de persze a kairuáni medina sokkal-sokkal nagyobb. Három kilométer hosszú fal veszi körül.

Pittyent a telefon. „Te vagy az én szeretett asszonyom, szükségem van rád, gyere, kérlek” – olvasta Szara. *Aziz, ha nem hagyod abba a csábítást, akkor felszállok az első autóbuszra, és rögtön indulok az oázisba... Az én oázisomba...,* gondolta Szara.

– Megint Aziz? – kérdezte Ula.

– Igen – felelte Szara.

– Beléd szerethetted, ha ennyire nem hagy békén – mondta Ula.

Belém szeretted, és én is beleszerettem..., Szara elmosolyodott magában, ami nem kerülte el a barátnője figyelmét.

– Szara, te titkolsz előlem valamit – állapította meg Ula. – Valld be, beszéltél ma velem?

– Igen...

– És?

– Csak beszélgettünk.

– Valahogy nem hiszek neked... És nem tudom, Szara, miért csinálsz ebből ekkora titkot. Hiszen ez az Aziz nagyon jó csávó. Nem baj, ha tetszik neked. És dúsgazdag... Az a ház... Mint a mesében! – lelkesedett Ula.

Egyik ház olyan, mint a másik. Szara lelki szemei előtt megjelent a családi rezidenciájuk.

– Ula, inkább mesélj még a műemlékekről...

– És Aziz?

– Nincs miről beszélni – tért ki Szara.

– Ahogy elnézlek, úgy látom, mégiscsak van – mondta Ula nyíltan.

Szara nem felelt semmit, ebből Ula arra következtetett, hogy jobb, ha nem erősködik tovább.

– A medina kellős közepén van Kairuán egyik legnagyobb attrakciója, Bir Baruta kútja – folytatta Ula az aznapi élménybeszámolót. – Nagyon érdekes hely. Lehet inni a vizéből, ha felmegy a lépcsőn az ember az emeletre: ott van a merítőkerék, amit egy teve hajt izomerővel.

– Egy teve?

– Igen, egy színes pokróccokkal megrakott teve, le van takarva a szeme, körbe-körbe jár, így hozza mozgásba a megfelelő gépeket, amelyek vizet merítenek a szentnek tartott vízből.

– Rémlik, hogy hallottam már róla. A mekkai szent Zamzam-kúttal van összeköttetésben a forrás, igaz?

– Ezt tartják róla, ezért nemcsak helyben isznak belőle a hívek, hanem magukkal is viszik palackokban. Szara, mondj még valamit Zamzamról! Miért szent a kút?

– A Kába szentély közelében található a Zamzam forrása, és a legenda szerint Gábiel arkangyal mutatta meg Hágárnak, aki Ábrahám feleségének szolgálója volt, illetve Izmaelnek, Ábrahám fiának, amikor már majdnem szomjan haltak a sivatagban. Aztán betemette a forrást a homok, majd Mohamed próféta nagyapja fedezte fel újra. Ez a szent víz segít megőrizni a hívek egészségét.

– Értem.

– Mi tetszett még az emeleti kúton kívül?

– Különleges volt minden, de az Aglabidák kilencedik századi, hatalmas tározói voltak a leglátványosabbak, amelyekbe egy több mint harminc kilométerre lévő forrást vezettek, összegyűjtve a vizet Kairuán számára. – Ula már ásítózott. – Bocsánat, Szara, de nagyon kimerítő volt a nap, le kell feküdnöm.

– Persze, menj csak aludni, pihend ki magad!

– Úgy is lesz, csak még elmondom, hogy egészen különleges, rózsavizes kávét ittam ma. Szenzációs volt. Jó éjt, Szara.

– Jó éjt.

Megint pittyent a telefon. – „Édes álmokat, szerelmem” – írta Aziz.

És édesek voltak az álmok. Megjelent bennük Aziz. Szara jókedvű volt, megbízott benne, szerelmes volt. Aziz pedig figyelmes, gyengéd,

gondoskodó. Megsimogatta a kezét. Lassan, finoman, cirógatva. Átölelte. Magához ölelte. Körbeölelte. Csókot lehelt a hajára. Esdekelve suttogott a fülébe. Szara pedig boldog volt.

„Édesem, Tuniszból több járat repül Tozeurbe. Szeretlek. Várlak” – ez az sms ébresztette Szarát. Pedig álmában már ott járt, az oázisban, Azizzal, együtt, szerelemben, boldogságban, gyengédségben.

Valamivel több mint két óra volt az út Kairuánból Tuniszba. A lányok lepakoltak a szállodában, aztán sétáltak egyet a központban, a napsütötte Habib Bourgiba sugárúton. Szara élvezettel szívta be a város európai levegőjét, amely annyira más volt, mint a kuvaiti léghő. A nők – a tunéziaiak is – fedetlen hajjal, csupasz lábbal és vállal üldögéltek a kávéházakban, hűsítőt vagy kávét ittak, sokszor koedukált társaságban. Szarának eszébe jutott a korlátokat állító Kuvait, ahol egy lány meg egy fiú a rendőrségen köthet ki csak azért, mert nyilvános helyen találkoznak, és nem vérrokonok. Neki pedig nemsokára vissza kell mennie a sok korlát közé...

– Szara, nézd csak, milyen sok kávéház sorakozik itt egymás mellett! Beülünk valahová egy kávéra? – kérdezte Ula.

– Örömmel – felelte Szara.

A lányok leültek egy asztalhoz az utcán.

– Szép ez a hely. – Ula a nap felé fordította az arcát. – Kár, hogy elmegyünk.

– Így van – erősítette meg Szara. – Kár, hogy elmegyünk – ismételte Ula után, és lelki szemei előtt megjelent az üzenet, amit Aziz küldött.

„Tuniszból több járat repül Tozeurbe.”

Az asztalukhoz lépett a pincér, hogy fölvegye a rendelést.

– Mit kérsz, Szara? – kérdezte Ula az étlapot nézegetve.

– Mindegy, ugyanazt, amit te.

– Friss narancslét?

– Igen, jó lesz.

– Meg kávét?

– Kávét mindenképpen.

– Valami süteményt?

– Sütemény is jöhet.

A pincér fölvette a rendelést, és a következő asztalhoz lépett.

– Szara, még egyszer nagyon köszönöm, hogy eljöttél velem – hálálkodott Ula a barátnőjének. – Régóta terveztem ezt a tunéziai utat, de

tudod, annyira magam alatt voltam, miután szakítottunk Krzysztoffal, hogy Iwona rávett az egyiptomi nyaralásra. Azt mondta, ilyen állapotban sehová sem mehetek egyedül. De csöppet sem bánom, mert megismertelek téged! – Ula szélesen rámosolygott.

– Köszönöm, Ula – mondta Szara, és visszamosolygott. – Én sem bánom, hogy rávettél Tunéziára – felelte Azizra gondolva.

– Ugye milyen érdekes ez az ország? – lelkendezett Ula. – Annyiféle kultúra hatott rá, hogy egészen egyedülállóvá vált. A Karthágót alapító föníciaiak, a berber őslakosok kultúrája, majd a rómaiak provinciája volt, később pedig királyságot alapítottak a vandálok, aztán bizánci provincia lett...

A pincér hozta a narancslét, a kávé, a süteményeket, és ügyes mozdulatokkal lerakott mindent a lányok elé az asztalra.

– Köszönjük – mondta Ula. – Hol is tartottam?

– Bizáncnál...

– Ja igen. Aztán arabok hódították meg a területet, és kialakult a nagy iszlám arab civilizáció, és az uralma alá hajtott mindent... – Ula a kávéjáért nyúlt. – Majd az Oszmán Birodalom, végül a franciák hatása érvényesült... Ezek a kultúrák hatnak egymásra, és hihetetlenül színes és érdekes mozaikot alkotnak. Tudod, Szara, bevallom neked őszintén, nem tudok betelni Tunéziával, szóval remélem, hogy egyszer még visszajövök ide. Még mindig le vagyok nyűgözve ettől az országtól, úgy érzem, sok mindent fel tudnék még fedezni benne. Bocsáss meg egy pillanatra – Ula felállt az asztaltól –, de ki kell mennem...

És én vajon visszajövök valaha? Látom még egyszer az oázist és Azizt? Ezek a kérdések kergetőztek Szara fejében egyfolytában, miután elment a barátnője.

– Szara, idd meg a kávédat, mindjárt kihűl! – Ula visszajött kis idő után, visszaült az asztalhoz, és nekilátott a puha, élénk színű süteménynek. – Mmmm, isteni finom. – Újabb falatot vett a szájába. – Biztos francia hatás. – Elmosolyodott. – Úgy is hívják: *gâteau*. Edd meg a *gâteau*-dat, Szara! – Ula már a saját sütije végén járt.

Szara felemelte a csészéjét, és ivott egy korty kávé. A süteményhez hozzá sem nyúlt. Tudta, hogy képtelen megenni. Olyan végtelen szomorúság szorította össze a torkát, hogy nem tudott volna lenyelni egy falatot sem. Ula szavai ráébresztették, hogy nemsokára itt hagyja Tunéziát, és akkor az oázis is, Aziz is tünékeny sivatagi *fata morgáná*vá

válik. Tényleg ezt akarja? Azt akarja, hogy a forróságban reszkető délibábbá változzanak az érzései és élményei?

– Szara, a süteményed! – figyelmeztette Ula.

– Valahogy nem kívánom, megeheted, ha akarod – ajánlotta fel Szara.

– Biztos nem kéred? – kérdezte Ula.

– Biztos – erősítette meg Szara.

– Akkor nem utasítom vissza – Ula a kistányéért nyúlt, és élvezettel látott neki a másik süteménynek. – Képzeld, amíg a mosdóban voltam, Krzyś telefonált.

– Nagyszerű.

– Tényleg nagyszerű! És nagyon örülök, hogy adtam magunknak még egy esélyt. – Ula egy falat süteményt vett a villájára. – Úgy érzem, most még jobb is a kapcsolatunk, mint a szakítás előtt. Valahogy figyelmesebb lett, jobban igyekszik... Az én Krzyśem...

Az én Azizom..., gondolta rögtön Szara. *Tunizból több járat repül Tozeurbe...*

„Végre van értelme az életnek” – olvasta Szara a következő üzenetet.

– Aziz pedig egyre csak írogat... – jegyezte meg Ula.

Ír, vár rám, és szeret... Eldobhatja a szerelmet ilyen hamar? És megint érezte a szívdobogást, a forróságot, a vágyakozást és sóvárgást...

– Magad is láttad, Szara, hogy Egyiptomban én sem igen tudtam, mihez kezdjek. – Ula figyelmesen nézte a barátnőjét. – De amikor megpillantottam Krzyśt a reptéren, nem maradt szemernyi kétségem sem. Mert mit ér az élet szerelem nélkül? És mi van, ha csak egyszer adódik ilyen igazi szerelem? Mi meg félünk, habozunk... Aztán már túl késő...

Odalépett az asztalukhoz a pincér, és megkérdezte, kívánnak-e még valamit a vendégek.

– Rendelünk még valamit, Szara? – kérdezte Ula.

– Nem, köszönöm – felelte Szara azon merengve, hogy Ula vajon azért tette-e ezt a megjegyzést, mert ennyire látszik rajta a tépelődés.

A pincér hozta a számlát, a lányok fizettek, aztán tettek egy hosszú sétát. A környék fölé magasodó, lapos tetejű, boltíves kőkapuhoz, a Bab al-Bahrhoz, vagyis a Tenger Kapujához mentek, amit Porte de France-nak, Francia Kapunak is neveznek. Ez az építmény választja el Tunisz modern negyedét a régi városrésztől.

– Szara, én benéznék még a medinába, állítólag ott van az egyik leghagyományosabb arab szúk. Velem tartasz?

– Nem, Ula, inkább visszamegyek a szállodába – felelte elmélázva Szara.

– Hát jó, ahogy akarod. – Ahogy a barátnőjére nézett, Ula belátta, hogy úgysem tudja rávenni a további barangolásra. Szemmel láthatóan őrlődött valamin, ami biztosan nem egyszerű és nem is könnyű. Talán kell neki némi idő, hogy egyedül végiggondolja.

– Akkor viszlát később.

– Szia.

Ula elindult a kanyargós, sötét utcácskák felé, amikor pedig odaért, rögtön megcsapták az orrát az illóolajok keveredő aromái, a jázmin, a bergamott, a rózsa, a citrom, a levendula, a pézsmá, az argán, a teafa és sok más növény illata, ezekhez adódott még a keleti fűszerek, a cserzett bőr, a friss gyümölcsök, a mentatea, a kardamomos kávé és a sokféle sült étel, köztük a sütemények illata. Tarka keleti áruk tömkelegén, csillogó szoknyákon, mesterien megmunkált arany és ezüst ékszereken, ízlésesen szőtt szőnyegeken, színes, égő lámpásokon, vízpipákon, bőrhalmikon, tálakon, kancsókon és olajfa szelencéken, teveszobrocskák, Aladdin-lámpásokon, sivatagi rózsákon és tárlókban kiállított kígyó- és skorpiópreparátumokon siklott végig a pillantása. A hangzavar, az árusok kiáltásai, az alkudozó vevők, az asszonyok beszéde és az arab zene lármája közepette időnként kivehető volt a réztányérok kézi mintázásához használt kalapácsok egyenletes kopogása. Ulát teljesen elbűvölte a keleti piac labirintusa, a hangok, képek és illatok csábító gazdagsága.

Lassan lépdelt a szálloda felé. Fehér, koloniális épületek, derűs tunéziai férfiak és nők, mosolygós turisták mellett haladt el. *Már holnap repülőre ülök, megyek vissza Lengyelországba, és mindebből nem marad más, csak emlék, gondolta. Repülőre ülök, és megyek vissza Lengyelországba.* Egy gondolat pillanatnyi nyugtot sem hagyott neki, kicsírázott benne, szárba szökken, egyre újabb, dúsabb vágy- és ábrándhajtásokkal hálózta körül.

Alighogy belépett a szobájába, megszólalt a telefon. *Aziz. Nem veszem föl. Nem tehetem. Mert ha csak meghallom a hangját...* Nem vette föl. Kisvártatva újra megszólalt. Csöng és csöng. Kézbe vette. *Aziz...* Az ágyra dobta a telefont. Megint csöng. *Miért hívja állandóan? Sms. „Vedd föl, szívem, kérlek.”* Megint csöng. *Nem vehetem föl, mert akkor...* „Vedd föl, nagyon kérlek.” Csöng. „Adj egy percet, könyörgök.” Csöng. Felveszi.

– Szara, kedvesem, édesem, nagyon kérlek, légy a feleségem, gyere vissza, gyere hozzám még ma, most, most azonnal, könnyörgök, ne hagyj el, te vagy az egyetlenem, csak az enyém, gyere hozzám feleségül, Szara, könnyörgök! Legdrágább szerelmem! Kérlek, hallgass meg! – kérlelte lázasan Aziz.

– Aziz, nem tehetem... – nyögte ki Szara nagy nehezen.

– Miért nem?

– Ez nagyon nehéz döntés... Olyan döntés, ami kihat az egész életemre...

– Édesem, én... – A férfi hangja elcsuklott, bontotta a vonalat.

„Az élet ott van, ahol a szerelem” – írta rögtön utána. – „Várlak.” Szara bebújt az ágyba, és a fejére húzta a takarót.

Ula késő este ért haza, izgatottan, mint mindig, mert új élményeket szerzett, újabb tunéziai zugokat derített fel.

– Szara, Szara... – kezdte lelkesen. – Nem csodálom csöppet sem, hogy a legnagyobb írók, költők és festők odavoltak a Keletért, ihletet merítettek belőle. Mert itt minden olyan teljes, egész, igazi! A színek! Nézd meg a színeket! Ami fehér, az fehér, olyan fehér, hogy vakít a fehérsége. Vagy a vörös. A vörös perzselő tűzvörös. Vagy a kék. Az ég mennyei égszínkékje. A sárga a napon érlelt citrom, az olajzöld az olajbogyó olajos zöldje, a zöld... A zöld maga az oázis, a sok ezer pálmafa a végtelen sivatagban.

– Oázis... – ismételte Szara.

– Az illatok... erős, izgató, kínzó, csábító, vonzó illatok.

– Vonzó... – ismételte Szara.

– Vagy a hangok... Zengő zengéssel zengenek... teltek, merészek, igézők, perzselők...

– Perzselők... – ismételte Szara.

– És az írók, költők, festők ezért... – Ula elhallgatott egy pillanatra. – Vissza kell jönnünk ide Krzyssel. Itt érzem, hogy élek.

„Az élet ott van, ahol a szerelem” – visszhangzott Szara fejében.

– Vagy az oázisok, Szara...

– Oázisok... – susogta az érzékeny visszhang.

– Itt vannak évszázadok óta, valahol a világ végén, a sivatag szélén, és itt a rómaiak is, a franciák is, a mérnöki tudományok, a filozófia...

– Filozófia?

– Tozeurt évszázadok óta szellemi központként tartják számon, ahol irodalommal, tudománnyal és filozófiával foglalkoztak a csöndes sivatagi környezetben. Itt született az egyik legnagyobb kortárs tunéziai filozófus

és antropológus, Juszef Szeddik, aki az ókori görög városállamokról és az iszlám kulturális örökségéről ír tudományos munkákat. – Ula a szállodai készlethez lépett, és vizet engedett a forralóba. – Kérsz egy kávé?

– Igen, köszönöm. – Amikor Ula kiejtette a száján a Tozeur nevet, Szara gondolatban már ott járt. A vízfolyásnál Azizzal, a pálmafák alatt, együtt.

– Érdekelnek az oázisok, kicsit utánanézttem a témának – mondta Ula, és kitöltötte a kávé. – Ki nem találnád, mit tudtam meg Neftáról.

– Neftáról? Arról a helyről, ahová Aziz vitt bulizni? – Aziz említésére Szara szíve mélabússá vált.

– Igen, mert amikor odamentünk, útközben több marabutra is felfigyeltem. És kiderült, hogy ebben a kis oázisban több mint száz van belőlük!

– Hát az tényleg nagyon sok.

– Nem is gondolnád, miért van ez.

– Fogalmam sincs.

– Neftát tartják a szúfizmus spirituális központjának. Tessék. – Ula átnyújtotta a kávécsészét Szarának.

– Köszönöm.

– A szúfizmus pedig az iszlám egyik misztikus irányzata, ugye?

– Igen, az aszketizmushoz kapcsolódik. A szúf arabul 'durva gyapjú'-t jelent, kezdetben ilyen anyagból készült leplet hordtak a muszlim aszkéták, ezért nevezték el őket szúfitáknak – magyarázta Szara.

– Rengeteg szakrális épület található az oázisban, csak mecsetből több mint húsz van, ezek mindenfelől vonzzák Neftába a zarándokokat, még a majdnem húsz kilométerre lévő Algériából is – mesélte nagy átéléssel Ula.

– Ez érthető, hiszen mondtad, hogy több mint száz marabut van ott, a hívők nyilván azért keresik fel őket, mert különleges kegyelmet remélnek tőlük – Szara aprókat kortyolt a kávéból.

– Igen, hitük szerint sok csodát tettek már. Él egy helyi mítosz is arról, hogy Neftát egyenesen Noé unokája, bizonyos Kosztel alapította, aki állítólag itt telepedett le az özönvíz után.

– Tényleg nagyon különleges hely – mondta Szara.

– Sok hívő szerint mindenképpen – helyeselt Ula. – Neftában egy egész városnegyed csupa vallási építményből áll. A legtöbb közülük zavija,⁽⁸⁾ ahol ma rabutsírok és kisebb mecsetek állnak, itt összpontosul az oázis vallási élete. Rengeteg titkot rejtenek ezek az oázisok, Szara!

Ezt éppenséggel nagyon is jól tudta Szara. A legnagyobb rejtély az volt előtte, mi történt vele a Tozeurban töltött napok óta. Teljesen megdöbbenette, milyen heves érzelmi vihar dúl a lelkében, és nem hagyja, hogy akár egy pillanatra is megfélekedjen Azizról. A szerelmes férfi forró kéréseit susogta az oázis. Aziz ott volt, és várt. Állandóan ezt ismételte. „Gyere ide, Szara, boldog leszel.” Ezt írta. Szara törte a fejét, vajon melyik hozzátartozója törődött az utóbbi időben azzal, hogy ő boldog legyen. A mama biztos nem, hiszen saját magán sem tudott segíteni. Az apja sem, aki önző módon elvett egy második feleséget, aztán, hogy megszabaduljon a lányától, férjhez akarta adni egy kuvaiti vénemberhez, ahol harmadik feleség lett volna. Vagy a húga, Fatma... A vallásos Fatma nagyrészt azzal töltötte az időt, hogy őt kritizálta, illetlennek találta a viselkedését. Nadir, a bátyja? Levegőnek nézte, amíg az apjuk fel nem hívta a figyelmét arra, hogy az ő kötelessége felügyelni rá. Igazából ki törődött vele és azzal, hogy boldog-e?

– Nem szívesen hagyom itt Tunéziát – mondta Ula. – Másrészt örülök, hogy viszontláthatom Krzyśt... Még hozzá már holnap.

Már holnap. Ez a két szó visszhangzott Szara fülében folyamatosan. *Már holnap...*

Elalvás előtt megnézte, mikor indul járat Tuniszból Tozeurbe. Tizennégy harminckor megy egy gép, az út egy óra tíz perc. Egy óra és tíz perc kell ahhoz, hogy a szerelmével lehessen. Ha rászánja magát.

Reggel a két lány az egyik utcai kávéházba ment reggelizni.

– Látod, Szara, nemrég még panaszkodtam neked Sarm-es-Sejkben, hogy lemaradtam a tunéziai útról, aztán mégis itt kötöttem ki, és mennyi csodás dolgot láttam! – Ula sugárzóan mosolygott. – És Krzyśssel is olyan jól alakulnak a dolgok... Néha hamarabb teljesülnek az álmaink, mint gondolnánk...

Jázmincsokrokat kínáló árus lépett az asztalukhoz. Ula vett kettőt, az egyiket átnyújtotta Szarának, a sajátját pedig az orrához emelte, és mélyen beszívta az illatát.

– Isteni ez az illat! – mondta átszellemülten. – A legjázminabb jázmin... Rögtön eszembe jut róla Tozeur... Szív be az illatát, Szara!

Szara az órájára pillantott. Tíz harminc. Ha nagyon összeszedi magát, még eléri.

– Jázmin... – Ula még mindig a virágok illatával bódította magát. – Szara, csak most állt össze a kép. Hiszen az arab tavasz, amely annyi

rezsím összeomlásához vezetett az arab országokban, éppen Tunéziában kezdődött a jázminos forradalommal! Különleges oázisok, különleges ország, különleges emberek! – mondta nagy átéléssel Ula.

Különleges szerelem... Jelzett Szara telefonja, sms érkezett. „Szerelmem, látlak ma?”

– Aziz? – kérdezte Ula.

– Igen.

– Üdvözetemet küldöm. És köszönök mindent.

– Jó.

„Ula üdvözl és köszön mindent” – írta Szara.

„Én is üdvözlöm. És gyere ide! Kérlek. Könyörgök. Hiányzol. Szeretlek” – válaszolta a férfi.

– Aziz is üdvözl téged – adta át az üzenetet Szara Ulának.

– Köszönöm. Nagyon kedves ember – mondta Ula, és felállt az asztaltól.

– Még nem végeztem a csomagolással, muszáj visszamennem a szállodába. Jössz vagy maradsz?

„...maradsz?” – ismételte a visszhang.

– Szara! Lefagyta! – kérdezte Ula kicsit hangosabban. – Jössz?

– Maradok... – felelte Szara.

– Jó, csak ne sokáig ücsörögj, nehogy lekéssük a gépet.

Szara olyan hirtelen pattant fel, hogy felborította a széket, ahol ült.

– Megyek, Ula, megyek veled – mondta gyorsan.

– Minden rendben?

– Igen.

A szobában Szara kapkodva dobálta a bőröndbe a holmiját, időnként az ablakhoz lépett, és az érkező sárga taxikat figyelte.

– Milyen drága ez a Krzys! – Ulát lefoglalta az sms-ezés.

„...drága” – visszhangzott Szara szívében.

– Krzys folyton azt kérdezi, mihez lenne kedvem, mert ma ünnepi vacsorával vár.

Szara lezárta a bőröndjét. *Igen, nem, igen, nem, igen, nem...* Kopogtattak az ajtón.

– Megérkezett a repülőtéri transzfer – közölte a szállodai alkalmazott.

– És én még nem vagyok kész! – kiáltott fel Ula. – Mert Krzys... Szara, segíts, ott vannak a ruháim a szekrényben a vállfákon, adogasd ide őket, légy szíves, én meg gyorsan bepakolom a cipőket. – Ula sietősen fejezte be a csomagolást.

Szara segített a barátnőjének, aztán mindketten beszálltak a taxiba, és a nemzetközi repülőtérre hajtottak. Megint megszökik. Ezúttal az érzései, az álmai, a szenvedélye elől.

Olyan izgatott volt, hogy a repülőről végig rosszul érezte magát. Minduntalan a mosdóba járkált, a stewardessek páttyolgatták.

– Figyelj, Szara, Krzys kijön elem kocsival, hazavigyünk a nagynénédhez? – ajánlotta fel Ula.

– Köszönöm, Ula, nem érdemes. Ez a te estéd. Megoldom, ne aggódj.

– De ha ilyen pocsókul vagy?

– Már jobban vagyok, Ula.

– Meglátjuk majd, ha földet érünk. Ha még akkor sem leszel jól, hazaviszünk.

– Köszönöm.

A reptéren Krzys még nagyobb vörös rózsacsokorral várta Ulát, mint legutóbb. Egymás nyakába ugrottak, és így is maradtak még sokáig. Szarának könny szökött a szemébe, mert eszébe jutott az a pillanat, amikor Aziz megölelte búcsúzóul. Nagy nehezen rámosolygott Ulára, és intett, hogy minden rendben, megoldja egyedül. Ula is intett neki, és boldogan bújt Krzysztofhoz.

Szara a patakozó könnyeit törölgetve taxizott a nagybátyja házához, ahol nagy szeretettel fogadták. Gyomorrontásra hivatkozva gyorsan bement a szobájába, az ágyra vetette magát, és a párnájába temette az arcát, hogy fel ne üvöltsön a lelkét mardosó fájdalomtól. Pár percenként pittyentek a beérkező sms-ek.

A hazaindulásig hátralévő két maradék napban Szara úgy érezte, valahogy minden elmosódott körülötte, mintha ködön át látna. Aziz rengeteget írt, ő olvasott, sírt, olvasott és sírt.

Az indulás napján sem Andrzej bácsi, sem Marek nem tudta kivinni Szarát a reptérre, mert a cégnél váratlan ellenőrzést kaptak. Agnieszka néni viszont kénytelen volt Piotruossal maradni, mert a menyé orvosi vizsgálatra vitte a másik kisleányát.

Szara kitaxizott a reptérre, és rögtön a jegyárúsító pulthoz ment.

– Egy jegyet kérek Tuniszba.

Ebben a pillanatban csak az intenzív jázminillatot árasztó oázis volt valóságos számára. Repült az ő boldogságoázisába.

IX. FEJEZET

Az új otthon

A tozeuri repülőtérről Sara ugyanabba a luxusszállodába ment, ahol Ulával laktak. Maradt még a számláján némi pénz abból, amit az apja adott neki a nyaralásra, remélte, hogy az esküvőig elég lesz. Biztos volt abban, hogy utána Aziz lesz a felelős a család anyagi ügyeiért, így volt ez az apjával is, amióta az eszét tudta. A Korán parancsa szerint minden muszlim férfi köteles eltartani a feleségét, ezért magától értetődőnek tekintette, hogy ha egy férfi házassági ajánlatot tesz egy nőnek, akkor viseli ennek minden következményét. Ezért nem volt oka tartani a jövőtől.

A szálloda recepciósja furcsán méregette, amikor Szara bejelentkezett, két másik alkalmazott sugdosott valamit egymás között. Szara úgy gondolta, ez azért lehet, mert Aziz különleges pozíciót foglal el az oázisban. Egy londiner fölvitte a bőröndjét egy elegáns, de nagyon barátságosan berendezett szobába, amelynek uralkodó darabja egy baldachinos franciaágy volt, fölötte kétoldalt művésziien feltűzött, enyhén áttetsző fátyolszövettel. Romantikus látványt nyújtott, és Szara rögtön Azizra gondolt. Jó lenne hozzábújni, hagyni, hogy csókolja, visszacsókolni, mámorosan kényeztetni, hogy a különleges szerelemtől elvarázsolt érzékei megzavarodjanak, összezavarodjanak, majd mindketten beleőrüljenek az odaadásba, az adakozásba, az elfogadásba, a szerelembe. *Aziz, szerelmem...*

Szara fejében csak úgy rajzoltak a kedvesével elképzelt szerelmi jelenetek. A márvánnyal borított fürdőszobában lazító fürdőt vett a hatalmas kádban. Miután végzett, visszament a szobába, melyet betöltött az intenzív jázminillat: csokrok sorakoztak az asztalokon, a virágtartókban. *Nyilván nem hallottam, amikor kopogtak. Aziz máris engem köszönt...* Szara gondosan szárazra törölte a testét. Az erős virágillattól bódultan vette föl kedvenc türkizkék ruháját, finoman kifestette magát, megfésülködött, parfümöt fújt magára, és a fotelban ülve várta a kedvesét.

Csak a tozeuri repülőtérről küldött Aziznak üzenetet. „Az oázisunkban vagyok, megyek a szállodába” – írta. „Szívem, életem...” – a férfi csak ennyit válaszolt. És ez elég is volt.

Kopogtak. Szara izgatottságában fel sem tudott állni, hogy ajtót nyisson. Legalább annyit kellene mondania, hogy „tessék”, már nyitotta a száját, hogy megtegye, de torkán akadt a szó. Megint kopogtattak. Szara mozdulatlanra dermedt. Kopogás, és halkán nyílik az ajtó.

– Szara, édes szerelmem... – A férfi odament hozzá, kézen fogta, fölemelte, magához ölelte, és ajkával végigsimította a haját. Pontosan úgy, mint Szara álmában. Aztán magához, a szívéhez szorította erősen, nagyon erősen, amennyire csak lehet.

A férfi az ágyhoz vezette, de csak a szélére ült le. A lány testében viszont már izzott a vágy. A férfi felé fordította az arcát, és felkínálta sóvárgó, duzzadt ajkát. Lehunyta a szemét.

– Szara, édesem, az esküvő után – mondta a férfi felindultan.

Szara nem volt meglepve, a tisztelet jeleként értelmezte Aziz viselkedését. Ha egy férfi házasságot tervez egy nővel, akkor a legintimebb élményekkel várni kell az esküvőig ebben a kultúrában. Ezt írta elő a vallás és a szokások.

– Elviszlek vacsorázni, biztosan megéheztél. – Aziz felállt, és az ajtó felé indult.

Nem, Szara nem volt éhes, de elment volna vele bárhová. Kimentek a szobából, át a tágas előcsarnokon, ahol két masszív, sudár oszlopon nyugodott a tető, melynek egy része üvegből volt, hogy többféle pálmafa növeszthesse impozáns, nagy, zöld leveleit, aztán átjutottak az exkluzív, légkondicionált étterembe.

Ebből az estéből Szara számára Aziz rászegeződő, ragyogó, nagy, barna szeme volt a legemlékezetesebb, meg az asztaluk körül sebesen cikázó pincérek és a lelkét betöltő öröm, hogy élete szerelme itt van mellette, és neki már nem kell vágyakoznia, ábrándoznia, és nem kell azon igyekeznie, hogy elfojtsa a hevesen rátörő érzelmeket. Aztán tettek még egy boldog sétát az oázisban, az ő oázisukban, ahol olyan finoman susognak a pálmafák, zúg a patak, dalolnak a madarak, ciripelnek a tücskök, és a jázminnak igazi jázminillata van.

Aziz a szobája ajtajáig kísért Szarát, megint megölelte búcsúzóul, és a lány nagyon akarta, hogy minél előbb tartsák meg az esküvőt, hogy ne legyen több búcsúzás.

- Szara, édesem, aludj jól – mondta gyengéden Aziz.
- Nélküled? – csúszott ki Szara száján.
- Már nem sokáig, kedvesem, nem sokáig. – A férfi óvatosan

megcsókolta a haját.

És Szara ezzel a csókkal, mint a hajába tűzött csodaszép virággal merült álomba, elringatta az együtt töltött este varázslata.

Reggel szenvedélyes álmok után ébredt. Gyorsan felöltözött, lement reggelizni, mert előző nap megbeszélték Azizzal, hogy együtt reggeliznek a szállodai uszoda mellett, az étteremben.

- Hogy aludt a legdrágább kincsem? – üdvözölte Aziz sugárzó mosollyal Szarát.

- Jól, köszönöm. – Szara arcán rózsás pír jelent meg. – És te?

- Nem tudtam aludni. – Aziz le sem tudta venni a szemét Szaráról. – Te jártál az eszemben.

Jött a pincér, mint mindig, most is villámgyorsan, ha Aziz ült az asztalnál.

- Kérsz valami extrát, Szara?

- Nem, köszönöm, Aziz. Tökéletesen megfelel a szokásos reggeli. – Szara nem sokat evett az utóbbi időben.

Pár pillanat múlva már az asztalon állt egy kancsó forró kávé, a még langyos bagett, vaj, többféle dzsem, francia croissant különféle töltelékekkel és anélkül, sajtok és felvágottak, főtt tojás. Szara csak egy falat kenyeret tört le.

- Finom – mondta, és a kávéért nyúlt.

Nagyon kellemes hangulatban zajlott az étkezés, majd Aziz bejelentette, hogy egész nap dolga lesz, fontos ügyeket intéz, az ő ügyeiket, mint hangsúlyozta, és csak este találkoznak.

- Rendben, szívem. – Szara már rég nem érezte magát ilyen remekül.

Aziz elment, Szara pedig még ott maradt a zsúfolásig telt étteremben. A szálloda vendégei több nyelven áradoztak a szépséges oázisról és a sokcsillagos szálloda luxuskörülményeiről.

- Nagyon szépen alakították ki itt az uszodát – mondta angolul egy Szara közelében ülő nő a mellette lévő férfinak. – Jól mutatnak a pálmafák között a külső medencék, és még bájosabbá teszük a magasról lezúduló vízesések meg a gazdagon díszített szökőkút.

- Képzeld, azt olvastam, hogy egész Tunéziában ez a hotel a legszebb – felelte a férfi, és a frissen préselt narancslével teli pohárért nyúlt.

– Ez igaz is lehet – szólta a nő. – Nézd csak meg ezt az üvegezett, füstszínű, keleties formájú kupolát a fedett medence fölött, olyan remekül illik az összképbe.

– És maga a medence is nagyon kellemes a belső részen – tette hozzá a férfi. – Úsztam egyet tegnap, és a kupolán meg az üvegfalakon keresztül mindent láttam, az égboltot, a pálmafákat, a szökőkutat... Azok a vendégek, akik óvakodnak az erős napsugárzástól, ugyanolyan jól tudnak heverészni bent is.

– Igen, szerintem is nagyszerűen tervezték meg ezt a szállodát – ismerte el a nő. – És ez nemcsak a teljes konstrukció összképében, hanem a legkisebb részletekben is megmutatkozik.

– Egyetérték veled, és ez nem csak az én véleményem. – A férfi letette a kiürült poharat. – Úgy jellemezte valaki, hogy reprezentatív sivatagi palota, ahol a vendégek megismerhetik az oázis hűvös, nyugtató levegőjét.

– Azt hiszem, ez nagyon találó meghatározás – mondta a nő, és körülnézett. – Nekem tetszik, hogy a homlokzati falak a tozeuri régi medina tizennegyedik századi építészeti megoldásaira utalnak. Ezek a többdimenziós díszítmények nemcsak végtelenül eredetiek, hanem gyönyörűek is.

A szállodáról folyó beszélgetés a rezidenciára terelte Szara gondolatait, ahol Aziz megkérte a kezét. Az lesz az új otthona? Szara felidézte a szépen berendezett belső tereket, amelyektől úgy el volt ragadtatva Ula.

A szemben lévő asztalnál a Perzsa-öbölből érkezett népes család ült, ők is a szállodáról beszélgettek arabul.

– Nem rossz ez a hotel, egyáltalán nem rossz – mondta az egyenes hátú arab férfi a feleségének.

– Valóban – válaszolta az asszony.

Ha az öböl-beli vendégek azt mondják, hogy egy szálloda nem rossz, az azt jelenti, hogy minden szempontból kielégíti a legmagasabb igényeket.

– Képzeld, azt hallottam, hogy rövidesen megnősül a szállodatulajdonos fia – fordult a férfi megint a feleségéhez.

Szara érezte, hogy hevesen, szaporán ver a szíve.

– Egyszer mindenkire sor kerül – jelentette ki az arab asszony. – Ilyen a végzet.

Vajon ez a végzet? Ő és Aziz? Talán éppen a végzet vezette a Szahara szélére, hogy itt ismerje meg élete szerelmét? Az ő Azizát... Szara számára az volt a legfontosabb, hogy ő maga választotta ki a jövődöbelijét. Miután

az a vénember, akit az apja vitt a házukba, úgy nézegette, mint egy közszemlére tett árucikket a piacon, Szara attól félt, hogy egyszer megismétlődhet ez a helyzet. Nem bízott már az apjában, és nem akarta még egyszer átélni azt a mindent átjáró rettegést, hogy valaki más dönt az életéről, és egy vadidegen férfi kezére adja, akitől ráadásul retteg és viszolyog. Ha Aziz felesége lesz, akkor az apjának nem lesz fölötte semmiféle hatalma.

– És képzeld, Jasszim, az egyik unokatestvérem, Amal nem mert az idén eljönni a családjával Tunéziába.

Hangosan beszélgetett a házaspár, Szara minden szót hallott a társalgásukból.

– Miért?

– Emlékszel arra a terrortámadásra, ami a tunéziai üdülőhelyen, Szúszában történt?

– Nemigen lehet elfelejteni – sóhajtott a férfi. – Pontosan aznap történt, amikor egy öngyilkos merénylő felrobbantotta magát Kuvaitban, az egyik síita mecsetben, és megölt majdnem harminc embert, több mint kétszázat pedig megsebesített.

– Rettenetes volt az a szúszai tragédia – idézte fel a nő. – Vagy negyvenen haltak meg, különféle származású turisták, és legalább annyian sebesültek meg.

A véletlenül hallott beszélgetés Londont idézte Szara emlékezetébe, ahol az édesanyjával együtt megrendülten nézték az élő közvetítést a drámai eseményekről. Valószínűleg ez volt a ritka pillanatok egyike, amikor anyát és lányát összekötötte a megértés vékony fonala. Szara jól emlékezett, hogy ekkor figyelmeztette az édesanyját arra, hogy Fatma túlságosan lelkesedik az ISIS ideológiájáért. „Figyelj rá jobban, mama, mert ha így folytatja, akkor hipp-hopp egy dzsihádista felesége lesz!” – visszhangzott Szara fejében, amit akkor mondott a húgáról. Akkor azon döbönt meg legjobban, hogy Fatma különösebb felháborodás nélkül nézte a terroristák áldozatainak véres holttestét.

– Amal attól félt, hogy megismétlődhet? – kérdezte a férfi a feleségétől.

– Igen, Amal szerint Tunézia nem valami biztonságos, ezért nem akart velünk jönni. Kár, mert a lányaink nagyon szeretnek játszani az ő lányaival.

– Szólhattál volna korábban, talán meg tudtam volna győzni – mondta Jasszim. – Mert az igazság az, hogy amíg létezik az úgynevezett Iszlám

Állam, és vannak emberek, akik ezeket a beteg eszméket vallják, addig mindenhol ugyanolyan veszélyes, mint amilyen veszélytelen az élet. Úgy értem, Hussza, hogy ezek az eszelősök bármikor, bárhol megtámadhatnak ártatlan embereket, és szinte lehetetlen megjósolni, hol és mikor következik be a tragédia. Lehet Kuvaitban vagy Tunéziában, ahogy több mint egy évvel ezelőtt meg is történt, de lehet bármelyik más arab vagy európai országban is. Nem hagyhatjuk, hogy terrorizáljanak, hogy ne tudjunk normálisan élni, mert félünk a hirtelen haláltól.

– A végzet, Jasszim. – Az arab asszony felnézett a felhőtlen, kék égre. – A végzet dönt a szerelemről és a halálról is.

Maktub⁽⁹⁾ – Szara számtalanszor hallotta ezt a szót kiskora óta, szerencsés és szerencsétlen körülmények között is. Meg van írva, le van jegyezve valami, aminek be kell következnie: ez a sors, a végzet. Már korábban lejegyeztetett, mert minden ember élete meg van írva egy nagy könyvben, egy olyan történetben, amely tartalmaz minden, minket érintő eseményt, az örömeinket és bánatainkat, azt, hogy kikkel találkozunk, kik alakítják a sorsunkat, és meg vannak írva a világraszóló szerelmek, de a szörnyűséges tragédiák is. De biztosan így van?

– Nincs mitől félni, Hussza, nézz csak körül! – Jasszim végigjártatta a pillantását a varázslatos oázisban luxuskörülmények között, gondtalanul pihenő turistákon. – Biztos vagyok abban, hogy a szálloda tulajdonosa megfelelően gondoskodik a biztonságunkról. És igaz, hogy sok olyan helyzet adódik, aminek nem tudjuk elejét venni, de akkor is megtehetünk mindent, ami erőnktől telik, hogy megóvjuk magunkat a rossztól.

Szara éppen a rossz elől menekült. Minden rossz elől, ami a családi rezidencián érte.

A medence környékét ellepték a turisták, akik ki akarták használni a napsütést és a mélykék vizet a sudár pálmafák alatt. Szara az asztalnál maradt még egy darabig, aztán felment a szobájába, ahol frissen elhelyezett jázmincsokrok illatoztak. Leült a franciaágyra, pontosan arra a helyre, ahová Aziz vezette előző este. Ma megint látja őt, és holnap is, holnapután is, most már mindig...

Szara tekintete a szobájába hozott arab nyelvű újságokra esett. Szalagcímek tájékoztattak arról, hogy Tunéziában egyre több gondot okoznak a dzsihá-d-harcosok, akik az úgynevezett Iszlám Állam fennhatósága alatt álló szíriai és iraki területeken zajló harcokból térnek vissza. Ha Szara nem hallotta volna a medencénél a közelében ülő

háaspár beszélgetését, akkor biztos nem figyelt volna fel erre a témára. De így, hogy szóba hozták a két egyidejű terrortámadást, felidéztek benne a természetellenes pózba tekeredett férfiak holttestének képét, akiket a mecsetben ért a halál imádkozás közben, látta maga előtt a sokkos állapotba került turistákat, akik rémült tekintettel beszéltek a strandon átélt lövöldözésről, a kiömlő vérről és hozzátartozóik hirtelen elvesztéséről. Szara arra gondolt, hogy igaza volt annak az embernek a medencénél: ezek eszelősök. Szerencse, hogy Szara radikalizálódó húgának egy idő után felnyílt a szeme, és attól kezdve kritikusabb szemmel nézte a szélsőségeket. Még őt is megrázták azok a hírek, amelyek az elrabolt, árlistába sorolt kiskorú lányok áruba bocsátásáról szóltak, megrendítette a fiatal jazidi nőkön elkövetett iszonyatos erőszakosorozat. Az úgynevezett Iszlám Állam kegyetlensége és bestialitása nem ismert határokat.

Arról számolt be a helyi sajtó, hogy a világi kormány szalafita^{10} csoportok elleni harcának káros mellékhatásaként felerősödött a radikális érzület. A kormány időről időre nagy terroristaellenes akciókat indított, és szalafita harcosokat tartóztatott le, de ennek hatására nőtt a szalafita szimpatizánsok tábora. Emlékeztettek arra, hogy miután 2015 februárjában nagyjából száz szélsőséges iszlamistát tartóztatott le, már júniusban tragikus kimenetelű támadásra került sor a tuniszi Bardo Múzeum ellen. Huszonhárom külföldi turista halt meg – köztük japánok, olaszok, franciák és lengyelek –, és több mint negyvenen sebesültek meg. Mind a Bardo Múzeumban, mind a szúszai szállodában véghez vitt vérfürdőt az úgynevezett Iszlám Állam vállalta magára. A szomszédos Líbiában, a szélsőségesek táborában képezték ki a támadásokat végrehajtó tunéziai terroristákat.

Arról is írtak, hogy általában a tanulatlan, szegény helyi családokból származó fiatal tunéziaiak kerülnek az iszlám legradikálisabb változatának hatása alá, akik nem látnak perspektívát maguk előtt, ezért hat rájuk az agymosás. A dzsihád és legfőbb küldetése, a hitetlenek ellen vívott harc víziójával elkábított férfiak csatlakoztak a dzsihádharcosokhoz Szíriában, Irakban és Líbiában. A hosszan elnyúló, felületesen őrzött algériai határsáv is a különböző bűnözői csoportok, fegyver- és drogcsempészek, dzsihádisták és terroristák műveleti területe volt. Kiemelték, hogy a szomszédos országok fegyveres erőivel összehangolt intézkedéssorozatot hajtott végre a kormány.

Szara azzal a mély meggyőződéssel tette le az újságokat, hogy akárcsak Kuvaitban és a többi arab országban, a titkosszolgálat és a terrorelhárítók megtesznek mindent, hogy biztonságot teremtsenek. Ez azokra a területekre is vonatkozik, ahonnan a dzsihádisták átjártak a határon a líbiai kiképzőtáborokba. Fegyverlerakatot, páncéltörő gránátvetőket és több mint húszezer töltetet találtak a világhírű, legendás Tatuin városkában, amelyet a *Csillagok háborújának* alkotói építettek föl a Szaharában, hogy megteremtsék a sivatagos bolygó, a Skywalker nemzetség otthonának hangulatát. A képzeletbeli Tatuin bolygó nevéhez Tatavin város adta az ihletet (a helyiek így ejtik a francia Tataouine nevet), amely az ország déli, ugyanilyen nevű tartományának közigazgatási központja. Megfigyelték, hogy ebben a régióban erősödik a dzsihádisták tevékenység, ezért bővítették a fegyveres biztonsági erők létszámát, bevezették az igazolványokat, a sivatagi őslakók pedig ígéretet tettek, hogy úgy védik majd a turistákat, mint a saját családjuk tagjait. Szara biztos volt abban, hogy az egész arab világhoz hasonlóan itt is a társadalom kis hányadat alkotják a szélsőségesek, és mind a hatóságok, mind az egyszerű állampolgárok fellépnek ellenük.

Gondolatban visszatért Londonba, a mamához és Fatmához. A lelki szemei előtt villámgyorsan, de annál nagyobb élességgel peregtek le a drámai események, amelyek a családjában zajlottak az elmúlt évben. Szara most nagyon fáradtnak érezte magát. Nem akart erre gondolni, nem akart erre emlékezni, le akarta rakni a terhét, messze maga mögött hagyni, mint a rég lejajlott, már jelentéktelen, homályos múltat. Erősen összeszorította a szemhéját, és megállapította, hogy az lesz a legjobb, ha elalszik, és ott marad a nemlétnben mindaddig, amíg elő nem kerül Aziz.

Este, amikor megérkezett a kedvese, sétálni mentek az oázis szívébe. Nem sokat beszéltek, ahhoz túl sok volt a mondanivalójuk. Csak léteztek. Éppúgy, mint a természet körülöttük, amelynek nem kellett harsognia, hogy létezzen. Minden így volt jó. Beleolvadtak a pálmafákba, a vízfolyásba, a jázminillatba. És még csak nem is csodálkozott rajtuk a csillagos égbolt.

Búcsúzóul Aziz csókvirágot tűzött Szara hajába, aztán a lány egyedül bújt be a baldachinos ágyba, amely mint egy feldíszített, szent oltár várta a beteljesülést, a kiteljesedést. De még nem most, nem ma, nem ezen az éjszakán, nem ebben a sötétségben, nem a vágyból fakadó fájdalom sebzett magányában.

Szara kinyitotta a szemét, megpillantotta a baldachint és az üres helyet maga mellett. Még egy kicsit. Még egy egészen kicsit kell várni. Este látja Azizt, mert egész nap fontos ügyeket intéz. Az ő ügyeiket, ezt most is hangsúlyozta.

Lassan felkelt, lezuhanyozott, felöltözött, enyhén kisminkelte magát. Lement reggelizni; a hotel tele volt vendégekkel, vonzotta őket az elbűvölő oázis az utolérhetetlen bájával. Sokszor Matmátából érkeztek ide a turisták, ahol megnézték a berberok föld alatti házait, vagy jöhettek a homokdűnék közt megbújó városból, Dúzból, amelyet a Szahara Kapujának is hívnak, és akárcsak Tozeur, a Szaharán keresztül vándorló karavánok fontos állomáshelye volt a régi időkben. Dúzból a beduin folklórral ismerkedhettek, vagy befizethettek valamelyik sivatagi kirándulásra, amelyhez egy hagyományos sátorban eltöltött éjszaka is hozzátartozik, és ahová lovon, tevéen vagy terepjárón juthattak el.

A Dzseríd-sotton, a Nagy Sotton, a lefolyástalan, katlanszerű mélyedésben fekvő, szaharai sós tavon keresztül vezetett az út Tozeurbe. Ez a legnagyobb sós felület egész Észak-Afrikában, több mint ötezer négyzetkilométer. A tizenötmillió évvel ezelőtt itt elterülő tengerből maradt hátra. Mára az extrém éghajlati körülmények miatt – ötven fokra is felmelegszik a hőmérséklet, csapadék pedig szinte egyáltalán nincs – elpárolgott a víz a tóból, a nyári hónapokra szinte egy csepp sem marad benne. Ezért a Szahara hatalmas területeit napfényben csillogó, vastag sóréteg borítja, és fantasztikus délibábképeket vetít a fény játéka. Pontosan ezért az egyedülálló, feledhetetlen látványért tódulnak ide tömegével a turisták. Megcsodálják a mesés naplementét, amikor a fényes, mindennél fényesebb korong fehér fénye tükröződik a vörös-narancsos égbolt előtt, és kiemeli a hegyek messzeségben derengő sötét vonulatát. Hüledezve bámulják a csíkosra festett csónakot, amely ágaskodó, csupasz árbóccával, kissé ferdén, mozdulatlanul áll a holdsütötte tájban. Gyönyörködnek a páratlan színek árnyalataiban, amelyek az ezüstöstől a fehérén át az égszínképig, vörösesig, ibolyaszínűig és rózsaszínig terjednek.

A Dzseríd-sott sós tó területe egyedülálló látvány: itt forgatták azt az ikonikus jelenetet, amikor a filmhős Luke Skywalker egy impozáns kráter mellett, világoskékben és rózsaszínben játszó háttér előtt állva nézi a két lenyugvó napot, az egyik fehér, a másik vörös.

Szara úgy döntött, hogy aznap lovas hintóval hajtat át az oázison. Kiment a szálloda elé, ahol a turistákra várakozó bricskák álltak, és rögtön felszállt az egyikre. Az előzékeny kocsis segítségével felkapaszkodott, lehuppant a párnázott ülésre, és elindultak felfedezni az oázist. Útközben turisták mellett haladtak el, akik a sivatagi vándorlás során a hétköznapiakban megszokottól nagyon eltérő, titokzatos helyeket fedeztek fel. A Tozeur oázis sajátos légköre okozhatta, hogy az oda látogatók arca döbbenettel és a csodálattal vegyülő, elmélyült töprengést tükrözött.

Az egyik legnagyobb tunéziai költő, a Tozeurben született Abul-Kászim as-Sábi⁽¹¹⁾ különleges emlékműve volt az egyik kötelező turistacélpont. A *világ zsarnokaihoz* című híres poémáját az arab tavasz idején Tunéziában és Egyiptomban is skandálta a feldühödött tüntető tömeg. 2010. december 17-én gyújtotta fel magát egy huszonnyolc éves, nincstelen tunéziai, Muhammad Buazizi, aki engedély nélkül árult zöldséget és gyümölcsöt egy kordéról. Ezzel történelmi tettet hajtott végre, mert ez a szikra robbantotta ki az arab rezsimeket megrengető forradalmat. Árusítással foglalkozott a fiatalember, így kereste meg a napi betevőt édesanyja és hat testvére számára. A rendőrség rendszeresen zaklatta, számtalanszor zavarták el egyik helyről a másikra, nem engedték árusítani, vagy felborították a kordéját, ilyenkor a mocskos és sérült áru használhatatlanná vált. Máskor elkobozták szerény javait. És eljött a nap, amikor nem lehetett tovább fokozni a fiatal árus megaláztatását. Megint elkobozták a mérlegét és a zöldségekordéját, amely a népes család legfőbb jövedelemforrása volt. A férfi méltatlankodott az igazságtalan intézkedés miatt, a hatóság viszont hajthatatlan maradt. Éles szóváltás után egy rendőrnő arcul ütötte, a mellette dolgozó rendőr pedig leköpte. A megalázott árus a polgármestertől próbált segítséget kérni, de a helyi hatóságok levegőnek nézték. Ekkor végső kétségbeesésében és tehetetlenségében ezt kiabálta: „Ha nem vagyok látható, akkor felgyújtom magam.” Elkeseredésében benzint locsolt magára egy kis kannából, és meggyújtott egy gyufát. Tizennyolc nappal később halt bele a nagy felületre kiterjedő égési sérüléseibe.

Senki sem láthatta előre, mit indít el ez a mélységes elkeseredésből fakadó cselekedet. Alig egy hónappal később, 2011. január 14-én Ben Ali államelnök, aki huszonhárom éve gyakorolta a hatalmat, családjával együtt repülőre szállt, és Szaúd-Arábiába menekült. Az egész országon

végigsöprő tiltakozáshullám készítette erre: a munkanélküliség, a drágaság, a korrupció, a nepotizmus, az önkényuralom, a társadalom elnyomása és a fiatalok előtt álló kilátástalan jövő ellen tüntettek a tunéziaiak. A szegény zöldségárus önfelgyújtó akciója indította el a megmozdulásokat.

Nagy elismeréssel, irigykedve tekintettek az egyiptomiak a tunéziai eseményekre. Január 25-én a fontosabb városokban a harminchat éve hatalmon lévő elnök, Hoszni Mubarak távozását követelve vonultak utcára. Több százezer ember bátorsága jött meg ahhoz, hogy aznap és a rá következő napokban – ügyet sem vetve a rendőrségre, a kézigránátokkal és könnygázzal, gumibotokkal, harckocsikkal és a tetőkön elhelyezkedő mesterlövészekkel felvonuló hadseregre – hangot adjanak a szegénységtől, elnyomástól évek óta halmozódó frusztrációjuknak. Transzparenszeket emeltek a magasba a szörnyűséges módon lemészárolt, huszonnyolc éves Khalid Szaid arcképével, akit fél évvel azelőtt bestiális kegyetlenséggel kínoztak halálra a rendőrök. Az alexandriai Khalid Szaid egy internetkávézóban írta a blogját, amikor váratlanul civil ruhás rendőrök rohanták le a helyiséget, igazoltatták az ott tartózkodókat, és mindenkit végigmotoztak. Amikor Khalid tiltakozott a gyalázatos eljárás ellen, a rendőrök bedühödtek, és hajánál fogva, karját hátracsavarva verték a fejét a márványasztal lapjához. Ezek után, nem törődve a férfi kétségbeesett segélykiáltásaival, kivonszolták a kávéházból, aztán a járókelők szeme láttára egy vasrácshoz verték a fejét, ütötték, rugdosták, majd a barbár akció végén megtaposták. Khalid ott a helyszínen életét vesztette, a testét annyira szétroncsolták, hogy még az ellenzéki lapok sem merték közölni a róla készült fotókat, olyan borzalmasak voltak. Mégis kikerült az internetre a halála előtt készült fotó, amely Khalid iszonyatosan szétroncsolt arcát mutatta. A forradalom első napjaiban ezt a képet hordozták körbe a demonstrálók az egyiptomi utcákon. Látszott rajta, hogy több helyen eltörték az állkapcsát, kiverték a fogait, felhasadt az ajka, kékes bevérzések és nagy, vörös vérfoltok borították az arcát.

Az indulatos tömegek mind Tunéziában, mind Egyiptomban az ifjú tozeuri poéta verssorait találták a legalkalmasabbnak elszánt harcukhoz, amelyet az emberi méltósághoz és a szabadsághoz való alapvető jogért vívtak.

Te kőszívű, kegyetlen, büszke zsarnok,

*vitéze a halálnak, pusztulásnak,
ki csak röhögsz a gyötrött nép keservén,
míg karjaid ártatlan vérben áznak,
s bemocskolod a létet: telehinted
tüskéivel a síri hallgatásnak.^{12}*

Szara leszállt a kocsiról, és egy nagyobb turistacsoport példáját követve fölfelé nézett, hogy megszemlélje Abul-Kászim as-Sábi fölējük magasodó, kőből faragott képmását. Állta a sivatagi szelet és a forrón tűző, könyörtelen napsugarakat, büszkeség és önérzet sugárzott belőle. Arra emlékeztetett, hogy még akkor is érdemes harcolni a jó ügyért, ha eleinte úgy tűnik, bukásra van ítél a harc. Az elszántság és a rendíthetetlen erő mindig elvezet az áhított győzelemhez.

Szara visszaült a bricskába, hajtottak tovább. Elhaladtak három ülő, felnyergelt és színes pokrócokkal betakart tevé mellett, amelyek beduin gazdáikkal együtt turistákra vártak, hogy elvigyék őket egy pár perces tevegelésre, vagy legalább készítsenek róluk néhány tevés fotót emlékébe. Aztán a régi szűk közelébe értek, ahol Szara Ulával vásárolt szuveníreket. Zajlott az élet az utcán, az árusok dicsérték az áruikat, a vevők keleti szokás szerint alkudoztak, válogattak a szemet gyönyörködtető keleti tárgyak között, ehhez berregő motorbiciklik és lovak csattogó patái adták az alapzajt.

Egyszer csak ütemes hangok ütötték meg Szara fülét valahonnan messziről, kihallatszott belőlük a dobok egyenletes hangja.

– Hallod ezt? – kérdezte a lovakat hajtó kocsist.
– Mit? – válaszolt kérdéssel a kocsis.
– Ezeket a hangokat.
– Milyen hangokat?
– Dobok, énekszó... – Szara észrevette, hogy panaszos énekszó is társul a zenéhez.

A bakon ülő férfi hallgatta egy pillanatig a távoli zeneszót.

– Banga lehet.
– Banga?
– Igen, banga, a mi oázisunk szokásos szertartása.
– Szertartás? – Tozeur megint újabb arcát fedte fel Szara előtt.
– Igen, ez egy igen nagy erejű szertartás... – A kocsis a lány felé fordult, és figyelmesen nézett rá.

– Mondanál róla még valamit? – nógatta Szara, mert minél többet akart tudni az oázisról.

– Démonok, démonok, démonok... – mondta a férfi tompa hangon, aztán visszafordult a korábbi testtartásába, és gyorsabb tempóra ösztökélte a lovakat.

– Várj! – kiáltott rá Szara. – Lassíts!

A kocsis nem reagált, a hintó rázkódott a száguldástól.

– Ne hajts ilyen gyorsan! – Szara felemelte a hangját, de a férfi tovább űzte a lovakat. – Állj meg most rögtön! – parancsolta végül határozottan Szara.

Ezúttal megállította a lovakat a kocsis, és rövid lassítás után a bricska megállt egy helyben. Most nem hallatszott rituális ének- vagy zeneszó.

– Miért jöttünk el ilyen gyorsan? – kérdezte szemrehányóan Szara.

– A démonok... – válaszolt a kocsis egyetlen szóval.

– Vigyél oda – rendelkezett Szara.

– Hová?

– Oda, ahol a banga szertartás zajlik.

– Azt nem lehet.

– Miért?

– A régi medinában tartják, oda nem fér be a hintó.

– Akkor menj olyan közel, amennyire csak tudsz! Meg akarom nézni ezt a szertartást.

– Nem hiszem, hogy sikerülne – mondta kételkedve a kocsis.

– Miért?

– Nem engednek be idegeneket.

– Megpróbálom, hátha nekem sikerül – határozta el Szara.

Szara parancsa ellenére a férfi mintha megdermedt volna egy pillanatra, mozdulatlanul ült a bakon, nem mozdult a bricska.

– Na, indulj már! – szólt rá bosszúsan Szara.

A kocsis még töprengett egy darabig, aztán a régi szúk felé fordult. Jó negyedóra múlva állt meg. Szara kifizette a fuvart, és leszállt a bricskáról. Fülelt, és a tizennegyedik századi falak mögül megint meghallotta a dinamikus dobolást. A falak közt vezető, szűk járatra nézett, és elbizonytalanodott egy pillanatra, hogy bemenjen-e egyedül. Emlékezett, milyen a szűk utcák labirintusa, ahol akkor járt, amikor Aziz kísérte őt és Ulát a medinában. Erősödött a dobszó, bekapcsolódott a rumbatökök

fémes hangja és a panaszos énekszó. Győzött a kíváncsiság, és Szara belépett a régi medinába.

Ütemes, egyre erősödő hangok vezették Szarát a magas, ablaktalan falak mellett. Nappal volt, de amikor a fedett részhez ért, baljós félhomály vette körül. Sietősre fogta a lépteit, minél előbb oda akart érni.

Valahányszor bekanyarodott egy saroknál, úgy érezte, mindjárt célba ér. De hiába hallatszott a rituálé az egész medinában, még mindig nem találta meg a hang forrását. Egyszerre belátta, hogy képtelen meghatározni a megfelelő irányt, ahonnan a zene és az ének hallatszik. Visszhangzottak a hangok a sok kis utca szövevényében, téves képzetet keltve, mintha nagyon közel lenne a forrásuk, de ez csalóka benyomás volt. Szara kezdte kényelmetlenül érezni magát, folyton a háta mögé pillantott. Semmi baj, csak a keskeny sikátorok. Sehol egy lélek. „Démonok, démonok, démonok” – visszhangzottak Szara fejében a kocsis szavai. Váratlanul hosszú, sötét árnyék vetült az egyik falra. Szara gyorsan megfordult, de nem látott senkit.

Jeges rémület szorította össze a torkát. Futásnak eredt a kanyargós utcácskákon, hogy minél előbb kijusson az ismeretlen labirintusból. Jobbra, balra, egyenesen, nem, nem erre, vissza kell fordulni, ezen a pici utcán, megint jobbra, megint nem erre, hiszen alig egy perce járt itt, megpróbálja egyenesen, mindig csak egyenesen, de ez egy zsákutca, talán jobbra, megfordul, most balra, itt nincs átjáró... Eltévedt. Megállt egy pillanatra, csikorgott a homok a cipőjében, a fogai között, a szó szoros értelmében bekúszott mindenhová. Ebben a pillanatban nagyon erősen kívánta, hogy a tiszta, exkluzív, légkondicionált hotelszobájában legyen. Hallotta a dobütéseket, a rumbatökök fémes csörgését, az ismeretlen nyelvű siránkozást, és fenyegetőnek érezte az egész rituálét. Már nem is akarta megismerni, csak biztonságban vissza akart jutni a maga luxusvilágába.

Sietős léptekkel ment, remélte, hogy a következő saroknál az újabb sikátorok helyett a medinát körülvevő nyitott térbe jut. Nagyon fáradt volt, megviselte a hőség, patakokban folyt róla a veríték, kis híján sírva fakadt. Falak, falak, falak mindenhol. Vagy hatalmas, díszes kapuk, amelyekre úgy rácsodálkozott egyszer. Mind zárva. Bolyongott, tévelygett, szinte futott. Végül egy szűk utcácska végén megpillantotta a fényt, amely szabadulást ígért a végtelen labirintusból. Reménykedve

indult arra. Éppen egy félig nyitva hagyott kapu mellett sietett el, amikor egy kéz berántotta a házba.

Rögtön körülvették a banga szertartás átható hangjai. Egy emberekkel zsúfolt belső udvaron találta magát, középen mezítláb táncolt hat sötét bőrű férfi. Hosszú, földig érő, tarka – fehér, bordó és sötétzöld –, bő lebernyeg volt rajtuk. Két háromtagú sor állt egymással szemben, mindkét kezükben nagy méretű, fém rumbatököt ráztak erőteljesen. Oldalt állt a három dobos nyakba akasztott nagy dobokkal, ezeken verték a sámánisztikus ütemet hevesen, egyik kezük tenyerével, másik kezükben dobverővel. A rumbatököt rázó férfiak rendkívül kifejező mozdulatokkal járták a rituális táncot a ritmusra. Egyik lábukról a másikra nehezedtek, közben erőteljesen hajladoztak oldalra, magasba lökték a karjukat, így a rumbatökök fémes csengésű hangot adtak. Közben előre-hátra lépkedtek ütemesen, egymást kerülgetve változtatták a helyzetüket. Egy idő után változatosabb lett a felállás és a tánclépések is. A férfiak egymáshoz közeledtek, majd eltávolodtak, hirtelen oldalra fordultak, végül gyors tempóban forogni kezdtek a saját tengelyük körül. A dobosok mindeközben panaszos dalt énekeltek, ezzel is méltóságtejteljesebbé téve az egész rituálét.

– Rendkívüli, igazán rendkívüli! – A hangos zenéből kivált egy angolul beszélő női hang.

Szara körülnézett, és megpillantotta ugyanazt a párt, amelyik a reggelinél a szállodáért lelkesedett.

– Igen, nagyon érdekes – helyeselt a férfi.

– Megtudtam, hogy a banga a fekete bőrű rabszolgák leszármazottainak szertartása, akik annak idején az itteni házaknál, a földeken vagy az öntözőcsatornák kiásásánál dolgoztak – magyarázta az asszony.

– Nekem is úgy tűnt, hogy ezek afrikai ritmusok. És azt tudod, milyen nyelven énekelnek?

– Állítólag hauszán.^{13}

– És mi a célja ennek a rituálénak? – érdeklődött a férfi.

– A démonok... – mondta a nő ugyanazt, amit a Szara már a kocsiától is hallott.

– Egzorcizmusra^{14} gondolsz? – kérdezte a férfi.

– Igen, de nem csak arra.

– Hanem?

– Állítólag ez inkább adorcisztikus,^{15} mint egzorcisztikus szertartás.

– Ezt hogy kell érteni?

– Az a lényege, hogy integrálódnak a láthatatlan lényekkel, és a rituális énekek, de főleg a táncok segítségével transzba esnek, melynek során elveszítik a földi érzékeiket, így egyesülhetnek a láthatatlan lényekkel. Gyógyítóknak és erősítőnek tekintik ezeket a lényeket, nem feltétlenül tartják rossznak őket, még ha annak is látszanak.

– Látod, van valami ebben az oázisban, valami titokzatos ezekben a különös susogással zúgó pálmaligetekben, ezért nyernek éppen itt igazi mágikus jelentést ezek a szertartások.

– Igazad van, nézd csak... – Az asszony az egyik táncoló férfira mutatott, aki látványosan forgott körbe-körbe a ritmusra, mintha teljesen elveszítette volna a kapcsolatot a körülötte lévő világgal.

Szarának eszébe jutottak a különféle Srí Lanka-i maszkok, amelyeknek az a feladatuk, hogy távol tartsák a gonosz szellemeket és erőket. Akárhon élnek az emberek, Srí Lankán, Afrikában vagy a világ bármelyik zugában, mindenütt valamilyen varázsszerrel próbálják megvédeni magukat a gonosztól.

A belső udvaron újabb férfi feledkezett bele az eszelős táncba, aztán még egy és még egy... Két másik táncos lekuporodott, és a rumbatököket ide-oda rázva előbbre húzódtak. Aztán lábukkal dobogva szökdécseltek a dobütések ritmusára, majd még mindig guggolva forogtak a saját tengelyük körül. Végül felálltak ők is, hogy közös, folyamatos vad táncal tegyék teljessé az ősi rituálét. Az átható, ütemes énekszó, a rumbatökök csörgése, a dobok puffanása...

Egy idő után elhallgatott a zene, és Szara észrevett néhány turistát az udvaron. Az egyik nő odament a külföldiekhez, és begyűjtötte tőlük a pénzt. A turisták felálltak, a kijáráshoz indultak. Szara is így akart tenni, de a mellette ülő asszony erősen megragadta a karját.

– Maradj! – parancsolta baljós hangon. – Még nincs vége a banga szertartásnak!

Szara megértette, hogy aminek tanúja volt, az csak a banga egyik része, lehet, hogy ezt szánták az idegen szemeknek. De van még valami. Valami, amit csak a beavatottak láthatnak. Maradt hát.

Kimentek a turisták, a nő gondosan kulcsra zárta és be is reteszelte utánuk a kaput. Leszállt az alkony. Megint felcsendült a zene. Ugyanazok a ritmusok, ugyanazok a dobok, mégis, mintha fájdalmasabban, szomorúbban szóltak volna. Ezúttal nők jöttek ki az udvar közepére.

Amikor Szara rájuk nézett, az első gondolata az volt, hogy megszállottnak látszanak. A tekintetük zavaros volt, és mintha nem uralták volna a testüket. Egyikük, egy vörös ruhás, hosszú, sötét haját leeresztve viselő nő tehetetlenül roskadozott jobbra-balra. Ketten támogatták, nehogy összeessen. Kétrét görnyedve vonszolta magát rogyadozó lábbal, lehorgasztott fejjel, összevissza hadonászva. Szara megborzongott. „Démonok, démonok, démonok...” – visszhangzottak a fülében a kocsis szavai. Heves rángások futottak végig a nő testén, nem lehetett tudni, hogy démon szállta-e meg, vagy ő maga a démon. Szara a kapu felé sandított, mert a látottak alapján legszívesebb elmenekült volna. De erősen be volt reteszelve a kapu, és mindenkit annyira lefoglalt a szertartás, hogy e pillanatban biztos nem nyitotta volna ki senki.

A jelenlévők feszülten bámulták a nőt, akibe gonosz szellem költözött. Elhallgatott a zene, a nő térdre rogyott a padlón, és olyan hevesen és olyan gyorsan kezdte fel-le rázni a fejét, hogy biztosnak látszott, hogy természetfölötti erők mozgatják. Egy ember magától képtelen lett volna ilyen dühödten és ilyen erővel dobálni a fejét, mintha egyáltalán nem is tartozna a teste többi részéhez. Megint felhangzottak a rituális dobok és énekek, próbálták megszelídíteni és megnyugtatni a dühöngő démont.

Az udvar túlsó végében egy másik nő sem tudott parancsolni a testének, ide-oda rángatta a fejét. A köré gyűlt asszonyok betérítették egy Tozeurban használatos, kék sávós fekete abajával, eltakarták vele a haját és az arcát is, és most ez a szellemre hasonlító fekete alak dobálta magát görcsös rángatózással. Néhány percnyi kényszeres tánc után az asszony érzéketlenül hanyatlott a földre. Az asszonyok felfedték iszonyatosan eltorzult arcát, vizet permeteztek rá, így próbálták magához téríteni. A nő tovább hevert a karjaikban, körülötte rémült jajkiáltások hangzottak.

Férfiak is részt vettek a rituális táncban. Egyikük csupasz felsőtesttel, összefont kezét időnként a szívére szorítva, lehunyt szemmel és átszellemült arckifejezéssel bólogatott a hirtelen felerősödő, mágikus énekszó ritmusára. Az asszony elé, aki az előbb rogyott térdre, most vízzel teli csöbröt helyeztek, ő pedig hevesen belemártotta az arcát és a haját. Egyre lázasabb lett a banga szertartás. Néhány fiatal férfi ideges mozdulatokkal hajlítgatta a testét az egyre erősödő dobszóra. Egyikük elvesztette az eszméletét egy-egy pillanatra, a rituálé többi résztvevője pedig igyekezett magához téríteni. Előfordult, hogy a férfinak minden

tagja megmerevedett, a többiek teljesen egyenes lábbal és karral hordozták. Lidérces látvány volt.

Még inkább ördögűző jelleget öltött a szertartás. Többször használtak vizet, letakarták a nőket fekete lepellel, hangos, monoton hangokat hallattak – mindezen műveletek a gonosz szellemek kiűzését célozták. A rituálé egyes résztvevői transzba estek, mások pedig asszisztáltak nekik, a banga egyfajta katarzisélményt nyújtott a titkos aktusra összegyűlt társaságnak.

Elszabadult démonok tomboltak az oázis homályában, hihetetlen erővel bukkantak fel. Szara egyszerre pokoli, lüktető fejfájást érzett, émelyegni kezdett, fájdalom állt a hátába. Észrevette, hogy a bal keze félig megmerevedett, úgy érezte, ha nem engedik ki most rögtön erről a helyről, akkor hatalmukba kerítik a gonosz szellemek. Remegő kézzel pénzt vett elő, és a szemével keresni kezdte azt az asszonyt, akinél a kapukulcs volt. Amikor megtalálta, odament hozzá, vastag köteg bankjegyet nyújtott át neki, és szemével a kijárat felé intett. A nő átvette a pénzt, aztán a kapuhoz ment, elhúzta a reteszt, és kinyitotta a kulccsal. Szara kijutott az utcára, és az első pillanatban olyan benyomása támadt, mintha az utca végén Azizt látta volna. Egy pillanat múlva nyoma sem volt, így Szara megállapította, hogy érzéki csalódás áldozata lett. Gyorsan elindult arra, ahol a gyenge fény pislákol, mielőtt berántották az udvarra, majd amikor odaért, megkönnyebbülve lélegzett fel, hogy végre kikeveredett a középkori medinából. Beszállt egy utasra várakozó bricskába, és visszavitette magát a szállodába.

Útközben sms-t kapott Aziztól, hogy nagyon sajnálja, de ma este nem tudnak találkozni, lefoglalják a fontos ügyek. Másnap találkoznak szokás szerint, a reggelinél. „Rendben, viszlát holnap” – válaszolta Szara.

Nagy élvezettel vett egy kiadós fürdőt a szálloda fényűző fürdőszobájában. A haját különös gonddal mosta meg, mert rengeteg apró homokszemcse ragadt bele. Örült, hogy megint a klimatizált szállodában van, élvezte a szőnyegek puhaságát a talpa alatt és a tiszta, illatos ágyneműt a nagy, kényelmes franciaágyban. Sokáig nem jött álom a szemére a napközben átélt erőteljes élmények miatt, mert valahányszor lehunyta a szemét, rögtön meghallotta a démonok hörgését. Mindenfelől közeledtek hozzá, hogy a hatalmukba kerítsék. Ezért gyorsan felkelt, és meggyújtott minden díszes lámpát. Csak ekkor érezte magát biztonságban.

Reggelre nem tudta igazán kialudni magát, de lement reggelizni, hogy együtt lehessen Azizzal. Valamivel korábban ért az étterembe, ezért leült egy asztalhoz, és várta a kedvesét. Új turistacsoport érkezett a szállodába, kipirult arccal tárgyalták meg, milyen élményeket szereztek, míg átutaztak a Dzseríd-sotton.

– Láttátok azokat a tóból maradt, nagy, fehér sötömböket?

– Meg az autóbuszroncsot a sivatagban, ami ki tudja, honnan került oda?

– Hallottam, hogy volt egy ezer tevéből álló karaván, amelyik eltűnt a sós tó mélyén.

Szara arra gondolt, hogy előző nap ő is eltűnhetett volna nyomtalanul a régi medinában, mint az a karaván az ezer tevével, és jeges borzongás futott végig a hátán. Vannak az oázisnak olyan sötét titkai, amelyekről jobb, ha távol tartja magát.

Megérkezett Aziz, és kedvesen üdvözölte Szarát. A pincér hozta a reggelit, egy darabig csöndben falatoztak.

– Szara, édesem – szólalt meg Aziz gyengéden a kávé mellett. – Nemsokára megtartjuk az esküvőt.

– Igen, édesem. – Szara arca boldogan ragyogott fel.

– Szóval, ami a lakodalmat illeti, nem tudom, te hogy akarsz...

– Aziz! – szakította gyorsan félbe Szara. – Én nem akarok semmiféle lakodalmat.

A lakodalom a családnak szól, cikáztak át villámként a gondolatok Szara fején. És az én rokonaim? Nyilván arra sem emlékeznek, hogy a világon vagyok! A mama meg a papa remekül szórakozik a tengeren, Nadir a haverokkal dorbézol Londonban, Fatma meg teljesen elmerült a maga világában. Akkor kinek rendeznék a lakodalmat?

– Biztos, Szara? – kérdezte Aziz. – Mert ha akarsz, akkor.

– Nem, nem! Ne legyen lakodalom! – erősködött Szara. – És ne is beszéljünk róla többet!

– Ahogy gondolod. – Aziz nem erőltette.

– Így gondolom – jelentette ki magabiztosan Szara.

– Aztán... – Aziz elhallgatott egy pillanatra.

– Mi az, édesem?

– Hát az arany meg az ajándékok neked... Tudom, hogy a szokásoknak megfelelően ajándékokkal kell elhalmoznom téged, de most...

– Aziz! – Szara egészen felháborodott. – Nekem nem hiányzik az arany!
– Épp elég arany ékszere volt három nagy dobozban Kuvaitban, ahol az apja dúsgazdag rokonaitól kapott ajándékokat tartotta. – Az arany nem boldogít! – jelentette ki Szara a családi drámára gondolva, ami náluk zajlott az utóbbi hónapokban.

– Mert ha bármit szeretnél...

– Nem akarok semmit! – jelentette ki határozottan Szara.

– Akkor...

– Mi lesz akkor, édesem?

– Holnap megyünk, és összeházasodunk! – döntötte el Aziz.

– Jól van, édesem, rendben.

Szara szerelmes volt. Nagyon szerelmes. Nem akart sem lakodalmat, sem jegyajándékot. Csak feleségül akart menni ahhoz a férfihoz, akit ő választott, nem az apja. És soha, soha az életben nem akart olyan helyzetbe kerülni, mint az édesanyja, amikor az apja új feleséget hozott a házhoz. Tunézia az egyetlen arab ország, ahol törvény tiltja a többnejűséget. Szara tehát biztos lehetett abban, hogy őt nem fenyegeti a poligámia drámája.

Másnap Aziz eljött Szaráért, aztán együtt mentek a hivatalba, hogy ott, az alkalmi tanúk előtt aláírják a papírokat. Aztán visszamentek a szállodába.

Beléptek a szobába. Szara maga volt a megtettesült várakozás és vágy, sóvárgás, szerelem, odaadás és szenvedély. A mellbimbója megfeszült a férfi tenyerében, mert ez a tenyér erre várt örök időktől fogva. És Szara öle Aziz kedvéért volt forró.

Izzó szenvedély repítette őket a csókok, ölelések, kifinomult kényeztetések, a varázsigeként ható szerelmi vallomások, a felgyorsult lélegzettel, sürgetően rájuk törő vágy, a felkorbácsolt érzékiség lángjával égő testek örvényébe. A gyönyör csak kettőjüké volt.

És aznap éjjel Aziz nem hagyta magára. Mellette és vele, benne volt.

Reggel Szara azzal az érzéssel ébredt, hogy most élte át élete legszebb éjszakáját. Aziz aludt, ő gyengéden simogatta a férfi testét: itt van, itt, ilyen közel, és csak az övé. Végigcsókolta a vállát, végigsimította a hasát, a férfiasságát. Itt van. Tényleg itt van.

Aziz felébredt, elmosolyodott.

– Te vagy az életem – mondta.

– Édesem – felelte Szara.

Összetapadt az ajkuk, és nem hagyták el a szobát egész nap.

Másnap, reggeli után Aziz kijelentette, hogy ideje hazamenni. Szara bepakolt a bőröndjébe, és arra gondolt, hogy az új rezidenciája hatalmas, ezért nyilván fel kell vennie majd személyzetet. Elhatározta, hogy nem lesz túl sok cselédjük, hogy több magánszférájuk maradjon.

A szállodai számlát Szara a saját kártyájával fizette, elvégre nagyrészt hajadonként lakott benne. Majd bricskára szálltak, és elindultak a szállodából. Szara boldogan hunyta le a szemét, és a férje vállához bújt.

Amikor kinyitotta a szemét, a bricska a régi medina előtt állt. Aziz szállt ki elsőként, levette a lány bőröndjét, lesegítette a hintóról, aztán utasította, hogy fizesse ki a kocsist. Szara össze volt zavarodva, nem értette, mi ez az egész, de megtette, amit a férje parancsolt. Aziz elindult, húzta maga után a poros, szűk utcácskákon Szara Gucci feliratú bőröndjét, Szara pedig ment utána. Több sarkon befordultak a medina labirintusában, aztán Aziz megállt egy sivatagi széltől és homoktól megkopott, nagy kapu előtt.

– Szara, ez az új otthonod.

X. FEJEZET

A magányos pálmafa

Ha Tozeurben egy nő elhagyta a szülői házat, és belépett a férje háza kapuján, akkor legközelebb akkor juthatott át rajta, amikor a temetőbe vitték – visszhangoztak Szara fejében Aziz szavai. Akkor mondta ezt, amikor Ulával sétáltak a medinában. Most pedig ő állt egy ilyen kapu előtt. A homokszínű téglafal mélyedéséből nyílt a széles, kétszárnyú kapu. Már eldeformálódott, nem ért össze a kapuszárnyak felső része. Egyenetlen volt a fa természetes színe, világos- és sötétsárga, vöröses, világos- és sötétbarna árnyalatokban játszott, ez is arról tanúskodott, hogy benne van a korban, és nap, szél, homok, eső koptatta. Különféle mintákba rendezett fekete szögek díszítették a kaput. Középen húzódott három különálló vonal, fölöttük patkót formázó minta, legfölül rozettaféle. A kapu alját különféle elrendezésű, egymást metsző nyilak díszítették. Hiányzott néhány szög a mintákból, az alsó díszítéseken pedig vastagon állt a piszok, a por.

Szara ösztönösen visszahőkölt, erős késztetést érzett a menekülésre. Aziz észrevette a mozdulatát, és szorosán megragadta a csuklóját.

– Szara, ez az új otthonod – ismételte meg szárazon.

Belökte az otromba kaput, és a fiatalasszony átlépte a küszöböt. Megérkezett az otthonába.

– Ez a hálószoba. – A kapu közelében, a jobb oldalon nyitott ki egy ajtót Aziz.

Behúzta Szara bőröndjét a kis helyiségbe, ahol csak egy matrac hevert a padlón, rajta elnyútt kínai ágynemű a legolcsóbb fajtából.

– Ez a mi hálószobánk és egyben a te szobád – mondta Aziz, és letette Szara bőröndjét a szoba sarkában. – A többi helyiséget együtt használjuk az édesanyámmal. Gyere, körbevezetlek a házban.

Minden helyiség a fedetlen belső udvarról nyílt, ez jellemző volt a régi medina épületeiben. Szara új otthonában, az udvar közepén állt egy nagy, évszázados pálmafa. A törzse jó vastag, dús zöld koronája a ház teteje fölé magasodott.

– Itt a fürdőszoba, itt az illemhely. – Aziz két, egymással szomszédos, négyszögletű helyiségbe nyitott be. Az egyikben zuhanyfülke volt kis mosdókagylóval, a másikban csak egy kis méretű angolvécé.

– Ez pedig a konyha. – Aziz egy nagyobb helyiségbe vezette Szarát, ahol a gáztűzhely mellett, a konyhapultnál egy asszony állt, hátat fordítva nekik. – Mama, ő a feleségem, Szara.

Az asszony megfordult, és beletörölte a kezét egy konyharuhába.

– Aziz, miért nem szóltál, hogy megjöttetek? Nem is hallottalak benneteket! Tehát ő Szara! – Az asszony figyelmesen végigmérte. – Szép lány, kisfiam, nagyon szép. Mabruk!^{16} – fejezte ki jókívánságait.

Aziz édesanyja kicsit alacsonyabb és testesebb volt Szaránál. Ráncokkal barázdált, jóságos, kerek arca volt, a szeme különösen átható. És mosolygós arca ellenére Szara észrevette, hogy szomorúság rejlik a szemében. Tartós szomorúság, amelyet nem egy átmeneti, rövidesen megváltozó helyzet okoz, hanem a mélységes aggodalom és gondok sokasága, melyekről tudni lehet, hogy nem múlnak el sem gyorsan, sem könnyen.

– Jó napot – mondta Szara.

– Jó napot – felelte Aziz mamája, továbbra is tetőtől talpig méricskélve Szarát. – Kuszkuszt^{17} főzök nektek. Mindjárt kész.

– Köszönjük, mama. Gyere, Szara, megmutatom a ház többi részét. – Aziz már ki is ment a konyhából.

Szara követte, megint a patióban álltak. Most bal kéz felé esett a fürdőszoba és az illemhely, jobbra pedig egy további helyiség és egy átjáró, amely a ház másik részébe vezetett. Aziz egy nagyobb szobába vezette Szarát.

– Itt eszünk – közölte.

A szobában nem volt egyetlen bútor sem, de színes, hagyományos kis szőnyegek borították az egész padlót, a sarokban pedig nagy képernyős tévé állt.

– Anyukám szeret tévét nézni.

Az egyik falnál párnák heverték halomban, ez arra utalt, hogy általában ott szokott ülni Aziz mamája.

– Van még egy belső udvarunk. – Ezt olyan büszkeséggel mondta a férfi, mintha a legnagyobb fényűzés jele lenne, hogy két udvaruk van.

Elhagyta a szobát, és végigment egy folyosón, amely a másik, az előzőnél nagyobb udvarra vezetett. Itt nem volt fa, égetett a nap, és

nagyon rideg helynek látszott. Négy ajtónyílás vezetett innen a további szobákba. Szara ebből rájött, hogy csak az ő hálósobájának, a fürdőszobának és a vécének van rendes, zárható ajtaja, a többi helyiségbe a falba vágott szögletes nyíláson át lehet bemenni.

– Itt alszik az édesanyám.

Aziz újabb helyiséget mutatott Szarának, melyben egy plédekkel letakart matrac hevert a padlón, a falnál pedig tarka ruhák és más öltözékek tornyosultak.

– Gyere, Szara, látod, van még több szobánk is. Sok hely van a házban, nagyon kényelmesen fogsz itt élni.

A középkori medinához képest, melyben általában nagy, többgenerációs családok laktak, és megesett, hogy mindössze egy helyiséggel kellett beérnie a férjnek, a feleségnek és a gyerekeknek, Aziz háza valóban tágasnak látszott.

– Itt dolgozik az édesanyám. – A következő szobát megtöltötték a pálmastok, a különböző méretű fonott kosarak, voltak köztük félkész darabok is. – A mama kosarakat fon, te is megtanulod majd a fonást, és segítesz neki.

Szarát annyira megdöbbenették a történetek, hogy fel sem fogta, bizony most ismerkedik azzal az igazi étellel, amit ezután élni fog. Valami furcsa bénultság lett úrrá rajta, mintha félálomban lenne, úgy érezte, mintha még mindig Tunézia nevezetességeit látogatná, tanulmányozná az ország történelmét, hagyományait, népszokásait.

– Menjünk tovább! – Aziz kézen fogta Szarát, és bevezette a következő helyiségbe. – Itt vannak az én holmijaim. – Nagy összevisszaságban, a padlóra hányva nadrágok, ingek, alsók, zoknik, trikók, cipők álltak kupacban. – Szörnyű rumli van itt! – Elmosolyodott. – De most már van feleségem, aki gondomat viseli. – Gyengéden arcon csókolta Szarát. – Ha már berendezkedtél, nézd át a ruháimat, mosd ki, amit kell, és szedd őket rendbe!

A ruhatár szétszórt darabjai mellett, a szoba sarkában álló kartondobozon akadt meg Szara tekintete.

– Rendben? – kérdezte Aziz.

– Micsoda? – kérdezett vissza Szara értetlenül.

– Rendben tartod a ruháimat.

Szara nem válaszolt azonnal.

– Rendben tartod a ruháimat – ismételte el nyomatékosan Aziz.

– Jó – felelte gépiesen Szara.

Aziz maga után húzta az utolsó, üres helyiségbe.

– Azelőtt ebben a szobában lakott a bátyám a családjával, de pár éve elköltözött egy másik városba – magyarázta a férfi.

– Aziz, kész a kuszkus! – hallatszott messziről Aziz édesanyjának hangja.

– Megyünk, mama, megyünk! – kiabált vissza a férfi.

Visszamentek az első udvarba, ahol Aziz mamája már a konyha és a tévészoba között sürgölődött.

– Gyertek, mindjárt tálalok – mondta mosolyogva Aziz mamája.

– Kezet moshatok valahol? – kérdezte gépiesen Szara.

– Persze! – Aziz elnevette magát. – És nem kell kérdezned, hiszen ez a te otthonod! Ott a fürdőszoba – emlékeztette, és a megfelelő ajtóra mutatott.

Szara belépett az apró helyiségbe, és megállt az ütött-kopott mosdókagylónál. Minden elhanyagolt volt körülötte. Csöpögött a víz a rozsdás zuhanyrózsából, sárga csíkok virítottak a zuhanytálcán, kopottak és töredezetek voltak az öreg csempék. Megengedte a vizet, de valami baj lehetett a víznyomással, mert csak vékonyka sugárban jött a langyos víz. Leöblítette a kezét, amennyire tudta, és meg akarta törölni, de csak egy foszladozó, nagyon piszkos törölközőt talált. Hozzá sem nyúlt, inkább vizes kézzel ment ki.

– Gyere, Szara, gyere már, mindjárt kihűl minden – invitálta kedvesen a menyét Aziz mamája.

Szara keresztülment az udvaron, és belépett abba a szobába, amelyet Aziz ebédlőnek nevezett. Közvetlenül a padlón állt egy nagy tál párolgó kuszkus, mellette három kanál. Az étel mellé három pohár vizet és egy több darabra tört bagettet helyeztek. Aziz és a mamája már a padlón ült a tál mellett, Szarát várva.

– Ül le, Szara – biztatta a menyét Aziz mamája. – Kíváncsi vagyok, hogy ízlik neked a kuszkusom.

Szara leült a padlóra, Aziz átnyújtott neki egy kanalat. Aztán fogta a sajátját, és az anyjával együtt enni kezdett a közös tálból. Szara mozdulatlanul ült a kanállal a kezében, és nemigen tudta, mit csináljon.

– Tessék, Szara, egyél. – Aziz már újabb adag ételt vett a kanálára. – Az én anyukám főzi a legjobb kuszuszt az egész medinában.

A kuszkusz kúp formában volt elrendezve, a közepén sűrű szosz és zöldségdarabok.

- Ma hús van - hangsúlyozta Aziz mamája, ezzel adva a menyé értésére, hogy ebben a házban csak nagy ünnepeken kerül hús az asztalra.

- *Bon appétit!* - Aziz megint evésre biztatta Szarát. Nem csak a kuszkuszhoz felszolgált bagettben mutatkozott meg a francia hatás.

Szara vett egy kevés szoszt a kúp tetejéről, összekeverte kuszkusszal, és megkóstolta így együtt.

- Na milyen, finom? - kérdezte Aziz.

- Nagyon finom - felelte őszintén Szara. Tényleg ízlett neki a kissé csípős étel.

- A mama megtanít mindenre. - Aziz elégedetten pillantott a feleségére. - Még arra is, hogyan főzd meg a legjobb kuszkuszt a medinában.

- Tudsz főzni? - kérdezte Aziz mamája.

Szara igen furcsának találta ezt a kérdést. Sosem gondolta volna, hogy egyszer még számonkérlik rajta a főzési tudományát.

- A mama azt kérdezi, tudsz-e főzni - fordult Aziz Szarához, amikor túl hosszúvá nyúlt a csend.

Szarának nem is rémlett, hogy bármikor bement volna a konyhába a kuvaiti családi rezidencián, ahol minden háztartási teendő a cselédség dolga volt.

- Nem... - préselte ki magából. - Nem...

- Semmi baj. - Aziz mamája igyekezett kedvesen bánni a menyével. - Fadva sem tudott semmit, amikor hozzánk költözött.

- Ki az a Fadva? - Szara fején átfutott a gondolat, hogy Aziznak esetleg volt már egy felesége korábban is.

- A másik fiam, Szalah felesége - magyarázta az anyósa. - Nem tudott semmit, amikor Szalah idehozta.

- Ne túlozz, mama, azért volt, amit tudott - szólt közbe Aziz.

- De nem olyan jól, ahogy kellett volna - mondta Aziz mamája a menyével örökké elégedetlen anyós hangján.

- Fadva szorgalmas volt, mindent megtanult egy szempillantás alatt - dicsérte Aziz a sógornőjét.

- Ha felügyeltem rá, akkor jól csinálta, de egyedül nemigen boldogult. - Aziz mamája nyilvánvalóan nem rajongott Fadváért.

- De sokat segített neked - védte Aziz tovább Fadvát.

– Igen, mindig elkél még néhány kéz a munkában – mondta a mamája. – Jó, hogy most itt vagy, Szara, mert Aziz mellől már régóta hiányzott egy asszony. Én megöregedtem, nincs elég erőm. Pedig mindennap meg kell főzni, mosni, takarítani kell, azután felsöpörni az udvarokat... A két udvar a legrosszabb... – Aziz mamája felsóhajtott. – Többször is fel kell söpörni gondosan, mert idefújja a szél a homokot a sivatagból, aztán mindent behordunk a szobába. Nekem már fáj a hátam, nem tudok annyit söpörni. Mostantól ez a te dolgod lesz, Szara – jelentette ki, mintha ez lenne a legnyilvánvalóbb dolog a világon.

Szara érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Letette a kanalat, mert tudta, hogy egyetlen falatot sem lesz képes lenyelni.

– Be is fejezted? – kérdezte csodálkozva Aziz. – Hiszen alig ettél valamit!

– A szállodában is keveset ettem, nem emlékszel?

– felelte Szara elszorult torokkal. Most úgy tűnt, valami távoli bolygón van az ötcsillagos luxushotel.

– Aztán ott vannak a kosarak – folytatta Aziz mamája. – Nekem már fájnak az ujjaim, a szemem is elromlott ettől a munkától. Szara, minél előbb meg kell tanulnod kosarat fonni – jelentette ki határozott hangon.

A rá következő percekben Aziz és az édesanyja ette a kuszkuszt, Szara pedig szó nélkül ült mellettük. Nagyon megerőltetőnek érezte a padlón kuporgást, nem tudta, milyen pózba helyezkedve lenne kényelmesebb.

– Szara, vannak testvéreid? – kérdezte Aziz mamája.

– Igen – felelte Szara, bár nem volt kedve a családjáról beszélni.

– Fiú, lány?

– Egy fiú, egy lány.

– Idősebbek, fiatalabbak? – Aziz mamája kénytelen volt minden szót egyenként kihúzni a menyéből.

– Egy bátyám van, meg egy húgom.

– Aha... És mi a nevük?

– Nadir és Fatma...

– Nadir és Fatma. – ismételte Aziz mamája. – Az jó... Nekem csak Szalah van és Aziz...

– Édesapánk meghalt még kiskorunkban – tette hozzá Aziz. – És a mama nem ment férjhez másodszor. Pedig lett volna jelentkező...

– Veletek akartam törődni – magyarázta Aziz mamája. – Egy új férfi biztos saját gyerekeket akart volna, és akkor ti háttérbe szorultok. Nem

akartam, hogy így legyen. De könnyebb, mióta felnőttemek... És minden
rendben is lenne, ha nem...

– Csend legyen, mama! – szakította félbe durván Aziz.

Aziz mamája a fiára pillantott, és Szara nagy fájdalmat látott a
szemében. Aziz keményen nézett az anyjára, és Szara úgy érezte, hogy
hallgatást parancsol neki. Feszült csönd lett, aztán Aziz szólalt meg
elsőként.

– Behozom a süteményt Szarának. – Mielőtt elhagyta a szobát, még
egyszer szigorú pillantást vetett az anyjára.

Szara lába már teljesen elgémberedett, ezért megint pozíciót váltott.
Nem sokra ment vele, egyre kényelmetlenebb volt a földön ülni. Aziz
behozta süteményt egy dobozban, volt nála néhány papírszalvéta és
szénsavas dobozos üdítő. Három sütemény volt becsomagolva, Aziz
szalvétára helyezve átnyújtott egyet a mamájának, egyet Szarának, az
utolsót megtartotta magának. Aztán kinyitotta az üdítőket, és letett
egy-et-egy-et a nők elé. A harmadikat egy hajtásra kiitta.

Szara bekapott egy falat süteményt. Az *esküvői tortám*, gondolta
akaratlanul. Visszatette a megkezdett süteményt a padlóra.

– Edd meg az egészet, Szara – mondta Aziz. – Külön neked vettem.

– Köszönöm, Aziz, nem tudom megenni.

– Nem ízlik?

– Túl édes.

– Túl édes... – ismételte el Szara után Aziz mamája, ki tudja, miért.

Szarát enyhe émelygés fogta el hirtelen.

– Szara, jól vagy? – kérdezte Aziz a feleségét, látva, hogy megrándul az
arca.

– Igen, jól vagyok – felelte Szara.

– Ha nem kéred a süteményt, akkor vidd vissza a konyhába, talán
később megkívánod. És segíts a mamának leszedni az asztalt meg
elmosogatni ebéd után – rendelkezett Aziz.

– Hagyd ma pihenni Szarát, kisfiam – szólt közbe Aziz mamája. – Még
csak most költözött ide. Majd holnap nekilát a munkának.

– Rendben, mama – egyezett bele Aziz. – De holnaptól kezd el tanítani
mindenre! Hiszen kell neked a segítség.

– Igen, kisfiam, igazad van – helyeselt az asszony, és nagy nehezen
felállt a padlóról.

Szara is felállt, és nehézkesen kiegyenesítette elzsibbadt lábát.

- Én most elmegyek – közölte Aziz.
- Mikor jössz haza? – kérdezte Szara.
- Este – felelte Aziz. – Szia.
- Szia.

Szara rögtön abba a helyiségbe indult, amelyet Aziz hálósobának jelölt ki. Belökte az öreg ajtót, és bement a szobába. Bent félhomály volt, mert a ház többi helyiségéhez hasonlóan itt sem volt ablak. A félig nyitva hagyott ajtón beszűrődő gyenge fényben Szara megtalálta a kapcsolót, és felkattintotta a villanyt. Megdöbbenette, milyen piszkos a szoba, amely mától az otthona lesz. Barnásszürkében játszottak a rég nem festett falak, azt sem tudta megállapítani, milyen lehetett valamikor az eredeti színük. Több helyen repedések éktelenkedtek rajta, mállott a vakolat. Szemét és por gyűlt össze azon a kis helyen, amit a padlóból szabadon hagyott a matrac. Lehet, hogy csak egy szellőkés fújta szét a szemcséket, de akár bogár is mászhatott benne, mindenesetre valami megmozdult a mocskos sarokban. Az undortól libabőrösen Szara gyorsan lekapcsolta a villanyt, és karját a térde köré fonva leült a matracra. Nem mert lefeküdni a dohos ágyneműre. Így maradt mozdulatlanul, ugyanebben a pózban, míg sajogni nem kezdett minden porcikája. Legszívesebben visszament volna a szállodába, megfürdött volna az elegáns fürdőszobában, és lefeküdt volna a kényelmes, tiszta, baldachinos ágyba. Gyorsan felpattant erre a gondolatra, fogta a bőröndjét, és kivonszolta a hatalmas bejárati kapuhoz. Megpróbálta kinyitni, de rádöbbsent, hogy kulcsra van zárva. Gondolkodott, hova rejthették a kulcsot ezekben a minden berendezést nélkülöző helyiségekben. A konyha jutott eszébe, mert ott volt konyhapult, ahova mindenfélét le lehet rakni. Odaindult, remélve, hogy nem találja ott az anyósát. Szerencsére üres volt a konyha, így körülnézhetett. Gondosan átkutatta, megvizsgálta még a néhány fém- és műanyag edényt is, de nem találta meg, amit keresett. Benézett a szobába is, ahol ebédeltek, végigpásztázta a csupasz falakat és a szőnyegekkel borított padlót, de csak a sarokban szunyókáló anyósát látta. Lemondóan állapította meg, hogy vagy az anyósa tartja magánál a kulcsot, vagy Aziz zárta be a kaput kívülről. Szara halkán, hogy föl ne ébressze az anyósát, kihátrált az udvarra. Leült a pálmafa alá, nekidőlt évszázados törzsének. *Vajon ez a magányos pálmafa, amely a zárt udvaron áll, ahonnan kimenni sem tudok, ez lesz számomra a boldogság és a szerelem oázisa?* – tette fel magának a kérdést keserűen.

Megint egyfajta félálomszerű letargiába esett, ahogy már számtalanszor megesett vele, mielőtt megismerte Azizt. Hallgatta a magányos pálmafa susogását. Így maradt, mint aki nincs jelen, mint ez az elhagyatott pálmafa az udvaron, távol a régi medina falain kívül élő, sok ezer más pálmafától. Nem akart arra gondolni, mi volt azelőtt, mi van most, mi lesz ezután.

Elég hosszú időt töltött el csendben, aztán mozgást hallott a szobából, észrevette, hogy felébredt az anyósa. Szara felállt, bevonszolta a bőröndjét az udvarról a hálósobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Nem akarta látni a csúf belső teret, ezért sötétben nyitotta ki a bőröndjét, és tapogatózva kivett belőle néhány holmit. Előszedett egy nagy kendőt, két gyapjúkardigánt és egy hosszú, puha köntöst. Meg a parfümöket. A több száz eurós parfümöket. Gyorsan befújta magát bőségesen, szórt néhány cseppet a bőröndből elővett ruhákra, az ágyneműre, és permetezett a szoba levegőjébe is. Körülvette az intenzív illat, és mindjárt jobban érezte magát. Leterítette a kendőt a matracra, a feje alá gyűrte a kardigánokat, és beburkolózott a köntösébe. Az intenzív parfümilletban egy pillanatra visszatért a saját világába.

Aziz éjjel ért haza. A karjaiba vette, forró ajkával végigcsókolta az arcát, sóvárgó kezével kényeztette a testét, szerelmi varázsigéket suttogott, és ez elég volt ahhoz, hogy Szara megfélelkezzen a nehézségekről és a kényelmetlenségről. Viszonozta a perzselő csókokat, végigjártatta a kezét az izmos mellkason, teste megfeszült a gyönyör hullámaitól, amelyek a férfi kifinomult szerelmi játékaik hatására futottak végig rajta. Elragadta a szenvedély, magasba röpítette és megszabadította. A földhözragadtságtól, a tehetetlenségtől, a szomorúságtól. Mert volt vagyona, volt pénze, volt aranya. Valamikor régen így volt. De szerelem nem volt az életében. Komor volt az egész világ. Már nem számít semmi, nincs jelentősége semminek. *Aziz, édesem, drágaságom, egyetlenem, ne hagyd abba, csókolj, szeress, izgass, repíts a mámorító gyönyörbe. Szeretlek, mondta a férfi, szeretlek, mondta a nő, szeretlek, szeretlek, és ez sem volt elég.*

Másnap Szara odaadta a bankkártyáját Aziznak, és megkérte, hogy vegyen új ágyneműt, új törölközőket és tányérokat. Amikor elment a férje, Szara sarkig tárta a hálósoba ajtaját, és kicipelte az udvarra a matracot. Ott gondosan kimosta, és kitámasztva felállította, hadd ériék a forró napsugarak. Aztán vizet töltött egy lavórba, súrolóport szórt bele, és gondosan felsúrolta a hálósoba padlóját. Szerencsére nem talált odabent

bogarakat. Kimosta az ágyneműt is, többször felsöpörte a két udvart, és rendbe rakta a férje ruháit. Az anyósa nagy elismeréssel nézte, milyen szorgalmas. Pedig nem szorgalmas volt, hanem szerelmes.

* * *

A régi medina hagyományos ritmusában teltek a hetek. Szara és az anyósa vezette a háztartást, Aziz pedig szinte a teljes napot házon kívül töltötte. Nagyon szerényen étkeztek, reggelire általában tojás volt, néha kevés olvasztott sajt, ebédre spagetti vagy kuszkusz valamilyen szósszal, előfordult, hogy zöldség sem volt hozzá, de volt bagett mindenhez. Megesett, hogy vacsorára nem jutott semmi, az anyósa ilyenkor datolyát rágcsált, az mindig volt otthon.

Szara nagyon spórolt a parfümjeivel, csak pár cseppet használt a szerelmes, forró éjszakákon. Aziz néha sétálni vitte az oázisba, ilyenkor megint csodás volt az oázis és benne a férfi. Szara ilyenkor illatozó jázmint vitt a sivár hálószobába.

Szara egyszer főzött két édes, mentás teát, és beült az anyósához tévét nézni. Az asszony mosolyogva vette el a kis átlátszó üveg pohárban felszolgált teát. Rögtön első nap megszerette az új menyét, mert remélte, hogy ez a szép, kedves és fülig szerelmes lány majd hatással lesz a fiára, aki... Megint súlyos, alig elviselhető teher nehezedett a mellére.

– Másodszor is felsöpörted a belső udvart? – kérdezte, amikor Szara leült.

– Igen, reggel óta rengeteg homokot fúj be a szél – felelte a fiatalasszony.

– Igen, ma nagyon erősen fúj a szél a sivatagban. – Az anyósa belekortyolt a teába.

– Estefelé majd még egyszer felsöpröm – ígérte Szara.

– Az nagyon jó lesz. – Az anyósa megint kedvesen rámosolygott.

A következő fél órában egy népszerű arab tévésorozat eseményeit követte a két nő.

– Megmondtam, hogy visszamegy ahhoz a nőhöz – kommentálta az anyósa, aki jól ismerte a történetet.

– De az a másik végig provokálni akarta. – Szarát is lekötötték a hősök kalandjai a képernyőn. – Ráadásul milyen pofátlan és sunyi trükkökkel próbálkozott.

- De nem olyan buta az az ember, hogy hagyta volna magát lépre csalni...

Véget ért a sorozat epizódja, és Szara felállt, hogy kivigye az üres poharakat.

- Főzök még egy teát? - kérdezte.

- Igen, kérnék.

Szara kiment a konyhába, majd pár perc múlva friss, forró teával jött vissza.

- Tessék. - Letette a poharat az anyósa elé.

- Köszönöm. - Felderült az asszony arca. - Nagyon finom teát főzöl, Szara, minden pont olyan, amilyennek lennie kell, a menta is, a cukor is, és éppen ilyen erősen szeretem - dicsérte a menyét.

- Köszönöm szépen. - Az anyósa minden lépésnél megmutatkozó kedvessége segített Szarának, hogy alkalmazkodni tudjon a számára teljesen új életkörülményekhez.

- Képzeld, Fadva még egy teát sem tudott normálisan megfőzni, és mindig elrontott valamit, ha nem álltam mellette a konyhában...

Megint érzékeltette, mennyire nem volt kibékülve a másik menyével. Szara nem szólt semmit, de a lelke mélyén örült, hogy elnyerte az anyósa rokonszenvét, ellenkező esetben kibírhatatlan lett volna együtt lakni vele.

- Nemsokára lakodalom lesz az oázisban, és meghívtak mindkettőnket - mondta az anyósa.

- Kedves tőlük - felelte Szara.

- Csak nem tudom, elmenjünk-e minden napra, öreg vagyok én már az ilyen hosszú, többnapos ünnepléshez.

- Minden napra?

- Igen, több napig tartanak a szertartások, és nagyon nagy a felhajtás - mondta az anyósa kicsit szomorúan. - Én mindig azt szerettem volna, hogy Aziznak nagy lakodalma legyen, hogy ünnepeljen az egész oázis, de valahogy úgy alakult minden...

Szara belátta, hogy csak magára gondolt, amikor lemondott a lakodalomról, nem vette figyelembe Azizt és a családját.

- Mert Aziz... - kezdte az anyósa, de rögtön el is hallgatott, mintha nem lenne biztos abban, hogy beszélhet-e Szarának bizonyos ügyekről.

- Mi van Azizzal...? - kapott a szón Szara, mert egy ideje úgy érezte, hogy a férje meg az anyósa titkol előtte valamit, valami nagyon fontos dolgot.

Az anyósa mélyet sóhajtott, és figyelmesen nézett a lányra.

- Jaj, kicsim, kicsim... - Sötét felhő telepedett az asszony arcára, még mindig nem tudta eldönteni, lehet-e teljesen őszinte. - Aziz jó fiú, csak...

- Csak...? - Szara érezte, hogy nem jön ki az igazság az anyósa torkán.

- Ó, nem fontos - zárta le gyorsan az asszony, mintha attól félne, hogy ha elhangoznak bizonyos szavak, azok valamilyen szörnyűséges és visszafordíthatatlan folyamatot indítanak el. - Minden jól ment, amíg a szállodában dolgozott - mondta érezhető sajnálkozással.

- Aziz a szállodában dolgozott? - Szara csak annyit tudott a férje munkájáról, hogy üzleti ügyekkel foglalkozik. Azt mondta, ne faggassa, mi az pontosan, nem nőknek való dolog.

- Igen, évekig pultos volt a szálloda bárjában. Ott, ahol megismerkedtetek.

Akkor már értem, miért bántak velünk olyan megkülönböztetett figyelemmel, amikor ott vendégeskedtünk Ulával, gondolta Szara. Aziz biztos ismerte a teljes személyzetet, nem volt nehéz szívességet kérnie.

- Ott mindenki nagyon szerette - mondta az anyósa, mintha megerősítené Szara találgatását. - Sőt szereti a mai napig... Mert ők nem tudják... - Félelem érződött az anyósa hangjában.

- Mit nem tudnak? - Szarát egyre jobban izgatta, milyen információt titkol az anyósa a férjéről.

- Ne, Szara, ne most. - A jelek szerint elmúlt az anyósa pillanatnyi gyengesége. - Nem tudja senki, csak én, és ez maradjon is így. Még a hotel tulajdonosa sem sejt semmit. Amikor legutóbb elutazott, Azizt bízta meg, hogy vigyázzon a fia új rezidenciájára, aki nemsokára megnősül. Ennyire megbízik Azizban.

És engem oda vitt Aziz, hogy megkérje a kezem..., emlékezett Szara.

- Visszatérve a lakodalomra - váltott témát az anyósa -, elmehetünk egyszer vagy kétszer... Többre nincs erőm. Mert egy hétig is eltart az egész ceremónia.

- Akkor biztos ezalatt szervezik a hennaéjszakát, mint minden arab országban - találgatta Szara.

- Hogyne - bólintott az anyósa. - Nálunk vannak, akik kétszer is megcsinálják, hogy tartósak legyenek a minták. És nagyon fontos még a menyasszony látogatása a hagyományos hamam fürdőben, ahol megfürdik, és az egész testére kiterjedően megkapja a kezeléseket.

- Szép szokások.

– Igen, majdnem az egész oázis részt vesz bennük. Az egyik napot arra szánják, hogy ünnepséget rendezzenek a menyasszonynak, ahol a rokonai, barátnői és szomszédasszonyai átadják neki az ajándékokat.

– És mit szokás itt ajándékozni?

– Pénzt, edényeket, teáskannákat, tálcákat... És persze sokat táncolnak, énekelnek... Vigad az egész oázis... Szép szokások, ahogy mondtad. De nálatok másképp volt... – mondta sajnálkozva.

Ha igazi a szerelem, akkor másképp kell lennie, súgta Szara szíve.

– Néha pedig, ha beduin eredetű az ifjú házaspár családja, mint ebben a mostani lakodalomban, amelyre hivatalosak vagyunk, akkor a menyasszonyt feldíszített, zárt hordszéken, tevén viszik a szülői házból a vőlegény házába.

– Azt szívesen megnézném – mondta Szara.

– Jól van, majd aznap megyünk oda, amikor ez történik, de néha más szertartást tartanak, ez attól függ, ki milyen családból származik.

– Milyen más szertartást? – tudakolta Szara.

– Felrakják a ruhákkal, illatszerekkel és a menyasszony személyes holmijával megpakolt bőröndöket a tevére, amelynek a hátára szíjazták a díszes hordszéket. Jelképes módon átszállítják az új otthonába.

– Kíváncsi vagyok, hogy lesz ezúttal.

– Odamegyünk, és látni fogod – ígérte az anyósa. – Idd meg a teát, már egészen kihűlt!

– Tényleg. – Szara fölemelte a poharat.

* * *

Ígéretéhez híven az anyósa elvitte Szarát a lakodalomba a ceremónia megfelelő napján. Mint minden arab lakodalom, amelyekben Szara kisgyerekkora óta megfordult, ez is nagyon vidám, harsány és színes mulatság volt. A nők, akik egyhangú életük nagy részét otthon töltötték, örömmel használták ki ezt az alkalmat, hogy kedvükre táncoljanak, nevéssenek, mulassanak. Külön rendeztek ünnepséget a nőknek és külön a férfiaknak, ezért a nők teljesen szabadon ünnepelhettek maguk között. Amikor Szara az anyósával odaért a helyszínre, már javában zajlott a mulatság. Aziz felesége rögtön nagy szenzációt keltett, hiszen új volt az oázisban, ezért egyfolytában záporoztak rá az ilyenkor megszokott kérdések.

- Mi a neved?
- Honnan jöttél?
- Vannak testvéreid?
- Teherben vagy már?
- Hogyan ismerkedtetek meg Azizzal?
- Tetszik neked Tozeur?
- A húgod már férjnél van?
- Mit csinál a bátyád?

Szara kénytelen volt a végtelenségig válaszolgatni a kíváncsi tozeuri nők egyforma a kérdéseire. Közben szólt a hagyományos, harsány beduin zene, és Szarának szinte kiabálnia kellett, hogy hallják a hangját. A belső udvaron mosolygós nők táncoltak ütemesen, magasba tartott kézzel, a hagyományos dobok és furulyák ritmusára tapsolva. Nagyokat nevettek a fiatal lányok, tüzesen rázták a csípőjüket, hogy minél jobban megmutassák bájaikat az anyáknak, nagymamáknak, házasságszerzőknek. Hennával festett művészi minták díszítették a jelenlévők karját és lábát. Belefeledkeztek a multságba, egyre bátrabb és szemérmetlenebb mozdulatokkal ropták a táncot. Egyszer csak az egyik nő teljesen levetkőzött deréktől fölfelé, és csábosan rázta a zene ritmusára nagy, telt mellét. Mások ettől felbátorodva kihívó mozdulatokkal hangsúlyozták a csípőjüket, hátsójukat. Percről percre erotikusabb lett a légkör.

- De hol van a menyasszony? - kérdezte Szara az anyósát, mert nem látta a szertartás legfontosabb szereplőjét.

- Be van zárva a szobájába.
- Micsoda? - álmélkodott Szara.
- Ez is egy itteni szokás.
- Miféle szokás?

- A menyasszony elszigetelve vár egy zárt, sötét szobában, és időnként megmutatja magát. Mindjárt megnézheted.

Még mindig tomboltak a nők az udvaron, mutogatták a zene ritmusára ringatózó, csupasz mellüket és hevesen hullámozó hátsójukat.

- Szara, menj te is táncolni! - Az anyósa szeretett volna eldicsekedni a jelenlévők előtt az új menyével.

- Á, nem... - tiltakozott Szara.

- Kérlek szépen, Szara, hadd lássa mindenki, milyen felesége van Aziznak - biztatta az asszony.

Szarának nem sok kedve volt a szerepléshez, de úgy döntött, teljesíti az anyósa kívánságát, ha ragaszkodik hozzá. Így legalább meghálálhatja neki, hogy kedvesen fogadta és jól bánt vele. Bement középre, és remek hastáncot mutatott be. A köré gyűlt nők ámulva figyelték, az anyósa pedig büszkén jártatta végig a pillantását az esküvői ünnepeken megjelent vendégeken.

– Remekül táncolsz, Szara – dicsérte elégedetten az anyósa, amikor visszament hozzá. – Fadva táncolni sem tudott. – Az anyósa megint odaszúrt a másik fia távol lévő feleségének.

Egyszer csak mozgolódás támadt az udvaron, mert előkerült a menyasszony. Teljesen betakarta a színes csíkos anyagból készült hagyományos, beduin viselet. A fejét és az arcát is leomló, hasonlóan színes, csillogó fátyol takarta. Felhangzottak a hagyományos *zagarid* rikoltások, míg emelvényre helyezték a menyasszonyt. Izgatott nők gyűltek köré. Szara észrevette, hogy a menyasszony lábán nagy, vastag arany lábperec látható. Ezt nagyon furcsának találta itt, az oázisban, ahol a lakosok többsége igen szegény volt.

– Milyen hatalmas lábpercek! – mondta csodálkozva. – Látszik, hogy nagyon nehezek. Együtt legalább fél kiló lehet a súlyuk, vagy annál is több!

– Ezek a lábpercek a törzs tulajdonában vannak – magyarázta az anyósa. – Csak olyankor veszik fel a törzs nőtagjai, amikor férjhez mennek.

– Értem.

Az érdeklődés középpontjában állt a menyasszony, majd egy adott pillanatban a hozzá legközelebb álló nők harsány vijjogással kezdték leszedni róla a leplet. Flitterekkel és aranyláncra fűzött, feltűnő függőkkel, medálokkal díszített, hosszú, hagyományos arab ruhában mutatta meg magát az ünnepelet. Szara megfigyelte, hogy Fatima keze visszatérő motívum. *Nyilván a szemmel verés ellen*, gondolta.

A menyasszony teljes, szertartásos leleplezése után elkezdődtek a Tozeur oázisra jellemző rituálék. Az egyik asszony egy nagy fésűvel gondosan fésülni kezdte a menyasszony nagyon hosszú, dús haját. Más nők ezüstfiolákból erős, keleti parfümöt öntöttek a lány feje tetejére, aztán ajkukat hozzáérintve úgy tettek, mintha megitták volna. Akárcsak a fésülési szertartás, az ismétlődő parfümkortyolás is elég sokáig tartott. Szara most látott először ilyen szokást.

- Mire való ez a hagyomány? – kérdezte az anyósát.
- Szerencsét hoz a menyasszonynak, megvédi a gonosz hatalmaktól, a szemmel veréstől...

Miután véget ért a rituálé, megint teljesen elfátyolozták a menyasszonyt, és visszakísérték a magányos szobába, az asszonyok pedig folytatták az önfeledt tombolást.

Kis idő elteltével megint előjött a menyasszony a sötét szobából. Ezúttal csak az arcát fedte fel, és csatlakozott a vendégekhez, együtt táncolt velük. A többi nő is táncot lejtett körülötte, közben hangosan énekeltek és tapsoltak. Egyikük gazdagon díszített edényben füstölőt emelt a magasba az egyik kezével, a másikkal a menyasszony felé legyezte a tömjénfüstöt. Szara már nem kérdezte, mi a célja ennek a szertartásnak, mert maga is tudta, hogy éppúgy, mint a korábbiak, ez is szerencsehozó és gonoszűző rituálé.

- A teve, a teve! – Izgatottan hozták a fontos hírt a gyerekek, akik szabadon szaladgálhattak az elzárt női szakasz és a külvilág között.
- Meg is jött a teve? – kérdezte Szara az anyósához fordulva.
- Igen. Ha akarod, most kimehetünk, és megvárhatjuk a teve mellett a menyasszonyt.
- Jó, menjünk most – egyezett bele Szara.

Átfurakodtak a mulatozó nők között, kimentek az udvarról a ház elé. Már ott ült méltóságteljesen a feldíszített teve, a hátára erősített, pompázatos gyaloghintóval.

- Ezt *dzsahvának* hívják – magyarázta az anyósa.
- Mit? – kérdezte Szara értetlenül.
- Azt, ami a teve hátán van – mutatott az anyósa a gyaloghintóra.
- *Dzsahva* – mondta utána Szara, mint aki emlékezetébe akarja vésni az új szót.
- Igen, *dzsahva* – erősítette meg az anyósa.

Szara a gyaloghintó színes szövetét, a ráaggatott gyöngyöket, virágfüzéreket, csillogó láncokat és a közepén, a legtetején elhelyezett nagy ezüsthalt nézte, amelynek bizonyára szintén a szerencsehozás és a rossz elűzése volt a feladata. Színes zsinórok, kisebb-nagyobb pomponok is díszítették a teve fejét. Nagy csapat férfi, nő és gyerek vette körül az állatot, türelmetlenül várva a menyasszonyt. Amikor megjelent, hangosan üdvözölték. Ünnepeyes jelenet volt, a zene, az ének meg a rikoltások miatt mégis különösen pezsgő volt a hangulat. Buzgó hozzátartozók

segítettek a menyasszonynak beszállni a gyaloghintóba. Félrehúzták az áttetsző szöveteket, és megtartották, hogy az ünnepelt biztonságosan bejuthasson a dzsahvába. Amikor sikerült, felerősödtek a kiáltások, nők vették körül, és megszorították a kezét. Többen tréfás tanácsokkal látták el a házaselet témájában. Sokat nevettek közben. Aztán a füttyök, kacagások és kiáltások özönében felállt a teve. A menyasszony kicsit előrecsúszott, ez megint kacagássorozatot váltott ki. Elindult a lármás, tarka menet, végig az oázison, és összeterelte a lakosokat erre a fontos ceremóniára. Muzsikuskok vezették a menetet, beduin zenét játszottak tradicionális dobokon és furulyákon. Mögöttük, de még a teve előtt lelkesen táncoltak, énekeltek az asszonyok. Sugárzó mosollyal integetett az egybegyűlteknél a boldog menyasszony. Szertartásosan vonult a menet Tozeur utcáin, így tette közhírré az ifjú pár esküvőjét és a két család egyesülését.

A vőlegény háza elé ért a menet, ott megállt, a férfiak pedig hagyományos táncot adtak elő fegyverrel a kezükben. Rengeteg guggoló, ugró és pörgő táncfigurát mutattak be, közben látványosan forgatták a puskákat. A tánc végén a levegőbe lőttek.

– Hogy tetszett? – kérdezte az anyósa Szarától.

– Szenzációs volt, egyszerűen szenzációs. – Szarára nagy hatást tett a tradicionális esküvői szertartás.

* * *

Nem sokkal a lakodalmi ünnepek után rettenetes dolog történt. Szara éppen azt a szobát takarította, ahol Aziz tartotta a holmiját, és félrehúzott egy dobozt, hogy felmossa alatta a padlót, de közben véletlenül kiborította a tartalmát. Papírok, röplapok és más nyomtatott anyagok hullottak ki belőle. Szedegetni kezdte őket, amikor az egyik nyomtatványra tévedt a szeme. Megdermedt a rémülettől. Az Iszlám Állam szervezetének propagandaanyagai voltak. „Fontosabb neked a ház, az üzlet és a vagyon, mint Allah?” Ezt a mondatot, amely az úgynevezett Iszlám Állam területeire hívta a dzsihádharcosokat, Szara már nemegyszer hallotta. Vajon Aziz...

– Szara, végeztél már a szobában? – hallotta az anyósa hangját. – Mert megint annyi homokot hordott a szél ide, az udvarra...

Szara mozdulni sem tudott. Úgy érezte, mintha hideg acélpengét szúrt volna valaki egyenesen a szívébe.

– Ott vagy, Szara? – hallotta közelebről az anyósa hangját. – Mert most mindjárt össze kell söpörni a homokot, nehogy... – ekkor lépett be a szobába, és észrevette, hogy Szara egy papírlapot tart a kezében. Nem fejezte be a mondatot. Könnyek gyűltek a szemébe.

– Valami megszedítette a fiamat... – mondta, és elcsuklott a hangja. – Egy ideje csak ezen jár az esze... A dzsihád... a harc a hitetlenek ellen... – Kövér könnycseppek gördültek le az arcán.

– És nem fél? Hogyhogy itt tartja ezeket? – Szara a papírokra mutatott. – Hiszen a rendőrség, a katonaság...

– Nem gyanakszik rá senki... Még te sem, pedig már mióta itt laksz, takarítasz, és csak ma... Te sem néztél be soha abba a dobozba.

– Azt hittem, Aziz személyes dolgai vannak benne, nem akartam engedély nélkül belenyúlni...

Az anyósa nem tudta visszafojtani a sírást.

– Megtanítják nekik, hogyan álcázzák jól magukat. És külföldi lánnyal házasodott... – Elhallgatott, mert ez úgy hangzott, mintha arra célozna, hogy Aziz számításból vette feleségül Szarát.

– Már otthagya a munkahelyét, mégis állandóan a hotel körül lebzsel... – folytatta aztán.

Szara megborzongott, mert eszébe jutott, milyen szörnyű halált haltak a turisták Szúszában, az üdülőhelyen.

– Pedig a szálloda tulajdonosa annyira bízik benne... – Az anyósa arca csupa fájdalom volt.

Ebben a pillanatban, a szokottnál korábban hazaért Aziz.

– Megtudta – mondta riadtan Szara anyósa, mert nem tudta, hogyan reagál a hírre a fia. Meglepő módon Azizt nem nagyon izgatta a lelepleződés.

– Semmi baj, amúgy is el akartam mondani neki – mondta. – Pár nap múlva indulunk Algériába, harcosokra mindenhol szükség van.

Szara torkát halálos félelem szorította össze, reszketni kezdett a rettegéstől. Kibírta a szegénységet, de a véres terrorizmust nem. Ha elindul a világ legnagyobb sivatagába, a Szahara végtelenjébe, ott már nem találja meg soha senki.

XI. FEJEZET

A Szahara homokja

Meg kellett tanulnia úgy nézni, hogy ne lásson. Kénytelen volt elsajátítani ezt a művészetet, hogy ne jussanak el az agyáig, a szívéig, a lelkéig a szeme előtt pergő képek. Olyan irtózatosan kegyetlenek voltak, hogy ha nézte és látta volna őket, akkor a bestialitás kíméletlenül kipusztította volna belőle az embert. Ezért kénytelen volt nézni, de nem látni. Nem volt könnyű. A vászon nagy volt, a terem kicsi, ahol a többiekkel együtt ült, a fanatikus őrködő nők éber szeme pedig szigorú.

Próbálta a saját képeit rávetíteni a vásznon mutatott, újabb és újabb sokkoló jelenetekre, de akárhány színpompás, idilli jelenetet képzelt maga elé, az erőteljes felvételeken átsütött az elvetemültség. Most megint. Újabb videó, amely arra készíti fel a fiatalasszonyokat, hogyan neveljék a jövő dzsihadistáit.

Egy teljes dzsihadharcos-felszerelésbe öltöztetett kicsi, alig hároméves fiúcska beszalad a szobába, felemelt kezében nagy, fenyegetően csillogó kés. Arrafelé közelít, ahol az ISIS fekete zászlója leng a háttérben. Odaszalad a padlón üldögélő, nagy, fehér plüssmackóhoz, fél kézzel elkapja, a másikkal ügyesen a torkának szegezi a kést, és rögtön vagdosni kezdi. A kisfiú szilárdan megvetett, kissé görbe lábacskaín áll, lehajtott fejjel marcangolja a mackót, és elszántan, ugyanakkor végtelen precizitással lassan lemetszi a fejét. Ráközelít a kamera. Egy pillanatra fölemeli a kisfiú a mackófejet, büszke tekintettel és fülig érő mosollyal tartja magasba a csillogó kést, aztán visszatér a barbár művelethez. Brutálisan szaggatja a mackót, befejezi a fej levágását. Mögötte az úgynevezett Iszlám Állam két zászlója, az egyik kifeszítve a falon, a másik nekitámasztva.

Az örök, két smasszernő szúrós tekintettel, figyelmesen vizsgálta a padlón ülőket. Az egyik átható pillantással vizslatta Szarát, mintha olvasna a gondolataiban. Szarának nagyon kellett vigyáznia, hogy a legenyhébb fintorral vagy egy rezdüléssel se árulja el, milyen mélységesen ellenáll mindannak, ami körülötte zajlik. Nehezebbre esett, hogy ne

reagáljon undorral a filmekre, amelyek azt propagálták, hogyan képezik ki terroristának a kisgyerekeket. Szara egyre jobban rettegve féltette az életét.

– Szara! – bömbölt rá a smasszernő, aki jó ideje nem vette le róla a szemét.

A fiatalasszony szinte gombócba rándult a rémülettől, amikor elhangzott a neve. Amira szólította, tőle mindenki félt. Amira azzal dicsekedett, hogy hónapokat töltött Rakkában, az Iszlám Állam nem hivatalos fővárosában, ahol a női rendőrség speciális egységének sorait erősítette, amelynek az volt a feladata, hogy ellenőrizze a terepen az iszlám törvények betartását.

– Szara! – ismételte keményen Amira.

– Igen – szólalt meg halkán Szara.

– Te kisfiút vagy kislányt szeretnél először? – kérdezte Amira.

– Kislányt – felelte Szara, mert a kisfiúról rögtön az jutott eszébe, hogy elvágja a hitetlenek torkát.

– Helyes! – nyugtázta elégedetten Amira. – Akkor most nézd meg jól, mire kell megtanítanod!

Szara egy hat év körüli kislányt látott hosszú, fekete abajába öltöztetve, a fején fekete hidzsáb, az arcát teljesen eltakarta a mellkasáig érő fekete nikáb. Egyik kezében nagy játék babát tartott, olyan csecsemőformát – ilyeneken tanulják a kislányok, hogyan legyenek jó anyák –, a másik kezében hegyével felfelé, hosszú kést.

– Nézd csak meg most jól, Szara, hogyan tanítod majd a lányodnak a hitetlenek irtását.

Ez volt az a pillanat, amikor Szara kénytelen volt nézni és nem látni. Maga elé képzelte a hatalmas, mindent uraló óceánt, ahogy Srí Lankáról emlékezett rá, a világ minden gonoszságát elmosó vízre. De még ez sem volt elég, a hullámok mögül egy pillanat múlva előkúszott a játék csecsemő feje, amelyet a kislány vágott le.

– Láttátok! – dörögte fenyegető hangon Amira. – Megkaptátok a pontos instrukciókat a fiatokhoz, lányotokhoz. Most mondjátok meg, milyen fontos dolgot vettetek észre a filmekben!

Egymásra néztek a nők, nem tudták, mit feleljenek.

– Koncentráljatok! – Amira arca savanyú fintorba rándult. – Mit kell feltétlenül megjegyezni? Ki tudja a választ? – Amira szigorú tekintettel nézett végig a jelenlévőkön.

A nők lesütötték a szemüket, egyikük sem akarta, hogy felszólítsák.

– Szara! – förmedt rá Amira. – Mit gondolsz?

Szara legszívesebben a föld alá süllyedt volna ebben a pillanatban.

– Szara! – Amira csak nem hagyott békét neki. – Mire figyeltél fel a filmeken?

A perverzítésra, az aljasságra, az embertelenségre, gondolta Szara.

– Legalább próbálj meg válaszolni, gondolkodj egy kicsit. – Amira nem tágított. – Na... – várakozóan nézett rá.

– Nem tudom – nyögte ki végül Szara.

Amira gyilkos pillantást vetett rá, ezt mondva: „Veled még számolok.”

– És ti? – megint a többi lányhoz fordult.

Csend volt a teremben.

– Jó, akkor elárulom. – Amira felsóhajtott. – Játékok voltak benne...

Milyenek voltak?

– Mackó és baba... – válaszolta félénken egy hátul ülő asszony.

– Mackó és baba! – tört ki dühösen Amira. – Azt mindenki látta. De milyenek?

Most már senki sem mert megszólalni.

– Nagyok voltak! – bömbölte Amira. – Nagyon nagyok voltak a játékok, olyan nehéz ezt észrevenni?

Szara tényleg felfigyelt arra, hogy a mackó, amit a kisfiú feltrancsírozott, majdnem akkora volt, mint ő maga, de nem gondolta, hogy éppen ez jár Amira fejében.

– Nem könnyű veletek – mondta az őr, és letörölte a verítéket a homlokáról. – Most azt mondjátok meg, miért voltak olyan nagyok a játékok.

– Talán azért, hogy leszoktassák a kicsiket a félelemről... – szólalt meg a Szara mellett ülő nő.

– Na végre! – Amira helyeslő pillantást vetett rá. – Igen, pontosan ez a lényeg! Meg kell tanítani a gyerekeknek, hogy nem szabad félniük, és képesek elvágni bárki torkát. – A smasszernő vizet ivott az asztalkán álló pohárból. – Folytassuk!

Szara is nagyon szomjas volt, de nem volt lehetősége inni. A sivatag mélyén hiánycikk volt a víz, nagyon szigorú kontroll alatt tartották és gondosan kipurciózták. Csak este kapott Aziztól még egy kis palackkal. Szinte egyfolytában szomjas volt. Spártai körülmények között kellett most élnie, egy apró helyiségben, a földön aludt majdnem tíz asszony. A férfiak

külön voltak elhelyezve, csak rövid időre találkozhattak a feleségükkel, egymás után, egy erre a célra fenntartott helyiségben. Mindenkinek megígérték, hogy ha kijutnak az ISIS területeire, akkor kapnak szép, bútorozott lakást, pénzt és minden mást, amire szükségük lehet a kényelmes élethez. A fiatalasszonyok az imaszüneteket leszámítva egész nap különféle feladatokat kaptak, többek között a *Koránt* kellett szavalni és tanulmányozni. A férfiak intenzív harci kiképzésen vettek részt, sokszor éjszaka is. Két idősebb asszony főzte az ételt mindenkinek, a férfiak ruháit a feleségek tartották rendben.

Nagyon megviselte Szarát, hogy sok időt kellett tölteni abban a teremben, ahol a tanítás folyt. Kemény, hideg padlón ültek órák hosszat. Problémát jelentett az is, hogy egyetlen illemhelyet használtak, amely mindig mocskos volt, és sokszor el is dugult. A víztakarékosság miatt mindenki csak egy héten egyszer használhatta a zuhanyt. Szara attól félt, hogy megbetegszik. Még csak nem is a kuvaiti családi rezidenciára vágyott, hanem a tágas tozeuri házra, ahol volt saját hálószobája, konyhája, bármikor használhatta a működő vécét és zuhanyt, a tévészobában pedig puha szőnyegek borították a padlót. És bármikor megpihenhetett az udvaron, a saját pálmafája alatt. Most úgy érezte, luxuslakosztály volt az a ház az oázisban. Meglepő, milyen relatív lehet minden.

Amikor Aziz bejelentette, hogy Algériába mennek, Szara határozottan ellenszegült, azt mondta, ne is álmodjon arról, hogy vele tart.

– A feleségem vagy, azt kell tenned, amit parancsolok – jelentette ki Aziz szárazon.

– Nem kell! – felelte Szara majdnem kiabálva.

– De kell. Vagy nálatok, Kuvaitban más a szokás? – kérdezte a férje gúnyosan.

Nem más. Vele ment Algériába.

– Most nézzétek meg, milyen kiváló eredményt hoz a jó nevelés – mondta Amira, és elindította a következő videót.

Óceán, nagy, hullámzó, hatalmas óceán, idézte fel Szara gondolatban.

Hároméves kisfiú lépked az elhagyatott játszótéren, amely tele van tönkretett, színes labdákkal. A háttérben a jellegzetesen alákevert, szociotechnikai szempontból igen erőteljes hatású *Korán*-felolvasás. A sarokban animált ISIS-zászló leng. A kisfiú a kerítéshez lép, amelyhez egy foglyot kötöztek feltartott karral, keresztbe rakott csuklóval. A kisfiú kap

egy lőfegyvert a mellette álló felnőtt férfitől, ki is biztosítja. A kisfiú két kézzel, felfelé tartja a fegyvert, és a fogoly fejére céloz, gyerekarcát ráncolva a nagy összpontosításban. Meghúzza a ravaszt. Célba talál.

– Nagyszerű! – dicsérte meg a gyereket Amira.

A következő képek egy hétéves kislány darabokra szaggatott testét mutatják. A feje egyben maradt, tökéletesen látni hátrafésült haját, kicsiny orrát és kerek, pufók arcocskáját. A feje különvált a testétől, mégis olyan képzetet kelt, mintha mindjárt kinyitná félig lehunyt szemét, és bizalommal a nézőre mosolyogna. Ez a kislány öngyilkos merénylő, egy damaszkuszi rendőrőrsön robbantotta fel magát, amivel három embert sebesített meg, és az összedőlt épület romjait hagyta maga után. Azzal az ürüggyel ment be az őrsre, hogy a mosdót akarja használni, azután robbantott. A szemtanúk szerint nyugodt volt a robbanás előtt.

– Kár, hogy csak megsebesültek, nem haltak meg – mondta ki a véleményét Amira. – De most jön a legfontosabb – hangsúlyozta. – Tanuljatok a kislány apjától, figyeljétek meg, hogy beszél vele, amikor a dzsihádba küldi. Ott van vele a másik lánya is, akit szintén felkészítenek a dzsihádra. Nézzétek meg, és figyeljétek jól! Főleg te nézd, Szara, figyelmesen, hiszen kislányt akarsz, igaz?

Az óceán nem takarta el a dzsihádistá kislány testéről leszakított fejét. Ahhoz kevés volt a víz.

– Igaz? – kérdezte megint Amira.

– Igaz – mondta utána Szara, mert azt akarta, hogy ne őt figyelje állandóan.

– Vegyetek példát erről az apáról – hívta fel a figyelmüket nyomatékosan a smasszernő.

Elsötétített szoba, a falon kifeszítve az ISIS nagy méretű zászlója. Az apának hosszú szakálla van, a fején fekete fejfedő, két oldalán két teljesen feketébe öltözött kislány, a fejükön fekete hidzsáb. A férfi a kislányaival beszélget, egyiket átölelve tartja, a másiknak a homlokára teszi a kezét. Hallani a *Korán*-szavalást, ezúttal nyugodtabb, békés hangulatot teremt.

– Milyen cselekedetre készülsz? – kérdezi az apa barátságos hangon.

– Bombamerényletet végrehajtani – feleli a kislány, és az apja gyengéden megsimogatja a vállát.

– Meg akarod ölni őket, igaz? – kérdezi az apa.

– *In sa Allah*, ahogy Isten akarja – feleli a kislány.

Az apa ekkor a másik lányához fordul.

- Nem ijedsz meg tőlük? - kérdezi.

- Nem, *in sa Allah* - válaszolja a kislány.

Az apa felszólítja a lányait, hogy mondják együtt: *Allahu akbar*. A lányok engedelmesen mondják utána kórusban: *Allahu akbar*.

- Láttátok? - A smasszernő biztosan akarta tudni, hogy kellően dolgozzák fel a filmet a jövő anyái. - Láttátok, mennyi atyai szeretet volt benne? És milyen bizalommal fordultak a lányok az apjukhoz? Jól jegyezzetek meg mindent! - Amira egy pillanatra elhallgatott, hogy súlyt adjon a szavainak. - Most pedig olyasmi következik, ami ugyanolyan fontos nektek - tette hozzá kis idő múlva. - A lányok anyjának fellépése.

Fekete lepelbe burkolódzó, az arcát is eltakaró nő jelent meg a következő videón.

- Nem baj, hogy kicsik, mert most dzsihád van - mondja az anya nyugodt hangon a két kislány mellett.

Az a kislány, aki mindjárt elhagyja a házat, hogy végrehajtsa a véres merényletet, megsimogatja az anyja fekete kesztyűs kezét, amely a vállán pihen. Az apát nem látni a képen, de ő is ott van, hallani a hangját. Most búcsúzik a család az öngyilkos halálba küldött kislánytól. Mindkét lány komoly, figyelmesen hallgatják a szüleik szavait. Felhangzik az *Allahu akbar*, és a két testvér önkéntelenül megöleli egymást utoljára. Az anyjuk is szoroson magához öleli, aztán elengedi őket, hogy elhagyhassák a házat. Egyikük már sosem tér vissza.

- Nemsokára ti is anyák lesztek - mondta Amira a fiatalasszonyoknak. - Nézzétek meg még egyszer, ez az asszony példát mutat nektek, milyen anyák legyetek!

Amira lejátszotta előlről az egész anyagot, Szara pedig gondolatban visszatért a ceyloni óceánpartra.

* * *

Az Iszlám Állam tökéletes propagandagépezete főleg képekkel dolgozott. Az utóbbi időben nutellás üvegek és kicsi, aranyos kölyökmacskák fotóit használta, hogy megszelídítse az ISIS arculatát, és a lehető legtöbb európai fiatal lányt csábítsa a soraiba.

Egész kicsi koruktól dzsihádistáknak nevelik a gyerekeket, akik odaadóan szolgálják az ISIS-t. Azelőtt csak végignézték a gyerekek a felnőttek által végrehajtott kivégzéseket, most maguk végzik ugyanezt.

Egy törökországi kurd lakodalomban öngyilkos merénylet történt: egy terrorista levegőbe röpítette a mellette játszó zenekart, miközben nők és gyerekek táncoltak ugyanott. Ötvennégyen haltak meg. A nyomozók szerint egy tizenkét-tizennégy éves fiú volt az öngyilkos terrorista.

A szélsőségesek megígérik a kisgyerekeknek, hogy az öngyilkos merénylet végrehajtása után a mennybe jutnak, ott jó dolguk lesz, megkapnak mindent, amiről valaha álmodtak. A tizenéveseknek, még az egész fiataloknak is, arról regélnek, hogy hetvenkét huri várja majd őket. Mert a mennybe jutás jár azoknak, akik Allah nevében gyilkolnak vagy halnak meg. És még a tizennégy évesek is bedőlnek ennek a beteg propagandának, kijelentik, hogy nem egy feleséget akarnak a földön, hanem hetvenkét szép, örökké szűz leányt a túlvilágon.

Afganisztánban az ISIS speciális iskolát alapított a dzsihádharcosoknak. Kisfiúk és kislányok is járnak oda. A tábla alatt ki van függesztve az ISIS-zászló. Az iskola tanítói megtanítják a gyerekeknek, hogy a dzsihádharcos kötelessége azon dolgozni, hogy mindenki Allah híve legyen. Az órákon kalasnyikovokat mutogatnak nekik, s a gyerekek tudják, hogy a hit védelmében kell használni őket.

– És kinek a fejét fogjuk beverni vele? – kérdezi a tanító.

– A hitetlenekét – felelik.

– Ez itt egy gránát. – A tanító a tenyerében tartott kézgránátot mutatja a gyerekeknek. – Mit kell ezzel csinálni? – kérdezi.

– Kihúzni a csapszeget.

– Aztán mit csinálunk vele? – kérdezi a tanító.

– Eldobjuk.

– Helyes – dicséri a gyerekeket a tanító.

– És ez micsoda? – kérdezi a tanító, pisztolyt tartva a kezében.

– Pisztoly – felelik a gyerekek.

– Hol gyártották?

– Kínában.

– Hány golyó fér el benne?

– Hat.

A tanító egy gyerek kezébe adja a pisztolyt.

– Hogyan kell tartani, ha löni készülünk? – kérdezi.

– Így. – A gyerek a megfelelő módon tartja a kezében a pisztolyt.

– Most tüzelj álló pozícióból! – utasítja a tanító, kibiztosítva a pisztolyt.

A gyerek felveszi a megfelelő testtartást, és lead egy lövést.

– Most te! – mondja a tanító, és átadja a pisztolyt a következő gyerekeknek.

A gyerek felveszi a megfelelő testtartást, és lead egy lövést. Így tanítják a kis dzsihádharcosokat.

Az ISIS által terjesztett anyagokban zárt alakzatban menetelő kisgyerekeket látni, akik zúgolódás nélkül hajtják végre a felnőttek minden utasítását. Ezek már az úgynevezett Iszlám Állam területén született gyerekek. Kicsi koruktól beléjük oltják, hogy hallgatniuk és engedelmeskedniük kell. Így áll fel a kalifátus új, rendkívül fegyelmezett és hierarchizált hadserege.

A gyerekeknek igen gyakran mutatnak öngyilkos merényletekről készült felvételeket, hogy felébredjen bennük a vágy egy ugyanilyen cselekedet végrehajtására. Jól megválasztott tanítónők is merényletekre biztatják a sokszor alig tízéves kislányokat. Mint minden öngyilkos terroristát, őket is arról győzködik, hogy rögtön a mennybe jutnak.

Minden gyerekbe belesulykolják azt az alapelvet, hogy meg kell ölni a hitetleneket.

– Miért kell megölni a hitetlent? – kérdezi a tanító.

– Mert kafir, hitetlen – feleli magának a tanító.

– Miért kell megölni? – kérdezi megint a tanító.

– Mert kafir, hitetlen – feleli megint magának, hogy a gyerekek fejébe verje a szabályt.

Később az ISIS büszkén propagált olyan anyagokat, amelyeken az látható, hogy kisgyerekek hidegvérrel végeznek ki foglyokat.

* * *

– Szara! – Amira ezen a napon kipécézte magának Szarát.

– Igen. – Szara lehajtott fejjel ült, rá sem mert nézni a smasszernőre.

– Mondd el, hogyan neveled majd a lányodat!

Úgy, hogy jó ember legyen, gondolta Szara, de nem szólt semmit.

– Szara! Szemmel tartalak, és látom, hogy nem figyelsz. – A smasszernő közelebb lépett hozzá.

– És egyáltalán nem veszel részt az órai munkában. – Amira olyan közel állt, hogy Szara orrát megcsapta az izzadságszaga, és hallotta nehéz szuszogását. – Ki kell találnom neked valami büntetést – fenyegette meg a smasszernő, és Szara még jobban begörcsölt a félelemtől.

Amira végigment az osztálytermen, a rémült nők arcát pásztázva.

– Mi ott, Rakkában... – kezdett bele, és ez a kezdés nem ígért semmi jót. Valahányszor felidézte a kalifátus szívében töltött időt, mindig sokkal brutálisabb lett. – Rakkában – ismételte, már a főváros puszta neve is mámorítóan hatott rá – többféle büntetést alkalmaztunk... Korbácsolást... – Felcsillant a szeme, mert nyilván nemegyszer élvezettel korbácsolt nőket, akik nem tartották be az ISIS területein érvényes törvényeket. – De a botozás még semmi... Volt még valami... Ott volt még a biter. – A smasszernő sátáni nevetésben tört ki. – A biter... – Még nagyobb nevetett.

Az asszonyok hallgattak, Szara pedig csak arra vágyott, hogy érjen már véget ez a nap. Nem tudta senki, mi az a biter, de ha Amira szóba hozta, akkor biztos meg is magyarázza. Korábban már többször bizonyította, hogy szadisztikus élvezetet jelent neki már az is, ha csak beszél az általa alkalmazott kínzásokról.

– A biterrel büntettük azokat a nőket, akik nyilvánosan szoptatták a gyerekeiket – mesélte Amira az élményeit.

A smasszernő vallomása csak azt támasztotta alá, hogy az úgynevezett Iszlám Állam nem ismert kegyelmet. Sem az ellenségekkel, sem az övéivel szemben.

– Többször előfordult, hogy kórházban kötöttek ki a nők, miután közbeléptünk... – kérkedett Amira a kalifátus területén végzett műveletekkel. – És megszorogattuk egyik-másik mellett...

Szara rögtön érezte a szorítást a mellében, belemart az éles fájdalom.

– Volt egy vasszerszámunk, amelynek a végéből éles kampók álltak ki kétoldalt, ebbe raktuk bele a nő mellét, és ha rászorítottunk... – Amira Szarához lépett. – Hát neked milyen a melled, Szara?

Már beleállt a kín, a kegyetlenség és a biter kampói, gondolta Szara.

A smasszernő közönyös pillantással mérte végig Szara alakját, aki szinte érezte, ahogy a biter éles kampói beleállnak a puha mellébe, és örökre megcsonkítják.

– Neked, Szara, jobban kell igyekezned. – A smasszernő egész testtartásából sütött a kíméletlenség és a perverzitás. – Mert nem fogsz emlékezni az összes szabályra, ha kijutsz a kalifátus területére. És meg fognak büntetni. – Amira bestiálisan felröhögött. – Meg fognak büntetni – mondta még egyszer, látva a növekvő rémületet Szara szemében.

Amikor Amira elhallgatott, süket csönd honolt a teremben.

– Mind jegyezzétek meg jól, miért kaphattok biterbüntetést – fordult a smasszernő a többi asszonyhoz. – Föl is írhatjátok.

Amira várt egy kicsit, míg a nők elővették a füzeteket, tollakat, aztán folytatta a tanítást.

– Biterbüntetést szabhatnak ki, mint már mondtam, ha nyilvánosan szoptattok... – Amira lassan diktált, hogy jegyzetelhesse nek a nők. – Ha nem fekete zoknit vesztek fel. – A smasszernő várt egy darabig. – Ha magas sarkú cipőt viseltek. Ha nem fekete a cipőtök. Ha nem fekete az abajátok. Ha leveszitek a fátylat az arcotokról. Ha nem fekete a pénztárcátok.

Az asszonyok buzgón jegyzeteltek, és Szara is ugyanígy tett, mert azt akarta, hogy végre leszálljon róla a smasszernő.

* * *

A biter régi kízóeszköz volt, amelyet azért használtak a középkorban, hogy mély nyomokat hagyjanak a nehezen gyógyuló sebek. Az ISIS olyan nők kízására alkalmazta ezt a tizenötödik századi szerszámot, akik nem tartották be a kalifátusban uralkodó szigorú iszlám törvényeket.

A női rendőrség, amelynek feladata, hogy felügyeljen a jó erkölcs megőrzésére, egy olyan iszonyatos kízóeszközt is alkotott, amely fém állkapcsot formázott, és a rendeltetése szerint a bűnelkövető gyerekek és nők megharapására volt kitalálva. Nagy visszhangot váltott ki, amikor a nyilvánosság tudomására jutott a hír egy tízéves iraki kislány haláláról, aki Moszulban egy pillanatra kilépett a házuk küszöbén, amíg folyt a takarítás. Az ISIS által ellenőrzött területeken nem hagyhatják el egyedül az otthonukat a lányok és asszonyok. A jó erkölcs iszonyatos módszereket alkalmazó smasszernői úgy döntöttek, hogy büntetésből a fém állkapcsokkal „harapják” meg a kislányt, és a fogakat méregbe is mártják. A szerszám éles agyarái olyan bestiálisan „harapnak”, hogy cafatokra szaggatják az emberi testet. A kislány még azelőtt elvérzett, hogy a méreg kifejthette volna halálos hatását.

A halálra kízás egy másik híres áldozata egy asszony volt, aki a piacon fölemelte az arcát takaró fátylat, mert nem látta jól a kihelyezett árucikkeket. Rögtön észrevették a büntettet a jó erkölcs női rendőrei, megparancsolták, hogy üljön le, és ott helyben nyilvános büntetésre, háromszáz kemény botütésre ítélték. Senki sem tudott segíteni a

szerencsétlen nőnek, hiszen a szemtanúk attól féltek, hogy ha beavatkoznak, ők is brutális büntetést kapnak. Az asszony halálos sebeket kapott, melyekbe belehalt az otthonában.

Igen gazdag eszközei vannak az Iszlám Állam által alkalmazott kínzásoknak és a sokszor tömeges kivégzéseknek. Gyakran használnak korbácsot, akár nyolcéves gyerekek megbüntetésére is. A börtönökben az elektrosokkot és a „skorpiómódszert” alkalmazzák. Ennek az a lényege, hogy hátul összekötik a fogoly csuklóját, aztán egy hosszú kampó és egy vontatókötél segítségével fellógatják fejjel lefelé, majd ebben a testhelyzetben hagyják hosszú órákra. Ezek a kínzások rettentő fájdalmasak, és igen nagyfokú stresszhatással járnak.

Sokszor veszik videóra a foglyok, rabok, kémek, az ISIS területéről menekülő szökevények és mások kivégzését, akik ellenszegülnek a kalifátus törvényeinek, és ezeket propagandafilmekben használják fel. Térdelő, fényes narancssárga kezeslábast viselő, lehorgasztott fejű férfiakat mutatnak, nyakukon fém nyakörvvel, a ráerősített vastag lánc köti össze az összes elítéltet. Aztán végrehajtják a tömeges kivégzést, hátulról főbe lövik őket. Egy másik filmen négy narancssárgába öltöztetett férfi látható, akiket nagy fémketrecbe zártak, mint az állatokat. A ketrecet erős láncokon lassan víz alá engedik, hogy az elítéltek megfulladjanak. Máskor autóba zárják a bűnösöket, majd egy rájuk irányzott lövedékkel felrobbantják a járművet. Előfordul, hogy közvetlenül a kivégzendő testére aggatják a robbanóanyagot. Ha a nyakukra kötözik, akkor letépi a fejüket, ha viszont a törzsükre, akkor felrobban az egész testük.

Különösen barbár módszer, amikor hóhér vágja le egy nagy pallossal az elítélt fejét. Ez is, mint az ISIS legtöbb kivégzése, nyilvánosan zajlik. Egy kopár helyen több tucat férfi állja körül a halálraítéltet, akit puskával felfegyverzett harcosok őriznek. Az egyik férfi fennhangon szavalja a *Korán* sorait. A szerencsétlentől kicsit távolabb áll egy magas, tagbaszakadt, nagy szakállú hóhér, kezében hosszú kard. Egy videóra vett esetről, amikor a harcosok földre akarták vinni a halálraítéltet, hogy a hóhér levághassa a fejét, a szerencsétlenben hirtelen olyan erővel támadt fel az életösztön, hogy hevesen ellenállt, és több férfi is csak nagy nehezen tudta lebirkózni. Három másik harcosnak kellett beavatkoznia a vergődők küzdelmébe, hogy végül leteperjék. Az elítélt tovább védekezett, kitépte magát. A hóhér úgy járkált körülötte, mint egy feldühödött vadállat,

várta, hogy a megfelelő pozícióba kerüljön a halálraítélt feje, hogy levághassa. Végül két pribék terpeszben ráült az áldozatra, többen a karjait és a lábait fogták le. Egy a fejét tartotta. A fejénél térdelve két tenyerébe fogta, mint egy labdát, és ide-oda forgatva próbálta megtalálni azt a pozíciót, ami a legkedvezőbb a hóhér számára. Körülötte harsány kiáltásokkal biztatta a többi dzsihádistá. A hóhér szétvetett lábbal, kissé lehajolva, két kezében erősen tartva a napfényben csillogó, kicsit véres kardot, a megfelelő pillanatra várt a bestiális művelethez. Amikor érkezett a pillanat, először a halálraítélt nyakához érintette a hideg pengét, így mérte ki az optimális lendítést, aztán egyetlen határozott mozdulattal lecsapta a fejét. Körülötte felhangzottak a mennydörgő *Allahu akbar, Allahu akbar* kiáltások. A törzsről levágott fej kissé oldalra bicsaklott, körülötte nagy tócsában gyűlt össze az élénkpiros vér.

A másik, szintén gyakori gyilkolási módszer az elevenen elégetés. Fakeretre kötik a halálraítélt kezét-lábát, aztán meggyújtják, hogy élve égjenek el az áldozatok. Az ISIS-harcosok azt a módszert is használják kivégzésre, hogy nagy magasságból, például egy többemeletes épületből dobják ki a bűnöst. Újabb és újabb módszereket találnak ki az elvetemült dzsihádisták az ellenség gyilkolására, még hozzá úgy, hogy minél nagyobb szenvedést okozzanak neki. A viszonylag új módszerek közé tartozik az a kivégzés, amikor tankkal hajtanak át az elítélten, salétromsavba mártják, és megfőzik üstben.

* * *

– Mindent pontosan leírtatok?

A smasszernő kemény hangjától Szarát megint megbénította a jeges rémület.

– Mindjárt megnézem. Mutassátok a füzeteket – utasította őket Amira.

A smasszernő az osztályteremben járkált, és belenézett a nők jegyzeteibe. Szara mellett megállt, és hosszan vizslatta a füzetét. Szara szorgalmasan lejegyzett mindent, nem tudott mibe belekötni a smasszernő, ezért most békén hagyta.

Szara kegyetlenül hosszúnak érezte ezt a napot, már azt hitte, sosem lesz vége. A smasszernő új tudnivalókat ismertetett a kalifátus életéről, és Szara ezt egyre nehezebben viselte. Nem tudott belenyugodni, hogy az

ISIS területein börtönbe kerülhet egy nő, ha megtagadja, hogy házasságot kössön egy harccsal.

– Azt is jegyezzétek meg, hogy a paráznság az egyik legsúlyosabb bűn az iszlámban – mennydörögte a smasszernő. – A lepszigorúbban büntetik a házasságon kívüli szexuális kapcsolatot. Mindjárt megmutatom, mi történt azokkal a nőekkel, akik nem tartották be ezt a törvényt.

Ne, ne, ne, csak ezt ne! – sikoltotta rémülten Szara magában. *Elegem van! Ezt nem akarom hallani! Nem akarom megnézni! Látni sem akarom!*

A smasszernő megint rettegésben és terrorban tobzódó filmek lejátszására készült. Vérben tocsogó képeket vetít majd, amelyeken az ISIS építi a barbár hatalmát.

– Így végzik azok a nők, akik a paráznság bűnébe estek – jelentette ki Amira vad elégtétellel, és elindította az első videót.

Egy dzsihádista feketébe öltözött nőt húz maga után az övére kötött kötélén, mint egy állatot a vágóhídra, a nő pedig ugyanazt hajtogatja halk, rettegő hangon. „Bocsássatok meg, bocsássatok meg, bocsássatok meg...” Mozdulatlanul állnak a férfiak, akik majd végrehajtják a szörnyű ítéletet, a halálra kövezést. A nőt a sivatagban ásott gödörhöz vonszolják.

– Mássz bele! – parancsolja az egyik hóhér.

Az asszony teljesíti a parancsot, lemászik a gödörbe. Csak a teste felső része látszik ki a földből.

– Kötözd meg! Kötözd meg! – parancsolja egy mellette álló katona.

Egy dzsihádista hozzákötözi a már odakészített karóhoz. A férfiak köveket vesznek a kezükbe. Szara nem akart odanézni. A smasszernő éppen a terem hátsó részében volt, ezért lehunyta a szemét. Csak a vad kiáltozást hallotta, amelyekből kiderült, hogy a dzsihádisták egyfolytában dobálják a nehéz, éles köveket a nő fejére és mellére, míg végül elborítja a vér, és szörnyű szenvedések után holtan esik össze.

– Látjátok! – jelentette ki diadalmasan a smasszernő, amikor véget ért a videó. – Ezek Isten törvényei. Ez vár rátok, ha nem maradtok hűségesek a férjetekhez.

Egy másik nőt egy kör alakú tér közelében, emberekkel zsúfolt városban ért a borzalmas kivégzés. A feketébe öltözött nőnek hátul össze van kötve a keze, letérdeltetik, egy nagy szakállú dzsihádista, akit hozzá hasonlóan puskát tartó harcosok vesznek körül, a *Koránból* idéz, emlékeztetve a törvényekre, amelyeket Isten küldött a földre. Szara azt találta a legszörnyűbbnek az első és a második videón is, hogy a férfiak

hangja nyugodt volt, ami arra utalt, hogy mélységesen hittek a küldetésükben. Az asszony eltűnt a többtucatnyi, érzéketlenül bámészkodó dzsihádisták között, miután hátulról főbe lőtték.

Jobb gyorsan meghalni, mint egy ilyen világban élni, gondolta Szara.

Még órák teltek el, mire végre véget ért a nap, amely Szara számára olyan végtelennek tetszett, mint a középkori kínzások. Este a többi nővel szorongott a matracán a mosdatlan testektől és áporodott leheletektől nehéz levegőben.

– Alig várom már, hogy eljussunk a kalifátusba – kezdeményezett beszélgetést az egyik nő.

Aznap éjjel intenzív kiképzésen voltak a férfiak, ezért minden nő ott tartózkodott a helyiségben, mely ettől a szokottnál is zsúfoltabbnak hatott.

– Én is – szólalt meg egy másik nő Szara mellett.

– Olyan szép lesz – folytatta átszellemült hangon az első. – Tágas, szépen berendezett lakást kapunk, lesz pénzünk és minden, amire szükségünk van.

– Igen, Amira mondta, hogy nem kell aggódnunk semmiért, ha szülünk gyerekeket.

– Hallottam. Adnak pelenkát, tejet, tápszert, játékokat – erősítette meg egyikük.

Persze, babát meg mackót, hogy a porontyaitok átvághassák a torkukat, gondolta Szara.

– Jó, hogy van egy ilyen állam, ahol az iszlám valódi törvényei szerint lehet élni. Olyan boldog vagyok, hogy nemsokára ott lehetek! – harsogta lelkesülten egy nő egyenesen Szara fülébe.

Utópikus képzelgések, köszönőviszonyban sincsenek a valósággal, gondolta Szara. *Sokszor hallottam róluk, amikor Fatma húgom odavolt az ISIS-ért. Hitt a tökéletes államban, ahol mindenki pontosan ugyanúgy, ugyanolyan tökéletes szabályok szerint él.*

– Én is nagyon örülök, hogy odamegyünk! – újabb nő csatlakozott a beszélgetéshez. – Egy barátnőm már a kalifátusban lakik. Rendszeresen küld fotókat magáról meg a családjáról. Olyan boldog rajtuk!

Hogy lehet egyáltalán elhinni ilyesmit? Nem látják, hogy terjed körülöttük a gonoszság, a terror? Fatma buzgó híve volt az ISIS-nek, mégis megváltozott a véleménye, amikor megtudta, mit művelnek az eszelősök a szexrabszolgaként használt jazidi kislányokkal.

Szara megint felidézte magában a jazidi kislányok szörnyűséges történetét, akiket elraboltak, aztán bestiális módon kihasználta szexuálisan a dzsihádisták. Azokon a területeken, ahol kötelező volt a férfiak és a nők világának szigorú elkülönítése, a katonák általában pornófilmekkel izgatták magukat, aztán úgy bántak a fiatal, ártatlan kislányokkal, mintha tapasztalt prostituáltak lennének. Reggelenként felsorakoztatták őket meztelenül a katonák előtt, akik végigmustrálták és körülszimatolták őket, majd kiválogatták azokat, akiket megfelelőnek találtak. Csoportos erőszak is történt, melynek során egész fiatal lányokat ejtettek teherbe. Tizenegy-tizenkét, sőt kilencéves lányok terhességéről is felröppentek hírek. A dzsihádisták sokszor alkalmaztak szadista technikákat, kínozták a kislányokat a szexuális aktusok során. Ez különösen nagy élvezetet jelentett nekik. Ha a kislányok megtagadták, hogy kielégítsék beteg kívánságaikat, iszonyatos büntetéseket kaptak. Megkorbácsolták őket, vagy leöntötték a combjukat forró vízzel. Előfordult, hogy felgyújtották vagy borzalmas módon megcsonkították őket. *Van, aki tényleg elhiszi, hogy ez a tökéletes világ?* Szara egyfolytában ezen merengett.

Súlyos belső konfliktust okoztak benne az Aziz iránti érzései. Annyira szerette, ahogy csak nő szerethet férfit, de amit tett és amiben hitt... A nők beszélgetéséből és abból, amit Amira tanított nekik, Szara megtudta, hogy a tábor lakói az úgynevezett Iszlám Állam területére készülnek. Vajon Aziznak is ez a terve? Szara ezt semmiképp sem tudta elfogadni. De ha Aziz valóban azt tervezi, hogy a kalifátusba megy, akkor neki vajon van akár szemernyi esélye arra, hogy eltérítse a szándékától? Vajon Azit már annyira elvakította a dzsihád ideológiája, hogy semmivel sem lehet rávenni a nézetei megváltoztatására? Hiszen Fatma is hónapokig szimpatizált a szélsőségesekkel, aztán mégis megváltozott a véleménye. Így lesz Aziz esetében is? Szarát egész éjjel ilyen gondolatok gyötörték.

Másnap tükön ülve várta már reggel óta, hogy találkozhatson a férjével. Csigalassúsággal vánszorogtak az órák, mert őt nem érdekelte sem az állandó *Korán*-olvasás, sem a szövegek felmondása, pedig aznap éppen ebből volt a legtöbb. Ráadásul a szó szoros értelmében leragadt a szeme, mert egy percet sem aludt egész éjjel. Végiggondolta, milyen érvekké tudná elvenni a férje kedvét attól, hogy az Iszlám Államban éljen. Szara olyan fáradt volt, hogy egyáltalán nem tudott koncentrálni arra, amit a smasszernő követelt tőle. Aznap Amira különösen rossz

hangulatban volt. A legparányibb hibáért is ráripakodott az asszonyokra, és egyfolytában azt hajtogatta, hogy ha nem javulnak meg, akkor kénytelen lesz megbüntetni őket úgy, ahogy az ISIS teszi a terepen. Szarának olyan benyomása támadt, hogy Amira előző nap előadott történetei, amelyekből kiderült, milyen kínokat kell kiállniuk a kalifátus törvényeit megszegő nőknek, valamiféle szadista vágyat ébresztettek benne, hogy a gyakorlatban alkalmazza az áldozatok bestiális gyötrését. Mintha hiányérzete lett volna, ha nem teszi meg.

Az egyik nő megint eltévesztette a *Korán*-szavalást. Ezúttal Amira komolyan dühbe gurult.

– Jaj, de ostobák vagytok! – ordította fékezhetetlen dühvel. – Nem hat rátok semmi! Tegnap képtelenek voltatok válaszolni a legegyszerűbb kérdésre is! Aztán majd a kalifátusban azt mondják, milyen bárgyú nőszemélyeket küldtem hozzájuk! Ott tudják, mit csináljanak! Büntetni kell, büntetni és büntetni! Ez az egyetlen módja annak, hogy jó útra térítsünk benneteket!

Amira hirtelen kirohant a teremből, és pár perc múlva egy hosszú korbáccsal tért vissza.

– Nézzétek, mim van nekem! – Diadalmasan emelte a magasba a korbácsot. – És pontosan tudom, hogyan kell használni! Ha még egyszer hibázik valaki közületek... – Amira szemében kegyetlen düh égett.

Jeges rémület töltötte el az asszonyokat. A smasszernő eltökélt arckifejezéssel járkált, erősen markolva a hajlékony korbácsot. Megállt annál az asszonynál, aki nemrég elhibázta a *Korán*-szavalást.

– Még egyszer mondd fel emlékezetből ugyanazt a szúrát! – parancsolta a nő feje fölött tartott korbáccsal.

A felszólított nő rémülten hallgatott.

– Hallgatlak... – Amira fölemelte a korbácsot.

Az asszony összeszedte minden erejét, hogy minél jobban koncentráljon, aztán hibátlanul felmondta a *Korán*-verset.

– Na jól van, szerencséd... – morogta Amira, de már újabb áldozat után nézett. – Szara! – bömbölte. – Te következel!

Szara egyetlen szót sem tudott kinyögni. Tisztában volt azzal, hogy ezt nem tudja teljesíteni. Túlságosan álmos volt, túl fáradt, túl rémült.

– Szara! – Már mellette állt a smasszernő. – Gyerünk!

– A Kegyes, könyörületes Allah nevében... – kezdte Szara, de torkán akadt a hang, képtelen volt tovább mondani.

Várt egy pillanattig a smasszernő, aztán a terem közepére ment.

– Szara! Gyere ide! – parancsolta jeges hangon.

Szara felállt, és a terem közepére vánszorgott.

– Térdelj le! – Szara letérdelt.

– Emeld föl a ruhádat úgy, hogy lássam a hátadat!

Szara mozdulatlanul térdelt.

– Mona! – szólította Amira az egyik nőt. – Csináld meg helyette!

Mona felállt, és lemeztelenítette Szara hátát.

– Harminc korbácsütés! – rikoltotta a smasszernő, aztán mielőtt még elhangzott volna az utolsó szó, agresszíven, vadul ütni kezdte Szarát.

– Áááááá! Áááááá! Áááááá! – nyögte Szara minden alkalommal, amikor lecsapott a hátára a korbács, mert olyan rettenetes volt a fájdalom, hogy azt hitte, cafatokra tépi a testét.

Betöltötte a termet a korbács suhogása és Szara jajgatása. Néhányan próbálták elfordítani a fejüket, de a smasszernő nem hagyta.

– Nézzétek! – rikácsolta dühösen. – Nézzétek, és jegyezzétek meg jól! Ez vár a hitetlenekre és azokra, akik nem követik Allah útját!

Szara már a huszadik korbácsütés előtt ájultan rogyott a földre, de a smasszernő ugyanolyan erővel csépelte tovább, míg le nem sújtott harmincadszor is.

– Vigyétek innen! – parancsolta, amikor befejezte, és úgy nézett Szarára, mint egy elhullott állatra.

Az asszonyok kivitték a vérző lányt, átcipelték a közös szobába, és lefektették a matracra.

Szara csak másnap délután tért magához. A következő napokban a többiek segítettek kezelni vérző sebeit. Még nem hegedtek be, amikor Aziz üzent neki, hogy feltétlenül látni akarja. A többiek segítségével felkelt, és tagjait fájlalva elment a találkozóra.

– Szara, édesem – szólt Aziz a feleségéhez. – Most már kész vagy arra, hogy a tiszta iszlám törvényei szerint élő, igazi feleség és anya légy. Már minden meg van szervezve. – Aziz szeméből végtelen boldogság sugárzott. – Nemsokára már a mi tökéletes kalifátusunkban élünk, édesem.

XII. FEJEZET

A dzsihádista felesége

Egy tunéziai férfi fotóját mutatták a tévében, akit a berlini terrortámadás miatt kerestek. Nagy, negyventonnanás kamionnal hajtott a breitscheidplatzi karácsonyi vásárban vásárolgató emberek közé. Tizenketten meghaltak, majdnem hatvanan megsebesültek.

– Ugyanúgy megdöbbsentem, mint minden tunéziai, amikor tudomást szereztem róla – mondta könnyes szemmel a terrorista testvére.

A merénylet családjának házából kihallatszott az édesanyja rémisztő jajgatása.

– Látod, Szara, milyen tragédia ez nekünk. – Az anyósa szemébe is könnyek gyűltek. – El sem tudom képzelni, mit él át most Anisz édesanyja. – Az asszony megtörölte könnyes arcát.

Egy tunéziai férfi, Anisz Amri gyilkos merényletet hajtott végre a karácsonyi vásárban ünnepi bevásárlást végző emberek ellen, éppen a huszonnegyedik születésnapja előtt. Előtte hűségesküt tett Abu Bakr al-Bagdadinak, az úgynevezett Iszlám Állam önjelölt kalifájának. Teljes engedelmességet esküdött mindenben, amit megparancsol a kalifa. Megesküdött, hogy az iszlám javát fogja szolgálni, és mindenben alárendeli magát az Iszlám Államnak. Esküt tett arra is, hogy tevékenyen és önfeláldozón részt vállal az Allah ellenségei elleni dzsihádban, és vállalja a vértanúhalált is.

A dzsihádistákkal kapcsolatban álló ügynökség közzétett egy videót, ahol Anisz leteszi az esküt. A videón Anisz az ISIS híveit is harcra szólítja a „keresztesek”, vagyis a nyugati világ ellen.

– A muszlimokat naponta bombázó keresztesek elleni küldetésem a következő: nem hiába ontatik ki a (muszlimok) vére, [...] bosszút állunk értük. Minden muszlim testvérhez szólok, akárhol is van, akik pedig Európában élnek, gyilkolják a keresztes disznókat, mindenki a lehetőségeihez mérten – mondja a videón Anisz.

Anisz egy szerény kis házban nőtt fel, a Kairuán közelében fekvő, meglehetősen elmaradott Oueslatia városban, amelyet a szalafiták

bátyjának tartanak. Ő volt a legkisebb a kilenc testvér közül, a családja nagyon szegény. Az apja számár vontatta, ócska kordén szállított zöldségeket a boltokba.

Anisz rokonai a család kicsiny házában gyűltek össze, amelyet a berlini merénylet után megszálltak a tunéziai rendőrök és a sajtó képviselői. Odabent gyászos hangulat uralkodott. Az édesanyja, az apja, a nővérei, bátyjai arcát a hitetlenkedés és a szomorúság rémségesen fájdalmas keveréke torzította el, hiszen borzalmas tett elkövetésével gyanúsították a szerettüket.

– Én hiszek abban, hogy ártatlan az öcsém – mondta elcsukló hangon Szajida, Anisz nővére. – Az lesz a legjobb, ha feladja magát a rendőrségen, és bebizonyítja, hogy nem a megfelelő embert keresik.

Szajida elhallgatott egy pillanatra, letörölte a szeméből patakzó könnyeket.

– De ha igaznak bizonyul, amit hallunk – megremegett Szajida hangja –, akkor Anisz szégyent hozott a családjukra és az egész országra.

Szara mellett ült a szőnyegen az anyósa, és ugyanúgy átélte a berlini merényletről szóló televíziós tudósításokat, mintha személyesen érintették volna. Nem tudta visszatartani a szemébe gyűlő könnyeket, valahányszor feltűnt a képernyőn Anisz családtagjainak fájdalmas arca.

– Szara, annyira féltém Azizt – mondta letörten. – Soha, de soha nem szeretnék olyan helyzetbe kerülni, mint most Anisz édesanyja.

Szara nagyon jól megértette az anyósát. Ő is rettenetes kínokat élt át. Mióta visszajöttek Algériából, szenvedés volt az élete. Nagyon szerette a férjét, testestül-lelkestül. De minél erősebben szerette, annál hevesebb kínok gyötörték. Tudta, hogy Aziz agyát átmosták a szélsőséges szalafiták, akik sok muszlimot és neofitát győztek meg arról, hogy ők az iszlámról szóló igazi, mély tudás egyedüli letéteményesei. Különösen a szegény, tanulatlan férfiak voltak fogékonyak erre a manipulációra, akiknek nem voltak céljaik az életben, és nem láttak komolyabb perspektívát a jövőre. Egyszer csak megnyílt előttük a magasabb értékek új világa, a küldetés, a teljesség érzése a dzsihád katonájának mindennapi harcában. És még ha öngyilkos halállal végződik is ez a harc, az is csak megerősítette bennük a bizonyosságot, hogy a lehető legjobb utat választották. Mert a vértanú a paradicsomba jut, ahol örök boldogság lesz az élete, és megkap mindent, amiről álmodik. Ott várja majd hetvenkét gyönyörű, fekete szemű, örökké

szűz huri. A férfiak ezt elhitték, és készek voltak az életüket adni ezért a reményért.

– Beszéltél Azizzal? – kérdezte az asszony a menyét. – Próbáltál hatni rá?

– Nem is egyszer. – Bánat szorította össze Szara szívét, valahányszor erre gondolt.

– És? – Aziz mamája a szép menyében bízott, hátha ő meg tudja menteni a fiát a szélsőségesek befolyásától.

– Semmi... – mondta szomorúan Szara.

Még Algériában beszélt Aziz a terveiről, arról, hogy elmennek az Iszlám Állam területeire. Szara már akkor próbálta meggyőzni arról, hogy ez nagyon rossz ötlet.

– Ott borzalmas dolgok zajlanak. Nézd, mit művelt velem Amira. – Szara panaszosan mutatta a férjének csupa seb hátát, amely a kellő orvosságok hiányában nagyon nehezen gyógyult.

– Amira Rakkában volt – mondta Aziz elismeréssel a hangjában. – És biztos tudja, mit csinál.

– Aziz! – Szara nem tudta elhinni, hogy semmiféle hatást nem tett a férjére szétmarcangolt háta.

– Mennem kell, mindjárt indulunk sivatagi gyakorlatra. – Aziz kézen fogta a feleségét. – Szara, nagyon szeretlek, és azt akarom, hogy boldog legyél. Ezért viszlek el a kalifátusba, mert az a legjobb hely a földön. – Aziz erősen megszorította Szara kezét, aztán elment.

– Már nem is akar beszélni velem – panaszkodott szomorúan az anyósa. – Ha csak rátérek a témára, rögtön félbeszakít, azt mondja: „mama, te nem tudsz semmit”.

– Velem beszél valamennyit, de olyan szilárdan hisz a kalifátus eszméjében, hogy egyáltalán nem jut el hozzá, amit mondok.

– Mindennek ellenére még mindig remélem, hogy egyszer kinyílik a szeme. – Az anyósa a képernyőt nézte, ahol a terrortámadással gyanúsított tunéziai férfi hatvanéves anyját mutatták. Kissé görnyedt háttal, lesütött szemmel ült, fején ízlésesen elrendezett, téglaszínű kendő, orrán fekete keretes, nagy szemüveg. Összeszorított szája és töprengéstől feszült vonásai jól mutatták, hogy nemcsak megrázta a berlini tragédia, amelynek elkövetésével a fiát gyanúsították, hanem sok súlyos és keserű kérdés is kínozza.

Mire gondol most ez a szegény asszony?, gondolta Szara. Minden bizonnyal az a legfontosabb kérdés, ami mindvégig a fejében jár: ő követte el? Gyilkos a fiam? Milyen szörnyű szenvedés gyötörheti egy anya szívét, aki ezzel a kérdéssel szembesül!

Szara az anyósa szomorú arcára nézett, aki csak attól rettegett, mit követhet el fia a jövőben, és ez meg is adta a választ: ez az egyik legnagyobb szerencsétlenség, amit csak átélhet egy anya.

Anisz nővérei is lehorgasztott fejjel ültek, mintha máris rájuk hárulna a ségyen, amiről egyikük beszélt.

Külföldi riporterek gyülekeztek a merénylő otthona előtt. Próbáltak minél többet megtudni róla a családtól és a szomszédoktól, keresték az okát, miért esküdött fel Anisz az önjelölt kalifára, és miért lépett a dzsihád útjára. A gyerekkoráról, a kedvteléseiről és a természetéről kérdezősködtek.

A tunéziai média bőséges anyagot közölt Aniszról és a környezetéről, ugyanakkor felhívta a figyelmet arra is, hogy a jázminos forradalom után égető probléma lett a fiatalok radikalizálódása. Kétségteljesen a tunéziaiak foglalták el az első helyet az ISIS által felügyelt területeken harcoló külföldiek között, becslések szerint hétezeren lehetnek. Ez nem kevés ahhoz képest, hogy a második helyet elfoglaló szaúd-arábiai dzsihádisták létszáma két és fél ezer volt. Abu Bakr al-Bagdadi minden muszlimot felszólított, hogy csatlakozzon az egyre terjeszkedő kalifátus építéséhez, és külön szózatot intézett a tunéziaiakhoz. Olyan helynek nevezte az országukat, ahol „hadat üzentek a tisztaságnak és a hidzsábnak, ahol gyakorlat a hűtlenség, a prostitúció és a paráznság”. A hitbuzgó muszlimok valóban ilyennek láthatják Tunéziát, az egyik legeurópaibb arab országot.

A dzsihád jelenségét elemezve a sajtó az *al-nikah* dzsihádöt is emlegette, amelyet dzsihádházassággként vagy a szexuális szolgáltatások eszközével vívott háborúként lehet értelmezni. A tunéziai belügyminiszter tájékoztatót a szexuális dzsihádról néhány évvel korábban: fiatal tunéziai lányok mennek Szíriába, hogy szexuális szolgáltatást nyújtsanak az iszlamista lázadóknak. Parlamenti felszólalásában azt állította, hogy húsz-harminc, sőt akár száz lázadóval is szexuális kapcsolatra lépnek, aztán terhesen mennek haza. A miniszter kijelentette, hogy az ország vezetése próbál küzdeni ez ellen, és már majdnem hatezer tunéziai lánynak tiltották meg, hogy Szíriába utazzanak.

Igen sok nő és lány mutatott hajlandóságot a szexuális dzsihádban való részvételre, ez is arról tanúskodik, hogy bizonyos tunéziai körökben erősen hat a szalafita ideológia. A szalafitákhoz tartozó szaúdi imám, Muhammad al-Arifi sejk fatvát hirdetett, amelyben felszólítja a nőket, hogy menjenek Szíriába, és elégítsék ki szexuálisan a Bassár al-Aszad hadserege ellen harcoló katonákat, s ezzel támogassák a háborújukat. A kielégített katonák jobban tudnak koncentrálni a harcra, amelynek célja, hogy Szíriában diadalra vigyék az iszlámot. Fiatal tunéziai lányok százai – köztük kiskorúak is – érezték kötelességüknek, hogy reagáljanak erre a vallási felhívásra, majd elindultak Szíriába, sokszor a szüleiket sem avatták be terveikbe.

A szaúdi imám fatvája komoly ellenkezést váltott ki a muszlim világban, ahol kötelező a házasság előtti tisztaság, és szigorúan büntetik a paráználkodást. Egyesek szerint ennek semmi köze az iszlámhoz, hanem közönséges felhívás az önkéntes prostitúcióra. Az úgynevezett házasságokat csupán néhány órára kötötték meg, tehát egy nő korlátlan számú partnert szerezhetett. Tizenhat-tizenhét éves lányok rövid idő alatt több tucat felnőtt férfi vágyait elégítették ki.

A szexuális dzsihád hívei a muszlim törvényeknek azzal az általános elvével védték ezt a gyakorlatot, amely kimondja, hogy „szükség esetén megengedhető, ami tiltva van”. Ha fennáll a veszélye, hogy a szexuális élvezettől megfosztott katonákból elvesz a harci szellem, és elhagyják a harcteret, akkor biztosítani kell nekik a kielégülést. Ugyanez az elv az alapja egy másik szaúdi imám döbbenetes fatvájának, amely megengedi a szexuális dzsihádot testvérek között. Ha nincs más nő a közelben, a katona rövid időre feleségül veheti az édestestvérét, és szexuális kapcsolatra léphet vele. Ezzel megszegik a világ szinte minden kultúrájában kötelező érvényű tabut, az incesztus, vagyis a vérfertőzés tilalmát. Tanúvallomások erősítik meg, hogy valóban kötöttek ilyen típusú házasságokat.

A tunéziaiak radikalizálódása vezetett a Bardo Múzeumban, a szúsai tengerparton és a berlini karácsonyi vásárban véghez vitt vérengzéshez. Egyre erősödött a szalafiták tábora, komoly bázisaik voltak nemcsak Tunéziában, hanem Berlinben is, ahol a fundamentalista mecsetekben a prédikátorok a híveket a szalafita mozgalomba csábították. Néhány órával a terrorista merénylet végrehajtása után a szalafiták találkozóhelyén rögzítették a biztonsági kamerák Anisz Amri képét, állítólag ez volt a

legdinamikusabban terjeszkedő szélsőséges csoport Németországban. A biztonsági erők becslése szerint mintegy tízezer szalafita tartózkodott az országban, és folyamatosan nőtt a számuk. A mecsetekben, az utcán és a közösségi médiában toboroztak fiatal férfiakat.

Anisz Amri családja nem volt különösebben vallásos, és őt magát sem tartották annak.

– Aniszt nem érdekelte, hogy viselünk-e hidzsábot, vagy sem, imádkozunk-e, vagy sem – árulta el az egyik nővére. – Ő sosem volt vallásos. Ivott, szórakozott, popzenét hallgatott. Normális fiú volt.

Anisz tizenöt évesen hagyta ott az iskolát, és kisebb bűncselekményekbe keveredett. Ellopott többek között egy teherautót, és a büntetéstől tartva illegális úton Olaszországba hajózott. Megint összetűzésbe került a törvénnyel, négy évre börtönbe zárták. Ott ment át a teljes radikalizálódáson, mint sok más rettegett dzsihádistá, akik európai büntetőintézményekben kaptak intenzív agymosást. Az olasz börtönből már egész más emberként jött ki. Amikor később illegálisan Németországba utazott, egy radikális szalafita prédikátorral került kapcsolatba, aki a dzsihádrozást toborzott embereket.

– És Aziz? – érdeklődött Szara, aki egyfolytában a berlini merényletről és a feltételezett elkövetőjükről, Anisz kereséséről szóló tudósításokat nézte.
– Miért fordult a szélsőségesek felé?

– Én is ezen töröm a fejem egyfolytában... – Az anyósa a vásárban felállított standokat leromboló, hatalmas kamiont nézte, amely fölött ragyogott a karácsonyi dekoráció, egy masnira kötött szalag.

– Állítólag főleg a munkanélküliség hajtja a fiatalokat az ISIS felé. De hát Aziznak volt munkája, még hozzá nem is rossz... – morfondírozott Szara.

– Így volt... – helyeselt az anyósa.

– Ahogy én láttam, a szálloda, ahol dolgozott, mindig tele van vendégekkel, Aziz nyilván még komoly borraivalókat is kapott pultosként...

– Ez mind igaz – erősítette meg az anyósa.

– Mi történhetett? – Szara mindenáron ki akarta deríteni, milyen okok állnak a férje magatartásának hátterében.

– Talán... – Az anyósa elgondolkodott.

– Talán?

– Ugyanaz, amit Anisz mondott... Nap mint nap több ezer muszlim hal meg, és ez nem zavar a világon senkit. Így magyarázta nekem Aziz még a kezdetekkor.

Szara elgondolkodott. Ezt az érvet hozta fel Aziz akkor is, amikor vele vitatkozott. És neki sem volt rá semmilyen válasza.

– Nézd, Szara – mondta Aziz, amikor a sajtó kezdte szétkürtölni a berlini mézszárlás hírért. – Meghaltak tizenketten, és felhördül az egész világ. És azt tudod, hányan vesztették életüket eddig Aleppóban?

Szara tudta, de az volt az érzése, hogy ha kimondja a számot, az olyan, mintha elismerné, hogy Aziznak igaza van.

– Na mondd... – Aziz komolyan nézett a feleségére.

– Nem tudom... – próbált kitérni Szara.

– Mondd! – erősködött Aziz.

– Sokan...

– Milyen sokan?

– Nagyon sokan...

– Pontosán hányan?

– Négyezeren – suttogta Szara.

– Mondd hangosabban! – utasította Aziz.

– Négyezeren – ismételte meg Szara.

– És ír erről valaki naponta az újságok címlapján, közlik a tévék vezető hírként?

– Nem...

– Na látod... – Aziz figyelmesen nézte Szarát, várta, hogy igazat adjon neki abban, hogy a dzsihádek az egyetlen út, amelyet egy hithű muszlim követhet. – És azt tudod, hányan haltak meg közülük az utóbbi két évben?

– Nem... – Szara ezt tényleg nem tudta.

– Kétszázötvenezeren... Kétszázötvenezeren... – mondta el újra Aziz. – Akkor mondd, hogy aránylik ez ahhoz a tizenkét emberhez, akiről ma felháborodva harsog az egész világ? Na mondd, hogyan?

Mit mondhatott volna erre Szara?

Kora reggel arra ébredt, hogy hangos, tompa dörömbölés hallatszik a hatalmas fakapu felől a régi medinában.

– Mi az? – Szara ijedten ült fel, mert a hálósoba a bejárat közelében volt.

Aziz aludt, előző éjjel nagyon későn ért haza.

– Aziz, Aziz, ébredj! – Szara megrázta a férje vállát.

– Mi az, mi történt? – kérdezte álmosan Aziz.

Újabb agresszív puffanások zaja verte fel az egész medinát.

– Aziz, kelj fel, valaki dörömböl a kapun!

Aziz felébredt, a szemét dörzsölve ült fel. Egy pillanat múlva megint felhangzott a lármás dörömbölés.

– Kinyitni! Kinyitni! – hangzott a kemény hangú felszólítás.

– Ha a rendőrség az, tudod, mit kell mondanod. – Aziz gyorsan felpattant, és kiment ajtót nyitni.

Mihelyt meghallotta a „rendőrség” szót, Szara valamiféle önvédelmi reflexből előkapta a bőröndjéből a füzetét, amelybe Algériában jegyzetelt, és gyorsan becsúszta a hálóinge alá, a bugyija gumija mögé. Aztán magára kapta a fekete abaját, kendőt a fejére, és egy pillanat múlva már a házba benyomuló férfiak lépteit hallotta. Valaki berúgta az ajtót, és egy civil ruhás férfi rontott be a hálószobába. Durván felrántotta Szarát, aztán megfordította a matracot, megnézte, nincs-e valami alatta. Aztán átkutatta az összes ágyneműt, szétszaggatta a párnákat, takarókat. Miután nem talált semmit, körülnézett a szobában, és megpillantotta Szara bőröndjét. A padlóra borította a teljes tartalmát, aztán elkezdte egyenként szétdobálni az asszony személyes holmiját.

– Mutasd meg, hol vannak még a dolgaid! – parancsolt rá fenyegető hangon.

– Nincs más holmim.

– Hogyhogya nincs más?

– Itt van minden holmim.

– Ebben a bőröndben?

– Igen, ebben a bőröndben.

A férfi kétkedve pillantott Szarára, aztán még egyszer gondosan átnézte a szétdobált ruhákat. Majd a bőrönd következett, elővett egy kést, és szétkaszabolt benne minden bélést. Megint Szarára pillantott, mintha csodálkozna, hogy nem talált semmit. Körülnézett a kis szobában, de nem volt benne semmi más, amit át lehetett volna kutatni. Átható pillantással mérte végig Szarát tetőtől talpig, a lány úgy érezte, mindjárt leparancsolja róla az abaját. A férfi tett egy lépést előre, és Szarán végigfutott a rettegés hideg borzongása. A jegyzetei bizonyítják, hogy kiképzésen volt egy dzsihádisták táborban!

A férfi Szarához akart lépni, de ekkor kintről szólította valaki, valószínűleg a parancsnok.

– Gyere velem! – A férfi kituszkolta Szarát, s a füzet közben kissé elmozdult.

Szara szíve vadul vert, mert attól tartott, hogy a legkisebb mozdulatra is kihullik a füzet. És akkor ő elveszett! Terrorizmussal vádolják, és börtönbe zárják!

Az udvaron, a pálmafa mellett állt Aziz és az édesanyja négy rendőr kíséretében. Szara tudta, hogy a házban nem találnak semmit, mert Aziz minden terhelő anyagtól megszabadult, mielőtt elutaztak Algériába. Kockázatos volt az algériai út, nem tudták, hogyan végződik. Nem akarta egy időzített bombával otthon hagyni a mamáját.

A rendőr Aziz és az édesanyja mellé parancsolta Szarát. Szara érezte, hogy a bőrébe nyomódik a füzet.

– Találtál valamit? – kérdezte a parancsnok a legközelebb álló beosztottjától.

- Nem – felelte a rendőr.
- Hát te? – fordult a másikhoz.
- Én sem.
- És ti? – kérdezte a maradék kettőt.
- Semmit. Nem találtunk semmit.

A parancsnok nagyon gyanakodva nézett Azizra, mintha nem lenne meggyőződve az ártatlanságáról, bár nem találtak semmit a házában.

– Mindegyiküket ki kell hallgatni – határozta el pillanatnyi gondolkodás után. – De most rögtön, nehogy összebeszéljenek – tette hozzá.

– Bevisszük őket a kapitányságra? – kérdezte az egyik rendőr.

– Nem, ott ma nagyüzem van – felelte a parancsnok. – Már vagy húsz gyanús alakot vittek be.

A berlini merénylet után az olasz és a német titkosszolgálatok jelentéseire alapozva adta hírül a sajtó, hogy Anisz Amri régóta célkeresztben volt, tudtak a radikalizálódásáról. A sorozatos hibák miatt viszont nem tudták megakadályozni a terrortámadást. Ezért Tunéziában rögtön ellenőriztek mindenkit, aki gyanúsítható volt azzal, hogy szimpatizál a szalafitákkal. Nem akarták, hogy megismétlődjön a Bardo Múzeum vagy Szúsza drámája.

– Akkor mit csináljunk? – kérdezte a férfi, aki Szara szobáját kutatta át.

– Itt hallgatjuk ki őket – rendelkezett a parancsnok. – Van elég hely a házban. Vigyétek mindegyiket külön helyiségbe!

– Gyere velem! – parancsolt rá Szarára a rendőr, aki berontott a szobájába.

Szara homlokát kiverte a hideg veríték. Nem mert megigazítani a füzetet, attól félt, hogy a rendőr észreveheti a furcsa mozdulatot, de érezte, hogy a legkisebb lépésnél is elmozdul a füzet, és bármikor kicsúszhat.

A rendőr abba a szobába kísérte, ahol a tévékészülék állt, de nem engedte leülni.

– Állj meg ott! – mondta a szoba közepére mutatva.

Szara engedelmesen megállt, pánik fogta el, mert úgy érezte, nem tud megbirkózni az elkövetkezendőkkel. Nem tud mozdulatlanul állni, ügyelni a füzetre, úgy hazudni, hogy a rendőr ne vegye észre, és ne gabalyodjon bele a sok hamisságba.

Ordítani, üvölni lett volna kedve, meg sírni. Szeretett volna eltűnni a rendőr szigorú ábrázata elől.

– Mit csináltál az elmúlt hónapban? – kezdte a rendőr a kihallgatást.

– Az oázisban voltam. – A bőrébe nyomódó füzet emlékeztette arra, milyen komoly veszélyben forog.

– Egész végig?

– Nem.

– Hol voltál még?

– Algériában. – Már a név említésére is megjelentek Szara szeme előtt az ISIS diadalmas fekete zászlói, amelyek a kalifátus propagandavideóiban lengtek.

– Mit csináltál ott? – A rendőr szúrós tekintete szinte átfúrta Szara testét.

– A rokonokat látogattam.

– Vannak ott rokonaid?

– Nincsenek.

– Akkor miért mondod, hogy a rokonokat látogattad, ha nincsenek ott rokonaid? – faggatta a rendőr.

– A férjem rokonainál voltam.

– Vagyis a férjednek vannak ott rokonai?

– Igen.

– Kicsoda?

– Egy távoli unokatestvér.

– Mi a neve?

- Maha.

- Hol lakik?

- Al-Vádiban.

- Azt mondod, al-Vádiban?

- Igen, al-Vádiban – ismételte el Szara. Eddig egész jól ment, azt mondta, amire Aziz tanította.

- Ennek utánanéznünk. – A rendőr szemén látszott, hogy nemigen hisz Szarának. – Elmegyünk a címére, és ellenőrizzük. – A rendőr Szarát nézte, figyelte, hogyan reagál a szavaira.

- Jó. – Szara csak ennyit mondott.

Tényleg megálltak néhány napra Aziz unokatestvérénél a tunéziai határ közelében fekvő al-Vádi városban. Meg kellett várniuk a biztonságos sivatagi transzportot, és ez eltartott egy darabig.

- Algériában egyedül voltál?

- Nem, a férjemmel.

- Mennyi ideig voltatok ott?

- Már nem emlékszem pontosan.

- Nem emlékszel? – A rendőr összeráncolta a szemöldökét.

- Nem.

- Akkor gondolkozz!

- Nem tudom...

- Akkor gondolkozz! – förmedt rá a rendőr.

Szara majdnem hátraugrott a férfi hirtelen kitörésére.

- Na, eszedbe jutott, mennyi ideig voltatok ott?

Hirtelen Aziz borzalmas jajgatása hangzott fel. Valószínűleg erővel akarták szóra bírni a rendőrök.

- Nyilván ő sem emlékszik – fűzte hozzá gúnyosan a rendőr.

Aziz megint felüvöltött a fájdalomtól, a jelek szerint nem kímélték.

- Megyek, megnézem, mi folyik ott – döntötte el hirtelen a rendőr, és kiment a szobából.

Szara rögtön megigazította a fehérneműjéből kiesni készülő füzetet. Megint Aziz fülsértő jajgatása hallatszott, és rögtön követték az ütések hangos puffanásai. A rendőrök mindenáron ki akarták szedni Azizből az igazságot. Szara hallotta az anyósa fájdalmas zokogását is. Nyilván ő sem bírta hallgatni a fia kétségbeesett jajgatását. Szara most még jobban megijedt. Mi van, ha az anyósa adja fel őket? Olyan nagyon aggódik Azizért, lehet, hogy most úgy ítéli meg, hogy az ő érdekében az lesz a

legjobb, ha átadja a rendőrségnek. Csakhogy Algéria után bármilyen sors vár Azizra, neki, Szarának is osztoznia kell benne...

A rendőr elégedett mosollyal tért vissza.

– Már mindent tudunk – jelentette ki magabiztos hangon. – A férjed részletesen elmondta, mit csináltatok Algériában. Most te is bevallhatod. Már nem kell eltitkolnod az igazságot, úgyis tudjuk. Beszélj...

Szara megingott. Aziz figyelmeztette, hogy a rendőrség bevethet ilyen trükköt. Nem volt biztos abban, hogy blöfföl-e most a kihallgatója, vagy tényleg bevallotta az igazat a férje.

– Mondd el részletesen, mit csináltatok Algériában...

– Mondtam már, a férjem unokatestvérét látogattuk meg.

– És a férjed veled volt egész végig?

Ez a kérdés megerősítette Szarát abban a meggyőződésében, hogy a rendőr blöfföl. Nyilván azt hitte, hogy Aziz magával vitte a feleségét Algériába, otthagytta az unokatestvérénél, hogy legyen alibije, ő pedig csatlakozott a dzsihádisták táborához.

– Igen, végig együtt voltunk – felelte Szara magabiztosan.

– Hol?

– Mondtam már, az unokatestvérénél.

– Hogy hívják ezt az unokatestvért?

– Maha.

És így tovább, még órák hosszat. A végére Szara teljesen kimerült. Arra gondolt, hogy ha a rendőr tovább kínozza, akkor elmond neki mindent, csak hagyja már békén. Elvégre ő is a dzsihádisták ellensége, csak azért került a táborba, mert odavitte a férje, pedig ő maga teljes szívéből gyűlöli a terrort és a vérszomjas dzsihádot. Csakhogy ki hiszi ezt el neki...

A parancsnok lépett be a szobába, ahol Szara kihallgatása folyt.

– Na? – kérdezte.

– Semmi.

– Nem mondott semmit?

– Nem.

– Mi sem tudtunk meg semmit. – A parancsnok barátságtalan pillantást vetett a lányra. – De nem hiszek nekik. Érzem, hogy nem mondanak igazat. Mára befejezzük, de még visszajövünk ezekhez. Szemmel tartunk mindkettőtöket – fenyegette meg az asszonyt távozóban.

Ahogy elment a két rendőr, Szara félholtan rogyott le a szőnyegekre. Rövidesen csatlakozott hozzá az anyósa. Szara fölemelte a fejét, akart

valamit mondani, de megrémült. Az anyósa mintha tíz évet öregedett volna. Bejött Aziz, nagy fájdalmai voltak, kék foltok borították, csupa vér volt.

– Kisfiam! – szólt hozzá az anyja. – Mire jó ez? – Keserves sírásra fakadt. – Van szép feleséged, a hotel tulajdonosa biztos visszavenne a munkába, nyugodtan élnétek itt, az oázisban... – Az asszony sírása panaszos zokogásba váltott. – Könyörgök mindenre, dobd el ezeket a veszélyes eszméket... Úgy kérlek, mint az anyád... az anyád... – folytatta az asszony a siránkozást.

Aziz először nem mondott semmit a dzsiháid védelmében, ettől Szara szívében fellobbant a remény szikrája, hogy talán mégis meggondolja magát, és elveti azt az ötletet, hogy költözzenek a kalifátusba. A konyhába ment, és habozás nélkül elégette az algériai füzetet. Aztán vizet hozott mosdótálban, meg egy törölközőt, és elkezdte lemosni Aziz sebeit.

– Kérlek szépen, édesem, maradjunk itt, ne menjünk el! – Vörösre színeződött a törölköző. – Maradjunk itt...

– Hallgass a feleségedre, kisfiam, hallgass a feleségedre... – csatlakozott az anyja Szara kéréséhez.

Két nappal később hírül adta a sajtó, hogy Anisz Amrit lelőtték Olaszországban, Milánó közelében. Éjjel három körül rutinellenőrzést tartottak a rendőrök a buszpályaudvaron, amikor a terrorista előkapta a fegyverét, és tüzet nyitott rájuk. Közben *Allahu akbart* kiáltott, és próbált elmenekülni. Tűzpárbaj alakult ki, és aközben életét veszítette.

A tunéziai tévé megint Anisz családját mutatta, most már gyászba borulva. Az ujjlenyomatok alapján egyértelműen megállapították, hogy Anisz volt a berlini merénylő.

– Lesújtott minket Anisz halála, de ő nem ma halt meg, hanem akkor, amikor hűségesküt tett az Iszlám Állam önjelölt kalifájának, Abu Bakr al-Bagdadinak – mondták a családtagok.

– Meg vagyunk döbbenve, az egész család belebetegedett – tette hozzá a bátyja. – Tudtuk, hogy Anisz elkövetett már ezt-azt, de azt sosem feltételeztük, hogy terrorista lesz. Részvétünket fejezzük ki az ártatlan emberek családjának, akik a szörnyű cselekedet miatt veszítették életüket.

A következő napokban a tunéziai hatóságok sorozatos letartóztatásokat tartottak Kairuán környékén, felszámoltak egy újabb terrorista sejtet. A rendőrök fokozták az intézkedéseket, hogy minél előbb megtalálják a szalafiták híveit.

Ezek az események megint depresszióba kergették Szarát. Félt attól, hogy megint megszállja a házat a rendőrség, félt, hogy az algériai titkosszolgálatok, amelyekkel együttműködtek a tunéziaiak, kiderítik, hogy ott voltak a dzsihádisták táborában, félt attól, hogy Aziz mégis úgy dönt, az ISIS által uralt területre költöznek. Az algériai út óta a férje túsza lett. Kénytelen volt vele maradni, és mindenben alárendelni magát a döntéseinek. Addig – ha nem sikerül lebeszélni Azizt a szándékáról – bármikor elárulhatta volna a rendőrségnek, hogy Aziz az Iszlám Állam területére akar költözni, s ezzel visszanyerhette volna a szabadságát. Ez a megoldás most már nem jött számításba, mert akkor Aziz biztosan elmondta volna, hogy ő is ott volt a táborban. És akkor Szarát is minden bizonnyal dzsihádistaként kezelték volna. Csak abban reménykedhetett, hogy Anisz Amri ügye ráébreszti a férjét, mennyi szenvedésen megy keresztül a terrortámadások után mind az áldozatok, mind a merénylő családja. Ez talán tudatosítja benne, hogy a terror nem vezet sehová.

És érkezett a nap. Az a nap, amikor Aziz bejelentette, hogy két nap múlva indulnak a kalifátusba. Elrepülnek Isztambulba, onnan pedig átdobják őket az ISIS területeire.

– És végre a mi tökéletes kalifátusunkban fogunk élni – tette hozzá boldogságtól ragyogva.

Aziz mindaddig azért nem beszélt arról, hogy elmennek az Iszlám Állam területére, mert attól tartott, hogy ha megint átlépi a háza küszöbét a rendőrség, akkor az anyja és a felesége nem bírja majd a nyomást, és elárulják, mi a szándéka. Ezt pedig nem akarta. Mert éppen most válik valóra a legnagyobb reménye, amely régóta éltette.

Aziz mamája egyre csak sírt, Szara még arra is gondolt, hogy feladja magát a rendőrségen. De ettől is félt, tudta, hogy nagyon durvák lehetnek a rendőrök. Egyébként hónapok óta, az utóbbi időben szerzett sok súlyos tapasztalat után most először gondolt szeretettel a kuvaiti családjára. Nem akarta, hogy ugyanolyan szenvedésen menjenek keresztül a hozzátartozói, mint Anisz Amri rokonai. Dzsihádistá a lányuk! Ez tönkretette volna az apja jó hírét és vele együtt az egész család megélhetését. Nyilván befagyasztották volna az apja bankszámláit, nehogy anyagilag támogassa a terroristákat. A mama pedig... Egyszer már volt egy öngyilkossági kísérlete szélsőséges helyzetben...

– Lehet, hogy nem is érzi majd jól magát, ha odaérünk – mondta Szara az anyósának. Nem is tudta, hogy őt akarja-e meggyőzni, vagy saját

magát. – Sok esetről hallottam, hogy odamentek az emberek idealisztikus ábrándokkal, a helyszínen pedig igen nagyot csalódtak. Aztán visszajöttek...

– Bárcsak így lenne, bárcsak így lenne... – kapaszkodott bele mohón az anyósa.

Arról Szara nem beszélt, hogy a hazatérés nem olyan egyszerű. Szörnyű kínzások, sőt nemegyszer rettenetes halál várt a szökevényekre.

– Aziz biztosan rögtön visszafordul. – Az anyósa belekapaszkodott ebbe a gondolatba, ezt hajtogatta egyfolytában.

Az indulás előtti napon Aziz édesanyja tett még egy kétségbeesett kísérletet arra, hogy otthon tartsa a fiát. Nem sokra ment vele, mert Aziz hallani sem akart a marasztalásról.

– Hagyd abba, mama, úgysem ér semmit – mondta szárazon. – Csak az idődet vesztegeted.

Az anyjának csak a sírás maradt.

Másnap a medina falai előtt várta őket egy mikrobusz, már több férfi és nő ült benne. Nyilvánvalóan nagyobb transzport készülődött. Aziz fölvetette Szarával a fekete abaját, a fekete hidzsábot és a fekete nikábot. Az arca teljesen földagadt a kialvatlanságtól és a sírástól, Aziz nem akarta, hogy észrevegye valaki, főleg a rendőrök ne.

Valahányszor fölvette a teljes fekete öltözéket, Szara úgy érezte, mindjárt megfullad. A kalifátusban pedig mindig így kell majd járnia. Nem éli túl.

Elindult a mikrobusz a hosszú úton a tuniszi reptér felé. Szara kibámult az ablakon, a nikáb alatt nagy, keserű könnycseppek peregtek végig az arcán. Látt maga előtt, milyen csodás utakat tettek Tunéziában Ulával. Megpillantott egy berber nőt az utcán hagyományos, sokszínű ruhában, erről eszébe jutott, mennyire odavolt Ula a tunéziai színekért.

– Ami fehér, az fehér, olyan fehér, hogy vakít a fehérsége.

Ő meg feketében van.

– Vagy a vörös. A vörös perzselő tűzvörös.

Ő meg feketében van.

– Vagy a kék. Az ég mennyei égszínkékje.

Ő meg feketében van.

– A sárga a napon érlelt citrom.

Ő meg feketében van.

– Az olívazöld az olajbogyó olajos zöldje.

Ő meg feketében van.

– A zöld maga az oázis, a sok ezer pálmafa a végtelen sivatagban.

Ő meg feketében van.

A fekete országba tartott. Ahol mindenütt fekete zászló lobog. És ahol minden fekete. Fekete abaja. Fekete cipő. Fekete zokni. És még a pénztárca is fekete. Fekete világ.

Eszébe jutott a jelmondat, amely a tozeuri városkapunál üdvözölte őket. „Tozeurt látni és újjászületni.”

Tozeurt látni és meghalni. De nem újra. Örökre.

„Nem most halt meg, hanem amikor hűségesküt tett a kalifának” – visszhangoztak a fejében Anisz Amri rokonainak szavai.

Tuniszba értek, amely európai városnak látszott első pillantásra.

– Szara, ne felejtse el, ha megkérdezik, nyaralni megyünk – okította a férje.

A tuniszi reptéren Szarát nagyon elkésérítette a sokféle irányba induló repülő látványa. Milyen jó lenne felülni valamelyikre, bármelyikre, csak ne Isztambulba! Csakhogy nem volt pénze, Aziz pedig le sem vette róla a szemét. Szeretett feleségével repült álmai országába. Kicsit ideges volt, a török határt az utóbbi időben gondosan őrizték, tudta, hogy egyre nehezebb átjutni.

– Biztos sikerül, biztos sikerül – hajtogatta Szarának.

Talán mégsem sikerül, gondolta Szara.

Az Isztambulba tartó repülőn Szara egy falatot sem tudott lenyelni, minduntalan az ISIS fennhatósága alatt álló területek szörnyű képei lebegtek a szeme előtt.

Leszálltak, már közelebb jutottak a fekete országhoz, az erőszakhoz, a terrorhoz.

A kijárat felé indultak, amikor hirtelen egy fekete abaját viselő nő ragadta meg Szara kezét.

– Megyünk a mosdóba, gyorsan! – A nő erőteljesen magával rántotta Szarát.

Olyan váratlanul és villámgyorsan történt, hogy mielőtt még Aziz észrevehette volna, Szara elég messze jutott tőle.

– A mosdóba! – kiáltotta megint a nő.

Szara beszaladt a női mosdóba az ismeretlennel együtt. Ott már több nő szorongott, fekete abaját viseltek, az arcuk elfátyolozva. Ha kiment valamelyikük, nem lehetett tudni, ki az pontosan.

– Át kell jutnunk a tranzitváróba, mindjárt indul a gépünk! – Most fedte fel az arcát az ismeretlen nő.

– Fatma! – Szara annyira megdöbbsent, hogy azt hitte, álmodik.

– Szara! – A két testvér összeölelkezett.

– De hogyan, mit, hol... – hebegett Szara. – Hogy találtál meg? És honnan tudtad, hogy én ma...

– Ó, az hosszú történet, majd később elmesélem.

– De hogy a csudába kerültél ide éppen most...

– Kerestünk téged...

– Kerestetek?

– Persze, az egész család, a papa, a mama, még Nadir is.

– Még Nadir is?

– Igen.

– De honnan tudtad, hogy én itt ma...

– Fölhívtuk Andrzej bácsit meg Agnieszka nénit...

– De hát ők nem tudtak semmit!

– Az igaz, de megkeresték a barátnődet, Ulát.

– Ulát?

– Igen, ő beszélt Tozeurról meg Azizről... Pontosan leírta a külsejét, és amikor az a szörnyű merénylet történt Berlinben, és egyre többet beszéltek arról, milyen komoly befolyásuk van a szalafitáknak Tunéziában, akkor ezen a nyomon indultam el...

– De azt még mindig nem értem, honnan tudtad, hogy én ma itt leszek...

– Volt még néhány régi ismerősöm a közösségi médiában...

– Közülük? – Szara a dzsihádistákra célt.

– Igen... Tudnék mesélni...

– De hogyan lehet információt szerezni?

– Megvannak a módszerek, jelszavak... Azt is mondtam, hogy én is mennék...

– Fatma! Ezek nagyon veszélyes játékok!

– Nem számít! Csak az számít, hogy sikerült! – Fatma megint megölelte a nővérét. – Gyere gyorsan, nehogy lekéssük a gépet!

Szara az utolsó pillanatban szállt fel a hűgával a kuvaiti gépre. Már nem volt a dzsihádistá felesége.

^{1} A második feleség a poligám házasságban. A szó a *darra* igéből ered, amelynek jelentése: 'kárt okoz, bánt, sért'.

^{2} Lama Ole Nydahl: *Buddha és a szeretet*, www.diamentowadroga.pl

^{3} Itt: nyújtott kupola alakú buddhista ereklyetartó, amelyben a Buddha-ereklyét őrzik. A *dagoba* ugyanakkor kultikus építmény is, amelyet különféle formájú, gazdag faragással díszített kupolák fednek, egyfajta monumentális ereklyetartó Ceylon szigetén, az indiai sztúpa megfelelője, amelyet általában téglából építenek. A buddhisták szerint tökéletes formája az értelem természetét fejezi ki, az épület a béke, a boldogság és a siker forrása.

^{4} Kuvaitban ezt a kifejezést használják a *lesbian tomboys*, a fiús leszbikusok megjelölésére.

^{5} Kuvaitban ezt a kifejezést használják a *feminine lesbians*, a nőies leszbikusok megjelölésére.

^{6} A meditáció jelképes gesztusa. Szerzetesek gyakran használják ezt a különleges kéz- és ujjtartást a vallási szertartások alatt. A *mudrákat* elsősorban az ezoterikus buddhizmusban alkalmazzák.

^{7} Hagyományos, cinóbervörös férfifejfedő, a fez egyik változata. A fez bordó filcből készült, csonka kúp formájú, bojtjal díszített férfisapka többek között Marokkóban elterjedt viselet. A tunéziai sasiya abban különbözik a marokkói feztől, hogy laposabb, puhább, és nincs rajta bojt.

^{8} Szó szerint: 'zug, az épület sarka'; eredetileg a keleti keresztény szerzetesek cellájának megnevezése, később 'kisebb mecset vagy imaház' lett a jelentése. A XIII. század táján Észak-Afrikában az arab *rabit* szó szinonimájaként volt használatos, vagyis remetekunyhót értettek rajta, ahol tanítványai és hívei körében élt egy-egy szent ember. Ahogy terjeszkedtek a remetelakok, vallásos testvériségek székhelyévé váltak, és a *zavija* egyre inkább a vallási élet fontos központjaként szolgáló épületet vagy épületegyüttest jelentette. A tipikus zavijához tartozik egy marabutsíremlék, egy imaház, egy külön *Korán*-olvasásra használatos helyiség, egy *Korán*-iskola, illetve egy olyan épületrész, ahol az utazókat, tanítványokat és zarándokokat helyezik el.

^{9} Meg van írva, le van jegyezve.

^{10} Vallási és politikai mozgalom, amely az iszlám újjászületését, az ősforrásaihoz, az ősök vallásához való visszatérést követeli. A szalafizmus az első muszlimok szigorú magyarázatán alapul, ultrakonzervatív gondolati irányzatot képvisel. A szalafizmusból vezeti le magát a szunnita iszlámon belül kialakult XX. századi iszlám fundamentalizmus.

^{11} Abul-Kászim as-Sábi (1909–1934) nagy tehetségű tunéziai költő. Már nagyon fiatalon írni kezdett, művei megjelentek Tunézia és a Közel-Kelet legrangosabb folyóirataiban. Érdeklődése kiterjedt az arab és az európai irodalomra, többek között a romantikára. Műveiben a természet szépségét örökítette meg, de olyan fontos témákat is tárgyalt, mint a szerelem vagy a hazaszeretet. Forradalmi verseit szavalták, idézték, plakátokra nyomtatták, falakra ragasztották ki az arab tavasz idején. Vele született szívbetegségben, fiatalon hunyt el.

^{12} Molnár Imre fordítása.

^{13} Az egyik legfontosabb nyelv Afrikában, amelyet a hausza népcsoport területén, Dél-Nigerben és Észak-Nigériában használnak. Emellett fontos közvetítő szerepet tölt be Afrikában az etnikumok közötti érintkezés és a kereskedelem nyelveként.

^{14} Sok kultúrában elterjedt rituális és vallási gyakorlat, amelynek célja, hogy elűzze vagy kiszabadítsa az emberi testből, illetve egy tárgyból vagy helyről a gonosz szellemet vagy más láthatatlan lényeket.

^{15} Luc de Heusch vezette be az adorcizmus fogalmát a vallásszociológiában az olyan gyakorlatok megnevezésére, amelyeknek célja a gonosz szellem megszelídítése a megszállt személyben vagy helyen. Az egzorcizmussal ellentétben az adorcizmus esetében pozitív is lehet a láthatatlan lényekkel fennálló viszony. Az adorcista szertartást a spirituális kultusz beavató aktusa során is szokás alkalmazni.

^{16} Gratulálok!

^{17} A búzadarára és a tarhonyára emlékeztető élelmiszer, apró, kerek, kemény búzaszemcsékből áll. Kuskusznak hívják a belőle készült ételt is, amely az északnyugat-afrikai konyha jellegzetes fogása.

Tartalom

- I. FEJEZET Aki önmagát keresi
  - II. FEJEZET A beach boyok
  - III. FEJEZET Elveszette
  - IV. FEJEZET Váratlan utazás
  - V. FEJEZET A romantikus habibi
  - VI. FEJEZET Tunéziai élmények
  - VII. FEJEZET A boldogság oázisa
  - VIII. FEJEZET Tépelődés a sivatagban
  - IX. FEJEZET Az új otthon
  - X. FEJEZET A magányos pálmafa
  - XI. FEJEZET A Szahara homokja
  - XII. FEJEZET A dzsihádista felesége
- Jegyzet

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja:
Laila Shukri: *Perska namiętność*
Prószyński Media, Warszawa 2017

Fordította
Mihályi Zsuzsa

Szerkesztette
Nagy Antal

Epub: ISBN 978-963-09-9766-9
Mobi: ISBN 978-963-09-9767-6

© Laila Shukri 2017
© Kossuth Kiadó 2019
© Hungarian translation Mihályi Zsuzsa 2019

Minden jog fenntartva.
www.multimediplaza.com
info@multimediplaza.com